

HARFA BOŻA

DOWODY POTWIERDZAJĄCE ŻE
MILJONY Z OBECNIE ŻYJĄCYCH LUDZI NIE UMRAJĄ

Harfa Boża

Dowody Potwierdzające Że
Miliony Ludzi z Obecnie Żyjących Nie Umrą

Podręcznik do badania Biblii
przystosowany szczególnie dla początkujących;
z licznymi pytaniami i wyciągami z Biblii

Wydanie 290,000

Opracował J. F. Rutherford, Autor dzieł p. t.:

"Czy Żywi Mogą Rozmawiać z Umarłymi?"
"Miliony Ludzi z Obecnie Żyjących Nie Umrą!"
etc., etc.

Wydawcy:

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY
INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION

Brōoklyn, New York, U. S. A.

Także: Warszawa, Londyn, Toronto, Melbourne, Cape Town,
Orebro, Barmen, Berne, etc.

Niewidzialnemu Królowi Chwały
teraz obecnemu
dla dobra dzisiejszych
pokoleń na ziemi, mających stanowić
Jego wiernych poddanych
tę książkę poświęcono

*"Nie przeminie ten wiek, ażby się
to wszystko stało."*

— Ew. Mateusza 24:34.

Copyrighted 1921 by
PEOPLES PULPIT ASSOCIATION
Brooklyn, N. Y. U. S. A.

Przedmowa

Okazuje się wielkie zapotrzebowanie podręcznika dla rozpoczynających badanie Pisma Świętego. Książka ta jest wydana celem zaspokojenia tego wymagania. Treść jej ułożona jest podług rozwoju. Do każdego rozdziału podane są pytania punktu powyżej omówionego, by tym sposobem ułatwić nauczającemu skierowanie uwagi ucznia na ważniejsze ustępy. Numer umieszczony przy końcu każdego pytania odnosi się do paragrafu, pod takim samym numerem, gdzie znajduje się odpowiedź.

Jehowa posiadał wielki plan jeszcze przed założeniem gruntów świata; lecz nikt o tym planie nie wiedział. Podczas pierwszych czterech tysięcy lat historii człowieka Boski Plan był stale trzymany w tajemnicy. Zaczął On objawiać go ludziom dopiero dziewiętnaście stuleci temu, i to tylko tym, którzy ofiarowali się na czynienie woli Jego. Obietnicę dano, że jaśniejsze światło przyjdzie przy końcu tego wieku, i zadosyćuczyniono tej obietnicy. Żyjemy właśnie w tym czasie, co jest jasno pokazane w tem dziele. Książka ta wskazuje na główne zarysy Boskiego Planu, który posiada pewien określony porządek i sposób rozwoju.

Na ogół ludziom dawano mało objaśnień odnośnie do Biblii. Nawet ci, którzy uczęszczali do niedzielnych szkół, nauczyli się tylko tekstów biblijnych, a nie ich znaczenia. Podobnie, jak prorocy ze starożytności, słyszeli coś, lecz co, tego nie rozumieli. Właściwą przyczyną tego było, że nie nadszedł stosowny czas na zrozumienie Boskiego Planu. Lecz teraz czas ten już nadszedł.

Z powodu zmian epokowych, wchodzących obecnie w życie, ważność badania Biblii potęguje się. Jeśli niezbędnem jest uczyć powstające pokolenie czytania, pisanie i rachunków w szkołach ludowych, daleko więcej ważnem jest, aby wyszkolić je w rzeczach objawionych z Boskiego Planu, zmierzających do podniesienia i błogosławienia ludzkości.

Nie mamy zamiaru, lub chęci nakłonić kogokolwiek z Czytelników do zapisania się do jakiejś organizacyi, sekty lub towarzystwa. Jedynym celem tej książki jest nieść pomoc szczerze szukającym prawdy w Biblii, chcącym poznać znaczenie wypadków doby dzisiejszej, i przygotować choćby niektórych z nich na przyjęcie błogosławieństw, które wkrótce będą udziałem rodzaju ludzkiego.

Gdybyś wiedział, szanowny Czytelniku, że wkrótce nastąpi gruntowna zmiana na lepsze w rządach, i że twoje działki wezmą udział w sprawach nowego rządu, skwapliwie starałbyś się o to, by zaznajomić je z tym nowym ustrojem. Wszyscy zgadzają się z tem, że wielkie zmiany nastąpiły od wybuchu światowej wojny i że dalej są one wprowadzane. A zmiany te są największej doniosłości w historyi. Lecz co one oznaczają? Właściwą odpowiedzią jest, że stary świat, czyli społeczny i polityczny porządek, się skończył i szybko przemija, i że nastąpił czas na nowy a lepszy porządek rzeczy, który wkrótce będzie ustanowiony. Obowiązkiem każdego rodzica, wobec swego dziecka jest pouczać je i to możliwie najwięcej o wchodzącym w życie nowym rządzie. Zawartość tej książki wielce to ułatwi.

Rzeczy tu poruszone nie są szeroko objaśnione. Za interesowanego Czytelnika odsyłamy do dzieł pod tytułem WYKŁADY PISMA ŚWIĘTEGO i innych wydawnictw "Strażnicy," Towarzystwa Biblijnego i Broszur (Watch Tower Bible & Tract Society), gdzie rzeczy te szczegółowo są rozpatrzone. W niniejszem dziele posługujemy się cytatami z Biblii tłumaczonej z angielskiego wydania Króla Jakóba (King James Version). Dobrze zrobi Czytelnik, gdy, czytając tą książkę, mieć będzie przed sobą Pismo Św., aby wywody autora stwierdzić i tym sposobem być przekonanym w swym własnym umyśle.

Harfa jest instrumentem, który w ręku wprawionego muzyka wydaje tony, prowadzające wesołość i ukojenie słuchającym. Harfa Boża, będąc właściwie użytą, sprowadza pokój dla umysłu, a radość dla serca. Tytuł książki

nasuwa na myśl wesołość nieba i szczęśliwość. Zawarte tu poselstwo, wzięte ze Słowa Bożego, wysyłamy z modlitwą, by sprowadziło ono błogosławieństwo dla wielu i rozweseliło strapionych, by wiązało rany skruszonego serca i zwiastowało pojmanym wyzwolenie, a głównie, by wszystkim szczerze czytającym dało lepszą i głębszą ocenę Jehowy i Zbawiciela ludzkości.

Brooklyn, N. Y., dnia 1-go Października 1921.

SPIS RZECZY

Harfa Boża	11
Stworzenie	27
Okazanie Sprawiedliwości	35
Obietnica Abrahamowa	63
Narodzenie Jezusa	73
Okup	115
Zmartwychwstanie	155
Objawiona Tajemnica	187
Powrót Naszego Pana	219
Uwielbienie Kościoła	289
Przywrócenie	331

Harfa Boża

ROZDZIAŁ I.

“Nakłonię do przypowieści ucha mego, a wyłożę przy harfie zagadkę moję.” — Psalm 49:5.

HARFA jest instrumentem muzycznym wynalezionym od wielu wieków. Będąc dobrze nastrojoną, wydaje w rękach harfisty miłą melodyę, rozweselającą serce. Pierwszą wzmiankę w Biblii o harfie napotykamy w Księdze Rodzaju (1 Mojżeszowa 4:21). Nazwa jej wynalazcy była Juba, przeto nazwano go “Ojcem wszystkich grających na harfie i na muzycznym narzędziu.”

²Było to na 1812 lat przed przyjściem Jezusa w cie-
le, gdy Bóg zorganizował dwanaście pokoleń Izraela, potomków Jakóba, w naród, znany potem jako naród Izraelski. Był to jedyny naród, z którym Bóg zawarł przymierze i dlatego nie uznawał On innych narodów w ten sam sposób. (Amos 3:2). Naród Izraelski był użyty w zamiarze stworzenia żywych obrazów, czyli typów, przedstawiających przyszłe lepsze rzeczy. Ci, którzy badają biblijny opis Izraela, są w stanie trafne wyciągać wnioski o wypadkach, które w niedalekiej przyszłości przyniosą dobro ludzkości. — 1 List do Koryntów 10:1-13; Do Żydów 10:1.

³W narodzie Izraelskim harfa była instrumentem przeznaczonym do użytku w chwilach radości i podniesienia uczuć. Dawid, który przez czterdzieści lat był królem Izraelskim, grał doskonale na harfie, i gdy się zau-

waży to w Psalmach, harfa często użyta jest do przedstawienia jakiejś wielkiej nauki lub prawdy. Żydzi używali tego instrumentu do okazania radości przy okazjach takich jak jubileusze i obchody świąt.

⁴Józefus, żydowski historyk, twierdzi że harfa zazwyczaj miała dziesięć strun, lecz czasami robiono mniejsze harfy o ośmiu strunach. Liczba *dziesięć* użyta w Biblii, wyobraża wszystko, to co jest całkowite lub doskonałe w odniesieniu do człowieka. Rozumiemy wobec tego, że harfa o dziesięciu strunach pięknie wyobraża wielkie zasadnicze prawdy względem Boskiego Planu. Harfa o ośmiu strunach może ilustrować czas, gdy dwa główne zarysy Boskiego Planu nie były znane ludziom. Bóg obiecał, że większe światło na Jego Słowo przyjdzie przy końcu wieku, czyli przy końcu świata, który oznacza społeczny porządek rzeczy. A ponieważ znajdujemy się w tym czasie, oglądamy się za jaśniejszym światłem i znajdujemy je.

⁵Księga Objawienia pisana jest przeważnie w symbolach. W Objawieniu 14:2,3 i 15:2,3 znajdujemy krótki opis klasy chwalebnych istot, grających na harfach, a te nazwane są "harfy Boże." Harfa jest użyta jako symbol wielkiej prawdy lub zarysu w Boskim programie. Co prawda, to większa część Biblii jest napisana w języku symbolicznym. Pan używa rzeczy dobrze znanych, aby dać nam wyobrażenie o rzeczach niewidzialnych i nam nieznanych. Tak użyto harfy.

KTO TO JEST BÓG?

⁶Zanim możemy poznać Boga i zrozumieć Jego wielki plan, najpierw musimy uwierzyć, że On istnieje i nagra-

dza tych, którzy Go szukają. (Do Żydów 11:6) Lecz jak możemy wierzyć? Musimy najpierw posiadać pewną znajomość. A skąd wiemy, że istnieje wszechmocny Bóg? Rozejrzmy się wokoło nas na pospolitsze rzeczy i rozomujmy z tego założenia.

⁷Spojrźmy na kwiaty w naszym ogródku. Z tej samej ziemi wyrastają różne gatunki kwiatów, rozmaicie ubarwione. Także z tej samej ziemi wyrastają najrozmaitsze drzewa, przynoszące różne owoce we właściwych sobie porach roku. Jakaś mądrość nadludzka musiała uporządkować te rzeczy. Spoglądnijmy na szerokie pola, niebotyczne góry, długie rzeki, a potem na olbrzymi ocean, przedstawiający nieograniczoną siłę, na falach którego majestatycznie płyną statki. Czy nie jesteśmy skłonni do wniosku, że była tam mądra Istota która stworzyła te rzeczy; Istota większa niż wszystko co widzimy?

⁸A teraz zwróćmy oczy nasze na bezkreślne przestworza nieba i zliczmy, jeśli możemy, wszystkie gwiazdy i planety, spokojnie przesuwające się po firmamencie. Wiele z nich są większe od naszej ziemi, a jednak każda opusca się bez żadnego łoskotu, nie zbaczając ze swej drogi. Zapewne nie powstały one przypadkowo, lecz każdy rozsądny umysł musi przyznać że rozmieszczone zostały przez większego od siebie Stworzyciela. Gdy król Dawid spoglądał na te cuda stworzenia, był tak zachwycony wielkością Boga, że napisał: "Niebiosa opowiadają chwałę Bożą, a dzieło rąk jego rozpostarcie oznajmuje. Dzień dniowi podaje słowo, a noc nocy pokazuje umiejętność. Nie masz języka ani mowy, gdzieby głosu ich słyszać nie było. Na wszystkę ziemię wyszedł porządek ich, a na kończyny okręgu ziemi słowa ich." — Psalm 19:2-5.

⁹Zastanówmy się nad człowiekiem, co za wspaniałym mechanizmem jest jego ciało! Podtrzymuje je kościsty szkielet. W ciele są muszkuły, które trzymają członki we właściwych miejscach; nerwy, które, niby sieć elektryczna, rozsyłają rozkazy z mózgu do wszystkich członków. Człowiek ma zdolność rozumowania, snucia i wykonywania planów. Która tedy maszyna może dorównać organizmowi ludzkiemu pod względem złożoności i funkcjonowania? Któż jest więc Stworzycielem tej wspaniałej istoty? Musimy przyznać, że była Pierwsza Przyczyna, która puściła w ruch wszystkie widzialne, jakoteż i niewidzialne rzeczy w wszechświecie. Kto jest tą Pierwszą Przyczyną? Jehowa mu na imię — wielki i wszechmocny Bóg wszechświata.—Psalm 83:17; 1 Mojżeszowa 17:1; 2 Mojżeszowa 6:3; 20:2-5.

¹⁰Imię Jehowa oznacza sam przez się egzystujący. Był On bez początku i jest bez końca. O Nim Mojżesz pisał: "Od wieku aż na wieki tyś jest Bogiem." (Psalm 90:2; Izajasz 26:4) Jest On Wszechmocnym Bogiem, i niema innego nad Nim, ani też kto inny posiadać może Jego chwałę i dostojeństwo. (Izajasz 42:8) Jest On wszech-mądrym Stworzycielem wszystkich rzeczy. (Izajasz 40:28; 1 Mojżeszowa 1:1) Cztery wielkie i nieskończone przymioty Jehowy są: sprawiedliwość, moc, miłość i mądrość. (Ezechiel 1:5,6) Przymioty te działają zawsze w harmonii z sobą; a we właściwych czasach i chwilach objawia On je. Był czas kiedy Bóg specjalnie okazywał te przymioty rodzajowi ludzkiemu.

¹¹Jego sprawiedliwość okazaną była przez nałożenie kary na ludzkość, za przekroczenie Jego prawa. Moc w znamienny sposób okazała się w Potopie, który zniszczył

wszystkie rzeczy na ziemi. Jego miłość objawiła się specjalnie w ofierze najdroższego skarbu serca Jego, umiłowanego Syna, aby ludzkość mogła mieć sposobność ubiegania się o życie. Jego mądrość przejawia się w wielkim Planie Wieków, stopniowo rozwijanym i pokazującym ludziom. Jego przymioty nie mają granic. Jest On tak mądry, że przewidział koniec na początku i nakreślił Swoj wielki plan z najdrobniejszymi szczegółami. — Dzieje Apostolskie 15:18.

JEGO OBJAWIENIE

¹²Wszyscy zgadzają się z tem, że człowiek jest najwyższą istotą na ziemi. Jego inteligencya jest daleko wyższą od innych istot ziemskich. Zaprawdę człowiek jest cudownie stworzony. Czyż nie jest rozsądnem przypuszczać, że Wszechmocny objawił człowiekowi cokolwiek ze swego planu i zamiarów? Tak, i to objawienie znajduje się w Jego wspaniałej księdze — Biblii Świętej.

¹³Kto napisał Biblię? To co jest znane jako Stary Testament, napisali święci mężowie Starożytności, pędzeni duchem czyli niewidzialną mocą Jehowy. (2 Piotra 1:21; 2 Samuela 23:2; Ew. Łukasza 1:70) Nowy Testament składa się z słów wypowiedzianych przez Jezusa, Syna Bożego, który mówił, jak żaden inny człowiek. Słowa Jego zapisali ci, którzy Go słyszeli i wydali o Nim świadectwo. W dodatku załączone jest pisane świadectwo Jego uczniów, piszących z natchnienia Bożego.

¹⁴Duch Święty oznacza niewidzialną moc lub wpływ Jehowy — Święty dlatego, że On jest Świętym. Tej mocy Jehowa używał do prowadzenia umysłów sprawiedliwych ludzi, którzy Go miłowali, by napisali Biblię. Duch

Boży, to jest Jego niewidzialna moc i wpływ, unaszał się nad wodami i w ten sposób Bóg stwarzał. (1 Mojżeszowa 1:2) W podobny sposób Jego niewidzialna moc i wpływ działały na umysły ludzkie i powodowały je do pisania. I tak, Mojżesz napisał pierwsze pięć ksiąg Biblii. Niewidzialna moc, czyli wpływ Boży, który jest Duchem Świętym, działając na umysł Mojżesza, uzdolniła go do poczynienia zapisów najważniejszych wypadków i do napisania prawa Bożego, danego narodowi Izraelskiemu. W inny sposób prawdziwa historia stworzenia nie mogła być napisaną. Te fakty i sprawy przeto napisano z natchnienia Bożego. (2 Do Tymoteusza 3:16; Ijob 32:8) Jest aż dwudziestu-czterech proroczych pisarzy Starego Testamentu, którzy przepowiedzieli wielkie wypadki, jakie miały mieć miejsce na ziemi. Ich pisma, napisane w różnych odstępach czasu i pod różnymi okolicznościami, głoszą harmonijne świadectwo. Ich świadectwo rzucało cień na przyszłe wypadki.

¹⁵Historia pisana jest zarekordowanym spisem faktów i wydarzeń w porządku chronologicznym.

¹⁶Proroctwo, które jest prawdziwe, zawiera wykaz faktów i wydarzeń przepowiedzianych na czas przyszły. Innemi słowy, proroctwo jestto historia pisana na przyszłość.

¹⁷Żaden rozum ludzki nie jest w stanie przepowiedzieć rzeczy, mających dzieć się w przyszłości. Tylko rozum Boski może tego dokonać. Jeśli tedy znajdujemy, że Biblia przepowiedziała pewne wydarzenia na przyszłość, i to zostało zarekordowane kilka wieków przedtem, zanim te fakty i wydarzenia miały miejsce, a wydarzenia te rzeczywiście nastąpiły, posiadamy najlepszy dowód, że oso-

by, piszące te prorocstwa, natchnione były mocą Bożą, a zatem pisane to było z natchnienia Bożego.

¹⁸Za ilustracyę tego niech nam posłuży następujący przykład: Telegraf bez drutu i latawce są nowoczesnymi wynalazkami. Jednak kilkanaście stuleci temu Bóg przez proroków przepowiedział o nich. (Ijob 38:35; Izajasz 60:8) Pociągi są w użyciu od niespełna stu lat, a jednak prorok Boży wyraźnie opisał pociąg i sposób operowania nim, i że zostanie wynaleziony w czasie końca, tuż przed ustanowieniem królestwa Bożego. (Nahum 2:3-6) Również przepowiedział On przez proroka, że w owym czasie szybkość komunikacyi się powiększy za pomocą samochodów, elektrowozów, etc. (Daniel 12:4) Dzisiaj nie ma mędrca, któryby dorównał mądrością Salomonowi; a jednak w ostatnich 125 latach nastąpił olbrzymi przewrót w dziedzinie wynalazków i w różnych gałęziach wiedzy. Przyczyną tego jest zrządzenie Boże, przepowiedziane przez proroków na setki lat temu, że właśnie te rzeczy miały przyjść.

¹⁹Przez swych Świętych proroków Bóg przepowiedział, że w przyszłości powstanie wielki człowiek na świecie; że będzie Żydem (5 Mojżeszowa 18:15) i urodzi się w pewnem określonym miejscu (Micheasz 5:2); że przyjdzie do Swego narodu, ale ten Go nie przyjmie; że będzie wzgardzony i odrzucony od ludzi, człowiek boleści i zapoznany z cierpieniem (Izajasz 53:1-3); że wjedzie do Jeruzalemu na osłicy, jako król Izraelski (Zacharyasz 9:9); że zostanie odrzucony przez Żydów (Izajasz 53:3); że wydany będzie za trzydzieści srebrników (Zacharyasz 11:12); że umrze, lecz nie za siebie samego (Daniel 9:26); że zabiją Go bez przyczyny (Izajasz 53:

8,9,11); że mimo to będzie policzony między przestępcami (Izajasz 53:12); że umrze gwałtowną śmiercią, a jednak ani kość w ciele Jego nie będzie złamana (Psalm 34:20); że ciało Jego nie dozna skażenia, i że powstanie z martwych. (Psalm 16:10). Wszystko to spełniło się, co do joty na Jezusie z Nazaretu, wielkim Nauczycielu, który żył i umarł w pobliżu Jeruzalemu. Później rozpatrzemy ustępy z Pisma Św., które dalej udowadniają spełnienie się tych prorocत्व.

²⁰Wszystkie poprzedzające fakty wskazują na to, że Biblię napisali ludzie Boży, prowadzeni mocą Jehowy i że Księga ta przechowana została, by służyła człowiekowi jako przewodnik sprawiedliwości i pouczała go o ostatecznym jego losie.

²¹Prorocy, którzy pisali rzeczy, dotyczące Boskiego porządku, nie rozumieli, co pisali. Wiedzieli tylko, że piszą coś, co spełni się w przyszłości, lecz w jaki sposób i kiedy, tego im nie dano wiedzieć. Dopytywali się i szukali starannie u wszystkich źródeł informacji, wówczas dostępnych, by się dowiedzieć co ich prorocтва oznaczają i w jaki sposób i kiedy się spełnią. Osobliwie prorokowali odnośnie do przyjścia Jezusa, Jego cierpień, śmierci i zmartwychwstania, lecz nie mogli tego pojąć, choć serdecznie pragnęli. (1 Piotra 1:10,12) Nawet aniołowie w niebie nie rozumieli pism prorockich, choć chcieli wglądać w ich tajemnice. Bóg objawił Swoją plan dopiero, gdy przyszedł na to stosowny czas, i aż do tego czasu zatrzymał wszystko w tajemnicy.

²²Boski plan jest to porządek przez Niego nakreślony, dotyczący stworzenia wszystkich rzeczy i wykonania Jego zamiarów względem Swych stworzeń. Pierwszy zro-

zumiał Boski plan Jezus, który przed przyjściem na świat znany był jako Logos, czyli ustne narzędzie i wykonawca woli Jehowy. W Objawieniu, 5 rozdziale, podany jest śliczny obraz w symbolicznym języku. Jehowa jest wyobrażony siedzący na Swym tronie i trzymający w prawej ręce zwój z planem wieków. Ręka jest symbolem władzy, a trzymanie zwoju w ręce przedstawia fakt, iż Jehowa trzyma plan wyłącznie w Swym posiadaniu i mocy. Dalej obraz pokazuje mocnego Anioła czyli posłannika, mówiącego głosem wielkim: "Kto jest godzien otworzyć te księgi, i odpieczętować pieczęci ich?" W niebie były liczne zastępy Świętych istot, aniołów. Żaden z nich nie był w stanie otworzyć, czyli zrozumieć księgi. Nikt na ziemi nie mógł wglądać w nie lub je otworzyć.

²³Jednym z tytułów nadanych Jezusowi jest "Lew z pokolenia Judy." Ten wielki i umiłowany Syn Boży, później nazwany Jezusem, otrzymał przywilej zdjęcia pieczęci i otworzenia księgi. W ten sposób obrazowo przedstawiono, jak Jehowa objawił Swój plan Swemu Synowi. Obraz ten skreślony jest w słowach: "I spojrzałem, a oto między stolicą . . . Baranek stał jako zabity, mając siedm rogów, i siedm oczu . . . ten przyszedł i wziął one księgi z prawej ręki siedzącego (Jehowy) na stolicy."

²⁴Liczba *siedm* jest symbolem doskonałości; róg, symbolem mocy; a oczy, symbolem mądrości. Przeto osoba wyobrażona powyżej posiada doskonałą moc i mądrość, aby spełnić ów wielki obowiązek i przywilej. Tu poraz pierwszy tajemnica Jehowy, Jego wielki program zbawienia ludzkości jest objawiony. Od owego czasu upodobało się Bogu od czasu do czasu objawiać zarysy Swego planu tym, którzy szczerze i wiernie starali się go

zrozumieć, i tych obiecał nagrodzić. Dlatego przystępujemy do zbadania zamiarów Bożych, ufni będąc, że da On nam, według Swego upodobania władzę widzenia i zrozumienia Swego planu dla dobra i szczęśliwości naszej.

²⁵Harfy użyto do przedstawienia wspaniałości i piękna, absolutnej harmonii i majestatycznej słodyczy Boskich postanowień, czyli planu. Kroniki tego programu znajdujemy w Starym i Nowym Testamencie. W kronikach tych objawiony jest zamiar Boży względem człowieka; opisany jest jego upadek i przepowiednia jego odkupienia i wyzwolenia, oraz błogosławieństwa żywota wiecznego dla posłusznych. Zatem zasadnicze doktryny, wymienione w Biblii, a dotyczące Planu Bożego względem człowieka, stanowią struny harfy Bożej. Te podstawowe nauki wygłoszone były przez proroków, Jezusa i Jego apostołów. Prawem Bożem jest Jego wyrażona wola. Prawo jest to rozporządzenie, wskazujące co dobre, a co złe. Biblia zawiera prawo Jehowy, którem rodzaj ludzki powinien się kierować.

²⁶Imię Dawid oznacza umiłowany. Umiłowanym Jehowy jest Syn Jego, Jezus Chrystus. Dawid przeto wyobraża Chrystusa, to jest, Jezusa i Jego wiernych naśladowców. Dawid doskonale grywał na harfie o dziesięciu strunach. To pięknie wyobraża, jak w pozafigurze Jezus i członkowie Jego ciała, umiejętnie używają harfy Bożej, to jest rozumieją zasadnicze nauki Planu Bożego i innym chętnie pomagają zrozumiewać je. Dlatego owe dziesięć strun harfy, trafnie reprezentują dziesięć zasadniczych doktryn, czyli prawdziwych nauk Boskiego Planu. Porządek, w jakim są wymienione, jest następujący:

- (1) STWORZENIE
- (2) OKAZANIE SPRAWIEDLIWOŚCI
- (3) OBIETNICA ABRAHAMOWA
- (4) NARODZENIE JEZUSA
- (5) OKUP
- (6) ZMARTWYCHWSTANIE
- (7) OBJAWIONA TAJEMNICA
- (8) OBECNOŚĆ PANA
- (9) UWIELBIENIE
- (10) PRZYWRÓCENIE, CZYLI RESTYTUCYA.

²⁷Kto zrozumie te dziesięć zasadniczych nauk i może ocenić piękność i harmonię wykazaną w nich, ten samem jest uzdolniony do grania na harfie Bożej, a słodka muzyka jej napełni radością jego serce. Ten wielki Plan Boży, wyobrażony przez harfę, nakreślony został w pewnym czasie. W tym dziele zastanawiać się będziemy nad każdą z osobna z tych fundamentalnych prawd, przedstawionych w każdej strunie, w porządku wyżej wymienionym.

Co to jest harfa? i kiedy ją wynaleziono? ¶ 1.

Kto był wynalazcą harfy? i gdzie znajdujemy pierwszą wzmiankę o niej w Biblii? ¶ 1.

Kiedy Bóg zorganizował dwanaście pokoleń Izraela w jeden naród? ¶ 2.

Co uczynił Bóg z narodem Izraelskim? ¶ 2.

W jakim celu Jehowa używał tego narodu? ¶ 2.

Do jakiego użytku naród Izraelski przeznaczył harfę? ¶ 3.

Który z królów Żydowskich doskonale grywał na harfie? ¶ 3.

Gdzie w Piśmie Św. użyto harfy symbolicznie? ¶ 3.

Przy jakich okazjach grywali Żydzi na harfach? ¶ 3.

Ile strun miała żydowska harfa? Co one reprezentują?

¶ 4.

Czy kiedy robiono harfy o mniej niż dziesięciu strunach? Jeśli tak, co taka harfa przedstawiała? ¶ 4.

Jakim językiem napisana jest księga Objawienia? ¶ 5.

Gdzie w księdze Objawienia jest wzmianka o harfie? Co mówi ona o istotach grających na harfach? ¶ 5.

Jaki jest pierwszy warunek do zrozumienia planu Bożego? ¶ 6.

Wymień dowody istnienia Najwyższej Istoty czyli Stworzyciela? ¶ 7.

Jakie wrażenie wywarło na Dawidzie przypatrywanie się dziełu stworzenia? ¶ 8.

W jaki sposób organizm człowieka udowadnia istnienie Najwyższej Istoty? ¶ 9.

Kto jest tą Najwyższą Istotą czyli Stworzycielem? Co Jego imię oznacza? ¶ 10.

Udowodnij z Pisma Świętego istnienie Jehowy. ¶ 10.

Wymień cztery podstawowe przymioty Boskie. ¶ 10.

Jak okazała się Boska sprawiedliwość? ¶ 11.

Jak Bóg okazał Swą moc? ¶ 11.

Jak okazana była miłość Boża? ¶ 11.

Jakim sposobem mądrość Boża objawiła się ¶ 11.

Czy mamy jaki dowód, że Bóg przewidział koniec na początku? ¶ 11.

Dlaczego człowiek powinien spodziewać się jakiegoś objawienia względem planu Bożego? ¶ 12.

Czy człowiek nabył to objawienie Planu Bożego? a jeżeli tak, to gdzie? ¶ 12.

Przez kogo była napisana Biblia? Jakie są jej dwa główne podziały? ¶ 13.

Co oznacza Duch Święty? ¶ 14.

Jaki udział miał Duch Święty w napisaniu Biblii? ¶ 14.

Kto napisał pierwsze pięć ksiąg Biblii i pod jakim wpływem? ¶ 14.

Czy Biblia napisana była z natchnienia? ¶ 14.

Ilu pisarzy proroczych przyczyniło się do napisania Starego Testamentu? Czy ich świadectwa zgadzają się ze sobą? ¶ 14.

Co to jest historia? ¶ 15.

Co to jest proroctwo? ¶ 16.

Czy umysł ludzki zdolnym jest akuratnie przepowiedzieć przyszłość? ¶ 17.

Co jest jednym z najsilniejszych dowodów, że Biblia była pisana z natchnienia Bożego? ¶ 17.

Jaki stosunek mają telegraf bez drutu i latawce do już wypełnionych proroctw? ¶ 18.

Czy koleje były przepowiedziane przez proroków? Jeśli tak, to gdzie? ¶ 18.

Jakie inne sposoby szybkiej komunikacji przepowiedzieli prorocy? ¶ 18.

Dlaczego Salomon nie wydał światu takich wielkich wynalazków, jakie teraz posiadamy? ¶ 18.

Czy prorocy przepowiedzieli przyjście na ziemię kogoś specjalnego? ¶ 19.

Które proroctwo wypełniło się z przyjściem Jezusa Nazaretańskiego? ¶ 19.

Jak przyjście Jezusa upewniło nas o prawdziwości Pisma Św.? ¶ 20.

Czy prorocy rozumieli znaczenie swych proroctw? ¶ 21.

Jakie wysiłki czynili oni by zrozumieć swę proroctwa? ¶ 21.

Czy aniołowie w niebie rozumieli pisma prorockie? ¶ 21.

Co oznacza wyrażenie "Boski Plan"? ¶ 22.

Kto był pierwszym, który zrozumiał Boski Plan? ¶ 22.

Jak nazywał się Jezus zanim stał się człowiekiem? Co oznaczał Jego przedludzki tytuł? ¶ 22.

Czego uczy piąty rozdział Objawienia? Wymień, szczególnie obrazu. ¶ 22.

Kto jest "Lwem z pokolenia Judy"? ¶ 23.

Jakie symboliczne znaczenie mają wyrazy: "siedm," "rogi", i "oczy"? i co te wyrazy oznaczają w Objawieniu 5? ¶ 24.

Czy mamy powód spodziewać się, że Bóg od czasu do czasu udzieli niektórym większego wyrozumienia Swego planu? i jeżeli tak, to dlaczego? ¶ 24.

Co wyobraża harfa? ¶ 25.

Gdzie znajdujemy kronikę Boskiego planu? ¶ 25.

Co pokazuje ta kronika odnośnie do człowieka? ¶ 25.

Przez kogo Bóg wyraził Swe zasadnicze prawdy? ¶ 25.

Co to jest prawo Boże? ¶ 2°.

Określ wyraz "prawo." ¶ 25.

Gdzie znajduje się prawo Boże ¶ 25.

Jakie znaczenie ma imię Dawid? ¶ 26.

Kogo Dawid przedstawiał? ¶ 26.

Co użycie harfy przez Dawida wyobrażało? ¶ 26.

Co reprezentują dziesięć strun harfy Dawidowej? ¶ 26.

Wymień dziesięć zasadniczych prawd, wyobrażonych przez struny harfy? ¶ 26.

Jak możemy nauczyć się grać na harfie Bożej? ¶ 27.

Co odczuwa grający umiejętnie na harfie? ¶ 27.

ROZDZIAŁ II.

Struna I: *Stworzenie*

PRZEDMIOT stworzenia, tu rozpatrywany, głównie dotyczy ziemi i stworzeń ziemskich, z których największem jest człowiek. Nie zamierzamy rozwodzić się tu o stworzeniu innych planet lub istot. Wystarczy przypomnieć, że pierwszym stworzeniem Bożem był Logos, wyraz przetłumaczony w naszych Bibliach na "Słowo". jak czytamy: "Na początku było Słowo, a ono Słowo było u Boga, a Bogiem było ono Słowo." (Jan 1:1) Bóg jest to tytuł Jehowy, Wszechmocnego. Czasami jest on zastosowany do innych władców, lecz imię Jehowa zawsze odnosi się do przedwiecznego i jedyne Boga. Logos — Słowo — był bogiem, czyli władcą. "To było na początku u Boga. Wszystkie rzeczy przez nie się stały, a bez niego nic się nie stało." Był On wykonawcą Jehowy i przez niego wszystkie rzeczy zostały stworzone.

²⁹Ponieważ Biblię napisano dla pożytku człowieka, podanie Księgi Rodzaju o stworzeniu głównie tyczy się człowieka i miejsca jego zamieszkania. "Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię." Stworzył słońce, aby oświeślało ziemię w dzień; a księżyc, aby przyświecał w nocy. Bóg następnie stworzył ptactwo, któreby fruwało w powietrzu, i ryby w wodach. Stworzył też bydło, stworzenie płazujące i wszelki zwierz polny. Wszystko to miało miejsce przed stworzeniem człowieka. Ziemię Bóg ukształtował na całe wieki przed stworzeniem człowieka, a stworzył ją tyl-

ko dla uposażenia człowieka. O tym prorok Boży tak pisze: “Jam uczynił ziemię, i człowiekam na niej stworzył. Bo tak mówi Pan, który utworzył ziemię, i uczynił ją, który ją utwierdził, nie na próżno stworzył ją, na mieszkanie utworzył ją.” — Izajasz 45:12,18.

³⁰Bóg najpierw stworzył mężczyznę i kobietę z pierwiastków znajdujących się w ziemi i obdarzył tą pierwszą parę zdolnością rozmnażania się. Z tej pierwszej pary powstał cały rodzaj ludzki. Bóg był Ojcem a ziemia matką Adama. Pierwszy mężczyzna nazwany był Adamem pierwsza kobieta, Ewą. “Stworzył tedy Bóg człowieka na wyobrażenie swoje; na wyobrażenie Boże stworzył go; mężczyznę i niewiastę stworzył je. I błogosławił im Bóg, i rzekł do nich Bóg: Rozradzajcie się, i rozmnażajcie się i napełniajcie ziemię; i czyńcie ją sobie poddaną; i panujcie nad rybami morskimi i nad ptactwem niebieskiem, i nad wszelkim zwierzem, który się rucha na ziemi.” — 1 Mojżeszowa 1:27,28.

³¹Wszystkich nas interesuje, w jaki sposób Jehowa stworzył pierwszego człowieka Adama. “Stworzył tedy Pan Bóg człowieka z prochu ziemi, i natchnął w oblicze jego dech żywota. I stał się człowiek duszą żyjącą.” (1 Mojżeszowa 2:7) Bóg nie dał człowiekowi duszy osobnej od ciała. Wyraz dusza oznacza istotę żyjącą i oddychającą. Każdy człowiek *jest* duszą. Żaden człowiek *nie posiada* duszy. Każda żyjąca istota jest duszą. Bóg nazwał duszami wszystkie poruszające się stworzenia. (Zobacz 1 Mojżeszowa 1:20) Nazywa On wszystkie zwierzęta duszami, jak czytamy: “Odbierzesz też dział na Pana od mężów rycerskich . . . po jednemu (po jednej duszy — dosł. tłum.)

od pięciu set, z ludzi, i z wołów, i z osłów, i z owiec. — 4 Mojżeszowa 31:28.

³²Jehowa następnie uczynił wspaniałe mieszkanie dla człowieka, które nazwał w Biblii Edenem. Był to prześliczny ogród lub park. Wszystko w Edenie było doskonałe, bo każde dzieło Jehowy jest doskonałem. (5 Mojżeszowa 32:4) “Nasadził też był Pan Bóg sad w Eden, na wschód słońca, i postawił tam człowieka, którego był stworzył. I wywiódł Pan Bóg z ziemi wszelkie drzewo wdzięczne na wejrzeniu, smaczne ku jedzeniu; i drzewo żywota w pośrodku sadu; i drzewo wiadomości dobrego i złego. Wziął tedy Pan Bóg człowieka, i postawił go w sadzie Eden, aby go sprawował i aby go strzegł.” — 1 Mojżeszowa 2:8,9,15.

³³Następnie Bóg dał człowiekowi prawo, którem by się rządził. Powiedział mu co ma czynić i od czego się wstrzymywać, informując jednocześnie, że gdy przekroczy Jego prawo, ściągnie na siebie karę śmierci. “Tedy rozkazał Pan Bóg człowiekowi, mówiąc: Z każdego drzewa sadu jeść będziesz. Ale z drzewa wiadomości dobrego i złego jeść z niego nie będziesz, albowiem dnia, którego jeść będziesz z niego śmiercią umrzesz.” — 1 Mojżeszowa 2:16,17.

³⁴Potem Bóg stworzył Ewę, towarzyszkę życia Adama. (1 Mojżeszowa 2:21-25) Gdyby Adam i Ewa okazali się zawsze posłusznymi Jehowie, nie byłoby cierpień, chorób lub śmierci w rodzaju ludzkim.

³⁵W Piśmie Świętem Logos, to jest Jezus, nazwany jest “jasną gwiazdą poranną.” (Objawienie 22:16) Po wszystkie czasy był on i jest nadal radością i pociechą Ojca niebieskiego, Jehowy. Gwiazda wyobraża niebieskie stwo-

rzenie. Poranna gwiazda jest najchwalebniejszą na sklepieniu niebios, z wyjątkiem samego Jehowy. Inne niebieskie stworzenia nazwane są tylko gwiazdami.

³⁶Nieraz słyszy się pytanie: kto stworzył dyabła, Szatana, czyli onego złego? Właściwą odpowiedzią jest: Istota ta nie zawsze była Szatanem. Pierwotnie była doskonałą i piękną, jak gwiazda niebieska. Jej pierwsza nazwa była Lucyfer. Prorok Ezechiel mówi o nim, że był "cherubinem nakrywającym," co wskazuje, iż posiadał władzę nad innymi. Dalej prorok pisze: "Byłeś na górze Bożej Świętej, w pośród kamienia ognistego przechadzałeś się. Byłeś doskonały na drogach twoich ode dnia tego, któregoś jest stworzony, aż się znalazła nieprawość w tobie." (Ezechiel 28:14,15) I określa go, jako piękną istotę: "Byłeś w Eden, w ogrodzie Bożym; wszelaki kamień drogi był nakryciem twojem, sardyjusz, topazyjusz, i jaspis, chrysolit, onyks, i beryl, szafir, karbunkuł, i szmaragd, i złoto; w ten dzień, któregoś był stworzony, zgotowane są u ciebie narzędzia bębnów twoich i piszczałek twoich." — Ezechiel 28:13.

³⁷Inne anielskie stworzenia niebieskie nazwane są synami Bożymi. Gdy Bóg stwarzał ziemię, zakładając podstawy jej, na miejsce pobytu człowieka, te dwie gwiazdy niebieskie śpiewały razem radosną pieśń, a anielscy synowie Boży wykrzykiwali z radości. (Job 38:4-7) Wówczas wszystkie stworzenia Jehowy były w harmonii z Nim, i posłuszne Mu. Obserwując dzieło stworzenia radowały się wielce wszystkie zastępy niebios, a osobliwie, kiedy Bóg stworzył najwyższe ziemskie istoty, doskonałego mężczyznę i niewiastę, obdarzywszy ich przymiotami mądrości, sprawiedliwości, miłości i mocy, na obraz i podobieństwo Swo-

je. Nie dziw więc, że panowała wielka radość w niebie, która uniosła śpiew wśród zastępów niebiańskich.

³⁵Wglądając w Boski plan widzimy, że stworzenie jest pierwszą jego częścią i właściwie może być nazwane pierwszą struną harfy Bożej. "Bóg jest światłość a żadnej ciemności w Nim nie masz." (1 Jana 1:5) Wszystkie dzieła Jehowy są doskonałe. (5 Mojż. 32:4) Musimy przeto zgodzić się na wniosek, że wszystkie stworzenia Jehowy znajdowały się w świetle, że były szczęśliwymi istotami światłości. A gdy doskonały mężczyzna i doskonała kobieta zostali umieszczeni w pięknym ogrodzie Eden, całe otoczenie sprawiało im radość.

Do czego przedmiot stworzenie, tu w streszczeniu rozpatrywany, odnosi się? ¶ 28.

Kto w Biblii nazwany jest początkiem stworzenia Bożego? ¶ 28.

Do czego odnosi się podanie Księgi Objawienia? ¶ 29.

Jakie stworzenia ziemskie poprzedziły człowieka? ¶ 29.

W jakim celu Bóg stworzył ziemię? ¶ 29.

Kogo z ludzi Bóg stworzył? ¶ 30.

Kto był ojcem, a kto matką rodzaju ludzkiego? ¶ 30.

Kto był Ojcem, a kto matką Adama? ¶ 30.

Jaką władzą i zdolnością Bóg obdarzył człowieka? ¶ 30.

W jaki sposób Bóg stworzył człowieka? ¶ 31.

Co to jest dusza? ¶ 31.

Czy wyraz dusza odnosi się do innych istot prócz człowieka? Co Biblia mówi o tem? ¶ 31.

Określ miejsce pobytu pierwszego człowieka przed grzechem? ¶ 32.

Co znaczy wyraz Eden? ¶ 32.

Jakie prawo Bóg dał człowiekowi, którem miał on kierować się podczas pobytu w Edenie? ¶ 33.

W jaki sposób została stworzona Ewa? ¶ 34.

Gdyby Adam i Ewa byli posłuszni prawu Bożemu, jak długo żyli by w ogrodzie Eden? ¶ 34.

Co gwiazda przedstawia w Biblii? ¶ 35.

Co znaczy biblijne wyrażenie "jasna gwiazda poranna?" ¶ 35.

Kto po Jehowie jest najchwalebniejszą istotą w wszechświecie? ¶ 35.

Kim jest dyabeł, czyli Szatan? Kto go stworzył? ¶ 36.

Jak pierwotnie nazywał się Szatan? ¶ 36.

W jaki sposób prorok Ezechiel określa Lucyfera? ¶ 36.

Jakie inne stworzenia w niebie zowią się synami Bożymi? ¶ 37.

Gdy Bóg stwarzał człowieka, co czyniły zastępy niebieskie, przyglądając się temu? ¶ 37.

Co stanowi pierwszą strunę harfy Bożej? ¶ 38.

Czy zrozumienie nauki, wyobrażonej przez pierwszą strunę, powoduje radość? Jeśli tak, to dlaczego? ¶ 38.

Kto jest światłem, w której nie ma żadnej ciemności? ¶ 38.

Czy Bóg kiedy stworzył niedoskonałą istotę? ¶ 38.

Jak zachowują się istoty będące w harmonii z Bogiem? ¶ 38.

W jakim stanie był ogród Eden, gdy Bóg człowieka stworzył? ¶ 38.

ROZDZIAŁ III.

Struną 2: *Okazanie Sprawiedliwości*

JEDNYM z przymiotów Bożych jest sprawiedliwość. “Sprawiedliwość i sąd są gruntem stolicy twojej.” (Psalm 89:15) Mądrość Boża sporządziła wielki program czyli plan. Sprawiedliwość Boża musi spełnić swą rolę w harmonii z innymi przymiotami Bożymi. Prawo Boże nie zmienia się. Będąc niezmiennem, stworzenia Jego mogą być pewne, że zawsze postąpi, jak powiedział. Za złamanie prawa Jehowy następuje kara — wymiar sprawiedliwości. Obowiązkiem sprawiedliwości jest dopatrzeć, by prawo było wypełniane. Wymiar sprawiedliwości powiększa imię i dochojeństwo Jehowy. Gdyby Jehowa nie wymierzył sprawiedliwości, byłoby mu niemożliwem okazać miłość dla człowieka w przygotowaniu zań okupu i wynikłych z tego błogosławieństw. Gdy kto zrozumie funkcję sprawiedliwości i dlaczego została wymierzona, wielce się z tego raduje. Niezrozumienie jednego z przymiotów Bożych stoi na drodze do właściwej oceny dobroci Jehowy względem ludzkości. Jehowa jest za dobry, aby był niesprawiedliwym. Jest On za mądry, aby popełnił jaki błąd; za miłosierny, aby być nielitościwym; a moc Jego zawsze bywa użyta tylko po to, by w końcu sprowadzić dobro.

⁴⁰Okazanie sprawiedliwości jest jedną ze strun harfy Bożej. Lecz należy wpierw zrozumieć tę sprawiedliwość, aby ocenić jej piękność i harmonię, gdy użyje się jej wraz z innymi strunami.

⁴¹Dobro i zło są z sobą sprzecznymi zasadami czynu. Bóg zawsze się kieruje zasadą dobrą. Zasada złego bywa zastosowywana tylko wtedy, gdy które z stworzeń Jehowy sprzeniewierzy się Jego prawu. Bóg obdarzył człowieka wolną wolą. Nie zmuszał go do tego lub owego. Rzekł mu tylko, że gdy zachowa Jego przykazania, będzie błogosławiony; że gdy sprzeciwi się Jego przykazaniom, poniesie karę, a tą karą będzie śmierć. Szatan, czyli dyabeł, zwiódł matkę Ewę, nakłaniając ją do złamania prawa Bożego. Ojciec Adam, widząc, iż jego towarzyszka przekroczyła prawo, i sądząc, że ona umrze, wołał wziąć udział w jej przestępstwie i umrzeć razem. (1 Tymoteusza 2:14) Dobrze będzie rozpatrzyć na tem miejscu okoliczności, które skłoniły do przekroczenia prawa Bożego i słusność w skazaniu człowieka na karę śmierci.

⁴²Wszelkie królestwo należy do Jehowy. Królestwo na ziemi dał On człowiekowi. Lucyfer, obserwując Adama i Ewę, jako doskonałych ludzi w ogrodzie Eden, a wiedząc, że dana im była zdolność rozmnażania się i napełniania ziemi, powziął myśl, w sercu lub umyśle swoim, że i jemu przydałoby się królestwo. Drogą do tego było poróżnić człowieka z Bogiem i objąć kontrolę nad nim. Prorok Izajasz rzuca nieco światła na tą sprawę, gdy pisze: "Jakoż to, żeś spadł z nieba, o jutrzeńko! która wschodzisz rano? powalonyś aż na ziemię, któryś wątpił narody! Wszakżeś ty mawiał w sercu swem: Wstąpię na niebo, nad gwiazdy Boże wywyższę stolicę moją, a usiądę na górze zgromadzenia, na Stronach północnych! Wstąpię na wysokość obłoków, będę równy Najwyższemu. Wszakże strącon jesteś aż do piekła, w głębokość dołu." — Izajasz 14:12-15.

⁴³Stąd widzimy, że Szatan miał niewłaściwą ambicję,

by stać się podobnym Najwyższemu. Bóg wymierzył sprawiedliwość na Lucyferze, wypędzając go z przed Swej obliczności i skazując na zniszczenie. (Ezechiel 28:14-18; Do Żydów 2:14) Od czasu wypędzenia z przed obliczności Jehowy za swe przestępstwo, Lucyfer znany jest jako smok, wąż, dyabeł i Szatan. (Objawienie 12:9) W 1 Mojżeszowej 3 roz. nazwany jest wężem. Wyraz smok znaczy pożeracz; Szatan znaczy przeciwnik; dyabeł znaczy oszczerca; a wąż — zwodziciel. Wszystkie te nazwy wskazują na cechy Szatana, onego złego.

⁴⁴Według świadectwa Księgi Rodzaju, on stary wąż, czyli dyabeł, zwiódł Ewę w ten sposób: Jak już poprzednio zaznaczono, Jehowa zakazał Adamowi i Ewie pożywać owocu z pewnego drzewa w Edenie, to jest, drzewa wiadomości dobrego i złego. Okazując się Ewie w postaci węża, zwodziciela, przemówił do niej mniej więcej temi słowy: "Także to, że wam Bóg rzekł: Nie będziecie jedli z każdego drzewa sadu tego?" Na co Ewa odpowiedziała: "Z owocu drzewa sadu tego pożywamy; ale z owocu drzewa, które jest w pośród sadu, rzekł Bóg; Nie będziecie jedli z niego, ani się go doty' ać będziecie, byście snąć nie pomarli." A wąż na to: "Żadnym sposobem śmiercią nie pomrzecie. Ale wie Bóg, że któregośkolwiek dnia z niego jeść będziecie, otworzą się oczy wasze, a będziecie jako bogowie, znający dobre i złe." Innemi słowy, powiedział Ewie, że Jehowa trzyma ją i jej męża w ciemności i wyzyskuje ich. Niezawodnie dyabeł, zerwawszy zakazany owoc, zjadł go w obecności Ewy i kłamał, mówiąc: "Żadnym sposobem śmiercią nie pomrzecie," — Bóg dobrze wie, iż nie pomrzecie. Tem skusił Ewę do zjedzenia owocu, a temsamem do przekroczenia prawa

Bożego. Wiemy, że Szatan był kłamcą, bo Jezus mówi o nim: "Onci był mężobójcą od początku i w prawdzie nie został, bo w nim prawdy nie masz: gdy mówi kłamstwo, z swego własnego mówi, iż jest kłamcą i ojcem kłamstwa." — Jan 8:44.

⁴⁵Fakt, że Ewa dała się zwieść i przekroczyła prawo Boże nie mógł w żaden sposób wpłynąć na zmianę tego prawa. Adam dobrowolnie zjadł owoc i stał się uczestnikiem przestępstwa. — 1 Tymoteusza 2:14.

⁴⁶Po tym występku przeciw prawu Bożemu, Adam i Ewa skryli się za drzewami w Edenie. Jehowa spytał Adama: "Izaliś nie jadł z drzewa onego, z któregoś zakazał tobie, abyś nie jadł?" Adam odpowiedział, że Ewa dała mu owoc do zjedzenia, a Ewa usprawiedliwiała się, iż wąż zwiódł ją. Obydwoje stojąc przed Jehową, wyznali swą winę. Majestat prawa Bożego musiał być utrzymany Jego prawo, będą niezmiennem (Do Żydów 6:18), musiało być wprowadzone w czyn. Tedy Jehowa wydał wyrok, jak czytamy: "A do niewiasty rzekł: Obficie rozmnożę boleści twoje, i poczęcia twoje; w boleści rodzić będziesz dzieci, a wola twa poddana będzie mężowi twemu, a on nad tobą panować będzie. Zaś rzekł do Adama: Iżeś usłuchał głosu żony twojej, a jadłeś z drzewa tego, o którememci przykazał, mówiąc: Nie będziesz jadł z niego; przekłeta będzie ziemia dla ciebie, w pracy z niej pożywać będziesz po wszystkie dni żywota twego. A ona ciernie i oset rodzić będzie tobie; i będziesz pożywał z ziela polnego. W pocie oblicza twego będziesz pożywał chleba, aż się nawrócisz do ziemi, gdyż z niej wzięty; boś proch i w proch się obrócisz." — 1 Mojżeszowa 3:16-19.

⁴⁷Tak doskonały człowiek postradał swe życie. Posiadał doskonale miejsce zamieszkania, wolność, pokój, radość i wieczne życie na ziemi. A teraz musi umierać, wracać do prochu, z którego był wzięty. Bóg nie uśmiercił go natychmiast, ale dozwolił mu na 930 lat doświadczenia bolesnych skutków grzechu. W ogrodzie Eden znajdował się doskonały pokarm, który pożywając doskonały człowiek mógłby żyć wiecznie, chyba, że Jehowa zabiłby go bezpośrednio. Ale Bóg wypędził ich z Edenu, zabrawł od nich doskonały pokarm, rozkazując im szukać pożywienia między cierniami i ostem poza rajem. W takich okolicznościach borykał się Adam 930 lat i umarł.

⁴⁸Często się zdarza, że miłościwy rodzic karze swe dziecko za swawolne występki. Karze je nie dlatego, że mu sprawia przyjemność widok cierpień dziecka, ale tylko dlatego, aby nauczyć je lekcji. Gdyby dziecko zawsze postępowało dobrze, nie otrzymywałoby kar od rodziców. Bóg postępuje w podobny sposób z ludźmi. Ma On głównie na celu dobro ludzkości i dozwala jej na zło, aby, doświadczwszy przykrych skutków złego, mogła ocenić dobro i miłość Ojca Niebieskiego.

⁴⁹Kiedy Bóg skazał naszych pierwszych rodziców na śmierć i wypędził z raju, miał już na myśli przygotowany plan przyszłego błogosławienia ich, o czym się wkrótce przekonamy. A więc była to miłość Boża, która przyczyniła się do skazania Adama na śmierć. Każdy czyn Jehowy powodowany jest miłością. Wszak Bóg jest miłością i zawsze postępuje tak, aby w końcu sprowadzić dobro. Wymiar ścisłej sprawiedliwości był niezbędnym, aby zachować wielkość i dostojeństwo Jehowy. Jednakowoż w wykonaniu tego wyroku, Bóg kierował się miłością. Z pe-

wnością sprawiło to smutek Jehowie, gdy musiał ukarać Swe stworzenia, albowiem nie raduje się serce Jego w rzeczach złych. A jednak, mając na myśli przywrócenie ich do pierwotnego stanu, nie omieszkał wymierzyć sprawiedliwości.

⁵⁰Możemy całkiem stosownie mówić o wymiarze sprawiedliwości jako o żałosnym akordzie harfy Bożej. Bez tej struny tony harfy nie byłyby zupełne.

⁵¹Ijob w swych cierpieniach zdaje się wyobrażać świat pod przekleństwem. Gdy cierpiał bardzo, wyrzekł: "Obróciła się w lament harfa moja." (Ijob 30:31) Doskonały człowiek i jego towarzyszka, pozbawieni swego domu, wystawieni na fizyczne cierpienia w poszukiwaniu za żywnością i na umysłowe cierpienia, skutkiem zerwania stosunków z Bogiem, nieraz prawdopodobnie mawiali: "Obróciła się w lament harfa nasza." Od tego czasu cały świat znajduje się w żalu. Ludzkość dotąd wzdycha i cierpi w boleściach. Świat na ogół nie ocenił wymiaru sprawiedliwości Jehowy. Chrześcianin jednakże, który przyszedł do znajomości planu Jehowy i zrozumiał Jego zamiary błogosławienia świata, może radować się z wymiaru ściślej sprawiedliwości Bożej.

⁵²Podczas wieku Ewangelii Bóg przygotowywał kościół, którego członkowie nazwani są ciałem Chrystusowym. (Do Filipensów 1:29; do Kolosensów 1:18) Ci także nazwani są królewskim kapłaństwem. (1 Piotra 2:9,10) Za życia na ziemi poczytani są za członków ofiarniczego kapłaństwa, którego Aaron był typem. Aaron i jego synowie służyli Panu w ceremoniach odbywanych w Przybytku na puszczy. Dwaj synowie Aarona zostali zabici na miejscu za to, że wnieśli obcy ogień do świątyni-

cy najświętszej. Aaronowi i jego pozostałym dwom synom Pan zakazał opłakiwać śmierć zabitych. Posłużyć to może za obraz, że ci, którzy poznali plan Boży, nie smucą się z przyczyny skazania naszych pierwszych rodziców na śmierć, ale raczej radują się z tego wymiaru sprawiedliwości, rozumiejąc, że wielki plan zbawienia powinien być wykonywany od początku do końca w sposób przez Boga nakreślony. Gdy zrozumiemy to i ocenimy plan Boży, możemy za apostołem Janem rzec: "Wielkie i dziwne są sprawy twoje, Panie Boże wszechmogący! sprawiedliwe i prawdziwe są drogi twoje, o królu świętych!" — Objawienie 15:3.

DUSZE LUDZKIE

⁵³Na kim wymierzył Bóg swą sprawiedliwość? Co skazał na śmierć: duszę, czy ciało? Czy prawdą jest, że dusza ludzka jest nieśmiertelną? Jeśli tak, jakim sposobem Bóg mógł ją uśmiercić?

⁵⁴Zawsze dobrze jest określić wyrazy zanim przystąpi się do dyskusji nad nimi. Określenie powinno być poparte dowodami z Biblii. To zamierzamy uczynić zanim przystąpimy do odpowiedzi na powyższe pytania.

⁵⁵Nieśmiertelnym jest ten, który nigdy nie umiera; nieśmiertelność nie podlega śmierci. Wyraz dusza oznacza poruszające się, oddychające, świadome swego istnienia stworzenie lub istotę, posiadająca zdolności i używająca ich. Aby zrozumieć czy dusza jest lub nie jest nieśmiertelną, należy wpierw zbadać na podstawie Biblii, co stanowi duszę. "Stworzył tedy Pan Bóg człowieka z prochu ziemi i natchnął w oblicze jego dech żywota. I stał się człowiek duszą żyjącą." (1 Mojżeszowa 2:7) Wyraz

dusza znaczy tyle co istota, stworzenie, człowiek. Proch, z którego Jehowa stworzył ciało, nie posiadał świadomości, nie miał w sobie życia. Po sformowaniu ciała z pierwiastków ziemskich, Bóg tchnął w nozdrza dech żywota, który ożywił ciało, spowodował oddychanie płuc, puścił krew w obieg, aby dopływała do każdej części ciała tętnicami, a odpływała żyłami, na skutek czego powstała poruszająca się, oddychająca, świadoma swej egzystencji istota, człowiek czyli dusza. Ciało bez tchu nie stanowi duszy. Aby stworzyć duszę, połączyć trzeba dech żywota z ciałem. Gdy się odłączy dech żywota od ciała, dusza przestaje istnieć. Pismo Święte nie mówi, że Bóg tchnął duszę nieśmiertelną w ciało, ale raczej, że ożywił ciało, po stworzeniu go z pierwiastków ziemi, tchem tchniętym w nozdrza.

⁵⁶Lokomotywa może posłużyć tu za ilustrację. Stoi na szynach bez ognia w piecu, bez wody w kotle, przeto nie ma pary. Mówimy, że to martwa maszyna. Gdy ogrzewaniem wody para się wytworzy i dostanie się do zbiorników, wprawia w ruch tłoki i maszyna rusza. Usunemy parę a maszyna stanie.

⁵⁷Tak i z człowiekiem. Ciało bez tchu jest martwe — nieżywe. Gdy dech żywota wciągnięty jest nozdrzami, organy ciała zaczynają funkcjonować, i mówimy, że jest to oddychająca istota czyli dusza. Z chwilą zaprzestania oddychania człowiek umiera.

⁵⁸Człowiek jest duszą. Nie posiada on duszy. Każde stworzenie oddychające jest duszą. Bóg nazwał zwierzęta duszami żyjącymi na długo przed stworzeniem człowieka. (1 Mojż. 1:20) Że wszystkie oddychające stworzenia Jehowa nazywa duszami, udowadniają te słowa:

“Odbierzesz też udział na Pana od mężów rycerskich, którzy byli wyszli na wojnę, po jednym (po jednej duszy — popr. tłum.) od pięciu set, z ludzi, i z wołów, i z osłów, i z owiec.” (4 Mojżeszowa 31:28) Wszystkie dusze są jednakowe. “Bo przypadek synów ludzkich i przypadek bydła, jest przypadek jednaki. Jako umiera ono, tak umiera i ten i ducha jednakiego wszyscy mają, a niema człowiek nic więcej nad bydłę; bo wszystko jest marność. Wszystko to idzie na jedno miejsce; a wszystko jest z prochu, i wszystko się zaś w proch obraca.” — Kaz. Salomonowy 3:19,20.

⁵⁰Objawiając człowiekowi Swą sprawiedliwość Bóg rzekł: “Z drzewa wiadomości dobrego i złego, jeść z niego nie będziesz; albowiem dnia, którego jeść będziesz z niego, śmiercią umrzesz.” (1 Mojżeszowa 2:17) Ten wyrok został wydany na człowieka, istotę, czyli duszę. Gdyby jeszcze zachodziła jaka wątpliwość, co do tego, niech bez kwestyi zapieczętują to wyraźne słowa proroka: “Dusza, która grzeszy umrze.” (Ezechiel 18:4) “Któż z ludzi tak żyć może aby nie oglądał śmierci Któż wyrwie duszę swą z mocy grobu?” — Psalm 89:49.

⁶⁰Myśl, że dusza jest nieśmiertelną pierwszy podał Szatan. Podszedłszy do matki Ewy, rzekł: “Chociaż będziesz jeść z tego drzewa, żadnym sposobem śmiercią nie umrzesz.” Jezus nazwał to pierwszym kłamstwem, a Szatana ojcem kłamstwa. (Jana 8:44) Szatan trzymał ludzi w ciemności względem prawdy o Boskim planie, aby trzymać ich zdala od Boga i nie dopuścić do nich błogosławieństw, któreby otrzymali, będąc Mu posłuszni. Apostoł nazywa go “bogiem (władcą) tego świata.”, czyli obecnego złego porządku rzeczy. Dowodzi, iż oślepiał zmysły

ludzi, aby im nie świeciła światłość Ewangelii chwały Chrystusowej. (2 Koryntów 4:4) Od owego dnia w Edenie do dziś Szatan oślepia zmysły ludzkie, aby nie zrozumieli prawdy o zamiarach Jehowy. Do tego stale używa kłamstwa: "Żadnym sposobem nie umrzecie." Wszelkie fałszywe doktryny uzasadniają się na tem kłamstwie.

⁶¹Gdyby człowiek posiadał nieśmiertelną duszę, tej nie możnaby uśmiercić. Zatem Bóg nie byłby w stanie wykonać Swego wyroku na grzeszniku, sprawiedliwości by niezadosyćczyniono. Pismo Św. jednak wyraźnie poucza, że własność nieśmiertelności pierwotnie posiadał tylko Jehowa. "Który sam ma nieśmiertelność i mieszka w światłości nieprzystępnej, którego nie widział żaden z ludzi, ani widzieć może: któremu niech będzie cześć i moc wieczna." (1 Tymoteusza 6:16) Nieśmiertelnością zostaną obdarzeni wierni Chrześcianie, a nie kto inny z pośród ludzi. Ci Chrześcianie, którzy okażą się wiernymi aż do śmierci, mają obiecane jako nagrodę Boską naturę, koronę żywota. (2 Piotra 1:4; 1 Piotra 1:3,4; Do Rzymian 2:7; Objawienie 2:10) Żaden nie szuka tego, co już posiada, a apostoł wyraźnie powiada: "szukajcie nieśmiertelności." Na innem miejscu odzywa się on do wiernych Chrześcian temi słowy: "Boć musi to, co jest skazitelnego przyoblec nieskazitelność." (1 Koryntów 15:53) Gdyby dusza, to jest człowiek, już od urodzenia był nieśmiertelnym, poco tedy ma on po śmierci "przyoblec" nieśmiertelność. Nikt z rodzaju ludzkiego nie otrzyma nieśmiertelności prócz wiernych Chrześcian. Dla reszty posłusznych Bóg przygotował inne błogosławieństwa.

UMARLI SĄ NIEPRZYTOMNI

⁶²Innem kłamstwem Szatana, którem zwodził narody,

jest nauka, że umarli żyją po śmierci. Tego Biblia wcale nie popiera. Umarli nic nie wiedzą o sobie, chyba, że zostaną wzbudzeni mocą Bożą z martwych. Zmartwychwstanie umarłych omówimy nieco dalej. Gdyby dusza była nieśmiertelną, po śmierci wiedziałaby o sobie. Zobaczmy, co Pismo Święte mówi o stanie umarłych.

⁶³“Albowiem w śmierci nie masz pamiętki o tobie, a w grobie któż cię wyznawać będzie?” (Psalm 6:6) Z tego widzimy, że umarli tracą pamięć. “Umarli nie będą chwalili Pana, ani kto z tych, co zstępują do miejsca milczenia.” (Psalm 115:17) Przeto umarli nie mogą mówić.

⁶⁴Umarli nie oddychają, nie myślą, ani nie czują. “Odbierasz ducha ich, giną, i w proch się swój obracają.” (Psalm 104:29) “Wynijdzie duch jego i nawróci się do ziemi swojej, w onże dzień zginą wszystkie myśli jego”. (Psalm 146:4) Człowiek bez przytomności nic nie czuje. To ilustruje fakt, że gdy kogo wezmą do szpitala na operację, chirurg stosuje środek usypiający, aby znieczulić ból.

⁶⁵Dalej w Piśmie Św. czytamy: “Boć ci co żyją wiedzą, że umrzeć mają, ale umarli o niczem nie wiedzą. Owszem i miłość ich, i zazdrość ich i nienawiść ich już zginęła.” (Kaz. Salomonowy 9:5,6) Będąc bezprzytomni, nie wiedzą, iż są umarłymi. “Wszystko co przedsięweźmie ręka twoja do czynienia, czyń według możliwości twojej, albowiem nie masz żadnej pracy, ani myśli, ani umiejętności, ani mądrości w grobie, do którego ty idziesz.” — Kaznodzieja Salomonowy 9:10.

⁶⁶Oto co Bóg mówi o człowieku: “Ale człowiek we czci nie zostaje, podobny będąc bydłom, które giną.”

nie może egzystować, a temsamem nie jest nieśmiertelne. (Psalm 49:13) Cokolwiek ginie nie może być przytomne,

⁶⁷Jezus powiedział: "Bóg tak umiłował świat, że Syna Swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny." (Jana 3:16) Tu jest wystarczający dowód, że śmierć oznacza zniszczenie i że odkupienie od śmierci jest tylko przez Chrystusa. Twierdzenie powyższe całkowicie obala podstawy nauk o nieśmiertelności duszy i przytomności umarłych.

⁶⁸Śmierć również nazwana jest w Biblii snem, ponieważ Bóg zamierzył we właściwym czasie wzbudzić wszystkich umarłych i dać im sposobność ubiegania się o żywot. Biblia przepełniona jest ustępami, gdzie śmierć nazwano snem. Oto niektóre z tych: "Zasnął Dawid z ojcy swoimi, a pogrzebiony jest w mieście Dawidowem." (1 Królewska 2:10) "Ojcowie zasnęli" (2 Piotra 3:4) "Wiele ich zostaje aż dotąd, a niektórzy też zasnęli." (1 Koryntów 15:6) "A niechcę bracia! abyście wiedzieć nie mieli o tych, którzy zasnęli; . . . tak Bóg i tych, którzy zasnęli w Jezusie, przywiedzie z nim (przy zmartwychwstaniu)." — 1 Tesalonicensów 4:13,14.

⁶⁹Z tych cytat Biblijnych wnioskujemy, że umarli są bezprzytomni od chwili śmierci aż do czasu, kiedy upodoba się Panu dać im sposobność do życia, co też nakreślił w Swym wielkim planie. (Jana 5:28,29) Człowiek powstał z prochu. Skazany został na powrót do prochu, czyli do stanu nieświadomości w śmierci. A Pan powiedział: "A wiele z tych, którzy śpią w prochu ziemi, ocucą się". — Daniel 12:2.

CZY BÓG MĘCZY KOGOKOLWIEK.

⁷⁰Przez długie wieki nauczano ludzi, że karą na grzeszników, sprzeciwiających się Bogu, są wieczne męki w piekle gorejącem siarką. Wielu odstraszone od badania Biblii tą właśnie straszliwą doktryną, a masy ludzi tylko dlatego przestały wierzyć w Boga i Jezusa Chrystusa. Jest to również nauką Szatana, której używa do ociemniania ludzi. Nauka o wiecznych mękach nie jest prawdziwą choćby tylko dla następujących czterech powodów: (1) ponieważ jest nierozsądną; (2) ponieważ sprzeciwia się sprawiedliwości; (3) ponieważ sprzeczną jest zasadzie miłości; i (4) ponieważ jest całkiem niebiblijną.

⁷¹Dziwnem jest to, jak ludzie, obdarzeni zdolnością rozumowania, dojść mogli do tak potwornego wniosku, że wszechmądry Stworzyciel wiecznie zamierza torturować Swe stworzenia. Co za cel byłby takich mąk? Czy jakie dobro wynikło by z tego? Czy byłoby to dla większej chwały Bożej?

⁷²Żadna istota nie może być męczona bez woli Bożej. Rozsądny i miłujący Bóg nie męczy Swych stworzeń. Stworzyciel, któryby wprowadził system wiecznych mąk, byłby tyranem a nie rozsądnym Bogiem. Człowiek nie jest doskonałym, a jednak posiada w pewnej mierze miłość. Bóg jest doskonałym. Jest On uosobieniem miłości. Człowiek lub dziecko nie torturuje swego konia, psa lub kota.

⁷³Wyobraźmy sobie, że pies oszaleje i kąsa kogo napotka. Należy go zabić. Nikt by go przecież nie torturował na powolnym ogniu. Zabijamy takiego psa w sposób sprawiający mu najmniej bólu. Dlaczego człowiek tak po-

stępuje? Ponieważ poczucie sprawiedliwości i litości nie pozwala mu inaczej postąpić. Człowiek nie ma tyle litości, co Bóg. Wszystko co Bóg czyni dla człowieka jest na jego dobro.

⁷⁴Doktryna o wiecznych mękach jest niedorzeczną, bo jak można męczyć nieprzytomnego? Powyżej zacytowane ustępy z Pisma Św. wykazują, że umarli są nieprzytomni. Co więcej wieczne męki nie mogą istnieć chyba, że dusza ludzka jest nieśmiertelna, czyli niezniszczalna. A przecież z powyżej przytoczonych ustępów z Biblii dowiedzieliśmy się, że nikomu nie dano nieśmiertelności prócz tym, którzy ją otrzymali w nagrodzie za dobre postępowanie, i stali się uczestnikami chwały Chrystusowej. Łatwo widzimy, z tego, że nauka o wiecznych mękach w piekle pochodzi od Szatana, i że nauka o wrodzonej nieśmiertelności człowieka jest spokrewnioną z nauką o wiecznych mękach. A ponieważ obydwie są fałszywe, muszą tak jak utrzymują się razem — razem i upaść.

⁷⁵Doktryna o wiecznych mękach jest niesprawiedliwą, ponieważ Bóg jest sprawiedliwym. Sprawiedliwość jest gruntem stolicy Jego. Bóg wyraźnie powiedział człowiekowi, że gdy zgrzeszy to umrze. Gdyby po zgrzeszeniu Bóg człowieka przekazał na wieczne męki, zwiększyłby karę po złamaniu prawa, a to sprzeciwia się Jego zasadzie Sprawiedliwości. Wszystkie dzieci Adama zrodzone zostały niedoskonałymi. "Nie masz ktoby czynił dobrze, nie masz i jednego." (Psalm 14:4) Każde dziecko rodzi się w niedoskonałości. Byłoby niesprawiedliwym ze strony Jehowy dozwalać na rozradzanie się ludzi w okolicznościach nieprzyjaznych i ze skłonnościami, nad którymi Bóg nie miałby kontroli, a potem za nie wypełnienie Jego doskona-

łego prawa skazywać ich na wieczne męki. Poczucie sprawiedliwości w człowieku oburza go na samą myśl o torturach. Sprawiedliwość, którą człowiek posiada jest dana od Boga. Im więcej ktoś jest sprawiedliwszym tem więcej przypodobywa się Bogu. Zatem i Bóg postępuje sprawiedliwie ze Swemi stworzeniami.

⁷⁶Nauka o wiecznych mękach pozbawiona jest wszelkiej miłości. Każdy dobry ojciec miłuje swe dzieci, a dzieci miłują swego ojca. Każda matka kocha swe dzieci, a dzieci kochają swą matkę. Gdy dziecko stanie się nieposłusznem, otrzymuje karę, zwykle ćwiczenie różgą. Lecz żaden rodzic ani na chwilę nie pomyślałby o torturowaniu swego dziecka. Sprawiedliwa kara jest wymierzana celem sprowadzenia w końcu dobra, a gdy rodzice zmuszeni są do ukarania swych dzieci, czynią to dlatego, że je miłują. Apostoł Paweł porównywując karność ziemskich rodziców z karnością stosowaną przez Boga, pisze: "A nadto cielesnych ojców naszych mieliśmy, którzy nas karali, a baliśmy się ich; zaż daleko więcej nie mamy być poddani Ojcu duchów, abyśmy żyli? Albowiem oni na mało dni, jako się im zdało, nas karali; ale ten ku pożytkowi naszemu na to, abyśmy byli uczestnikami Świętobliwości jego." — Do Żydów 12:9,10.

⁷⁷Tylko nikczemnik chciałby torturować kogoś. Taki jest miłośnikiem wszystkiego, co jest niesprawiedliwe.

⁷⁸Nasz wielki Bóg jest miłością. (1 Jana 4:16) "Bóg jest światłość a żadnej ciemności w nim nie masz." (1 Jana 1:5) Wszystko, co Jehowa czyni jest dobre. Bóg stworzył pierwszego człowieka Adama, dając mu zdolność do propagowania swej rasy. Wszyscy jesteśmy dziećmi Adama. Tylko za pozwoleniem Boga dzieci te mogły przyjść

na świat. Adam był synem Bożym, a rodzaj ludzki powstał z Adama. Tak więc jesteśmy spokrewnieni z Jehową.

⁷⁹Żaden potomek Adama nie urodził się doskonałym. Niektórzy urodzili się w bardzo zdeprawowanych okolicznościach. Boska miłość dla rodzaju ludzkiego jest tak wielką, że przygotowała zbawienie i błogosławieństwa dla wszystkich. Jestto całkiem sprzeczne z Jego przymiotem miłości, aby miał sporządzić miejsce wiecznych męk dla ludzi. Doktryna o mękach w piekle jest paszkwilem rzuconym na imię wielkiego i miłosiernego Boga, a był to Szatan, który jest za to odpowiedzialny. Lecz we właściwym czasie Bóg objawi wszystkim Swą miłość i to, że Jego zamiary względem rodzaju ludzkiego zawsze były dobre.

⁸⁰Żaden tekst w Biblii nie potwierdza nauki o wiecznych mękach. Prawda, że są niektóre ustępy podane językiem symbolicznym lub przypowieści, użyte do wykazania innych wielkich prawd, ale te nie odnoszą się do wiecznych męk piekielnych. Te ustępy są rozpatrywane w w osobnem dziele, gdyż w tej książce nie mamy na to miejsca. Rozbierzemy tylko te ustępy, które wprost dotyczą naszego przedmiotu.

⁸¹Całe Pismo Święte twierdzi, że złych ludzi spotka kara, lecz karą tą nie są męki. Zachodzi wielka różnica między wieczną karą, a wiecznymi mękami. Wieczna kara jest taką, która trwa.. Wieczne męki są to takie, które się nigdy nie skończą, w których cierpiący jest zawsze przytomny. Ustawy krajowe karzą przestępców prawa, a kary są krótko i długoterminowe, zależnie od rodzaju przestępstwa. Gdy ktoś skradnie bochenek chleba, przekracza prawo i może być skazany na dzień lub miesiąc pobytu w więzieniu. Gdy ktoś spali dom sąsiada może być

karany więzieniem nieraz kilkoletniem. Ale gdy ktoś odbierze życie drugiemu, takiego zwykle karzą śmiercią. Żaden kraj nie ma takiego prawa, któreby skazywało przestępcę na tortury. Złodzieja, który skradł chleb karze się krótkiem więzieniem; podpalacza domu dłuższem więzieniem; a tego, który dobrowolnie odebrał życie innemu, karze się pełną srogością prawa i jego kara jest wieczną. Kara śmierci jest najwyższą karą stosowaną przez prawo. Jest to również najwyższą karą stosowaną przez Jehowę. Życie jest najdroższą rzeczą każdej istoty, a uśmiercenie jej, największą możliwie karą. Zatem wieczna śmierć, bez nadziei zmartwychwstania jest ową wieczną karą. Lecz istota podlegająca tej karze nie cierpi wiecznie. Bóg wyraźnie orzekł: "Zapłatą za grzech jest śmierć". (Rzymian 6:23), a nie wieczne męki.

⁸²Nałożywszy taką karę, Bóg po jakimś czasie nie mógł jej zmienić, gdyż nie byłby statecznym. Bóg nie może zaprzeć siebie samego. (2 Tymoteusza 2:13) Przez nieposłuszeństwo jednego człowieka grzech wszedł na świat, a śmierć skutkiem grzechu, a tak śmierci wszyscy podlegają. (Do Rzymian 5:12) Stan taki trwać będzie do czasu, aż Bóg powoła umarłych do życia, co szczegółowo omówimy nieco później. "Strzeże Pan wszystkich, którzy go miłują, ale wszystkich niepobożnych wytraci." (Psalm 145: 20) Apostoł jasno twierdzi, że wszyscy grzesznicy poniosą wieczną karę, czyli wieczne zniszczenie. — 2 Do Tesalonicensów 1:9.

⁸³Lecz czy niepobożni idą do piekła?

⁸⁴Prawdą jest, że wszyscy, którzy od Adama do dziś umierają poszli do piekła. Lecz piekło nie oznacza miejsca wiecznych męk. Gdziekolwiek w Biblii znajduje

się wyraz piekło, odnosi się on do stanu śmierci. Piekło nie jest miejscem lecz stanem. Ci, którzy idą do grobu nie są świadomi tego, ponieważ znajdują się w stanie nieświadomości. Ich ciała ulegają zepsuciu i obracają się w proch. Wyraz piekło jest przetłumaczony z hebrajskiego wyrazu *sheol* w Starym Testamencie. Ten sam wyraz często jest przetłumaczony "grób," a czasem przepaść. W Nowym Testamencie ten sam wyraz piekło został przetłumaczony z greckiego *hades* i również oznacza grób, czyli stan śmierci.

⁸⁵Niektóre biblijne ilustracje udowadniają, że wyraz piekło znaczy stan śmierci. Ijob był dobrym i świętobliwym człowiekiem, który starał się być posłusznym Jehowie. Doświadczył straty wszystkich swoich posiadłości i był naigrawany od swych sąsiadów. I gdy tak cierpiał, modlił się do Boga, aby pozwolił mu wstąpić do piekła, mówiąc: "Obyżeś mię w piekle (*sheol*) ukrył i utaił, ażby się uciszył gniew twój." (Ijob 14:13) Żądał ukrycia w grobie do czasu zmartwychwstania, wierząc iż nastanie według obietnicy Bożej, dzień wzbudzenia umarłych. I dalej Ijob mówi: "Jeślibym czego oczekiwał, grób będzie domem moim, a w ciemnościach uścielę łoże moje." "W prochu spólny odpoczynek wszystkich." (Ijob 17:13,16) Tak więc grób przedstawia stan ciemności, w którym nie masz wiedzy, mądrości lub jakiegokolwiek czynu. Znowu powiada: "Będąli zacni synowie jego, tego on nie wie; jeśli też wzgardzeni, on nie baczy." (Ijob 14:21) Dlaczego? Ponieważ przebywający w piekle, to jest w grobie, czyli stanie nieświadomości, nie wiedzą o niczym. Przeszli poza obręb istnienia i w tym stanie oczekują zmartwychwstania.

⁸⁶Józef, umiłowany syn Jakóba, został sprzedany do Egiptu przez swych braci. Płaszcz Józefa umaczano we krwi zwierzęcia i przyniesiono Jakóbowi z wiadomością, iż jego syn Józef nie żyje. W swym smutku Jakób zawołał: "Zstąpię za synem moim do grobu (sheol)." (1 Mojżeszowa 37:35) Jakób był sprawiedliwym człowiekiem i Bóg go uznawał. Tak nam powiada Apostoł. (Do Żydów 11:9,39) Jakób rozumiał, że wstępuje do grobu, do stanu nieświadomości, ze zmartwienia po utracie swego ukochanego syna.

⁸⁷Benjamin był najmłodszym synem Jakóba. Po utracie Józefa całą miłość ojcowską Jakób skierował na Benjamina. Jego starsi synowie zażądali od niego, aby pozwolił im wziąć najmłodszego brata do Egiptu. Ojciec zaprotestował temu, mówiąc: "Nie pójdzie syn mój z wami, gdyż brat jego umarł, a on sam tylko został; a jeśli by nań przypadło coś złego na drodze, którą pójdziecie, tedy doprowadzicie sędziwość moję z żałością do piekła (tł. ks. Wujka) (grob — sheol)." (1 Mojżeszowa 42:38) Wiemy dobrze, iż piekło tu wspomniane nie mogło być miejscem gorejącem siarką, bo siwe włosy Jakóba nie długo by tam mogły pozostać. Co on miał na myśli to to, że jako siwo-włosy starzec wstąpi do grobu w smutku, gdyby coś przytrafiło się jego umiłowanemu synowi.

⁸⁸Jezus przyszedł na świat, żył, umarł i został pochowany, a napisane jest o nim, iż wstąpił do piekła. "Nie zostawisz duszy mojej w piekle (tł. ks. Wujka) (Psalm 16:10) Gdyby piekło było miejscem wiecznych mąk, Jezusa by stamtąd nigdy nie wypuszczono. A fakt, że nie pozostał On w piekle, jest dostatecznym dowodem, że piekło nie jest miejscem wiecznych mąk.

⁸⁹Jehowa ustanowił prawdziwą religię na ziemi, która miała przynosić chwałę imieniu Jego. Szatan również ustanowił fałszywą religię, chcąc być podobnym Najwyższemu. Bóg zawarł przymierze z narodem Izraelskim i przykazał mu, aby trzymał się zdaleka od sąsiednich pogańskich narodów. Szatan ustanowił fałszywą religię między poganami i nakłonił ich do oddawania czci bałwanom i innym rzeczom, zamiast Jehowie. Ci poganie wystawili ołtarz w dolinie Hinnom celem składania ofiar swym bożkom. Żydzi na chwilę odstąpili od Jehowy i stali się wyznawcami Baala, jedrego z bożków Szatana. W spełnianiu obrządków Baalowych, ofiarowywali swe dzieci na całopalenie, i na tym opiera się doktryna wiecznych męk, o której Jehowa tak mówi: "I pobudowali wyżyny Baalowi, aby palili synów swych ogniem na całopalenie Baalowi, czegom nie rozkazał, anim o to mówił, ani to wstąpiło na serce moje." (Jeremiasz 19:5) Znowu tak mówi Pan: "Nabudowali, mówię, wyżyn Baalowi, które są w dolinie Ben Hennon, aby przenaszali przez ogień synów swoich i córki swoje Molochowi, chociażem im tego nie rozkazał, ani to wstąpiło na serce moje, aby kiedy czynić mieli tę obrzydliwość, a do grzechu Judę przywozдить." (Jeremiasz 32:35) Cokolwiek poganie składali, ofiarowywane bywało dyabłom, a nie Bogu. (1 Koryntów 10:20) Ta fałszywa dyabelska religia, ustanowiona u zwiedzionych narodów, była jednym z sposobów Szatana do zaciemniania zmysłów ludzkich, aby nie zrozumieli prawdziwych nauk Boskiego planu.

⁹⁰Wymierzając sprawiedliwość, Jehowa nigdy nie używa do tego tortur. Naukę o mękach potępia On jako obrzydliwość. Boska sprawiedliwość niszczy czyniących

zło. Zatem, cokolwiek jest zniszczone, jest też wiecznie ukarane. Oto niektóre pisma, potwierdzające to wyrozumienie: "Albowiem złościcy będą wykorzeni; lecz którzy oczekują Pana, ci odziedziczą ziemię. Po małej chwili alć niemasz niebożnika; spojrzyszli na miejsce jego, alć go już niemasz . . . Ale niebożni poginą, a nieprzyjaciele Pańscy, jako tłustość barania z dymem niszczeje, tak oni zniszczęją . . . Albowiem błogosławieni od Pana odziedziczą ziemię; ale przekłęci od niego będą wykorzeni . . . Albowiem Pan miłuje sąd, a nie opuści świętych swoich, na wieki w straży jego będą; ale nasienie niepobożnych będzie wykorzenione . . . Oczekuj Pana i strzeż drogi jego, a On cię wywyższy, abyś odziedziczył ziemię, a oglądasz, gdy niepobożni wytraceni będą. . . . Przestępcy pospołu poginą, a niebożni na ostatek wykorzeni będą." — Psalm 37:9,10,20,22,28,34,38.

⁹¹Nauka o wiecznych mękach zniesławia charakter Jehowy i rzuca plamę na Jego miłościwe imię. Najgłówniejszym obowiązkiem człowieka jest chwalić Boga. Jestto zarazem obowiązkiem i przywilejem usuwać z myśli ludzkich mylne pojęcia o Jehowie i pomagać do zrozumienia, że naprawdę Bóg jest miłością. Zrozumienie Jego planu objawia, że wszystko, co On czyni, jest powodowane miłością. Ledwo co skazał człowieka na śmierć, już począł objawiać Swój Plan odkupienia i ostatecznego wybawienia. Im jaśniej przedstawiają się nam te wielkie prawdy, tem więcej radujemy się z Boskiego przymiotu sprawiedliwości i jej ściśłego wymiaru.

Który z przymiotów Bożych jest gruntem stolicy Bożej?
 ¶ 39.

Który przymiot Boży sporządził Boski Plan? ¶ 39.

Czy jest niezbędnem, aby przymioty Boże zgodnie z sobą działały? ¶ 39.

Czy prawo Boże jest niezmiennie? ¶ 39.

Jaki skutek wywiera na stworzeniach Boskich niezmiennosc Jego praw? ¶ 39.

Co następuje skutkiem złamania prawa Bożego? ¶ 39.

Czy sprawiedliwość Boska ma wzgląd na osoby lub czyni jakie wyjątki? ¶ 39.

W jaki sposób wymiar sprawiedliwości wpływa na dostojęstwo Jehowy? ¶ 39.

Czy potrzeba było by sprawiedliwość wymierzono, zanim Boska miłość mogła się okazać? Jeśli tak, to dlaczego? ¶ 39.

Co jest niezbędnem do zrozumienia Boskiej miłości? ¶ 39.

Dlaczego Jehowa nie jest niesprawiedliwym, ani niemiłosiernym? ¶ 39.

Czy Jehowa kiedy błądzi? ¶ 39.

Do czego używa On Swej mocy? ¶ 39.

Co wyobraża druga struna na harfie Bożej? ¶ 40,

Co to jest dobro, a co zło? ¶ 41.

Kiedy zło weszło w życie? ¶ 41.

Czy Bóg zmuszał Adama by czynił lub nie czynił pewnych rzeczy? ¶ 41.

Jaką karę Bóg nałożył za przekroczenie Swego Prawa? ¶ 41.

Dlaczego i przez kogo Ewa została zwiedziona do przestępstwa Prawa? ¶ 41.

Dlaczego Adam stał się uczestnikiem przestępstwa Prawa Bożego? ¶ 41.

Do kogo należy wszelka władza i królestwo? ¶ 42.

Jakie królestwo Bóg dał człowiekowi? ¶ 42.

Dlaczego Lucyfer skusił Ewę do grzechu? ¶ 42.

Co Lucyfer nosił w swem sercu? ¶ 42.

Jaką była przyczyna upadku Lucyfera? ¶ 43.

Jaką karę wymierzyła Sprawiedliwość Lucyferowi? ¶ 43.

Pod jakimi nazwami Lucyfer jest znany po swym upadku? Co znaczy każda z jego nazw? ¶ 43.

W jaki sposób dyabeł nakłonił Ewę do przestąpienia prawa Bożego? ¶ 44.

Jaką odpowiedź dała Ewa szatanowi na jego nastroczenie, by przestąpiła prawo Boże? ¶ 44.

Kto powiedział prawdę, Bóg czy Szatan, o skutkach, czynu Ewy? ¶ 44.

Czy fakt, że Ewa złudzona przez szatana, mógł w jakiej mierze zmienić karę za jej przestępstwo? ¶ 45.

Co Adam i Ewa uczynili po przestąpieniu prawa Bożego? ¶ 46.

Co z nimi uczynił Bóg i dlaczego? ¶ 46.

Jakie są szczegóły wyroku wydanego przez Jehowę na Adama i Ewę? ¶ 46.

Jaki był rezultat wyroku na człowieka? ¶ 47.

Jak długo Adam żył po wydaniu wyroku? ¶ 47.

Jak Bóg wprowadził w czyn Swój wyrok? ¶ 47.

Czy Adam umarłby, gdyby pozostał w ogrodzie Eden? ¶ 47.

Dlaczego rodzic karze swe dziecko? ¶ 48.

Gdyby dziecko zawsze było posłuszne, czy potrzeba by je karać? ¶ 48.

Jaki jest główny powód, że Bóg dozwala na cierpienia? ¶ 48.

Dlaczego Bóg wprowadził w czyn Swój wyrok? ¶ 49.

Jaką pobudką kieruje się Bóg we wszystkich czynach? ¶ 49.

Do której struny na harfie Bożej przyrównany być może wymiar Sprawiedliwości Bożej? ¶ 50.

Co przedstawiają cierpienia Ijoba, odnośnie do harfy? ¶ 51.

Jak Adam i Ewa mogli do siebie przystosowywać słowa Ijoba? ¶ 51.

Czy świat kiedy ocenił wymiar sprawiedliwości Bożej? a jeżeli nie, to dlaczego? ¶ 51.

Dlaczego Chrześcianin może oceniać wymiar Sprawiedliwości Bożej, i przyrównywać do struny na harfie Bożej ¶ 51.

Kogo wyobrażał Aaron, jako kapłan ofiarniczy? ¶ 52.

Jak wypadek z synami Aarona może pouczać Chrześcian, aby nie smucili się z powodu wymiaru sprawiedliwości? ¶ 52.

Co mówi Chrześcianin, gdy oceni Boski plan? ¶ 52.

Co Bóg skazał na śmierć: duszę czy ciało? ¶ 53.

Gdyby dusza była nieśmiertelną, jakby można ją uśmiercić? ¶ 53.

Czy ważnem jest na, pierw określić wyrazy, zanim użyje się ich w badaniu Biblii? ¶ 54.

Co to jest nieśmiertelność? ¶ 55.

Co to jest dusza? ¶ 55.

W jaki sposób dusza została stworzona? ¶ 55.

Jakiej ilustracyi można użyć do przedstawienia: co to jest dusza? ¶ 56.

Czy człowiek posiada duszę? ¶ 58.

Które istoty prócz człowieka są duszami? ¶ 58.

Czy jest jaka różnica w sposobie śmierci różnych dusz? ¶ 58.

Które pisma udowadniają, że dusza nie jest nieśmiertelną? ¶ 59.

Kto dał początek pojęciu, że dusza jest nieśmiertelną? ¶ 60.

Kto i kiedy powiedział pierwsze kłamstwo? ¶ 60.

Jak Szatan oślepiął zmysły ludzkie? Co za cel miał w tem? ¶ 60.

Co jest podstawą wszystkich fałszywych nauk? ¶ 60.

Gdyby dusza była nieśmiertelną, czy Bóg mógłby zgładzić dobrowolnie grzeszącego? ¶ 61.

Kto ma nieśmiertelność? ¶ 61.

Komu przyobiecano w nagrodzie nieśmiertelność? ¶ 61.

Jakie są dowody biblijne, że człowiek nie posiada nieśmiertelności? ¶ 61.

Jakiej innej nauki użył Szatan do zwodzenia ludzi? ¶ 62.

Czy umarli wiedzą o sobie po śmierci? ¶ 62.

Czy umarli pamiętają? Czy wychwalają Boga? ¶ 63.

Czy umarli oddychają, myślą lub czują? ¶ 64.

Co ilustruje to, że umarli nie czują i są bezprzytomni?
¶ 64.

Czy umarli posiadają wiedzę? Czy mogą miłować lub nienawidzić? ¶ 65.

Jakie są Biblijne dowody, że śmierć znaczy zniszczenie?
Co to jest zniszczenie? ¶ 66, 67.

Dlaczego czasami mówi się o śmierci jako o śnie? Gdzie są tego Biblijne dowody? ¶ 68, 69.

Jaki skutek wywarła na niektórych nauka o wiecznych mękach ¶ 70.

Kto jest odpowiedzialnym za naukę o wiecznych mękach?
¶ 70.

Podaj cztery powody, dlaczego nauka o wiecznych mękach nie może być prawdziwą? ¶ 70.

Czy wieczne męki mogą przynieść jakie dobro? Czy wynikłaby z nich większa chwała Bogu? ¶ 71.

Czy kto mógłby być męczony wiecznie bez woli Bożej?
¶ 72.

Czy rozsądny Bóg mógłby męczyć Swe stworzenia? ¶ 72.

Dlaczego człowiek lub dziecko przy zdrowych zmysłach nie męczy konia lub psa? ¶ 73.

Wobec tego, że Biblia twierdzi, iż Bóg jest miłością, czy może On męczyć którekolwiek ze swych stworzeń? ¶ 73.

Dlaczego nauka o wiecznych mękach jest nierozsądną?
¶ 74.

Dlaczego nauka o wiecznych mękach jest niesprawiedliwą? ¶ 75.

Dlaczego nauka o wiecznych mękach jest pozbawiona wszelkiej miłości? ¶ 76-79.

Jaka jest różnica między wiecznymi mękami a wieczną karą? ¶ 81.

Jaką jest największa kara za przekroczenie ludzkich praw? ¶ 81.

Jaka jest najsrozsza kara za przekroczenie Boskich praw? ¶ 81.

Czy mógł by Bóg zmienić karę za przekroczenie prawa, po popełnionym przestępstwie? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 82.

Czy źli idą do piekła? ¶ 84.

Co znaczy wyraz piekło? Jakie jest właściwe znaczenie wyrazów, z których ten wyraz został przetłumaczony w Biblii? ¶ 84.

Co Ijob mówi o pójściu do piekła? ¶ 85.

Czy można być przytomnym w piekle? ¶ 85.

Co Jakób mówi o wstąpieniu do piekła? Kogo spodziewał się tam spotkać? ¶ 86.

Jeśli piekło jest morzem ognia i siarki, jak mógł Jakób zachować w nim swe siwe włosy? ¶ 87.

Jezus wstąpił do piekła według orzeczenia Pisma Świętego. Jeśli piekło jest miejscem wiecznych męk, jak mógł stamtąd się wydostać? ¶ 88.

Jaką religię Bóg ustanowił na ziemi? ¶ 89.

Jaką religię Szatan ustanowił na ziemi? ¶ 89.

Co mówi Słowo Boże o paleniu dzieci w ofierze Baalowi? ¶ 89.

Komu poganie ofiarowywali swe dzieci? ¶ 89.

Jaki cel miał Szatan w nauczaniu fałszywej religii? ¶ 89.

Jaką karę przeznaczył Bóg na dobrowolnie grzeszących? Jakie są tego Biblijne dowody? ¶ 90.

Jaki jest największy obowiązek człowieka wobec Boga i jego bliźnich, względem doktryny o wiecznych mękach? ¶ 91.

Jak wpływa na nas właściwe zrozumienie wymiaru sprawiedliwości Bożej? ¶ 91.

ROZDZIAŁ IV.

Struna 3: *Obietnica Abrahamowa*

W JAKIŚ czas po wypędzeniu Adama i Ewy z raju, zaczęły się im rodzić dzieci, które po przyjsciu do dojrzałości także miały potomstwo. Kain wziął sobie za żonę swą siostrę. Tak rozmnażały się narody ziemi, a podróżując, w pocie oblicza szukały chleba. Niektórzy z tego potomstwa byli źli a niektórzy dobrzy. Bóg okazywał Swą łaskę dobrym, jak to zawsze zwykł był czynić. Szatan zaś używał swego wpływu między narodami i większość ich sobie pozyskał.

⁹³! Noe był dobrym człowiekiem i wraz ze swą rodziną służył Jehowie. Szesnaście stuleci już upłynęło od czasu wydania wyroku w Edenie (w którym to czasie ludzie stali się bardzo źli) i niebożność zapanowała na ziemi. Bóg postanowił wygładzić wszystkich zło-czyniących i rozkazał Noemu zbudować korab dla pomieszczenia w nim jego rodziny; a gdy to zostało uczynione, wody potopu spłynęły na ziemię, zatracając wszystko, co żyło, prócz ukrytych w arce. (1 Mojżeszowa 7:21-23; 1 Piotra 3: 20) Noe i jego synowie spłodzili nowe potomstwo i znów narody ziemi rozmnożyły się. I tym razem niektóre były dobre, a niektóre złe. Między tymi, którzy starali się czynić wolę Bożą był człowiek imieniem Abram, którego Bóg potem nazwał Abrahamem. Biblia nazywa go przyjacielem Bożym. Żonie Abrahama na imię było Sara.

⁹⁴Kiedy Abraham liczył 75 lat, Jehowa rzekł mu: "Wynijdź z ziemi twej, i od rodziny twojej, i z domu ojca twego, do ziemi, którąć pokażę. A uczynię cię w naród wielki, i będąc błogosławił, i uwielbię imię twoje, i będziecie błogosławieństwem." (1 Mojżeszowa 12:1-3) Abraham wraz ze swą żoną i innymi opuścił Haran i udał się do Ziemi Chananejskiej. Gdy doszedł do miejsca zwanego Sychem, okazał mu się Pan i rzekł: "Nasieniu twemu dam ziemię tę." Tu Abraham zbudował ołtarz i miejscowość ta do dziś znana jest pod nazwą Betel, co znaczy Dom Boży. Potem Abraham zamieszkał na równinach Mamre tuż nad Hebronem, w południowej części Palestyny. Tu Bóg uczynił z nim przymierze, mówiąc: "Nasieniu twemu dam tę ziemię, od rzeki Egipskiej, aż do rzeki wielkiej, rzeki Eufrates." — 1 Mojżeszowa 15:18.

⁹⁵Po jakimś czasie, gdy Abraham miał 99 lat, znowu Pan mu okazał się i rzekł: "Uczynię przymierze moje, między mną i między tobą, i rozmnożę cię bardzo obficie, ... i będziesz ojcem wielu narodów. Dam też tobie i nasieniu twemu po tobie ziemię, w której teraz jesteś gościem; wszystkie ziemię Chananejską w osiadłość wieczną, i będę Bogiem ich." (1 Mojżeszowa 17:2,4, 8) Za jakiś czas, gdy Abraham siedział u progu swego namiotu, rozłożonego na równinach Mamre, stanęło przed nim trzech posłanników od Jehowy. Na równinach Mamre w niedalekiej odległości od miasta Hebron, do dziś dnia stoi bardzo stary dąb. W obwodzie jest on około trzydzieści stóp. Niektórzy przypuszczają, że jest to ten sam dąb, koło którego Abraham rozwinął swój namiot, gdy go odwiedzili owi trzej posłańcy. Naturalnie nie należy wierzyć, by to było prawdą, gdyż dąb tak długo

nie żyje. Ciekawy widok, bądź co bądź, przedstawia to stare drzewo, stojące w tak pamiątkowem miejscu, gdzie Abraham prawdopodobnie rozłożył namiot i sporządził pokarm dla swych trzech dostojnych gości, a "sam stał pod drzewem i jedli." W tem miejscu posłannik Jehowy powiedział Abrahamowi, że żona jego Sara porodzi syna. — 1 Mojżeszowa 18:1-14.

⁹⁶We właściwym czasie urodził się im syn, którego nazywali Izaakiem. (1 Mojżeszowa 21:1-3) Gdy Izaak podrósł, Jehowa postanowił doświadczyć Abrahama, a temsamem pokazać obraz odkupienia rodzaju ludzkiego. Opis tego znajduje się w dwudziestym drugim rozdziale pierwszej Księgi Mojżeszowej. Bóg rzekł do Abrahama: "Weźmij teraz syna twego, jedynego twego, którego miłujesz, Izaaka, a idź do ziemi Moryja, i tam go ofiaruj na ofiarę paloną, na jednej górze, o którejć powiem." (1 Mojżeszowa 22:2) Interesującym jest fakt, że góra Moryja znajduje się w granicach obecnego miasta Jeruzalem, otoczonego murem. Na tej górze stała świątynia Salomona, i tu Abraham spotkał Melchizedeka. Na tem miejscu Abrahamowi kazano ofiarować syna Izaaka i tu złożył on tą ofiarę.

⁹⁷Nagromadziwszy drzewa na ogień, Abraham ze swym synem i sługami wybrał się w trzydniową drogę do góry Mara, a przybywszy na miejsce, odrazu poczynił przygotowania do złożenia ofiary. Izaak nic nie wiedział o zamiarach swego ojca, więc spytał: "Oto ogień i drwa, a gdzież baranek na ofiarę paloną?" A Abraham rzekł: "Bóg sobie obmyśli baranka na ofiarę paloną synu mój;" poczem poinformował go, że on, Izaak, ma być tą ofiarą. Związawszy Izaaka położył go na ołtarz i

podniósł rękę, by zadać cios. To było wielkiem doświadczeniem wiary Abrahama. Izaak był jego jedynym synem i bardzo umiłowanym. Lecz Jehowa rozkazał mu ofiarować go w ofierze, a ten miłując Boga nadewszystko, zabrał się do spełnienia Jego woli. I gdy tak trzymał podniesioną rękę nad swym synem, "zawołał nań Anioł Pański z nieba, i rzekł: Abrahamie! Abrahamie! Nie wyciągaj ręki twej na dziecie, i nie czyn mu nic; bom teraz doznał, iż się boisz Boga, i nie zfolgowałeś synowi twemu, jedynemu twemu, dla mnie." Wówczas Abraham oglądał się i zobaczył zapłatanego w gęstwinie barana; wziął go więc i ofiarował na całopalenie.

⁹⁸Wtedy "zawołał Anioł Pański na Abrahama powtórę z nieba mówiąc: Przez siebie samego przysiągłem, mówi Pan: Ponieważes to uczynił, a nie zfolgowałeś synowi twemu, jedynemu twemu, błogosławiąc błogosławić ci będę, a rozmnażając rozmnożę nasienie twoje, jako gwiazdy niebieskie i jako piasek, który jest na brzegu morskim; a odziedziczy nasienie twoje bramy nieprzyjaciół swoich. I błogosławione będą w nasieniu twojem wszystkie narody ziemi, dlatego, żeś usłuchał głosu mego."
— 1 Mojeszowa 22:15-18.

⁹⁹W tym wspaniałym obrazie Abraham był typem na Jehowę, a Izaak typem na Jezusa, umiłowanego Syna Bożego. Ofiarowanie Izaaka na ołtarzu pięknie wyobrażało, jak Bóg swego czasu ofiarował Swego jednorodzonego Syna, aby odkupić rodzaj ludzki od śmierci i dać mu sposobność ubiegania się o żywot. Abraham nie rozumiał zamiarów Bożych, bo mu Jehowa ich nie objawił. Dobrze zrozumiał atoli, że Bóg zawarł z nim przymierze i zapieczętował je Swą przysięgą i że na podstawie

tych dwóch pewnych i niezmiennych rzeczy, to jest słowa i przysięgi, Bóg wykona we właściwym czasie Swą część przymierza, czego skutkiem będzie błogosławienie w nim wszystkich narodów ziemi.

¹⁰⁰Wyraz przymierze znaczy tyle, co kontrakt. Jestto poważna i prawomocna forma zawierania umowy lub kontraktu między dwoma lub więcej stronami, zwykle obowiązująca stronę, która robi jakieś przyrzeczenia. Przymierze z Jehową jest święte i niezienne, gdyż On nigdy się nie zmienia. (Malachiasz 3:6) Przyrzekłszy coś, zawsze wypełni to. (Do Żydów 6:18) Do przymierza mogą przystąpić najmniej dwie strony. Może ich być więcej. Gdy kontrakt lub przymierze obowiązuje tylko jedną stronę, tedy zowie się jednostronnym; gdy obydwie strony są zobowiązane do czegoś, kontrakt jest obopólnym.

¹⁰¹Zauważmy, że przymierze Jehowy z Abrahamem nie zawierało żadnych warunków lub ograniczeń, lecz było tylko obietnicą Jehowy, zaprzysiężoną Jego słowem. Przymierze to zatem było jednostronne. Bóg zamierzył wprowadzić w życie swój plan błogosławienia ludzkości bez względu na postępowanie ludzi. On nie potrzebował stawiać żadnych warunków w tem przymierzu, a tylko ogłosił Swój miłosierny zamiar względem rodzaju ludzkiego. W przymierzu nie było nawet mowy o tem, że błogosławienie narodów nastąpi, gdy Abraham ze swej strony postąpi tak lub owak. Przymierze nie mówi, że każdy człowiek będzie błogosławiony żywotem wiecznym; natomiast mówi, iż wszystkie narody ziemi będą błogosławione, co znaczy, że każdy we właściwym czasie otrzyma sposobność ubiegania się o żywot wieczny. Również oznacza; że w przeznaczonym czasie, Bóg wszystkich obda-

rzy znajomością, ażeby ułatwić im dostęp do tego żywota. Co więcej, oznacza to, że każdemu dana będzie pomoc, aby korzystał z swych błogosławionych przywilejów; a ci którzy udowodnią swą wierność pod próbą, której wszyscy podlegną, otrzymają z łaski Bożej wielki dar żywota wiecznego.

Jak ziemia pierwotnie się zaludniła? ¶ 92.

Kogo Kain, pojął za swą żonę? ¶ 92.

Komu Jehowa okazuje Swą łaskę? ¶ 92.

Jaki skutek wywiera wpływ Szatana na ludzi? ¶ 92.

Jakim człowiekiem był Noe? Komu wiernie służył? ¶ 93.

Dlaczego Jehowa rozkazał Noemu zbudować Arkę? ¶ 93.

Ilu uszło śmierci w potopie? Którzy to byli? ¶ 93.

W jaki sposób ziemia zaludniła się po potopie? ¶ 93.

Kogo Biblia nazywa przyjacielem Bożym? Jak się jego żona nazywała? ¶ 94.

Ile lat miał Abraham, gdy Bóg do niego przemówił? Co mu Jehowa powiedział? ¶ 94.

Jak się nazywała ziemia, gdzie Abraham się urodził? Dokąd go Pan posłał? ¶ 94.

W których miejscach w Ziemi Chananejskiej Abraham się zatrzymywał? ¶ 94.

Jaką obietnicę Bóg dał Abrahamowi w Betel? Co mu przyobiecał Bóg, gdy stali obozem na równinie Mamre? ¶ 94.

Gdzie zamieszkiwał Abraham, gdy mu Bóg przyobiecał syna? ¶ 95.

Ilu synów miał Abraham ze swą żoną Sarą? ¶ 96.

Co Biblia o tem mówi? ¶ 96.

Na jaką próbę, względem Izaaka. Bóg wystawił Abrahama? ¶ 96.

Wyszczególnij wszystko, co miało łączność z ofiarą Izaaka. ¶ 97.

Powtórz Boskie obietnice dane Abrahamowi w czasie ofiarowania Izaaka. ¶ 98.

Kogo wyobrażał Abraham, gdy składał ofiarę? Kogo wyobrażał Izaak? ¶ 99.

Co ofiara Izaaka przedstawiała? ¶ 99.

Czy Abraham w zupełności rozumiał obietnicę Bożą? ¶ 99.

Co znaczy wyraz "przymierze"? ¶ 100.

Jak Bóg zachowuje się względem swych zobowiązań? ¶ 100.

Ilu najmniej potrzeba do zawarcia przymierza? ¶ 100.

Gdy tylko jedna ze stron jest zobowiązana, jak taki kontrakt lub przymierze nazywamy? ¶ 100.

Gdy obydwie strony zobowiązują się do czegoś, jak takie przymierze nazywamy? ¶ 100.

Czy przymierze Boga z Abrahamem było jednostronnem? ¶ 101.

Co jest najważniejszym w przymierzu czyli obietnicy Abrahamowej? ¶ 101.

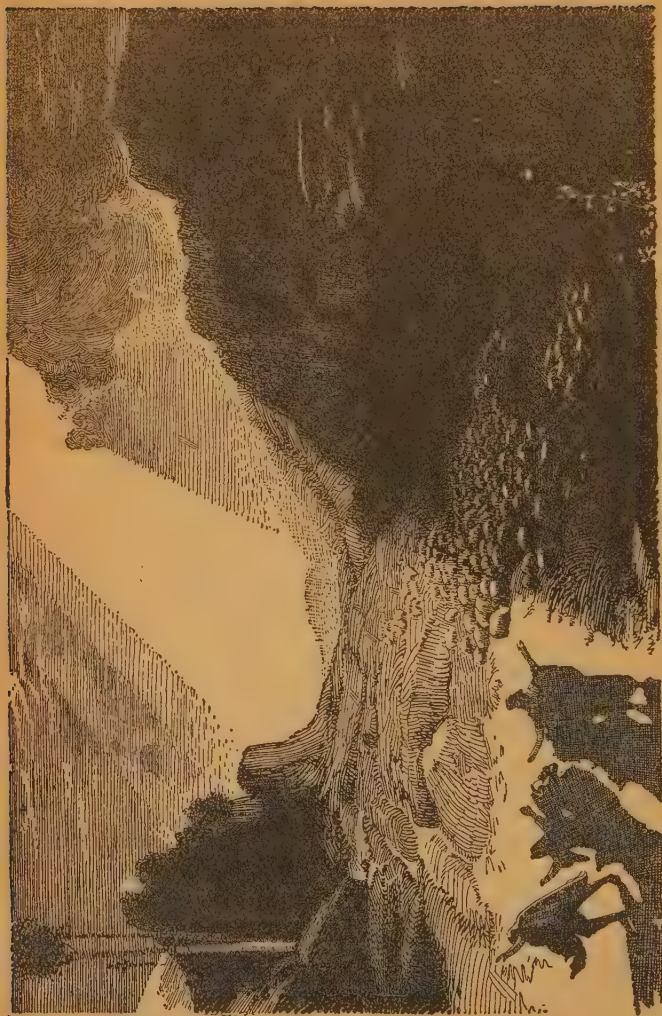
Kogo ostatecznie dotyczy przymierze Abrahamowe? ¶ 101.

NADCHODZI PROMIENNA GODZINA

Choć ponad ziemią wciąż się ucisk sroży,
Dzień Pańskiej pomsty chociaż gnębi lud,
Wkrótce zaświta nam poranek Boży,
Powstanie ziemia w Tysiąclecia cud.
Powstanie ziemia, Pan rany zagoi,
Ta sama ręka, która ją chłostała,
Uzdrowi wszystkich, wszystko uspokoi,
I znów zakwitnie rajem ziemia cała.
Z szczęśliwej ziemi grzech i śmierć uleci,
Góry i pola napełni wesele;
Sprawiedliwości Słońce nam zaświeci,
Rozdając ludziom błogosławieństw wiele.
Spełnią się słowa proroka Pańskiego,
Że się pustynia pokryje kwiatami,
Pola dostarczą plonu stokrotnego,
A szczęście mieszkać będzie między nami.
Oto nadchodzi promienna godzina,
Król Nowy rządy zaczyna na świecie,
Wnet świat usłyszy głos Bożego Syna,
Bo już na ziemi wschodzi Tysiąclecie.

ROZDZIAŁ V.

Struna 4: *Narodzenie Jezusa*

UPODOBAŁO się Jehowie użyć ludzi do przedstawienia różnych zarysów Jego planu. Naprzykład, Abraham czasami reprezentuje Boga, a jego żona Sara, przymierze Boga z Abrahamem, na którego podstawie błogosławione będą wszystkie narody ziemi. Sara była matką Izaaka, jednorodzonego syna. Izaak przedstawiał w typie Jezusa, Syna Bożego, Odkupiciela świata. Agar miała syna z Abrahamem, i przedstawiała przymierze zakonu, zawarte z narodem Izraelskim, za pośrednictwem Mojżesza, na górze Synaj. Jak Agar była niewolnicą, służebnicą Sary, tak przymierze Zakonu było uciemniającem naród żydowski, z którego nie otrzymał on żadnych rzeczywistych błogosławieństw. Celem zakonu było wykazać Żydom ich niezdolność podźwignięcia się do życia i konieczną potrzebę Odkupiciela. Po śmierci Sary, Abraham pojął za żonę Keturę, i miał z nią wiele dzieci. Keturę wyobraża nowe przymierze, które Jehowa uczyni z Chrystusem, jako Pośrednikiem rodzaju ludzkiego, a przez które wszyscy otrzymają sposobność ubiegania się o życie wieczne.

¹⁰³Apostoł Paweł tłumaczy, że osoby wyżej wspomniane przedstawiają przymierza. "Albowiem napisano, iż Abraham miał dwóch synów, jednego z niewolnicy, a drugiego z wolnej. Lecz ten, który był z niewolnicy, według ciała się urodził, a który z wolnej, według obietnicy. Przez

co znaczą się insze rzeczy; albowiem te są one dwa testamenty; jeden z góry Synajskiej, który rodzi w niewolę! a ten jest jako Agar. Albowiem Agar jest góra Synaj w Arabii, a stosuje się do niej terażniejsze Jeruzalem; bo jest w niewoli z dziatkami swojemi. Lecz ono górne Jeruzalem wolne jest, które jest matką wszystkich nas. Albowiem napisano: Rozwesel się niepłodna, która nie rodzisz; porwij się a zawołaj, która nie pracujesz w porodzeniu; bo ta opuszczona wiele ma dzieci, więcej niż ta, która ma męża. My tedy, bracia! tak jako Izaak, jesteśmy dziatkami obietnicy." (Galat. 4:22-28) Izaak przedstawia całego Chrystusa, to jest głowę i ciało. Jezus jest Głową, a kościół ciałem.

¹⁰⁴Zapamiętajmy sobie, że przymierze Boga z Abrahamem mówiło o nasieniu, czyli potomku, które będzie błogosławić wszystkie narody ziemi. Tem nasieniem jest Odkupiciel, Jezus Chrystus, Zbawca całego świata; a przez przyjęcie do rodziny Bożej, prawdziwi Chrześcianie, kościół, to jest członkowie ciała Chrystusowego, są poczytani za część owego nasienia. "A upatrzawszy to Pismo, iż z wiary Bóg usprawiedliwia pogan, przedtem opowiedziało Abrahamowi, iż w tobie będą błogosławione wszystkie narody. Lecz Abrahamowi uczynione są obietnice i nasieniu jego; nie mówi: I nasieniom jego, jako o wielu, ale jako o jednym; I nasieniu twemu, które jest Chrystus." — Do Galatów 3:8, 16.

¹⁰⁵Zanim obiecywane błogosławieństwa spłyną na świat, wpierv musiało przyjść i rozwinąć się nasienie Abrahamowe. Izraelici spodziewali się, że któryś z ich potomków zostanie królem i że przez tego króla i jego królestwo wszystkie narody świata będą błogosławione. Z tej przy-

czyny wierni Żydzi z wielką skwapliwością wyczekiwali narodzenia tego króla, swe nadzieje opierając na obietnicy kilkakrotnie powtarzanej przez Jehowę. Niektórzy nawet myśleli, że Izaak, syn Abrahama, jest tem nasieniem, przez które mają przyjść błogosławieństwa. "A po śmierci Abrahamowej błogosławił Bóg Izaakowi, synowi jego, a Izaak mieszkał u studni Żywiącego i Widzącego mię." (1 Mojżeszowa 25:11) Gdy Izaak miał około sześćdziesiąt lat, żona jego Rebeka powiła dwóch synów, Ezawa i Jakóba. — 1 Mojżeszowa 25:26,

¹⁰⁶Izaak potem udał się do ziemi filistyńskiej i tam Bóg mu rzekł: "Bądźże gościem w tej ziemi, a Ja będę z tobą, i będę błogosławić; albowiem tobie i nasieniu twemu dam te wszystkie krainy, i utwierdzę przysięgę, którą przysiągł Abrahamowi, ojcu twemu." (1 Mojżeszowa 26:3,4) Tak więc Bóg powtórzył swą obietnicę Izaakowi. Przed śmiercią Izaaka, Bóg przekazał swą obietnicę Jakóbowi i ten stał się spadkobiercą, swego ojca.

¹⁰⁷Według prawa pierworodztwa, najstarszy syn dziedziczył po ojcu majątek i wszystkie jego prawa i przywileje, chyba, że dla pewnych przyczyn zrobiono jakieś wyjątki. Ezaw przyszedł na świat o kilka minut prędzej od swego brata Jakóba i jako pierworodny miał pierwszeństwo do dziedzictwa obietnicy Abrahamowej. Prawem pierworodztwa dziedziczył obietnicę uczynioną Abrahamowi. Lecz Pan wyraźnie pokazał, że w tym wypadku miał być wyjątek i że Jakób, a nie Ezaw, ma odziedziczyć po ojcu obietnicę. Kiedy dowiedziano się, że matka porodzi bliźniaków, na chwilę przed ich przyjściem na świat Rebeka spytała Pana o swych synach i On jej powiedział, że starszy będzie sługą młodszego. (1 Mojżeszowa

wa 25:22,23) To jasno pokazuje, że Bóg przeznaczył Jakóba, urodzonego później, na dziedzica obietnicy Abrahamowej.

¹⁰⁸Ci dwaj synowie po jakimś czasie dorosli do stanu męskiego, Ezaw stał się myśliwcem i lubował się w zabawach, w których miał sposobność popisywać się swą siłą. Jakób był zwykłym człowiekiem i zajmował się spokojną pracą wokoło domu. Ezaw wykazał, że nie ocenia swego prawa pierworodztwa, a tem samem obietnicy Abrahamowej, gdyby ono nawet do niego należało, gdyż w rzeczywistości Bóg ją przeznaczył Jakóbowi. Ezaw więcej dbał o dogodzenie swemu ciału, aniżeli o przyszłe możliwe błogosławieństwa z obietnicy. Pewnego razu powrócił z polowania bardzo głodny i ujrzał, że Jakób nagotował miskę soczewicy. Gdy apetyczny zapach soczewicy doleciał do jego nozdrzy, rzekł do Jakóba: "Daj mi jeść, proszę cię, z tej czerwonej potrawy, bom się spracowałem." A Jakób odpowiedział: Sprzedajże mi dziś pierworodztwo twoje." "I rzekł Ezaw: Otom ja bliski śmierci, cóż mi po pierworodztwie? I rzekł Jakób: Przysiążże mi dziś, i przysiągł mu. I sprzedał pierworodztwo swoje Jakóbowi. Tedy Jakób dał Ezawowi chleba, i potrawę z soczewicy, a on jadł i pił, a potem powstawszy odszedł, i pogardził Ezaw pierworodztwem swoim." — 1 Mojżeszowa 25:27-34.

¹⁰⁹Rzeczywiste i słuszne prawo pierworodztwa teraz należało do Jakóba dla dwóch dostatecznych powodów: (1) ponieważ, jak już zaznaczono, tak Pan postanowił przed jego narodzeniem, i (2) ponieważ odkupił to prawo przez otwartą i całkiem usprawiedliwioną transakcyę od swego brata Ezawa. Ci dwaj bracia wówczas

nie byli już dziećmi. Obydwaj liczyli przeszło czterdzieści lat (1 Mojżeszowa 26:34) i posiadali kwalifikacje do zawarcia kontraktu. To też taki kontrakt obowiązywał obydwóch.

¹¹⁰Bez względu na te dwie przyczyny, upoważniające Jakóba do pierworodztwa, Ezaw kilkakrotnie chciał go pozbawić tego prawa. Prawo pierworodztwa dawało przywilej najstarszemu synowi do specjalnych błogosławieństw od ojca. Izaak był w podeszłym wieku; oczy odmawiały mu już posłuszeństwa, tak że wkrótce spodziewał się śmierci. (1 Mojżeszowa 27:1,2) Rozkazał tedy swemu synowi Ezawowi, aby upolował mu zwierzynę, a następnie miał mu udzielić swego błogosławieństwa.

¹¹¹Biblia nic nie wspomina czy Izaak wiedział co o tem, że prawo pierworodztwa Bóg przeznaczył Jakóbowi, ani też, że Ezaw sprzedał je Jakóbowi. Przeto możemy uwzględnić postępowanie starego ojca, który myślał, że obowiązany był dać błogosławieństwo Ezawowi. Rebeka atoli, znając obydwie przyczyny, uprawniające Jakóba do pierworodztwa, i wiedząc dobrze, iż Ezaw o nie mało dbał, doradziła Jakóbowi co ma uczynić. Tak postępując spełniła wolę Bożą w tej mierze. Zrobiła to, co każda uczciwa osoba by uczyniła w takim wypadku. Obronila tylko prawa i przywileje osoby jej najmilszej. Kazała więc Jakóbowi zabić dwoje kozłat i sporządziła z nich smaczną potrawę. Następnie, aby ojciec nie poznał się i nie udzielił swego błogosławieństwa Jakóbowi, Rebeka owinęła skórąmi ręce i szyję jego, aby był kosmaty, jak Ezaw.

¹¹²Jakób potem przystąpił do swego ojca i podał mu potrawę. A ojciec, ucałowawszy go położył, na nim rękę

i błogosławił. Sędziwy ojciec przemówił językiem proroczym, widocznie pod wpływem Jehowy, i rzekł do Jakóba: "Niechaj ci służą ludzie, a niech ci się kłaniają narodowie, Bądź panem braci twojej, a niech ci się kłaniają synowie matki twojej; którzyby cię przeklinali, niech będą przeklętymi, a którzyby cię błogosławili, niech będą błogosławieni." — 1 Mojżeszowa 27:29.

¹¹³Wtem wrócił z polowania Ezaw i dowiedział się, że Jakób otrzymał błogosławieństwo ojcowskie. To go bardzo rozgniewało, gdyż nie udało mu się zniweczyć transakcyi uczynionej z Jakóbem, w której sprzedał swe pierworodztwo bratu. Znienawidził więc swego brata Jakóba i postanowił go zabić zaraz po śmierci ojca.

¹¹⁴Dziwnem jest, że wielu Chrześcian krytykuje ten postępek Jakóba i Rebeki. Czynią to chyba z przyczyny nieświadomości całego przebiegu sprawy. Nie widzimy żadnego punktu w transakcyi Jakóba, zasługującego na krytykę. Z drugiej strony, wszystko pokazuje niewłaściwość postępowania Ezawa. Bóg później pokazał, że Ezaw reprezentuje te narody świata, które są tylko z imienia Chrześciańskimi, a w rzeczywistości są hipokrytyczni i prześladowają prawdziwych Chrześcian. Jakób w typie przedstawia prawdziwych naśladowców Chrystusa, których oczerniali i prześladowali nominalni Chrześcianie. Bóg objawił Swe zadowolenie z postępku Jakóba i Rebeki, gdyż Jego zamiarem było, by Jakób odziedziczył błogosławieństwa wraz z pierworodztwem. Jakób okazał wielką chęć posiadania pierworodztwa i obietnicy, podczas gdy Ezaw nie dbał o nie. Idąc za radą swej matki, Jakób uciekł przed gniewem Ezawa. W drodze, będąc zmęczony, położył się do snu w miejscu znanem dziś pod nazwą Betel,

na północ od Jeruzalemu. Betel znaczy Dom Boży. Tu miał sen, w którym Bóg pochwalił jego postępowanie i udzielił mu Swego błogosławieństwa.

¹¹⁵“I przyszedł na jedno miejsce, i nocował tam (albowiem już było zaszło słońce) a wzięwszy jeden z kamieni miejsca onego, podłożył pod głowę swoją, i spał na temże miejscu. I śniło mu się, a oto drabina stała na ziemi, a wierzch jej dosięgał nieba; a oto, Aniołowie Boży wstępowali i zstępowali po niej. A Pan stał nad nią i rzekł: Jam jest Pan, Bóg Abrahama, ojca twego, i Bóg Izaaka, ziemię tę, na której ty śpisz, tobie dam i nasieniu twojemu. A będzie nasienie twoje jako proch ziemi, i rozmnożysz się na zachód, i na wschód, i na północy, i na południe; a będą błogosławione w tobie wszystkie narody ziemi i w nasieniu twojem. A oto, Ja jestem z tobą i strzedz cię będę gdziekolwiek pójdiesz, i przywrócę cię do tej ziemi; bo nie opuszczę cię, aż uczynię com ci rzekł,” — 1 Mojżeszowa 28:11-15.

¹¹⁶Kogo Bóg darzy Swą łaską, tego wszyscy winni poważać. Jesteśmy pewni, że Jakób był bez zmazy w widzeniu Jehowy, co do owej transakcyi. W niej widzimy jak Bóg broni Swych obietnic i nasienia, które kiedyś ma błogosławić wszystkie narody ziemi.

¹¹⁷W kilka lat potem Bóg dalej objawił Swą łaskę Jakóbowi, zmieniając jego nazwisko na Izraela. Nazwa Izrael oznacza: “Rządzić będzie jak Bóg.” “I rzekł mu Bóg: Imię twoje jest Jakób; nie tylko będzie zwane imię twoje na potem Jakób, ale też Izrael będzie imię twoje; i nazwał imię jego Izrael. I rzekł mu Bóg: Jam jest Bóg wszechmogący, rozradzaj się, i rozmnażaj się; naród i mnóstwo narodów będzie z ciebie, a królowie z biódr

twoich wynijdą. I ziemię, którąm dał Abrahamowi, Izakowi, tobie ją dam, i nasieniu twemu po tobie dam tę ziemię.” (1 Mojżeszowa 35:10-12) Według obietnicy danej Jakóbowi w tym samym czasie, miał z niego powstać wielki naród.

¹¹⁸Jakób miał dwunastu synów. Ze swą żoną Liją miał synów Rubena, Symeona, Lewiego, Issachara i Zabulona; z Rachelą miał Józefa i Benjamina. Inni synowie byli: Dan, Neftalim, Gad i Aser. Jakób najbardziej kochał Rachelę i ta porodziła mu najbardziej ukochanego syna Józefa. Gdy pozbawiono Józefa, zwrócił całą miłość ojcowską na Benjamina, drugiego syna Racheli. Pismo Święte pokazuje, że ci dwaj synowie reprezentują tych, którzy narodzą się na duchowym poziomie, Józef będąc typem na królewską rodzinę w niebie, a Benjamin typem na wielką kompanię, czyli klasę wielkiego ucisku, narodzoną na duchowym poziomie, lecz niższym od Boskiej natury.

¹¹⁹Jakób spędził ostatnie dni swego żywota z rodziną w Egipcie. Tuż przed śmiercią przywołał do siebie swych synów, aby udzielić im ostatniego błogosławieństwa. Od tego czasu datuje się historia narodu Izraelskiego. Wypowiadając błogosławieństwo na każdego syna poszczególnie, rzekł z kolei Judzie: “Szczenię lwie Juda, od łupu, synu mój, wróciłeś się; skłonił się i położył się jako lew i jako lwica, a któż go obudzi? Nie będzie odjęte sceptrum od Judy, ani Zakonodawca od nóg jego, aż przyjdzie Szyło, i jemu będzie oddane posłuszeństwo narodów.” (1 Mojżeszowa 49:9,10) Ta prorocza obietnica jasno pokazuje, że wielki prawodawca, który ześle błogosławieństwa, miał przyjść z pokolenia Judy. Nazwa Szyło to

jeden z tytułów, nadany wielkiemu Księżciu Pokoju, Wybawicielowi i Zbawcy rodzaju ludzkiego.

¹²⁰Po śmierci Jakóba jego potomkowie znani byli jako synowie Izraela, czyli Izraelici. Józef jako chłopiec sprzedany był do Egiptu, którego stał się potężnym władcą pod Faraonem. Za jego życia Izraelitom dobrze się powodziło, ale po śmierci Józefa nastał inny władca w Egipcie i ten zaczął ich ciemnić i prześladować. Bóg wzbudził Mojżesza i użył za wybawiciela Żydów z ziemi Egipskiej i prześladowczej ręki Faraona.

¹²¹Zwróćmy teraz uwagę na poboczne obrazy przedstawiające, jakby w cieniu, inne zarysy Boskiego Planu. Egipt, pod władzą złych królów, reprezentuje świat w ciemności, pod kontrolą niesprawiedliwego władcy czyli Szatana. Izraelici w Egipcie są obrazem ludu Bożego i tych wszystkich, którzy w przyszłości przyjdą do harmonii z Nim. Mojżesz zaś był typem na wielkiego Mesyasza, który wybawi ludzkość z niewoli grzechu i śmierci.

¹²²Mojżesz był prorokiem, przez którego Bóg mówił, używając go za Swe ustne narzędzie, czyli posłannika. Po wyprowadzeniu dzieci Izraela z Egiptu przez Mojżesza, Pan rzekł do Izraela: "Proroka z pośrodku ciebie, z braci twoich, jakom ja jest, wzbudzi tobie Pan, Bóg twój; onego słuchać będziecie." (5 Mojżeszowa 18: 15; Dzieje Apostolskie 3:22) Od tego czasu Izraelici oczekują na przyjście wielkiego proroka, kapłana i króla, który będzie podobny Mojżeszowi i którego Mojżesz w typie przedstawiał. Wiedzieli, że przyjdzie On z domu Judowego, bo tak Bóg przepowiedział. Dawid był w prostej linii potomkiem Judy. — Ew. Łukasza 3:31-34.

¹²³Od czasu do czasu prorocy Boży przypominali Izraelitom nadzieję, że Bóg ześle im wielkiego władcę, przez którego obietnica dana Abrahamowi spełni się. Z czasem obietnica ta ograniczyła się szczególnie do domu Dawidowego, według słów Pańskich przez proroka: “Przysiągł Pan Dawidowi prawdę, a nie uchyli się od niej, mówiąc: Z owocu żywota twego posadzę na stolicy twojej. Będali strzegli synowie twoi przymierza mego, i świadectw moich, których ich nauczę: tedy i synowie ich aż na wieki będą siedzieli na stolicy twojej.” — Psalm 132:11,12.

¹²⁴Dawid sam był prorokiem Jehowy i Pan przez niego przepowiedział przyjście dziedzica przymierza Abrahamowego, który miał być królem Izraelskim. “A powstawszy król Dawid na nogi swoje, rzekł: Słuchajcie mnie, bracia moi, i ludu mój! Jam był umyślił w sercu swem, budować dom, gdzieby odpoczywała skrzynia przymierza Pańskiego i na podnózek nóg Boga naszego, i zgotowałem był potrzeby ku budowaniu; Ale Bóg rzekł do mnie: Nie będziesz budował domu imieniowi memu, pretože mąż waleczny, i rozlewałeś krew. Ale obrał mnie Pan, Bóg Izraelski ze wszystkiego domu ojca mego, abym był królem nad Izraelem na wieki; bo z Judy obrał księcia, a z narodu Judzkiego dom ojca mego; i z synów ojca mego upodobał mnie sobie za króla nad wszystkim Izraelem. A ze wszystkich synów moich (bo mi wiele synów Pan dał) obrał Salomona, syna mego, aby siedział na stolicy królestwa Pańskiego nad Izraelem. I mówił do mnie: Salomon, syn twój, ten zbuduje dom mój, i przysonki moje; albowiem go sobie obrał za syna a Ja mu będę za ojca. I umocnię królestwo jego aż na wieki, bę-

dzieli statecznym w pełnieniu przykazań moich i sądów moich, jako i dziś.” — 1 Kroniki 28:2-7.

¹²⁵Pismo Święte jasno poucza, że wielki dziedzic czyli król Izraelski i potomek, przez którego spłyną błogosławieństwa Boże, miał przyjść z linii Dawidowej; a także z Salomonowej, rozumie się, o ile Salomon spełni pewne obowiązki. Powtarzamy więc z naciskiem słowa: “I umocnię królestwo jego aż na wieki, *będzieli statecznym w pełnieniu przykazań moich i sądów moich, jako i dziś.*” Tedy Dawid rzekł: “A ty Salomonie, synu mój! znaj Boga, ojca twojego i służ mu sercem doskonałem, i umysłem dobrowolnym; bo wszystkie serca przegląda Pan i wszystkie zamysły myśli zna. Jeśli go szukać będziesz, znajdziesz go, a jeśli go opuścisz, odrzuci cię na wieki.” — 1 Kroniki 28:9.

¹²⁶Teraz zachodzi pytanie czy Salomon uzyskał łaskę Bożą? Jeżeli tak, to wielki Mesyas miał przyjść z jego linii. Na to pytanie Pismo Św. odpowiada, jak następuje: “I stało się, gdy już był Salomon stary, że żony jego nakłoniły serce jego za bogi cudzymi, tak iż nie było serce jego zupełne z Panem Bogiem jego, jako serce Dawida, ojca jego . . . . I rozgniewał się Pan na Salomona, że się odwróciło serce jego od Pana, Boga Izraelskiego, który się mu był ukazał po dwa kroć. I zakazał mu tego, aby nie chodził za bogi cudzymi, wszakże nie strzegł tego, co Pan przykazał. Przetoż rzekł Pan do Salomona: Ponieważ się tego dopuścił, nie strzegąc przymierza mego ani wyroków moich, którem ci przykazał, pewnie oderwę królestwo od ciebie a dam je słudze twojemu. Wszakże za dni twoich nie uczynię tego dla Dawida, ojca twego; ale z ręki syna twego oderwę je. Lecz wszystkiego króle-

stwa nie oderwę; pokolenie jedno dam synowi twemu dla Dawida, sługi mego i dla Jeruzalemu, którem obrał.” —
1 Królewska 11:4,9-13.

¹²⁷Po śmierci Salomona naród żydowski podzielił się. Ostatni trzej królowie Izraelscy z linii Salomona byli Joakim, Joachin i Sedekiasz. Król Sedekiasz był złym władcą i do niego prorok Boży tak się odezwał: “A ty, nieczysty bezbożniku, księciu Izraelski: którego dzień przychodzi gdy nieprawość skończona będzie: Tak mówi panujący Pan: Zdejm tę czapkę, a zrzuc tę koronę, która już nigdy takowa nie będzie; tego, który w poniżeniu przyszedł, wywyższę, a wywyższonego poniżę. Wniwecz, wniwecz, wniwecz ją obrócę, czego pierwaj nie bywało, aż przyjdzie ten, co do niej ma prawo, którem mu dał.” (Ezechiel 21:25-27) To bez kwestyi pokazuje, że dom Salomonowy został obalony i że Mesjasz nie miał przyjść z linii Salomonowej. Zdawałoby się, że Boska obietnica o daniu Zbawiciela z domu Dawidowego została zniweczona, bo dom Salomona wymarł. Lecz nie tak się stało. Dawid miał innego syna, którego Pan użył. Ród Salomonowy był królewskim i wysoce zaszczytnym. Wobec złego postępowania potomków Salomona, ród jego został poniżony, a ten drugi wywyższony.

¹²⁸Tym drugim synem Dawida był Nataniel. Marya matka Jezusa, była w prostej linii potomkiem z domu Natanielowego, a tem samem z domu Dawidowego.

¹²⁹Jeremiasz prorokował o przyjściu Mesjasza temi słowy: “Oto idą dni, mówi Pan, których wzbudzę Dawidowi latorośl sprawiedliwą i będzie czynił na ziemi. Za dni jego Juda zbawiony będzie, a Izrael bezpiecznie

mieszkać będzie; a toć jest imię jego, którem go zwać będą: Pan sprawiedliwość nasza.” — Jeremiasz 23:5,6.

¹³⁰ Do Maryi, przyszłej matki Jezusa, przystąpił anioł Pański i rzekł: “Nie bój się, Maryo! albowiem znalazłaś łaskę u Boga. A oto poczniesz w żywocie, i porodzisz syna, i nazwiesz imię jego Jezus. Ten będzie wielki, a Synem Najwyższego będzie nazwany, i da mu Pan Bóg stolicę Dawida, ojca jego. I będzie królował nad domem Jakóbowym na wieki, a królestwu Jego nie będzie końca. Zatem Marya rzekła do Anioła: Jakoż to będzie, gdyż ja męża nie znam? A odpowiadając Anioł, rzekł jej: Duch Święty zstąpi na cię, a moc Najwyższego zacieni cię; przetoż i to, co się z ciebie święte narodzi, nazwane będzie Synem Bożym.” — Ew. Łukasza 1:30-35.

¹³¹ Na to Marya, prowadzona duchem Jehowy, odpowiedziała: “Wielbij dusza moja Pana; i rozradował się duch mój w Bogu, zbawicielu moim, iż wejrzał na uniżenie służebnicy swojej, albowiem oto odtąd błogosławioną mię zwać będą wszystkie narody, bo mi uczynił wielkie rzeczy ten, który mocny jest i święte imię jego i którego miłosierdzie zostaje od narodu do narodu nad tymi, co się go boją. Dokazał mocy ramieniem swoim, i rozproszył pyszne w myślach serca ich. Ściągnął mocarze z stolic ich, a wywyższył uniżone.” (Ew. Łukasza 1:46-52) Jej słowa są pięknym kontrastem między niegdyś uprzywilejowanym domem Salomonowym, a poniżonym, lecz teraz wywyższonym, domem Natanielowym. Tak więc mamy dowód, że Pan wyprowadził Zbawiciela z domu Dawidowego,

OCZEKIWANIE

¹³²Obietnica dana Abrahamowi, którą potem powtórzono innym, była zawsze na myśli u świętobliwych Izraelitów, i ci oczekiwali pojawienia się żydowskiej niewiasty z dzieckiem, które w ich pojęciu miało błogosławić wszystkie narody ziemi. Spodziewali się, że naród żydowski stanie się największym na świecie, do którego zbiegną się wszystkie narody, aby otrzymać przez niego błogosławieństwa. Nadzieje te opierali na prorocत्वach, choć ich w zupełności nie rozumieli. Prorok Izajasz przepowiedział: "I stanie się w ostateczne dni, że będzie przygotowana góra domu Pańskiego na wierzchu gór, i wywyższy się nad pagórkami, a zbieżą się do niej wszystkie narody. I pójdzie wiele ludzi, mówiąc: Pójdźcie a wstąpmy na górę Pańską, do domu Boga Jakóbowego, a będzie nas uczył dróg swoich, i będziemy chodzili ścieżkami Jego, albowiem z Syonu wyjdzie zakon a słowo Pańskie z Jeruzalemu." (Izajasz 2:2,3) A na innem miejscu: "Albowiem dziecko narodziło się nam, a syn dany jest nam; będzie panowanie na ramieniu jego, a nazwią imię jego: Dziwny, Rządny, Bóg mocny, Ojciec wieczności, Książę Pokoju. A ku rozmnożeniu tego państwa i pokoju, któremu końca nie będzie, usiądzie na stolicy Dawidowej, i na królestwie jego, aż je postanowi i utwierdzi w sędzie i w sprawiedliwości odtąd aż na wieki. Uczyni to zawisna miłość Pana zastępów." — Izajasz 9:6,7.

¹³³Prorok Zacharyasz powiedział: "A ile ich pozostanie z onych wszystkich narodów, któreby przyciągnęły przeciwko Jeruzalemowi, będą przychodzić od roku do

roku, pokłon oddawać królowi, Panu zastępów, i obchodzić święto Kuczek. A ktoby nie szedł z pokolenia ziemi do Jeruzalemu, pokłon oddawać królowi, Panu zastępów, na tych deszcz padać nie będzie.” — Zachariasz 14:16,17.

¹³⁴Proroctwa te, choć odnoszą się w pewnej mierze do narodzenia Jezusa, tylko częściowo spełniły się. Ich całkowite spełnienie na o wiele większą skalę należy do przyszłości, o czym się wkrótce przekonamy.

¹³⁵Narodzenie Jezusa, największy wypadek w historii, miało za chwilę nastąpić. Dwa tysiące lat upłynęło odkąd Bóg dał obietnicę Abrahamowi o przyjściu Wielkiego Władcy, przez którego miały być błogosławione wszystkie narody ziemi. W międzyczasie, Jehowa wprowadzał w czyn Swe przewidywane plany, od czasu do czasu odnawiając Swą obietnicę wiernym dla ich otuchy i przygotowywując ich do przyszłych wypadków. A teraz, gdy już ów wielki dzień zbliżył się, przyszykowano miejsce na odegranie największego dramatu w historii.

¹³⁶Na miejsce narodzenia Jezusa przeznaczono miasteczko Betleem, położone na wyżynie, na wschód od Jeruzalemu. Tu niegdyś mieścił się dom Boaza, na którego pola prześliczna moabitka Rut, przyszła by zbierać pokłose, a później wyszła za Boaza. Jehowa użył Boaza jako typu na Jezusa Chrystusa, a Rutę jako typu na kościół, oblubienicę Chrystusową.

¹³⁷Później w Betleem zamieszkał Jesse, ojciec Dawida. Imię Dawid oznacza “Umiłowany.” W Betleem Dawid został namaszczone na króla Izraelskiego i od tego czasu był typem na Jezusa, Syna Bożego. Jehowa

przeznaczył to miasto na miejsce urodzenia Jezusa i tak miało się stać. — Ew. Mateusza 2:5,6; Micheasz 5:2.

¹³⁸Daleko na północ w Galilei było małe i wzgardzone miasteczko Nazaret. Tu mieszkał Józef, cieśla z zawodu, spokojny, mało znany, lecz sprawiedliwy człowiek. Z nim zaręczona była Marya. Spodziewać się należało, że Jehowa przygotowuje wszystkie rzeczy na czas. Tak też rzeczywiście się stało. Berło zostało odjęte od Judy; Rzymianie weszli w posiadanie Palestyny; czas na narodzenie Jezusa nadszedł. Przewidując Swą doskonałą mądrością, Jehowa zrządził, aby wszystkie rzeczy skłoniły się ku spełnieniu Jego zamiarów. Cesarz August, wówczas władca i całej Palestyny, wydał rozkaz opodatkowania wszystkich ludzi. Każdy zmuszony był udać się do rodzinnego miasta, aby tam być zapisanym. Józef, cieśla, choć mieszkaniec Nazaretu, pochodził z domu Dawida, więc zmuszony był udać się do miasta Dawidowego w celu opodatkowania. Rzecz prosta, że i jemu zaręczona dziewczyna udała się z nim do tego miasta. Ona również pochodziła z domu Dawidowego, choć z innej linii, — a to był drugi powód, dlaczego z Józefem poszła do Betleem. Co więcej, Jehowa, by wykonać Swe plany, kierował ich sprawami.

¹³⁹W owych czasach nie znano środków szybkiej i ułatwionej komunikacyi. Droga więc była długą i uciążliwą. Józef, z Maryą usadowioną na osłicy, przebył podróż przez góry nad Jordanem i trzeciego dnia, późno wieczorem przybyli do Betleem. Miasto było przełudnione; prywatne domy, hotele i zajazdy przepełnione. Zmęczeni długą podróżą, popychani przez tłumy na wąskich ulicach miasteczka, po kilku odprawach z gospód, zna-

leżeli wreszcie mające spoczynku w stajni, między bydłem. Tu zostali na noc.

¹⁴⁰Za górą na polu, kiedyś należącym do Boaza, pasterze pilnowali swych trzód. Według zwyczaju, noc dzieliła się na cztery straże. Niektórzy spali podczas gdy inni czuwali nad pasącym się stadem.

¹⁴¹Ziemska scena więc została przygotowana. Lecz nie widać tu było ziemskiego przepychu. Zaprawdę ubogi stan Józefa i jego panny, odpowiadał ubóstwu pasterzy, których za chwilę Pan miał użyć. Wszystkie chwała i przepych ziemski mogły tylko sprawić ujmę chwale niebiańskiej, jaka wkrótce miała się objawić. Każdy z ziemskich aktorów, których Jehowa przeznaczył do odegrania roli na tej scenie, był pokornym, cichym i wierzącym w obietnice Boże. W niebie całe zastępy aniołów szykowały się do wzięcia udziału w wielkim dramacie, wszystkie zastępy niebios miały być świadkami tego, bez porównania wielkiego, nigdy nie powtórzonego wypadku.

¹⁴²Nad ziemią zapadła noc, przedstawiając tem, że cały świat znajduje się w ciemności, a tu zstępuje wielka światłość na ziemię. Nadszedł czas na narodzenie Wielkiego Władcy i wszystkie zastępy niebios z wielką skwapliwością czekały na tą ważną godzinę. Gdy inni spali Marya niezawodnie zastanawiała się nad wypadkami ostatnich kilku miesięcy. I gdy tak wśród nocnej ciszy przemyślała, bez żadnego bólu i cierpień porodziła Jezusa, Zbawiciela świata. A pasterze, pilnujący swych trzód, zostali powiadomieni o tem przez anioła Pańskiego, który im rzekł; "Nie bójcie się; bo oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie wszystkiemu ludowi. Iż się wam

narodził zbawiciel, który jest Chrystus Pan, w mieście Dawidowem.” — Ew. Łukasza 2:8-11.

¹⁴³Ledwo ten niebiański posłannik dokończył tych słów do zdziwionych pasterzy, jakby na umówiony znak, zastępy niebiańskie wystąpiły i zaśpiewały radosną pieśń wesolej nowiny, która ma być udziałem wszystkich ludzi. Ich pieśń była tylko wskaźnikiem przepowiedzianych rzeczy. Te chóry niebiańskie obwieściły miłosierny Boski zamiar błogosławienia wszystkich narodów ziemi. Była to pieśń chwały z niebios, a od gór Judei odbiła się echem pokoju i dobrej woli po całym świecie. A przez cały wiek Ewangelii jej słodka melodia napełniała radością serca znużonych pielgrzymów; i zdawało się jakoby raz po raz słowa jej z niebios były powtarzane: “Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój, w ludziach dobre upodobanie.” — Ew. Łukasza 2:14.

¹⁴⁴Świat obecnie wchodzi w najciemniejszy okres i gdy znajdzie się u szczytu największego ucisku, Bóg mu objawi, że narodzenie Jezusa było najznamienniejszym wypadkiem w historyi do owego czasu; i że ten sam wielki Jezus, obecnie w chwale, wkrótce da cierpiącej ludzkości błogosławieństwa żywota; wolności i zadowolenia.

¹⁴⁵Miejsce narodzenia Jezusa było to, które proroctwo przepowiedziało i wskazuje, że Bóg przewidywał i przygotował okoliczności, w których się narodził. (Micheasz 5:2; Ew. Mateusza 2:4-6) Jezus nie urodził się dnia 25-go grudnia, jak to ogólnie przypuszczają, lecz około dnia 1-go października. W zimie przecież nawet w Palestynie pasterze nie trzymają swych trzód w polu, ani też nie śpią pod gołym niebem. W dodatku do tego okolicznościowego dowodu, wszystkie fakta wska-

zują, że narodzenie Jezusa nastąpiło w październiku, a dnia 25-go grudnia, na dziewięć miesięcy przedtem, miało miejsce zwiastowanie. (Ew. Łukasza 1:30,31) Po dalszy rozbiór tego przedmiotu można odnieść się do WYKŁADÓW PISMA ŚWIĘTEGO, Seryi 2, str. 55.

¹⁴⁶Wiele mówiono i pisano odnośnie do trzech mędrców, którzy przyszli ze Wschodu, aby oddać cześć dzieciątku Jezus, narodzonemu w Betleem. Szczególnie około Gwiazdki zwracana jest na to uwaga przez obrazki, pocztówki, etc., na których widzimy trzech mędrców, podróżujących na Zachód, za gwiazdą posłaną niby przez Jehowę. Wszyscy przypuszczają, że Jehowa posłał tę gwiazdę, aby doprowadzić mędrców do miejsca urodzenia Jezusa. Biblia natomiast dowodzi, że ci trzej mędrcy nie byli posłani przez Boga, lecz przez wielkiego przeciwnika, czyli dyabła, w celu zgładzenia dzieciątka. Bez względu na to czy co wiedzieli o tem lub nie, należeli do wielkiego spisku, stworzonego i kierowanego przez Szatana, którego celem było zniszczyć nasienie obietnicy, to jest wielkiego Zbawiciela świata.

¹⁴⁷Jehowa, wypędzając Adama i Ewę z Edenu, jednocześnie wydał wyrok i na Szatana. Względem Szatana i niewiasty rzekł: "Nieprzyjaźń też położę między tobą i między niewiastą, i między nasieniem twojem, i między nasieniem jej; to potrzebie głowę, a ty mu potrzysz piętę." (1 Mojżeszowa 3:15) Od tego czasu Szatan usiłował zniszczyć tego, którego podejrywał, iż jest owem przepowiedzianem nasieniem obietnicy.

¹⁴⁸Jehowa nadał Szatanowi cztery różne nazwy, z których każda ma głębokie znaczenie. Oprócz nazwy Szatan, znany jest on jako smok, stary wąż i dyabeł.

Smok znaczy tyle co pożeracz, lub niszczyciel. Szatan zawsze czychał na Jezusa i Jego prawdziwych naśladowców, którzy stanowią nasienie obietnicy. Nazwa Szatan znaczy przeciwnik. Sprzeciwiał się on w każdy możliwy sposób rozwojowi nowego stworzenia, składającego się z Jezusa i Jego małżonki. Nazwa wąż oznacza zwodziciel. Użył on wszystkich forteli i metod, aby zwieść nawet wybranych, i zwiódł by ich, powiada Jezus, gdyby Bóg mu w tem nie przeszkodził. Jego tytuł dyabeł znaczy oszczerca. Bez ustanku dyabeł prowadził oszczerczą propagandę przeciw wybrancom Bożym, nawet do dnia dzisiejszego i nie ominął ani jednej sposobności do zaatakowania ich.

¹⁴⁹Gdy anioł zwiastował Maryi, że porodzi syna, któremu na imię będzie Jezus i że będzie Zbawicielem swego narodu, Szatan rozpoznał w tem obiecanem i jeszcze nie narodzonem dziecku tego, który kiedyś zetrze mu głowę. Apostoł Paweł nas poucza, że Bóg posłał Jezusa na świat, aby między innemi, zniszczył dyabła. (Do Żydów 2:14) Nienawiść Szatana do nasienia obietnicy nigdy nie ustawała. Dowiedziawszy się o obiecanem narodzeniu dziecka, Szatan odrazu zaczął układać plany, jakby je zniszczyć. Najpierw chciał nakłonić Józefa, oblubieńca Maryi, do opuszczenia i oskarżenia jej, za co według zakonu Mojżeszowego, zostałaby ukamienowaną. Lecz Bóg temu zapobiegł, pouczając Józefa przez Swego posłannika we śnie, aby się nie bał pojąć Maryi za swą żonę. — Ew. Mateusza 1:18-24.

¹⁵⁰Gwiazdy nie obracają się na sklepieniu nieba, tak by mogły prowadzić za sobą ludzi. Nie jest rozsądnem przypuszczać, aby Jehowa stworzył taką gwiazdę,

któraby przeszła ze wschodu i stanęła nad Betleem. Szatan i jego emisariusze, czyli demony, mają władzę wywoływania światła, i często w historii napotykamy na wypadki, gdzie takie światła pojawiały się blisko ziemi. "Gwiazda" czyli światło, prowadząca mędrców ze wschodu, niezawodnie była takim światłem, a nie gwiazdą poruszaną mocą Jehowy.

¹⁵¹Mędrcy mieszkający na Wschodzie byli wieszczmi i magami czytającymi gwiazdy; wyznawali fałszywą wiarę i składali ofiary dyabłu. (1 Do Koryntów 10:20) Faraon, król Egiptu, typ na Szatana i dyabła, używał takich właśnie magów i czarodziejów do sprzeciwiania się Panu i Jego posłannikom, wówczas trzymanych w niewoli egipskiej. (2 Mojżeszowa 7:11) Ci również byli zwolennikami astrologii i czcili demonów. Z pewnością niektórzy z nich byli ludźmi szczerymi, lecz dali się nakłonić do fałszywej religii, ustanowionej przez Szatana. Podanie biblijne stwierdza fakt, że Herod, ówczesny rządca w Jeruzalemie, był złym człowiekiem, kierowanym wpływem Szatana.

¹⁵²"A gdy się Jezus narodził w Betleemie Judzkim za dni Heroda króla, oto mędrcy ze wschodu słońca przybyli do Jeruzalemu, mówiąc: Gdzież jest ten, który się narodził, król Żydowski? Bośmy widzieli gwiazdę jego na wschód słońca, i przyjechaliśmy, abyśmy mu się pokłonili." (Ew. Mateusza 2:1,2) Należy zauważyć, że ci trzej mędrcy udali się wprost do Heroda, reprezentanta Szatana. Gdyby gwiazdę, która ich prowadziła, posłał Jehowa, dlaczego ta przyprowadziła ich do Heroda, przedstawiciela Szatana i śmiertelnego wroga dzieciątka Jezus? Gdyby jej celem było doprowadzić tych

mężów do Betleemu, z pewnością nie prowadziłaby ich w pierw do Heroda. Rozsądną tedy odpowiedzią jest, że Szatan przygotował wielką konspiracyę, celem zniszczenia dziecka. Konspiracya jest to spisek, w którym postanawia się dokonać jakiegoś złego uczynku; a w którym mogą wziąć udział dwie lub więcej osób. Czasami osoby są wciągnięte do spisku i biorą w nim udział nie będąc świadome, kto stoi na jego czele i jakim jest jego główny cel. Tak mogło być i z tymi mędrkami; ale napewno wiemy, że Szatan utworzył spisek i kierował nim.

¹⁵³Gdy mędracy stanęli przed Herodem, zatrwożył się on bardzo, bojąc się, by nowy król nie stał na przeszkodzie jego rządowi; to też "zebrawszy wszystkich przedniejszych kapłanów i nauczycieli ludu, (nasienie Szatana i jego przedstawicieli — Jana 8:44) dowiadywał się od nich, gdzieby się miał Chrystus narodzić"; innemi słowy poszukiwał informacji, gdzie znajduje się Jezus. Tedy Herod, posuwając dalej spisek, prywatnie z nimi naradził się. Tu widzimy, jak Herod objawił jedną z cech Szatana, to jest obłudę, pozornie okazując chęć uczczenia Jezusa, a w rzeczywistości mając na celu odszukanie Go i zgładzenie ze świata. "Tedy Herod wezwawszy potajemnie onych mędrków, pilnie się wywiadywał od nich o czasie, którego się gwiazda ukazała. A posławszy ich do Betleemu, rzekł: Jadąc, pilnie się wywiadyście o tem dzieciątku, a gdy znajdziecie, oznajmijcie mi, abym i ja przyjechawszy, pokłonił się. Oni tedy, wysłuchawszy króla, poszli; a oto ona gwiazda, którą widzieli na wschód słońca, prowadziła ich, aż przeszedłszy, stanęła nad miejscem, gdzie było dzieciątko." — Mateusza 2:7-9.

¹⁵⁴Ani na chwilę nie możemy przypuszczać, aby Ojciec niebieski użył tak podłego człowieka jakim był Herod i by pomagał mu w spełnieniu niegodziwego czynu, posyłając gwiazdę, któraby doprowadziła mędrców do miasteczka, w którym się Jezus urodził, gdy się zważy, iż król rozkazał im wrócić do niego i poinformować o tem miejscu, aby później zabić dzieciątko. Faktem jest, że dyabeł i jego narzędzia, to jest Herod i inni, przeprowadziliby swój spisek i uśmiercili Jezusa, gdyby Go Bóg nie ocalił.

¹⁵⁵Przyszedłszy do Betleemu mędrcy znaleźli dzieciątko, uczcili je i złożyli mu dary. Bezwątpienia, zamierzali powrócić do Heroda i oznajmić mu o Jezusie. Gdyby to uczynili napewno dzieciątko spotkała by śmierć. Lecz Bóg wdał się w tę sprawę i uprzedził ich we śnie w które oni, jako magowie święcie wierzyli. "Będąc napomnieni od Boga we śnie, aby nie wracali do Heroda, inną drogą wrócili do krainy swojej." A tak Szatan znowu doznał zawodu.

¹⁵⁶Prawdziwy cel Heroda w posłaniu mędrców okazał się w następującym wypadku: "Tedy Herod ujrzawszy, że był oszukany od mędrców, rozgniewał się bardzo, a posławszy pobił wszystkie dziatki, które były w Betleemie i po wszystkich granicach jego, od dwóch lat i niżej, według czasu, o którym się był pilnie wywiedziały od mędrców." (Ew Mateusza 2:16). Nie chcąc być pokonanym, Szatan za pośrednictwem Heroda gotów był wytracić wszystkie dzieci w Betleem i sąsiedztwie, w nadziei, że natrafi na przyszłego Króla i Zbawcę świata. Jehowa ocalił dziecko od śmierci, każąc Józefowi i mat-

ce udać się coprędzej do Egiptu, co też ci uczynili. — Ew. Mateusza 2:13.

¹⁵⁷Nie jesteśmy usprawiedliwieni do twierdzenia, że Bóg użył tych wyznawców dyabła, “mędrców”, lub magów, jako świadków narodzenia Swego umiłowanego Syna. Przeciwnie, wszystkie fakty wskazują, że tak nie było, i że Bogu upodobało się użyć za świadków ubogich, lecz szczerych pasterzy. — Ew. Łukasza 2:8-18.

¹⁵⁸Nie znajdujemy niczego w Piśmie Św., coby wskazywało, że poselstwo trzech mędrców, przyczyniło się w czemkolwiek do dobra rodzaju ludzkiego. Najwłaściwszy pogląd byłby uważać ich za złudzone ofiary konspiracji Szatana, głównie-dowodzącego spiskiem na życie Jezusa; i że Jehowa pozwolił na rozwój spisku aż do stopnia, gdzie okazała się w pełni niegodziwość Szatana i jego sług, a potem Swą mocą ocalił Jezusa. Szatan z pewnością nakłonił ludzi do wierzenia, że ci trzej mędrcy byli posłannikami Pana, choć w rzeczywistości reprezentowali dyabła.

¹⁵⁹Wszelkie prześladowania, jakie przyszły na Jezusa a potem na Jego naśladowców do dnia dzisiejszego, można przypisać wpływowi Szatana. A jednak Pan zawsze ochraniał swych wybrańców w krytycznej chwili, jak przyobiegał. “Zatacza obóz Anioł Pański około tych, którzy się go boją, i wyrывa ich.” — Psalm 34:8.

NIEPOKALANIE POCZĘTY

¹⁶⁰Święty Paweł powiada: “Przetoż jako przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć: tak też na wszystkich ludzi śmierć przyszła, ponieważ wszyscy zgrzeszyli.” (Rzymian 5:12) “Niemasz,

ktoby czynił dobrze, niemasz i jednego.” (Psalm 14:4)
Te słowa są prawdziwe, a że Jezus narodził się z niewia-
sty, czyż nie był, jak inne dzieci poczęty? Jeśli tak, czyż
nie był grzesznikiem, jak inni ludzie?

¹⁶¹Jezus nie był grzesznikiem. Narodził się czystym,
świętym bez grzechu, lub jakiegokolwiek zmaży. Został
spłodzony i narodzony nie w ten sposób, jak inne dzieci.
Choć narodził się z Maryi, Józef nie był Jego ojcem,
a tylko oblubieńcem Maryi, matki Jezusa, która przed
ślubem powiła syna. (Ew. Mateusza 1:18) Marya była
panną, a jednak porodziła syna, Jezusa. (Ew. Mateusza
1:20,23) Święte dziecko, narodzone z Maryi, było i jest
Synem Bożym. — Ew. Łukasza 1:35.

¹⁶²Wyrazy w Biblii przetłumaczone na polskie Duch
Święty, powinny być pisane z małych liter, gdyż nie od-
noszą się do jakiejś osoby. Duch Święty jest niewidzialną
mocą, energią, lub wpływem Jehowy. Bóg jest świętym,
przeto Jego moc, energia i wpływ są święte. Wyraz oj-
ciec oznacza życiodawca. Jehowa był Ojcem Jezusa po-
nieważ dał życie Jezusowi; dlatego Jezus nazwany jest
Synem Bożym. Duch, energia lub wpływ Jehowy, dzia-
łając na ziemskie pierwiastki, stworzyły ziemskie istoty.
(1 Mojżeszowa 2:7; 1 Do Koryntów 15:47) Ta sama
święta moc, energia lub wpływ spłodziła Jezusa, który
narodził się z Maryi. Dlatego życie Jezusa było bez grze-
chu lub niedoskonałości. Zarodek życia Jezusa przenie-
siony został z duchowego poziomu istnienia na ziemski
poziom czyli naturę ludzką.

¹⁶³Pan nasz jako człowiek nazwany został Jezusem.
Z imieniem tym szło i poniżenie w porównaniu do wyso-
kiego stanowiska i chwały, jaką posiadał u Ojca, zanim

świat był stworzony. (Ew. Jana 17:5) Istniał już od wieków, nim stał się człowiekiem i w tem przedludzkiem życiu nazywał się Logosem, nazwa przetłumaczona w naszych Bibliach na "Słowo". Wyraz Logos jest przeto jednym z tytułów Jezusa i nie powinien być wcale tłumaczony. Znaczy on tyle, co ustne narzędzie, wykonawca lub posłannik Jehowy. Święty Jan pisząc o Logosie, który później stał się Jezusem, tak powiada: "Na początku [to odnosi się do początku czynności Boga] było Słowo, a ono słowo było u Boga, (Boga, Jehowy), a Bogiem (władcą) było ono Słowo. To było na początku u Boga (Jehowy). Wszystkie rzeczy przez nie (Słowo) się stały, a bez niego (Słowa) nic nie stało, co się stało." — Ew. Jana 1:1-3.

¹⁶⁴Początek, o jakim tu jest mowa nie może odnosić się do Boga Ojca, ponieważ On jest Przedwiecznym i nigdy nie miał początku i niema końca. (Psalm 41:13; 90:2) Dzieło Jehowy jednakże miało początek i tu właśnie jest mowa o początku dzieła stworzenia. Logos był pierwszym i jedynym bezpośrednim stworzeniem Jehowy. Później Bóg stwarzał za pośrednictwem tego Logosa. Taką jest myśl Apostoła, który o Jezusie pisze: "Który jest obrazem Boga niewidzialnego, i pierworodny wszystkich rzeczy stworzonych. Albowiem przezeń stworzone są wszystkie rzeczy, które są na niebie i na ziemi, widzialne i niewidzialne, bądź trony, bądź państwa, bądź księstwa, bądź zwierzchności, wszystko przezeń i dla niego stworzone jest." — Kolosensów 1:15-17.

¹⁶⁵Jako dalszy dowód przedludzkiego istnienia Jezusa mamy Jego własne słowa: "Bom zstąpił z nieba, nie iżbym czynił wolę moję, ale wolę onego, który mię posłał."

(Jana 6:38) "Ja od Boga wyszedł i przyszedłem, anim sam od siebie przyszedł, ale mię on posłał." (Jana 8:42) Znowu: "Pierwej niż Abraham był, jam jest." (Jana 8:58) A dalej: "Wyszedłem od Ojca, a przyszedłem na świat; i zasię opuszczam świat, a idę do Ojca." (Jana 16:28) "A teraz uwielbij mię ty, Ojcze! u siebie samego tą chwałą, którąm miał u ciebie, pierwej niżeli świat był." (Jana 17:5) Dalej powiada On: To mówi ... początek stworzenia Bożego." (Objawienie Św. Jana 3: 14) Apostoł Paweł z natchnienia pisze: "Bóg ... w te dni ostateczne mówił nam przez Syna swego, którego postanowił dziedzicem wszystkich rzeczy, przez którego i wieki uczynił." (Do Żydów 1:1,2) Dalej powiada: "Albowiem znacie łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, że dla was stał się ubogim, będąc bogatym, abyście wy ubóstwem jego ubogaceni byli," (2 Do Koryntów 8:9) Był on w kształcie Bożym zanim się stał człowiekiem. "Który będąc w kształcie Bożym, nie przywłaszczał sobie prawa równym być Bogu, ale wyniszczył samego siebie, przyjąwszy kształt niewolnika, stawszy się podobnym ludziom." — Do Filipensów 2:6,7. *Diaglott.*

¹⁶⁶Niektórzy szczerze wierzą, iż Jezus sam był Bogiem. Lecz tego Biblia wcale nie popiera. Jan powiedział: "Ojciec miłuje Syna, i wszystko dał w ręce Jego." (Ew. Jana 3:35) A Jezus rzekł: "Bo Ojciec nikogo nie sądzi lecz wszystek sąd dał Synowi, aby wszyscy czcili Syna, tak jako czczą Ojca; kto nie czci Syna nie czci i Ojca, który go posłał ... Albowiem jako Ojciec ma żywot sam w sobie, tak dał i Synowi, aby miał żywot w samym sobie." (Ew. Jana 5:22,23,26) A na innem miejscu Jezus powiedział: "W zakonie waszym napisane jest: Iż dwojga

ludzi świadectwo prawdziwe jest. Jam jest, który sam o sobie świadczę; świadczy o mnie i ten, który mię posłał, Ojciec.” (Ew. Jana 8:17,18) Tak więc Jezus jasno tłumaczy fakt, że On a Ojciec stanowią dwie odrębne osoby.

¹⁶⁷Jezus także powiedział: “Ojciec mój, który mi je dał, większy jest nad wszystkie, a żaden nie może ich wyrzeć z ręki Ojca mego. Ja i Ojciec jedno jesteśmy.” (Ew. Jana 10:29,30) Ktoś może zapytać: Czy to nie udowadnia, że oni są jedną osobą? Odpowiadamy: Nie! Lecz udowadnia to wraz z innymi ustępami Pisma Św., że Jezus i Ojciec Jehowa, są jedni duchem, jedni w zamiarach i działalności; jedni w tym sensie, jak Jezus później modląc się prosił Ojca, aby kościół, to jest wierni naśladowcy Jego stali się jedno z Nim: “A nie tylko za tymi proszę, lecz i za onymi, którzy przez słowo ich uwierzą w mię; aby wszyscy byli jedno, jako ty, Ojcze! we mnie, a ja w tobie, aby i oni w nas jedno byli, aby świat uwierzył, żeś ty mię posłał. A ja tę chwałę którąś mi dał, dałem im aby byli jedno jako my jedno jesteśmy.” (Jana 17: 20-22) Tak więc Jezus tłumaczy, co znaczy jedność z Ojcem.

¹⁶⁸Znowu Jezus, modląc się do Ojca, rzekł: “Teraz ci dusza moja zatrwożona jest; i cóż rzekę! zachowaj mię od tej godziny; ale mci dlatego przyszedł na tę godzinę. Ojcze! uwielbij imię twoje. Przyszedł tedy głos z nieba: I uwielbiłem i jeszcze uwielbię.” (Ew. Jana 12:27, 28) Jezus chyba nie modlił się do siebie samego, ale raczej do Boga Jehowy, który Go posłał.

¹⁶⁹Że Ojciec jest większym od Syna, Jezus Chrystus, tłumaczy w ten sposób: “Odchodzę, i zaś przyjdę do

was. Gdybyście mię miłowali, wzdobyście się radowali, żem rzekł: Idę do Ojca; bo Ojciec mój większy jest niż ja." — Ew. Jana 14:28.

¹⁷⁰Wielu wierzyło, że Jezus podczas pobytu na ziemi, nie przestał być duchową istotą i że Jego ciało było tylko przykryciem, w którym duch przebywał. Innemi słowy, był On tylko wcieloną istotą, a nie człowiekiem. Nauka o wcieleniu twierdzi, że duchowa istota może zamieszkać przez jakiś czas w ludzkim ciele, specjalnie na ten cel stworzonem. Nauka o wcieleniu Jezusa jest fałszywą i Biblia jej nie uczy. Bo gdyby On był tylko wcielonym, nie mógłby odkupić rodzaju ludzkiego, Że On mógł objawić się jako człowiek temu nie przeczymy, bo takie wypadki miały miejsce w 1 Mojżeszowej 18:1,2 i 19:1.

¹⁷¹Niektórzy twierdzą, że Jezus w czasie pobytu na ziemi był zarazem Bogiem i człowiekiem. Ta teoria jest błędną. Nigdy nie należy stwarzać teorii całkiem sprzecznych z Pismem Świętem. Powinniśmy pokładać wiarę w Boga i Jego Słowo. Mieć wiarę znaczy posiadać wyrozumienie Słowa Bożego i pokładać w nie ufność. Biblia jest objawionem Słowem Bożem, danem człowiekowi dla jego nauki. Gdziekolwiek znajdujemy wyraźne wyroki Słowa Bożego, powinniśmy je jako takie przyjąć. Postępując według tej wskazówki znajdujemy, że Plan Boży jest wszędzie harmonijny i wspinały.

¹⁷²Przeciwnik wykorzystując dobre intencje ludzi, prowadzi ich do błędu. Każdy pobożny i sprawiedliwy człowiek pragnie chwalić Boga. Z bojaźni, aby nie sprawić mu ujmy, łatwo dają się odwieść od właściwego badania jasnych wyroków Biblii. Niektórzy dali się zwieść myślą, iż twierdzenie o Jezusie, że w czasie pobytu na zie-

mi był tylko człowiekiem a nie Bogiem, wielce zniesławia Boga. Nie powinniśmy poddawać się takiemu złudzeniu. ale wierzyć w wyraźne nauki Pisma Świętego i tylko z niego czerpać światło na sprawy, dotyczące wiary.

¹⁷³Opis o przedludzkim istnieniu Jezusa, o Jego spłodzeniu i narodzeniu, całkiem udowadnia fałszywość teorii o wcieleniu Syna Bożego. Pisma powyżej przytoczone jasno pokazują, że był On spłodzony w żywocie niewiasty Maryi, duchem świętym, czyli z mocy, energii lub wpływu Jehowy; że potem narodził się na podobieństwo innych dzieci, narodzonych z niewiasty (Ew. Łukasza 2:9-11); że wzrastał i umacniał się w mądrości Bożej (Ew. Łukasza 2:40,52). Wszystko to byłoby całkiem zbyteczne, gdyby On był tylko wcielonym duchem, chwilowo przebywającym w ciele ludzkim. Pracował w zawodzie cieślijskim do trzydziestego roku życia, a potem rozpoczął Swą misję. Udał się do Jana i był ochrzczony w Jordanie. (Ew. Łukasza 3:21-23) Zaraz potem spędził czterdzieści dni i nocy na pustyni, poszcząc i badając plan Jehowy. (Ew. Łukasza 4:1-14) Jeżeli był Bogiem wcielonym, ta okoliczność na pustyni była całkiem zbyteczną.

¹⁷⁴Jezus nie był aniołem lub duchową istotą, ponieważ Apostoł wyraźnie powiada: "Który na małą chwilę mniejszym stał się od aniołów." (Do Żydów 2:9) I znowu: "Ponieważ tedy dzieci społeczność mają ciała i krwi, i on także stał się ich uczestnikiem." (Do Żydów 2:14) Co więcej, był czas, że Jezus posiadał władzę, chwałę i bogactwa niebiańskie, a dla człowieka stał się biednym, przyjąwszy na się naturę ludzką. (2 Koryntów 8:9) Narodził się na podobieństwo i w kształcie człowieka. (Do Filipensów 2:8) Apostoł, pisząc z natchnie-

nia Bożego, mówi o człowieku Jezusie: "Ponieważ przez człowieka śmierć, przez człowieka też powstanie umarłych . . . Pierwszy człowiek z ziemi ziemski, wtóry człowiek sam Pan z nieba." — 1 Do Koryntów 15:21,47; 1 Tymoteusza 2:5,6.

¹⁷⁵Gdyby Jezus był tylko wcieloną istotą, nie potrzebowałby narodzić się jako dziecko i stopniowo dorastać do stanu męskiego. Chociaż narodził się z niewiasty, pozostał bez grzechu, bo Jehowa był Ojcem Jego. Był on "Świętym, niewinnym, niepokalanym, odłączonym od grzeszników." (Do Żydów 7:26) "On się objawił, aby grzechy nasze zgładził a grzechu w nim niemasz." (1 Jana 3:5) Był bez zmyły lub skazy, a więc doskonały i Święty. — 1 Piotra 1:19; Do Żydów 9:14.

¹⁷⁶Bóg do nas mówi: "Przyjdzieź teraz, a rozpiejmy się z sobą, . . . Choćby grzechy wasze były jako szarłat jako śnieg zbieleją; choćby były czerwone jako karmazyn, jako wełna białe będą." (Izajasz 1:18) Powinniśmy zastanowić się nad planem Bożym, jak jest objawiony w Biblii, gdyż Bóg nas do tego zaprasza. Jeżeli zrozumiemy przyczynę, dlaczego Jezus stał się człowiekiem, dlaczego był doskonałym człowiekiem w czasie pobytu na ziemi, sprawi to nam wielką radość i oddamy chwałę Bogu. Gdyby Jezus nie stał się człowiekiem, nikt z ludzi nie mógłby spodziewać się żywota przez Jezusa Chrystusa; a Apostoł powiada, że niema innego imienia pod niebem, przez które możnaby osiągnąć żywot. — Dzieje Apostolskie 4:12.

W jakim szczególnym celu Jehowa używał ludzi w Biblii? Podaj przykłady ¶ 102.

Co wyobrażała Agar? ¶ 102.

Jakim był cel przymierza Zakonu, uczynionego z Izraelem? ¶ 102.

Jak się nazywała trzecia żona Abrahama? Co ona reprezentowała? ¶ 102.

Co mówi Apostoł Paweł o symbolicznem znaczeniu żon Abrahama? ¶ 103.

Kogo wyobrażał Izaak? ¶ 103.

Kto stanowi nasienie Abrahamowe według obietnicy? ¶ 103.

Przytocz słowa Świętego Pawła względem nasienia Abrahamowego. ¶ 103.

Zanim ludzie mogą być błogosławieni co przedtem miało mieć miejsce? ¶ 104.

Czego spodziewali się Żydzi względem nasienia? ¶ 105.

Jak się nazywali dwaj synowie Izaaka? Ile lat miał Izaak gdy ci synowie się narodzili? ¶ 105.

Po narodzeniu tych synów dokąd udał się Izaak? Gdy tam mieszkał, co mu Bóg powiedział? ¶ 106.

Który z synów Izaaka stał się dziedzicem obietnicy i dlaczego? ¶ 106.

Co rozstrzygnęło, kto ma dziedziczyć majątek po ojcu? ¶ 107.

Czy Pan wskazał, że ma być wyjątek w tym wypadku, odnośnie do Jakóba i Ezawa? ¶ 107.

Jak to Bóg objawił matce Rebecce? ¶ 107.

Czem zajmował się Ezaw? ¶ 108.

W jakich cechach charakteru różnił się Ezaw od Jakóba? ¶ 108.

Czy Ezaw oceniał obietnicę Abrahama i prawo pierwszeństwa? ¶ 108.

W jakich okolicznościach Ezaw zaprzedał swe pierwszeństwo? ¶ 108.

Dlaczego pierwszeństwo właściwie należało do Jakóba? ¶ 109.

W jakim wieku byli Ezaw i Jakób w czasie tej transakcji? ¶ 109.

Czy kontrakt obowiązywał ich obydwóch? ¶ 109.

Jakie przywileje szły z prawem pierworodztwa? ¶ 110.

W jakich okolicznościach Ezaw usiłował odebrać Jakóbowi pierworodztwo po uprzednim sprzedaniu tegoż? ¶ 111.

Czy matka była usprawiedliwiona w swem postępowaniu odnośnie do Ezawa? Jeśli tak, to dlaczego? ¶ 111.

Jakim sposobem Jakób otrzymał błogosławieństwo ojcowskie? ¶ 112.

Jakie błogosławieństwo Izaak dał Jakóbowi? ¶ 112.

Po nieudanym wysiłku, aby złamać swój kontrakt z bratem, co Ezaw uczynił w kierunku otrzymania błogosławieństwa ojcowskiego? ¶ 113.

Dlaczego niektórzy Chrześcianie krytykują postępek Rebeki i Jakóba? ¶ 114.

Kto był więcej godnym nagany: Jakób czy Ezaw? Dlaczego? ¶ 114.

Kogo wyobrażał Ezaw? ¶ 114.

Czy Bóg pochwalał uczynek Rebeki? ¶ 114.

Na kogo był typem Jakób ¶ 114.

Dlaczego Jakób uciekł z domu? Kto mu to doradził? ¶ 114.

Gdzie Jakób spędził noc, w czasie ucieczki? Co tam miało miejsce? ¶¶ 114, 115.

Czy należy potępiać tego, kogo Bóg pochwala? ¶ 116

Jak później Bóg objawił Swą łaskę Jakóbowi? ¶ 117.

Co oznacza wyraz Izrael? ¶ 117.

Jaką obietnicę Bóg dał Jakóbowi. gdy go nazwał Izraelem? ¶ 117.

Ilu synów miał Jakób? ¶ 118.

Jak się nazywali jego synowie i żony? ¶ 118.

Która z żon była najbardziej miłowaną przez niego? ¶ 118.

Który z synów był najbardziej miłowany przez ojca?

¶ 118.

W jakich okolicznościach sprzedano Józefa? Kim później Jakób najbardziej się interesował? ¶ 118.

Kogo Józef wyobrażał? Na kogo Benjamin był typem? ¶ 118.

Gdzie Jakób spędził ostatnie dni swego żywota? ¶ 119.

Odkąd datuje się naród Izraelski? ¶ 119.

Jakie proroctwo wypowiedział Jakób względem Judy, błogosławiąc swych synów? ¶ 119.

Kto jest przedstawiony w tem proroctwie? ¶ 119.

Pod jaką nazwą znano potomków Jakóba, po jego śmierci? ¶ 120.

Jaki urząd Józef sprawował w Egipcie? ¶ 120.

Jak traktowano Izraelitów za życia Józefa? ¶ 120.

Jak traktowano ich po jego śmierci? ¶ 120.

Kogo Bóg wzbudził jako wybawiciela Izraelitów z niewoli Egipskiej? ¶ 120.

Co wyobrażał Egipt? Kogo wyobrażał Faraon egipski? ¶ 121.

Kogo wyobrażali Izraelici w Egipcie? Kogo Mojżesz reprezentował? ¶ 121.

Kim był Mojżesz? ¶ 122.

Które proroctwo Mojżesza mówi o przyjściu wielkiego proroka? ¶ 122.

Po usłyszeniu tego proroctwa, kogo wyczekiwali Izraelici? ¶ 122.

Z jakiego pokolenia pochodził Dawid? ¶ 122.

Przez kogo Bóg powtarzał Swe obietnice Izraelowi? ¶ 123.

Do czyjego domu wreszcie ograniczyła się obietnica? ¶ 123.

Jaką obietnicę Bóg dał Dawidowi względem tronu Izraelskiego? Przytocz proroctwo? ¶ 123.

Gdy Dawid był królem, jakie proroctwo wypowiedział odnośnie do zbudowania domu Bożego? ¶ 124.

Dlaczego Bóg nie pozwolił Dawidowi zbudować świątyni? ¶ 124.

Który z synów Dawida miał zbudować świątynię? ¶ 124.

Na jakim warunku miał Wybawiciel przyjść z linii Salomona? Co Pismo Św. o tym mówi? ¶ 125.

Czy Salomon uzyskał pochwałę Bożą? ¶ 126.

Dlaczego królestwo zostało odjęte od domu Salomonowego? ¶ 126.

Co stało się z narodem Izraelskim po śmierci Salomona? ¶ 127.

Wymień ostatnich trzech królów Izraelskich z linii Salomonowej. ¶ 127.

Co Jehowa wypowiedział przez proroka względem Sede-kiasza? Przeczytaj opis Pisma Świętego w tej sprawie. ¶ 127.

Wobec tego, czy możebnem było, aby Mesyasz przyszedł z domu Salomonowego? ¶ 127.

Który zatem syn Dawida został wywyższonym? ¶ 128.

Z którego domu Marya, matka Jezusowa pochodziła? ¶ 128.

Co prorok Jeremiasz przepowiedział o rodowodzie Dawida, względem Mesyasza? ¶ 129.

Co anioł Pański zwiastował Maryi odnośnie do Mesyasza? ¶ 130.

Co Marya odpowiedziała aniołowi? ¶ 130.

Dlaczego Marya powiedziała: "Odtąd błogosławioną mię zwać będą wszystkie narody?" ¶ 131.

Co oznaczało jej prorocze wypowiedzenie: "Ściągnął mocarze z stolic ich, a wywyższył uniżone."? ¶ 131.

Dlaczego Żydzi oczekiwali na narodzenie dziecka, któreby nad nimi rządziło? ¶ 132.

Dlaczego spodziewali się, że ich naród stanie się wielkim? ¶ 132.

Które proroctwo skłoniło Żydów do wierzenia, iż z pośród nich powstanie wielki król? Przytocz proroctwa. ¶¶ 132, 133.

Czy proroctwa Izajasza i Zacharyasza, odnośnie do przyścia króla, całkowicie spełniły się z narodzeniem Jezusa? ¶ 134.

Jaką ważność miało narodzenie Jezusa? ¶ 135.

Ile czasu upłynęło od dania obietnicy Abrahamowi do narodzenia Jezusa? ¶ 135.

Co w międzyczasie Bóg uczynił, względem wykonania obietnicy? ¶ 135.

Gdzie się narodził Jezus? ¶ 136.

Co Prorok mówi o Betleemie? ¶ 136.

Jakie ważne wypadki miały miejsce w Betleemie i okolicy? ¶ 137.

Gdzie położone jest miasto Nazaret? ¶ 138.

Jakie znaczenie podówczas miało miasto Nazaret? ¶ 138.

Kto rządził w Palestynie, kiedy się Jezus narodził? ¶ 138.

Jaki dekret władcy Palestyny zmusił Józefa i Maryę do udania się do Betleemu? ¶ 138.

Dlaczego musieli udać się do Betleemu, a nie do innego miasta? ¶ 138.

Jak Józef z Maryą przebyli podróż z Nazaretu do Betleemu? O jakiej porze dnia przybyli do Betleemu? ¶ 139.

Czy znaleźli tu pomieszczenie w gospodach? ¶ 139.

Jakie pole leży tuż za Betleem? Kto tu pilnował trzód? ¶ 140.

Na ile straży noc się dzieliła? ¶ 140.

Czy widać było ziemski przepych przy narodzeniu Jezusa? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 141.

Kogo Bóg wybrał do uczestniczenia w wypadku przy narodzeniu Jezusa? ¶ 141.

Kto w niebie brał udział w obserwowaniu tego wielkiego wypadku? ¶ 141.

Co noc wówczas wyobrażała? ¶ 142.

W jakim miejscu Jezus się urodził? ¶ 142.

Co zwróciło uwagę pasterzy? Jakie poselstwo im dano? ¶ 142.

Powtórz we własnych słowach przebieg wypadków w Ew. Łukasza 2:8-11. ¶ 142.

Jaką pieśń pasterze usłyszeli od niebiańskich zastępów w ową pamiętą noc? ¶ 143.

Jaki skutek to niebiańskie poselstwo wywarło na ludzi w ciągu minionych wieków? ¶ 143.

W jakich warunkach narody świata dowiedzą się o ważności narodzenia Jezusa? ¶ 144.

Jaka jest prawdziwa data urodzenia Jezusa? ¶ 145.

Opowiedz co wiesz o trzech "mędracach", którzy przyszli ze Wschodu do Betleemu w czasie, gdy się Jezus narodził? ¶ 146.

Kto posłał tych "mędrców" do Heroda? ¶ 146.

Dlaczego zależało Szatanowi na tem, aby stworzyć spisek celem uśmiercenia Jezusa? ¶ 147.

Co znaczą nazwy nadane Szatanowi? Jaki jest ich stosunek do ruchu przeciw Jezusowi i Jego naśladowcom? ¶ 148.

Kiedy daną była obietnica Maryi, że stanie się matką Jezusa i jak Szatan postąpił po usłyszeniu jej? ¶ 149.

Jaki, między innemi, był cel przyścia Jezusa na ziemię? ¶ 149.

Co uczynił Szatan, aby zniszczyć Maryę i jej nienarodzone dziecko-Jezus? ¶ 149.

Czem była owa "gwiazda", prowadząca "mędrców" do Betleemu? ¶ 150.

Jakimi ludźmi byli ci "mędracy" i kogo wyznawali? ¶ 151.

Czy Faraon, król Egiptu, używał podobnych ludzi? Jeśli tak, to w jakim celu? ¶ 151.

Jakim człowiekiem był Herod? Pod czyim wpływem się znajdował? ¶ 151.

Podaj Biblijny opis, co do udania się mędrców do Heroda. ¶ 152.

Dlaczego nieprzyjaciele Jezusa udali się do Heroda? ¶ 152.

Co to jest spisek lub konspiracja? ¶ 152.

Czy jest możliwem należeć do spisku, nie wiedząc jego głównego celu? ¶ 152.

Co Herod uczynił, gdy przyszli do niego "mędracy"? ¶ 153.

Jakim okazał się Herod w zмовie z mędrцami? ¶ 153.

Czy można spodziewać się, aby Bóg pomagał tak złemu człowiekowi jak Herod, w zamiarze zniszczenia Jezusa? ¶ 154.

Gdzie "mędrцы" znaleźli Jezusa? ¶ 155.

Dlaczego nie powrócili do Heroda? ¶ 155.

Jak Bóg pokrzyżował plany Szatana, co do zniszczenia dziecka? ¶ 155.

Co uczynił Herod, gdy spostrzegł, że został oszukany przez "mędrców?" ¶ 156.

Kto pobudził Heroda do wygładzenia wszystkich dzieci w Betleemie? ¶ 156.

W jaki sposób Jezus uszedł śmierci w tym wypadku? Dokąd zabrali go rodzice? ¶ 156.

Zważywszy na te wszystkie okoliczności, czy rozsądnem jest przypuszczać że Bóg posłał "mędrców" na świadków narodzenia Jezusa? ¶ 157.

Kogo więc użył Bóg za świadków? ¶ 157.

Czy w poselstwie "mędrców" było co pożytecznego dla ludzkości? ¶ 158.

Dlaczego Bóg dozwolił na taki spisek? ¶ 158.

Czy Szatan zwodzi szczerych ludzi? ¶ 158.

Kto był odpowiedzialny za cierpienia Jezusa i Jego naśladowców? ¶ 159.

Kto ich ochronił i w jaki sposób? ¶ 159.

Dlaczego wszyscy potomkowie Adama są grzesznikami? Zacytuj odpowiednie teksty Biblijne. ¶ 160.

Choć Jezus narodził się z niewiasty, czy był grzesznikiem? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 161.

Co znaczy wyrażenie "duch święty"? ¶ 162.

Co znaczy wyraz Ojciec? ¶ 162.

Dlaczego Jezus nazwany jest Synem Bożym? ¶ 162.

Dlaczego Pan nasz nazwany został Jezusem? Co to imię oznacza? ¶ 163.

Czy Jezus istniał zanim stał się człowiekiem? Jak się nazywał w przedludzkiem życiu? ¶ 163.

Co znaczy wyraz Logos? Jaki stosunek istnieje między Logosem a resztą stworzenia Jehowy? ¶ 163.

Czy Jehowa miał początek? ¶ 164.

Co znaczy wyrażenie: "na początku," jak użyte w Ew. Jana 1:1,2? ¶ 164.

Jakie są dalsze dowody istnienia Jezusa w przedludzkim stanie? ¶ 164, 165.

Czy Jezus i Jehowa są jedną osobą? Co Pismo Św. mówi o tem? ¶ 166.

W jakim znaczeniu Ojciec i Syn stanowią jedność? Jakie są biblijne dowody, że tak jest? ¶ 167.

Gdy Jezus modlił się do Ojca, czy modlił się do siebie samego, czy też do kogo innego? ¶ 168.

Kto jest wyższym Jehowa czy Jezus? Co o tym Biblia mówi? ¶ 169.

Gdy Jezus przebywał na ziemi czy był duchową, czy też ludzką istotą? ¶ 170.

Czego uczy teoria o wcieleniu? ¶ 170.

Czy Biblia uczy, że Jezus był wcieloną istotą? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 170.

Gdy Jezus znajdował się na ziemi czy był on zarazem Bogiem i człowiekiem? ¶ 171.

Co mogą rozstrzygnąć powyższe pytania? ¶ 171.

Co znaczy wiara? ¶ 171.

Jak Szatan zwodzi ludzi szczerego serca? ¶ 172.

Czy mamy słuchać wywodów Szatana, czy też udać się do Biblii po rozwiązanie tego przedmiotu? ¶ 172.

W krótkości powtórz argument o spółdzeniu i narodzeniu Jezusa, który zbija naukę o wcieleniu ¶ 173.

Gdyby Jezus był wcielonym Bogiem, dlaczego badał pisma prorockie na pustyni? ¶ 173.

Czy aniołowie są duchami? Jaki mamy dowód, że Jezus nie był aniołem? Podaj odpowiednie teksty Biblijne. ¶ 174.

Jakie inne cytaty udowadniają, że Jezus był człowiekiem, podobnym ludziom, i że teraz jest Panem nieba? ¶ 174.

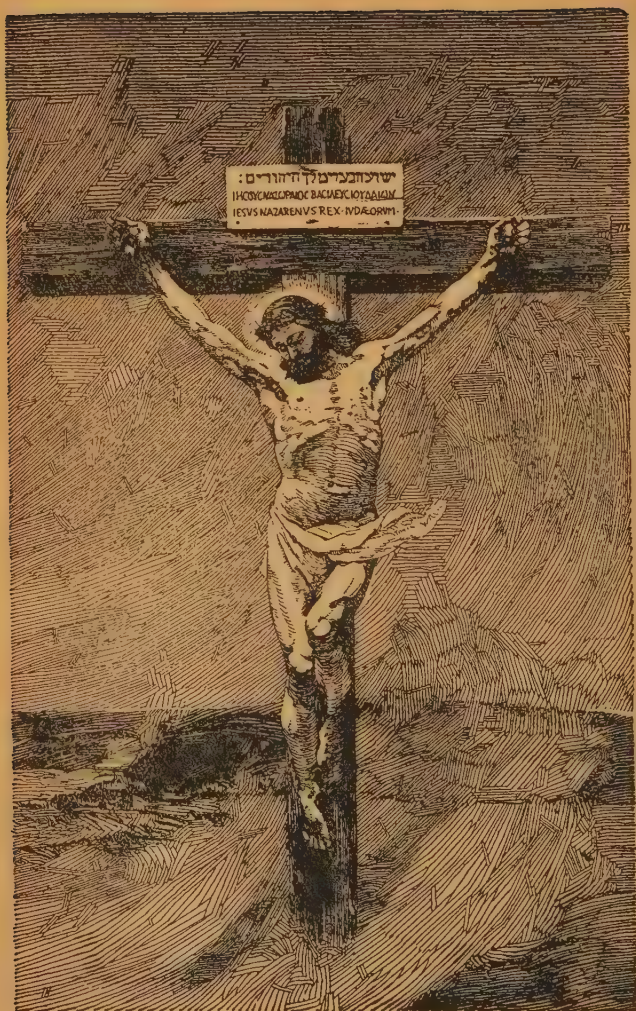
Gdyby Jezus był tylko wcieloną istotą czy potrzebował narodzić się jako dziecko? ¶ 175.

Dlaczego należy rozumować na podstawie Planu Bożego? ¶ 176.

Czy rodzaj ludzki byłby zbawiony, gdyby Jezus nie stał się człowiekiem, i jako taki nie złożył ceny okupu? ¶ 176.

ROZDZIAŁ VI.

Struna 5 : *Okup*

WIELKA ofiara okupu jest dla człowieka najgłówniejszą struną harfy Bożej, ponieważ bez niej nie może przyjść trwała radość dla rodzaju ludzkiego. We właściwym czasie korzyści z tej ofiary czerpać będzie cała ludzkość, a wszyscy, którzy ją ocenią głośno będą śpiewać pieśń radości. Pieśń będzie nie tylko na ustach ich, lecz także i w sercu, gdyż plan Boży zaprawdę jest wspaniałym. Przez tysiące lat mądrość Boża przygotowywała plan względem człowieka. Ofiara okupu, to oś, wokoło której cały plan się obraca. Ważność Okupu nie może być przeceniona. Jest on bramą do żywota i szczęśliwości, przez pojednanie człowieka z Bogiem. Ażeby należycie ocenić tę wielką doktrynę trzeba ją dobrze zrozumieć. Zatem rozpatrzmy ją razem w świetle Słowa Bożego, a napewno stanie się nam jasna.

¹⁷⁸Najcenniejszym skarbem każdego człowieka jest życie, bo bez życia nie można korzystać z innych rzeczy. Nawet teraz możemy zaobserwować, jak człowiek z iskierką życia wysila się, aby zatrzymać je jak najdłużej. Co dopiero gdy istota jest doskonałą, gdy cieszy się ze wszystkich, przywilejów żywota, wtedy to może właściwie chwalić Boga, swego Stworzyciela. Plan Boży w końcu sprowadzi tą wieczną chwałę imieniowi Jego.

¹⁷⁹Jehowa stworzył pierwszego człowieka Adama na

obraz i podobieństwo Swoje. Stworzył go doskonałym, bo wszystkie dzieła Boże doskonałe są. (5 Mojżeszowa 32: 4) Dał człowiekowi życie i prawo do życia. Przez życie rozumiemy świadome istnienie. Prawo do życia znaczy pełen autorytet do podtrzymywania istnienia. Adam i Ewa w ogrodzie Eden posiadali doskonałe i piękne ciała, nie podlegali boleściom, a smutek nie był im znany. Na całym ciełe nie było najmniejszego znaku niedoskonałości. Korzystali więc w całej pełni z życia i błogosławieństw towarzyszących mu. Ich miejsce zamieszkania również było doskonałe, a nawet ptaszki i zwierzęta w raju posłuszne im były i nad całym królestwem ziemskim roztaczali absolutną władzę. Bóg dał im te przywileje na wieczne czasy lecz tylko pod jednym warunkiem, a tym jest posłuszeństwo Jego prawu, jako oddanie Mu właściwej czci. Zawiadomił też człowieka, że w razie przekroczenia Jego prawa, tenże sprowadzi na się utratę życia, utratę prawa do życia i wszystkich błogosławieństw połączonych z temże.

¹⁸⁰Szatan zwiódł Ewę a ta uwierzyła, że Bóg tai coś przed nią i Adamem, co skłoniło ją do złamania prawa Bożego. W samym owocu, jaki Ewa zjadła nie było żadnego zła. Zło przejawiało się w nieposłuszeństwie Panu. Gdy Adam dowiedział się, że Ewa wystąpiła przeciw prawu Bożemu i że musi umrzeć, wołał raczej śmierć, niż ośobnienie od niej. Stał się więc uczestnikiem przestępstwa i dobrowolnie złamał prawo Boże. Jehowa, wymierzając ścisłą sprawiedliwość, skazał człowieka na śmierć. Wyrokiem tym pozbawił Adama i Ewę prawa do życia. Zostali wypędzeni z ogrodu Eden i po jakimś czasie pomarli. Przez 930 lat tułali się po ziemi, pracując w pocie

oblicza na pożywienie, które w istocie było niedoskonałe i trujące. W ten sposób zostali uśmierceni.

¹⁸¹Wyrok śmierci wydany na Adama wywarł pośrednio zgubny skutek i na jego potomstwo. Przed wypędzeniem z raju pierwsi rodzice nie skorzystali z prawa, danego im przez Jehowę, aby rozmnażać się i napełniać ziemię. Dopiero po wypędzeniu ich z Edenu poczęły im się rodzić dzieci. Lecz teraz znajdowali się pod wyrokiem śmierci; dzieci wydane przez nich na świat nie mogły w żaden sposób być doskonałymi. Z tego wynika, że dzieci ich, chociaż posiadały życie w pełnej mierze i połączone z tem ograniczone prawa życiowe, to jednak nie posiadały one (mówimy prawa życiowe dla odróżnienia od) prawa do życia, ponieważ Adam nie posiadał takowego, a rzecz prosta, że i dzieciom, jakie wydał na świat, nie mógł dać większych praw od posiadanych przez siebie.

¹⁸²Każdy człowiek żyjący posiada prawo do pokarmu, powietrza, światła i do pewnych przywilejów społecznych. Te rzeczy stanowią w ograniczonym znaczeniu prawa do życia. Z nich może korzystać każda istota, posiadająca życie w jakimkolwiek stopniu. W pełnym atoli znaczeniu przez prawo do życia rozumiemy prawo do istnienia, które nie może być odebrane.

¹⁸³Ponieważ rodzice nie posiadali prawa do życia, dlatego też każdemu dziecku, zrodzonemu na świat, aż do dziś brak doskonałości, sprawiedliwości, jest ono grzeszne, odrzucone od łaski Bożej, pod przekleństwem, a zatem i bez prawa do życia. Życie, którem żyjemy, dane nam jest tylko na pewien czas i za pozwoleniem Bożem. Każdy, który umarł, postradał życie skutkiem sprawiedliwego wyroku, bo tylko doskonała istota jest upraw-

niona do życia. Dlatego Prorok pisał: "Oto w nieprawości poczęty jestem, a w grzechu poczęła mię matka moja." (Psalm 51:7) Św. Paweł, pisząc z natchnienia Bożego, powtarza to samo: "Przetoż jako przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, tak też na wszystkich ludzi śmierć przyszła, ponieważ wszyscy zgrzeszyli." — Do Rzymian 5:12.

¹⁸⁴Cały rodzaj ludzki, pochodzący z Adama, jest niedoskonałym, a jeżeli kto kiedy otrzyma pełne życie i prawo do życia będzie to tylko przez miłującego Boga Jehowę. Gdyby Bóg nie uczynił coś, aby odkupić człowieka od śmierci i podnieść go z powrotem do żywota, z czasem wszyscy ludzie by wymarli z ziemi. Adam żył 930 lat, a teraz człowiek przeciętnie żyje mniej niż pięćdziesiąt lat. Rodzaj ludzki upadłał się przez wieki, stając się coraz słabszym, aż w końcu przyszedłby czas, kiedy człowiek nie byłby w stanie przenieść isierki życia dalszemu potomstwu i ziemia by się wyludniła. Widzimy z tego, że musimy całkiem polegać na Bogu. Jeżeli znajdziemy w planie Jehowy zarządzenie umożliwiające nam życie, serca nasze powinny napęłnić się wdzięcznością Bogu za Jego dobrotliwość; a gdy lepiej zrozumiemy Jego zamiary w tym względzie, nietylko wdzięcznością, ale i nieograniczoną miłością zapalamy. Boskie zarządzenie to, jakby precudna melodia harfy Bożej, sprawia bezgraniczną radość sercu ludzkiemu.

OKUP W FIGURZE

¹⁸⁵Jehowa, wydając wyrok na człowieka, wspomniał o czasie, kiedy człowiek zostanie uwolniony od kary. Szatan, który także nazywa się i starodawnym węzem, był

pierwszą przyczyną grzechu. Bóg wówczas rzekł do niego: "Nieprzyjaźń też położę między tobą i między niewiastą, i między nasieniem twojem i między nasieniem jej; to potrzebie tobie głowę." (1 Mojżeszowa 3:15) To dało promyk nadziei, że kiedyś Szatan zostanie zniszczony, co wpłynie dodatnio na ludzkość.

¹⁸⁶Lecz pamiętać należy, że wyrok Boski na człowieka pozostać musi na wieki nie zmieniony. Nie można go ani przekreślić ani odłożyć na stronę, lub unieważnić, ponieważ Jehowa samego siebie zaprzeczyć nie może. Któżby mógł pokładać w Nim ufność, gdyby był zmiennym. Podczas, gdy prawdą jest, że wyrok Boży musi stać na wieki, również prawdą jest, że Bóg jest w stanie przygotować zastępcę, równego pod każdym względem Adamowi. To właśnie uczynił, jak się dowiadujemy z badania Pisma Świętego.

¹⁸⁷Jehowa chciał, ażeby człowiek rozumiał potrzebę i powód przygotowania odkupienia, albowiem zrozumienie to miało wzbudzić w nim radość za dobroć Bożą. W tym celu Bóg użył pewnych obrazów, czyli typów, ze Swego wybranego narodu.

¹⁸⁸W pamiętną noc, kiedy Jehowa wyprowadził dzieci Izraela z ziemi Egipskiej, kazał zabić baranka, krwią jego pokropić podwoje drzwi, a samego baranka spożyć, aby gdy o północy anioł śmierci będzie przechodził, uchować przed śmiercią pierworodnych. Tam, gdzie podwoje drzwi nie były pokropione krwią baranka, anioł śmierci ztracał pierworodnych. Pierworodni w tym obrazie przedstawiają kościół, o którym więcej dowiemy się później, a który wpierw musi być zbawiony, zanim błogosławieństwa mogą spłynąć na świat. Baranek przedsta-

wiał Tego, który ma być Odkupicielem i Zbawcą rodzaju ludzkiego. Krew przedstawiała życie wydane, jako cena okupu. — 2 Mojżeszowa 12:3-17.

¹⁸⁹Gdy Jezus w trzydziestym roku życia wystąpił do nauczania, Jan Chrzciciel, wskazując na Niego, rzekł: "Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata." (Ew. Jana 1:29) A w Biblii o Jezusie czytamy, że był "Barankiem zabitym przed założeniem świata." (Objawienie 13:8) Te i inne cytaty pokazują, że ofiara baranka wyobrażała ofiarę wielkiego Wodza, który jako Zbawca ludzkości, odejmie grzech świata.

¹⁹⁰W kilka dni po wyjściu z Egiptu, Izraelici ujrzeli się bezpieczni, gdy Bóg rozkazał Mojżeszowi uderzyć wody Morza Czerwonego, i przeszli suchą nogą na drugą stronę; a gdy Egipcjanie rzucili się w pogoń za nimi, wody morza zeszyły się z powrotem i w swych głębinach potopiły ich. Wyprowadzenie i wybawienie Izraela wyobrażało wybawienie od wielkiego nieprzyjaciela, Szatana i śmierci, wszystkich z rodzaju ludzkiego, którzy okażą się posłuszni świętej woli Bożej.

¹⁹¹Gdy wszyscy znaleźli się po drugiej stronie Morza Czerwonego, ruszyli na puszcze, a gdy po pewnym czasie przyszli do góry Synai, Bóg uczynił z nimi przymierze, znane w Biblii jako Przymierze Zakonu. W zakonie składano ofiary ze zwierząt. Przymierze zakonu ustanowione było przez Mojżesza jako pośrednika. Mojżesz w tym wypadku był typem na Jezusa Chrystusa, który w niedalekim czasie uczyni przymierze, jako pośrednik ludzkości, celem jej wybawienia.

¹⁹²W łączności z Prawem, danem Izraelitom, Bóg przykazał Mojżeszowi zbudować namiot zgromadzenia,

w którym miano składać ofiary i odprawiać ceremonie. Każdorocznie przeznaczano jeden dzień na pojednanie, a cokolwiek czyniono w Dniu Pojednania, wskazywało na rzeczywistą wielką ofiarę za grzech całego rodzaju ludzkiego.

¹⁹³Przybytek składał się z dwóch przedziałów. Był 45 stóp długi, 15 stóp szeroki, i 15 stóp wysoki, zbudowany z desek i pokryty grubością namiotu z potrójnej materii. Pierwszy przedział nazywał się Miejscem Świętem. Był on 15 stóp szeroki, a 30 stóp długi. Drugi czyli końcowy apartament znany był, jako Miejsce Najświętsze. Ten był 15 stóp długi, 15 stóp szeroki i 15 stóp wysoki. Przybytek znajdował się na dziedzińcu 75 stóp szerokim i 150 stóp długim. Opona z ozdobnego płótna, otaczająca dziedziniec, zwieszała się na srebrnych haczykach, umocowanych na wierzchu drewnianych słupów, które były osadzone w miedzianych oprawach.

¹⁹⁴W dniu Pojednania najwyższy kapłan brał ze stada cielca, który był bez feleru, zabijał go na dziedzińcu i krew jego w naczyniu wnosił do Miejsca Świętego, następnie do Miejsca Najświętszego, gdzie kroił nią ubłagalnię. Potem wracał i zabijał kozła, bez żadnych skaz, i czynił to samo z jego krwią. Tą ceremonię nazywano ofiarą Pojednania. (Zobacz: 3 Mojżeszowa 16:1-34) Była to ofiara za grzech, złożona za naród Izraelski, lecz w istocie za obraz większej ofiary, która miała zmazać grzech świata.

¹⁹⁵Święty Paweł wyraźnie powiada, że rzeczy te były cieniem przyszytych dóbr. (Do Żydów 10:1) Bóg przykazał, ażeby Żydzi zachowywali każdorocznie dzień pojednania i w nim składali przez najwyższego kapłana o-

fiary powyżej wymienione. Przypominamy tu, co Bóg Abrahamowi przyobiecał: "Błogosławione będą w nasieniu twojem wszystkie narody ziemi." A więc Święty Paweł powiada, że zakon "dla przestępstwa przydany był, aźby przyszło ono nasienie, któremu się stała obietnica, sporządzony przez Aniołów i przez rękę pośrednika;" i że zakon był pedagogiem, zbliżającym ludzi do Chrystusa. (Do Galatów 3:19,24) Innemi słowy, Jehowa pouczał dzieci Izraela o wielkiej ofierze za grzech za rodzaj ludzki, używając ich do tworzenia żywych obrazów. Opis tych rzeczy dopomógł wszystkim badaczom Biblii do zrozumienia, jak Bóg obrazowo przedstawił okup i wybawienie rodzaju ludzkiego z niewoli grzechu i śmierci. Przedstawić coś w figurze lub w obrazie znaczy przepowiedzieć coś na przyszłość. Jak ważną była ofiara okupu dla ludzkości niech za przykład posłuży fakt, że Bóg poświęcił na to tyle czasu, i wglądnął w każdy szczegół, który miał służyć do pouczenia ludzi przez te obrazy. Dlatego powinno to zachęcić nas do gorliwego badania danego przedmiotu, by go należycie zrozumieć i ocenić.

OBIETNICA OKUPU

¹⁹⁶Adam został skazany na śmierć i aktualnie po 930 latach sprawiedliwości zadość się stało. Prawo wymagało życia doskonałego człowieka i otrzymało je, gdy Adam umarł. W międzyczasie od wydania wyroku, potomstwo Adama rozrodziło się licznie. Lecz było ono niedoskonałe i bez prawa do życia, żyjące tylko za pozwoleniem Jehowy. Każdy kto umarł, umierał z niedoskonałości, wynikającej z grzechu ojca Adama.

¹⁹⁷Pismo Święte wyraźnie poucza, że Bóg już przed

wiekami uplanował okup i wybawienie rodzaju ludzkiego. Dlatego w Swej mądrości załączył cały rodzaj ludzki pod jeden wyrok śmierci, aby we właściwym czasie odkupić wszystkich jedną ofiarą. (Do Galatów 3:22) Wyrok na Adama musiał być spełniony. Ziemskie sądy często zmieniają swe wyroki, ponieważ nie są doskonałe, lecz doskonały Bóg nigdy nie zmienia Swych postanowień — nigdy nie zapiera Siebie samego. Jednak w mocy Jego było przygotować innego człowieka, pod każdym względem równego Adamowi, któryby dobrowolnie umarł i swem życiem zapłacił równoważną cenę za Adama i jego potomstwo, a temsamem uwolnił go ze śmierci do sposobności ubiegania się o żywot. Pismo Święte również wyrażnie poucza, że takie właśnie zarządzenie Bóg na początku zamierzył i dał obietnicę w tej sprawie, mówiąc: "Z ręki grobu wybawię ich, od śmierci wykupię ich. O śmierci! będę śmiercią twoją; o grobie! będę skażeniem twojem; żałość skryta będzie od oczów moich." (Ozeasz 13:14) Ta obietnica Jehowy względem odkupienia rodzaju ludzkiego niezawodnie spełni się, albowiem Bóg jest niezmiennym. Dawszy raz obietnicę, wykona ją.—Malachiasz 3:6. **Jakób 1:17.**

¹⁹⁸Ważnem przeto jest, abyśmy zrozumieli co to jest Okup. Okup jest to cena, wypłacona za uwolnienie. Jest to cena lub rzecz wartościowa, za którą wypuszczają więźnia lub niewolnika. Rozumie się cena ta musi odpowiadać temu co sprawiedliwość wymaga od uwięzionej osoby. Dlatego mówimy, że cena okupu jest równoważną ceną. Doskonały człowiek zgrzeszył i został skazany na karę śmierci; równoważną ceną okupu w tym wypadku mogłaby być tylko śmierć innego doskonałego człowie-

ka, któryby oddał swe życie za wolność grzesznika, skazanego na śmierć.

¹⁹⁹*Ofiara za Grzech* oznacza złożenie i użytek ceny okupu. W dniu pojednania u Żydów krew cielca w typie reprezentowała wydane życie i przeto była ceną okupu, przedstawiającą życie. Wnoszenie krwi do Miejsca Najświętszego i kropienie nią wyobrażało ofiarę za grzech, to jest, przedstawienie w Miejscu Najświętszem (reprezentuje niebo), wartość lub zasługę doskonałego życia. Zobaczymy dalej, że w rzeczywistości tą ceną okupu była śmierć Jezusa; że przygotowania do złożenia tej ceny poczyniono na ziemi, ale skończono w niebie, gdzie wartość ceny okupu przedstawiono.

²⁰⁰Inne Pisma wskazują, że Jehowa zamierzył, aby wielki Odkupiciel "wylał na śmierć duszę Swą," to jest doskonałe życie, czyli cenę okupu, uznaną za odpowiednią ofiarę za grzech. Bóg to przepowiedział, a znaczy to tyle, co przyobiegał przez Swego proroka, gdy wspominał o przyjsciu Odkupiciela, jak następuje:

²⁰¹"Któż uwierzył kazaniu naszemu, a ramię Pańskie komu objawione jest? Bo wyrósł jako latorostka przed nim, a jako korzeń z ziemi suchej, nie mając kształtu ani piękności; i widzieliśmy go, ale nic nie było widać, czemu byśmy go żądać mieli. Najwzgardzeńszy był i najpodszybszy z ludzi, mąż boleści, a świadomy niemocy i jako zakrywający twarz swoją; najwzgardzeńszy mówię, skądśmy go za nic nie mieli. Zaiste on niemocy nasze wziął na się, a boleści nasze własne nosił; a myśmy mniemali, że jest zraniony, ubity od Boga i utrapiony. Lecz on zraniony jest dla występków naszych, starty jest dla nieprawości naszych; kaźń pokoju naszego jest na nim, a si-

nością jego jesteśmy uzdrowieni. Wszyscyśmy jako owce zbłądzili, każdy na drogę swą obróciliśmy się, a Pan włożył nań nieprawość wszystkich nas. Uciśniony jest i utrapiony, a nie otworzył ust swoich; jako baranek na zabicie wiedziony był i jako owca przed tymi, którzy ją strzygą, oniemiał, i nie otworzył ust swoich. Z więzienia i z sądu wyjęty jest; przetoż rodzaj jego któż wypowie? Albowiem wycięty jest z ziemi żyjących, a zraniony dla przestępstwa ludu mojego. Który to lud podał niezbożnym grób jego, a bogatemu śmierć jego, choć jednak nieprawości nie uczynił, ani zdrada znaleziona jest w ustach jego. Takci się Panu upodobało zetrzeć go i niemocą utrapić, aby położywszy ofiarą za grzech duszę swą, ujrzał nasienie swoje, przedłużył dni swoich; a to, co się podoba Panu, przez rękę jego, aby się szczęśliwie wykonało. Z pracy duszy swej ujrzy owoc, którym nasycen będzie. Znajomością swoją wielu usprawiedliwi sprawiedliwy sługa mój; bo nieprawości ich on sam poniesie. Przetoż mu dam dział dla wielu, aby się dzielił korzyścią z mocarzami, ponieważ wylał na śmierć duszę swoją, a z przestępcami policzon będąc, on sam grzech wielu odniósł, i za przestępców się modlił.” — Izajasza 53.

²⁰²Z powodu kary śmierci nałożonej na Adama, znajduje się on do dziś dnia w niewoli śmierci. On i jego potomstwo, którzy pomarli, znajdują się w grobie czyli wielkiem więzieniu, jak go nazywa Prorok. — Izajasz 41:6, 67; 49:9.

WYMAGANE KWALIFIKACYE

²⁰³Umarli nigdy nie mogliby przyjść do życia, ani ci, co żyją mieć nadzieję wiecznej szczęśliwości, chyba, że

kara, ciążąca nad rodzajem ludzkim, zostałaby w jakiś sposób zniesiona. Jak z powyższego widzimy, Pismo Święte dość wyraźnie twierdzi, iż jestto możliwe tylko drogą wielkiej ofiary okupu. A że okup jest ściśle równoważną ceną, odkupiciel musi być zupełnie podobny do doskonałego Adama w raju.

²⁰⁴Doskonały człowiek stracił wszystko; zatem tylko doskonały człowiek może dać cenę, wystarczającą, aby odkupić i uwolnić Adama i jego potomstwo od kary śmierci i jej skutków. Sprawiedliwość Boska wymagała życia doskonałego człowieka i je otrzymała z chwilą śmierci Adama. Wnosić z tego należy, że sprawiedliwość Boska nie przyjmie ani mniej ani więcej za uwolnienie z grobu Adama i jego potomstwa, jak tylko doskonałe życie ludzkie, jako cenę. Ażeby odpowiadać wymaganiom Boskim, odkupiciel musiał być doskonałą ludzką istotą.

²⁰⁵Gdy Bóg dał prawo Izraelowi na Górze Synaj, pokazał przez obietnicę tego prawa, że jedyną drogą do wybawienia rodzaju ludzkiego jest złożenie doskonałego życia w miejsce utraconego przez Adama za nieposłuszeństwo. Pamiętajmy, że Św. Paweł powiedział, że zakon był cieniem przyszłych dóbr; że prawo zakonu wymagało oko za oko, ząb za ząb, stopa za stopę, życie za życie, to jest cenę odpowiadającą temu, co było stracone. Na przykład: Gdyby ktoś w zakonie wybił drugiemu ząb, temu za karę wytracono by taki sam ząb; gdyby wybił oko drugiemu, musiałby swe własne oko postradać; a gdyby kogoś zabił, musiałby to przypłacić własnem życiem. Tak więc Prawo pokazało, że wielki odkupiciel musiał pod każdym względem dorównać doskonałemu człowieko-

wi Adamowi w ogrodzie Eden. — 2 Mojżeszowa 21:23-25; 3 Mojżeszowa 24:17-21; 5 Mojżeszowa 19:21.

NIEDOLA CZŁOWIECZA

²⁰⁶Lecz któż w świecie był w stanie ponieść brzemię Zakonu lub spełnić wymagania Prawa Bożego? Adam nie mógł sam siebie odkupić. Jego potomstwo było niedoskonałe, a Bóg nie mógł przyjąć ofiary niedoskonałego człowieka. Czy znajdował się kto na ziemi, który był by w stanie wybawić rodzaj ludzki od śmierci według obietnicy Bożej? Na to prorok Boży tak odpowiada: "Brata swego nikt (żadne ziemskie stworzenie) żadnym sposobem nie odkupi, ani może dać Bogu okupu jego zań". (Psalm 49:8) Z tego powodu, zdawałoby się, że człowiek nie ma nadziei wydostania się z pod przekleństwa i śmierci.

²⁰⁷Co więcej, wyrok na Adama został zatwierdzony w sądowej stolicy niebieskiej; zatem nietylko trzeba było postarać się o cenę okupu, to jest równoważną wartość doskonałego życia ludzkiego, ale i przedstawić tę cenę przed stolicą Boskiej sprawiedliwości w niebie, a wszak żaden człowiek nie ma dostępu do nieba.

²⁰⁸A więc dla dwóch przyczyn nie było możebne dla kogokolwiek z potomstwa Adama odkupić rodzaju ludzkiego: (1) ponieważ wszyscy byli niedoskonałymi, a zatem nikt nie mógł dać ceny okupu. (2) Chociażby nawet cena okupu była dostarczona, nie byłoby komu jej przedstawić w niebie.

²⁰⁹Tak rodzaj ludzki znalazł się w położeniu bez wyjścia. Widzimy, że ludzkość nie miała siły podnieść się ze stanu śmierci, i nigdy nie mogła mieć najmniejszej

nadziei korzystania z życia wiecznego w wiecznej szczęśliwości, chyba, że Bóg zmiłowałby się i uczynił coś dla niej. Obietnicę wybawienia Bóg dawno uczynił. W Jego planie zrobione było miejsce na nie. Lecz niezbędnem było aby człowiek najpierw znalazł się w stanie zupełnej niedoli i zrozumiał łaskę Bożą, jaka się objawiła w ofierze umiłowanego Syna Bożego.

²¹⁰Gdyby człowiek wraz ze swą rodziną został wtrącony do więzienia, a na okup jego potrzeba było milion dolarów, podczas gdy on nie posiadał ani centa, lecz zaможny przyjaciel jego złożył za niego wymaganą sumę, człowiek ten wraz z rodziną po wyjściu z więzienia winien byłby swemu przyjacielowi dług wdzięczności. Czułby w sercu swoim wielką wdzięczność i zapewne miłowałby swego przyjaciela i starałby się uczynić wszystko dlań, co byłoby w jego mocy. Adam i cała jego rodzina znajdują się w ciemnicy śmierci, lub pod wpływem śmierci. Jeżeli dowiemy się, iż wielki Bóg Jehowa przygotował dla wszystkich drogę do wyjścia z grobu, to jest z więzienia śmierci, z zamiarem dania im życia wiecznego, wolności i szczęścia, czyż wiadomość tego nie sprawi wielkiej radości słyszącemu!

WIELKI ODKUPICIEL

²¹¹Apostoł Paweł, mając na myśli te rzeczy, pisał: "Także i my gdyśmy byli dziećmi, pod żywioły świata byliśmy zniewoleni. Lecz gdy przyszło wypełnienie czasu, posłał Bóg onego Swego syna, który się urodził z niewiasty, który się stał pod zakonem." (Do Galatów 4: 3,4) Jak Bóg posłał Syna Swego? Ponieważ doskonały człowiek zgrzeszył i na ofiarę za grzech wymagane jest życie doskonałego człowieka, teraz ważnem jest zbadać

czy Jezus, którego Bóg posłał, był ukwalifikowanym, według wymagań Prawa, stać się Odkupicielem.

²¹²Łatwo zrozumieć, że Jezus przebywając na ziemi, nie mógł być wcieloną duchową istotą, gdyż to nie odpowiadałoby prawdzie, a Bóg nie potwierdza kłamstwa, Jezus musiał być człowiekiem, doskonałym pod każdym względem, równy w doskonałości Adamowi w raju przed grzechem. Łatwo też zrozumieć, że Jezus nie mógł być pół-Bogiem i pół-człowiekiem, bo taka osoba przedstawiałaby większą wartość według prawa Zakonu, aniżeli sprawiedliwość Boska wymagała, zatem nie mogła by posłużyć za okup. Prawo Boże wskazywało, że odkupicielem może być tylko osoba akuratnie odpowiadająca Adamowi, doskonałej ludzkiej istocie. W jaki tedy sposób Bóg posłał Syna Swego? A gdy Go posłał czy był On w jednej osobie Bogiem i człowiekiem?

²¹³Pismo Święte odpowiada, jak już przedtem o tem wspomniano, że Jezus przed przyjściem na świat był Logosem, duchową istotą, że życie Jego zostało przeniesione na ludzki poziom; i że narodził się jako człowiek. Był bogatym, lecz dla nas stał się biednym, (2 Do Koryntów 8:9) Znaczy to, że był bogatym w niebieską chwałę i moc, jako wykonawca woli Bożej w stworzeniu wszystkich rzeczy, a utracił to, gdy stał się człowiekiem. Niezbędnem było, by stał się doskonałym człowiekiem; musiał narodzić się świętym, bez zmazy, odłączonym od grzeszników i bez grzechu. (Do Żydów 7:26) Ponadto stał się ciałem i mieszkał między ludźmi. (Ew. Jana 1:14) Przyjął na się krew i ciało, stał się człowiekiem, aby módz zniszczyć tego, który ma moc śmierci, to jest dyabła; i aby wybawić ludzkość. (Do Żydów 2:14,15) Przyjął na się

kształt sługi i niewolnika, stawszy się podobny ludziom. (Do Filipensów 2:7) Był on jedynym, oprócz Adama doskonałym człowiekiem, żyjącym na świecie. Nie był on człowiekiem i duchem w jednej osobie, albowiem "na małą chwilę mniejszym stał się od aniołów . . . przez ucierpienie śmierci." (Do Żydów 2:9) Aniołowie są duchowemi istotami, a istoty niższe od aniołów są to ludzie. Jezus był człowiekiem. Gdyby był Bogiem-człowiekiem, byłby wyższym a nie niższym od aniołów, albowiem aniołowie są najniższym stopniem duchowych istot.

²¹⁴Będąc doskonałym człowiekiem, miał zdolność wyprowadzenia doskonałego potomstwa, któreby zaludniło ziemię, a zatem pod każdym względem odpowiadał doskonałemu człowiekowi Adamowi, gdy znajdował się bez grzechu w ogrodzie Eden. Był doskonałym pod każdym względem, pełen łaski i prawdy. (Ew. Jana 1:14) Gdy stał przed Piłatem, cichy jak owca przed strzyżącymi, a pospólstwo podburzone przez owczesny kler Żydowski domagało się krwi Jego życia, Piłat, chcąc zawstydzić Żydów, wskazał na Jezusa i zawołał: "Oto człowiek!" Możemy rozszerzyć słowa Piłata następująco: Człowiek, którego śmierci się domagacie, jest nie tylko największym z pośród was, ale jest największym człowiekiem na świecie! Rzesze tam zgromadzone widziały doskonałego człowieka. Żaden z nas nie widział doskonałego człowieka. On jedynie, z pośród wszystkich żyjących na ziemi, był ukwalifikowany na Odkupiciela rodzaju ludzkiego. W tym celu Jehowa Go posłał na świat. Według Zakonu, danego żydom, człowiek prawnie dochodził do wieku męskiego dopiero w trzydziestym roku życia, i jeśli należał do pokolenia kapłańskiego mógł stać się kapłanem.

²¹⁵Dowiadujemy się, że gdy Jezus doszedł do trzydziestego roku życia, udał się do Jana i ochrzcił się w Jordanie. Zatem w wieku trzydziestu lat, był doskonałym cieleśnie, umysłowo, względem Zakonu pod każdym względem doskonałym człowiekiem, o cechach uzdolniających go do odkupienia Adama i jego potomstwa.

²¹⁶Dlaczego Bóg posłał Swego umiłowanego Syna, tego wielkiego Człowieka, na świat? Gdy który człowiek stanie się sławnym, spodziewa się otrzymać usługi od ludzi. Lecz Jezus, największy człowiek na świecie i jedyny doskonały prócz Adama, przyszedł na świat, by służyć innym i by oddać ludzkości największą przysługę. Prawdziwa wielkość polega na czynieniu dobrze innym. Rzekł On: "Syn człowieczy nie przyszedł, aby mu służyto, ale aby służył, i aby dał duszę swą na okup za wielu." (Ew Mateusza 20:28) A przy innej okoliczności: "Ktobykolwiek chciał być wielkim między wami, niech będzie sługą waszym; a ktobykolwiek z was chciał być pierwszym, będzie sługą wszystkich." — Ew. Marka 10:43,44.

²¹⁷Doskonały człowiek Jezus stał się sługą wszystkich. Wielkość Jezusa i Jego dzieła staje się tem większą, gdy zwrócimy uwagę na fakt, że ani w niebie ani na ziemi nie było droższej Bogu istoty nad Niego. Był On najdroższym skarbem posiadanym przez wielkiego Stworzyciela, Jehowę. Bóg nie mógł dać większej ofiary na okup rodzaju ludzkiego, jak ofiarę z Syna Swego. A do tej ofiary na dobro ludzkie miłość powodowała Jehowę, jak czytamy: "Tak Bóg umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał, aby każdy, kto weń wierzy nie zginął, ale miał żywot wieczny. Boć nie posłał Bóg Syna Swe-

go na świat, aby sądził, ale aby świat był zbawiony przezeń.” — Ew. Jana 3:16,17.

²¹⁸Ten właśnie prawdziwie wielki Człowiek, przez trzy i pół lat chodził po ziemi, nauczał, służył i czynił dobrze każdemu, a źle nikomu. Przez cały ten czas służył i czynienia dobrego, nauczani w Piśmie, Faryzeusze, doktorzy prawa i inni użyci do prześladowania i oczerniania naszego Pana, szukali sposobu, aby Go zabić. Dlaczego to czynili? Ponieważ Szatan używał ich za swe narzędzia. — Ew. Jana 8:44.

²¹⁹Dyabeł wiedział, że Jezus był owem Nasieniem obietnicy, które Bóg przyobiecał Abrahamowi, a które miało odkupić i błogosławić rodzaj ludzki. Jezus Chrystus jest nasieniem niewiasty, przewidzianem w obietnicy danej matce Ewie, której też świadkiem był i Szatan. (1 Mojżeszowa 3:15) Szatan robił wysiłki, aby w każdy sposób nasienie to zniszczyć. Jezus nauczał Żydów poselstwa Bożego prowadząc ich na dobrą drogę i otwierał im drogę do żywota. Ale nauczani w Piśmie i Faryzeusze sprzeciwiali się Jego dziełu, i przeto byli nieprzyjaciółmi ludu. Jezus o nich powiedział: “Na stolicy Mojżeszowej usiedli nauczani w Piśmie i Faryzeusowie” (Ew. Mateusza 23: 2); dając do zrozumienia, że przywłaszczyli sobie stanowisko wodzów narodu. A ponieważ ociemniali lud, rzekł do nich: “Biada wam, obłudni! iż zamykacie królestwo niebieskie przed ludźmi; pożeracie domy wdów, a to pod pokrywką długich modlitw; obchodzicie morze i ziemię, abyście uczynili jednego nowego Żyda, a gdy się stanie, czynicie go synem zatracenia, dwakroć więcej niżeliście sami. Podobniście grobom pobielanym, które się zdadzą z wierzchu być cudne, ale wewnątrz pełne są kości umarłych

i wszelakiej nieczystości. Wężowie, rodzaju jaszczurczy! Tej powieści mojej nie pojmujecie, przeto, iż nie możecie słuchać mowy mojej. Wyście z ojca dyabła.' — Ew. Mateusza 23:13-33; Ew. Jana 8:43,44.

²²⁰Jezus wiedział, że ma być ukrzyżowany i przepowiedział Swą śmierć Swym uczniom. Ostatnią noc spędził z nimi, nauczając ich wielkich prawd, z których nie tylko oni mieli błogosławieństwo lecz i każdy, który umiłował Pana i starał się poznać Jego wolę do dnia dzisiejszego. Gdy tak ich nauczał, nieprzyjaciel robił przygotowania do odjęcia Mu życia. Sanhedryn był to wysoki trybunał czyli sąd, składający się z siedmdziesięciu trzech osób, przeważnie kapłanów, starszych, doktorów prawa i nieszczerých Faryzeuszy, którzy, jako nasienie Szatana, zaciemniali przed ludem zamiary Boże. Ciało to stanowiło najwyższy sąd w Izraelu, a zadaniem jego było bronić niewinnych a karać przestępców. Członkowie Sanhedrynu widzieli dobre uczynki Jezusa i jak rzesze schodziły się do Niego.

²²¹"Tedy się zebrali przedniejsi kapłani i Faryzeuszowie, w radę, i mówili: "Cóż uczynimy? albowiem ten człowiek wiele cudów czyni. A jeśli go tak zaniechamy, wszyscy weń uwierzą, i przyjdą Rzymianie a wezmą nam to miejsce nasze i lud. A jeden z nich, Kaifasz, będąc najwyższym kapłanem onego roku, rzekł im: Wy tedy nie wiecie, ani myślicie, iż nam jest pożytecznie, żeby jeden człowiek umarł za lud, a żeby wszystek ten naród nie zginął. A tegoć nie mówił sam od siebie, ale będąc najwyższym kapłanem roku onego, prorokował, iż Jezus miał umrzeć za on naród ... Od onego tedy dnia radzili się społem, aby go zabili." — Ew. Jana 11:47-51,53.

²²²Innemi słowy ten najwyższy trybunał zebrał się pokryjomu, a będąc uprzedzony do Jezusa skazał Go na śmierć, którą miał wymierzyć przy najbliższej sposobności. Tak postępując spełnili obowiązek ławy przysięgłych prześladowczej. Wzięli udział w niegodziwym spisku, sformowanym przez Szatana, ich ojca, celem zniszczenia Syna Bożego. Znieśli się z Judaszem i wynajęli Go za nędzną sumę trzydziestu srebrników, aby zdradził Pana wydając Go w ich ręce. Szatan z pewnością opętał Judasza, iż ten dał się użyć do tak niecnego czynu. Potem Szatan zgromadził tłum i wysłał go po Mistrza, aresztował Go, i stawiał przed tym najwyższym sądem nocną porą, co było przeciwne prawu żydowskiemu. "A oni pojماwszy Jezusa, wiedli Go do Kaifasza, najwyższego kapłana, gdzie się byli zebrali nauczени w Piśmie i starsi." — Ew. Mateusza 26:57.

²²³Pokorny i bezbronny Baranek Boży został zaprowadzony do jamy rozwścieczonych wilków, pragnących Jego krwi. Nawet nie byli na tyle szlachetni sędziowie Jego, aby wniesć przeciw Niemu formalną skargę. Starali się wbrew swym prawom zmusić Go do świadczenia przeciw sobie. Sami nie mogli znaleźć słusznej przyczyny do osądzenia Go, więc uciekli się do podstępu i użyli fałszywych świadków. "Ale przedniejsi kapłani i starsi, i wszystka rada (cały trybunał) szukali fałszywego świadectwa przeciwko Jezusowi, aby go na śmierć wydali; ale nie znaleźli; i choć wiele fałszywych świadków przychodziło, przecię nie znaleźli. A na ostatek wystąpiwszy dwaj fałszywi świadkowie, ..." (Mateusza 26:59,60) Ten wysoki trybunał, w przeciwieństwie do wszelkiego prawa żydowskiego, zażądał od Jezusa, aby świadczył przeciwko

sobie. "A wstawszy najwyższy kapłan, rzekł mu: ... Poprzysięgam cię przez Boga żywego, abyś nam powiedział, jeżliś ty jest Chrystus, on Syn Boży." (Ew. Mateusza 26:62,63) A gdy powiedział im prawdę, "Wy powiadacie, żem ja jest", a oni rzekli: "Cóż jeszcze potrzebujemy świadectwa? Wszakieśmy sami słyszeli z ust jego." (Ew. Łukasza 22:66,71) Natychmiast przegłosowali wyrok, skazujący Go na śmierć, — postępek również sprzeciwiający się ich prawu, które wymagało, aby każdy członek sądu pojedynczo zastanowił się nad sprawą, a potem głosował osobno. Odbycie sprawy sądowej nocną porą także sprzeciwiało się prawu, więc rychło następnego poranku Sanhedryn znowu się zebrał, aby ratyfikować wyrok, co też było przeciwne prawu.

²²⁴Skazali Jezusa na śmierć, lecz nie posiadali prawnej władzy, by wykonać wyrok śmierci. Zatem zaprowadzili Go do rzymskiego władcy Piłata i oskarżyli Go o działalność rewolucyjną mówiąc: "Tegośmy znaleźli, że odwraca lud i zakazuje dani dawać cesarzowi, powiadając, że On jest Chrystusem królem." (Ew. Łukasza 23:1,2) Wiedzieli, iż ten rzymski władca miał prawo skazać Jezusa na śmierć i dlatego zażądali jego wyroku.

²²⁵Piłat nie był przekonany o winie Jezusa, nie chciał zgodzić się na uśmiercenie Mistrza i starał się Go uwolnić. "I rzekł Piłat do przedniejszych kapłanów i do ludu: Żadnej winy nie znajduję w tym człowieku. Lecz się oni bardziej silili, mówiąc: Iż wzrusza lud". (Ew. Łukasza 23:4,5) Gdy Piłat chciał Go uwolnić, motłoch "wołał mówiąc: Jeżeli go wypuścisz nie jesteś przyjacielem cesarskim: każdy bowiem, co się królem czyni, sprzeciwia się cesarzowi" — sprzeciwia się cywilnej władzy i jako taki

winnym jest zdrady. (Ew. Jana 19:12) “A on (Piłat) po trzecie rzekł do nich: I cóż wżdy ten złego uczynił? Żadnej winy śmierci nie znalazłem w nim; przetoż skawwszy wypuszczę go. A oni przecię nalegali głosu wielkimi, żądając, aby był ukrzyżowany. Zmacniały się głosy ich i przedniejszych kaptanów. A tak Piłat przysądził, aby się dosyć stało żadości ich. (Ew. Łukasza 23:22-24) Tak więc świecka władza skłoniła się do wymagań ówczesnego kościelnictwa i Jezusa odprowadzono i ukrzyżowano na górze Kalwaryi. A Piłat, sprawiedliwszy od klerykałów rozkazał przybić nad krzyżem Jezusa napis: “Jezus Nazareński, Król Żydowski.”

²²⁶Tak umarł Syn Boży, wielki pozafiguralny ‘Baranek ... który gładzi grzech świata.” (Ew. Jana 1:29) W widzeniu stojących obok, umarł On jako grzesznik, ukrzyżowany między dwoma zbrodniarzami, pod oskarżeniem niewierności dla ustanowionych władz, a w rzeczywistości był całkiem niewinny, bez zmayı i grzechu.

²²⁷Tu spełniło się, co Prorok Boży przepowiedział o Nim dawno w przeszłości, że “wyleje na śmierć duszę swą, a z przestępcami policzon będąc, on sam grzech wielu odniósł,” — Izajasz 53:12.

DLACZEGO JEZUS MUSIAŁ UMRZEĆ?

²²⁸Ale ktoś zapyta, dlaczego ten wielki, dobry, czysty i bez grzechu człowiek musiał umrzeć tak haniebną śmiercią? Czyż nie było innego sposobu, aby wybawić człowieka? Pismo Święte odpowiada, że nie było innego sposobu, aby człowiek mógł odzyskać życie. Sprawiedliwość Boża wymagała życia doskonałego człowieka Adama, i życie to otrzymała. Sprawiedliwość Boża nie mogła przyjąć nic innego w zamian za Adama, jak tylko życie dosko-

nałego człowieka. Adam został uśmiercony ponieważ był grzesznikiem. Ten, który miał odkupić Adama, musiał koniecznie umrzeć, *jako* grzesznik, a w istocie być bez grzechu. To Jezus uczynił.

²²⁹Ważnem w tem miejscu jest zrozumieć dlaczego Jezus przyszedł na świat i umarł jako człowiek. Prorok, mówiąc słowami Jezusa na przyszłość, powiedział: "Oto idę, w księgach napisano o mnie, abym czynił wolę twoją, Boże mój! pragnę, albowiem zakon twój jest w pośredku wnętrzości moich." (Psalm 40:8, 9; Do Żydów 10:7-10) Z tego widzimy, że przyszedł, aby czynić wolę Bożą. Apostoł Paweł wyraził wolę Bożą względem ludzkości gdy rzekł: "Bóg . . . chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni (od śmierci), i ku znajomości prawdy przyszli." (1 Do Tymoteusza 2:3,4) To jest w harmonii z przepowiednią Bożą, że Jezus odkupi ludzkość od śmierci (Ozeasz 13:14); a że Jezus przyszedł po to, aby wypełnić wolę Ojcowską i odkupić rodzaj ludzki, musiał więc umrzeć. Tą drogą tylko człowiek może odzyskać stracone prawo do życia. W tej myśli Jezus rzekł: "Jam przyszedł, aby żywot miały, i obficie miały." — Ew. Jana 10:10.

²³⁰Jezus przyrównał Swoj stan ludzki do chleba, gdy rzekł: "Jam jest on chleb żywota . . . Ten jest on chleb, który z nieba zstępuje, jeźliby go kto jadł, nie umrze . . . Albowiem ciało moje prawdziwie jest pokarm, a krew moja prawdziwie jest napój . . . Jako mię posłał żyjący Ojciec, i ja żyję przez Ojca; tak kto mnie pożywa i on żyć będzie przez mię." (Ew Jana 6:48,50,55,57) Przez to rozumiemy, że Jezus ofiarował Swe ludzkie życie, aby wartość tegoż mogła być przedstawiona sprawiedliwości

Bożej w niebie, jako cena okupu. Jeść znaczy przyswajać sobie. Z tego wynika, że gdy ktoś przyswaja sobie wartość ofiary Jezusa, przez wiarę w Pana Jezusa Chrystusa i czyni wolę Ojcowską, ten ma żywot wieczny przez Jezusa Chrystusa. Apostoł Paweł jasno tłumaczy, że ze śmierci Jezusa miała korzystać cała ludzkość: "Jezus, ... z łaski Bożej za wszystkich śmierci skosztował." "Boć jeden jest Bóg, jeden także pośrednik między Bogiem i ludźmi, człowiek Jezus Chrystus, który dał samego siebie na okup za wszystkich, co jest świadectwem czasów jego." — Do Żydów 2:9; 1 Do Tymoteusza 2:5,6.

²³¹"Grzech jest przestępstwo zakonu." (1 Jana 3:4) "Zapłata za grzech jest śmierć." (Do Rzymian 6:23) Adam przekroczył prawo Boże i z tej przyczyny poniósł karę śmierci, a śmierć ta przeszła na wszystkich w dzieństwie. Jezus, doskonały człowiek, zgodził się na złożenie życia Swego, aby tem uwolnić Adama i jego potomstwo od wielkiego nieprzyjaciela śmierci i aby dać im zupełną sposobność do ubiegania się o życie. Dlatego życie Jego złożone zostało jako ofiara za grzech.

²³²Przez wiele wieków Jehowa w typach ukrywał ten ważny punkt Swego planu i to dodaje wiele do jego wartości. W istocie, bez ofiary Jezusa, żaden człowiek nie mógłby otrzymać jakiegokolwiek żywota.

²³³Patrzac wstecz na obraz, który Jehowa uczynił w narodzie żydowskim w ich ceremoniach, widzimy, że cielec zabijany w dniu pojednania, reprezentował Jezusa jako doskonałego człowieka, w trzydziestym roku życia. Dziedziniac, otaczający przybytek, był obrazem stanu doskonałego człowieczeństwa. Zatem cielec zabijany na dziedzińcu wyobrażał fakt, że Jezus umarł jako doskonały

człowiek na ziemi. Swoją śmiercią przygotował cenę okupu, z tą myślą, że wypełnia zamiary Ojcowskie.

²³⁴W figurze ofiara za grzech rozpoczynała się od zabicia cielca. Po zabiciu go krew jego wlewano do naczynia i najwyższy kapłan wnosił ją do Miejsca Najświętszego, gdzie kropił nią ubłagalnie, jak poprzednio wzmiankowano. Najwyższy kapłan w Miejscu Świętem wyobrażał Jezusa pełniącego przez trzy i pół lat ofiarniczą misję; a ukazanie się Najwyższego Kapłana w Miejscu Najświętszem wyobrażało Jezusa, Najwyższego Kapłana, zmartwychwstałego w Boskiej naturze, okazującego się w niebie przed obecnością Bożą, aby przedstawić zasługi Swej ofiary, jako ofiarę za grzech za ludzkość. — Do Żydów 9:24.

²³⁵Pismo Św. wyraźnie poucza, że Jezus był pozafiguralnym cielcem i ofiarą za grzech rodzaju ludzkiego — najpierw za kościół a potem za resztę ludzkości. "Chrystus umarł za grzechy nasze według Pism" (1 Koryntów 15:3); "który wydał samego siebie za grzechy nasze, aby nas wyrwał z teraźniejszego wieku złego, według woli Boga i Ojca naszego" (Do Galatów 1:4); "który nie znał (Jezus) grzechu, za nas grzechem (ofiara za grzech) uczynił, abyśmy się my stali sprawiedliwością Bożą w Nim." 2 Koryntów 5:21.

²³⁶Prawo, które Bóg dał Izraelitom, służyło tylko za obraz wielkich rzeczy, które Jezus ma uczynić. Z przyczyny niedoskonałości ludzkiej, Mojżesz ani też kto inny nie mógł wypełnić warunków Zakonu, ani też wybawić się z pod przekleństwa. "Bo co niemożnego było zakonowi, w czym on był słaby dla ciała, Bóg posławszy Syna

swego w podobieństwie grzesznego ciała i dla grzechu, **po-**
tępił grzech w ciele.” — Do Rzymian 8:3.

²³⁷W typie zabicie cielca i wniesienie jego krwi do Miejsca Świętego jako figuralną ofiarę za grzech wyobrażało fakt, że zbawienie człowieka od grzechu może być dokonane tylko przez rozlanie krwi doskonałej ofiary. Z tej przyczyny Apostoł Paweł pisze: “Bez rozlania krwi nie bywa odpuszczenie grzechów. A tak potrzeba było, aby kształty onych rzeczy, które są na niebie, temi rzeczami były oczyszczone, a same rzeczy niebieskie lepszymi ofiarami, niżeli to.” (Do Żydów 9:22,23) Kształty, o jakich tu mowa, odnoszą się do Miejsca Świętego i Najświętszego w przybytku, które były obrazem stanu niebieskiego; a wejście Najwyższego Kapłana z krwią do Miejsca Najświętszego z przybytku reprezentowało wejście Jezusa Chrystusa do nieba. “Albowiem Chrystus nie wszedł do świątnicy ręką uczynionej, któraby była wizerunkiem prawdziwej, ale do samego nieba, aby się teraz okazywał przed oblicznością Bożą za nami.” — Do Żydów 9:24.

²³⁸Gdy Jezus umarł na krzyżu na Kalwaryi, przygotował cenę okupu, ponieważ była to śmierć doskonałej ludzkiej istoty, w każdym szczególe odpowiadającej doskonałemu człowiekowi Adamowi. Śmierć Adama atoli była wynikiem postradania prawa do życia. Śmierć Jezusa była ofiarą. Adam był grzesznikiem i umarł jako grzesznik. Jezus był doskonałym, świętym i bez grzechu, a jednak umarł w podobny sposób, lecz nie postradał Swego prawa do życia jako ludzka istota. Umierając więc przygotowywał w zasobie cenę, którą później mógł użyć, aby wykupić Adama i jego potomstwo od śmierci.

²³⁹Podajemy tu przykład, który dopomoże do zrozumienia tego punktu. Weźmy, dajmy na to, człowieka, któremu na imię Jan. Jan zatrzymany jest w więzieniu, gdyż nie jest w stanie zapłacić kary w sumie stu dolarów. Ma on brata Karola, któryby chętnie zapłacił karę za swego brata Jana, lecz ten nie ma pieniędzy. Karol jest zdrow, silny, i ma dosyć czasu do pracy, więc może zapracować na daną sumę, lecz jego siła, czas i dobre chęci nie spłacą kary Jana. Pan Smith ma robotę do wykonania i chętnie zapłaci, aby mieć ją zrobioną. Karol idzie na służbę do Pana Smitha i z czasem zarabia potrzebne sto dolarów w gotówce. Pracą Karol zamienił swój czas i siłę na pieniądze, które przedstawiają pewną wartość i mogą być użyte na spłacenie długu Jana i uwolnienie go z więzienia.

²⁴⁰Karol następnie stawia się w sądzie, który wydał wyrok na jego brata Jana i przedstawia swoją chęć zapłacenia kary za Jana. Pieniądze są przyjęte od Karola i Jan zostaje wypuszczony. Tą drogą Jan jest uwolniony od skutków wyroku, a jego brat Karol staje się jego wykupicielem i zbawcą.

²⁴¹W tej ilustracyi, Jan reprezentuje Adama, ponieważ Adam przekroczył prawo Boże, a Jehowa sądownie postanowił, że Adam ma postradać swe życie. Wyrok ten wprowadził w czyn w okresie 930 lat, w którym to czasie Adam spłodził wszystkie swe dzieci. Skutkiem skazania Adama na śmierć, dzieci jego również podpadły karze śmierci. Adam umarł i mnóstwo z jego potomków również pomarło. Zatem możemy powiedzieć, iż Adam i wszyscy, którzy umarli znajdują się w wielkiem więzieniu śmierci—jak ją nazywa prorok Boży. — Izajasz 42:7.

²⁴²W przykładzie pod rozważą Karol reprezentuje Jezusa. Było to wolą Bożą, ażeby doskonały człowiek Jezus odkupił Adama i Jego potomstwo z więzienia śmierci. Jezus był chętnym spłacić dług Adamowi i odkupić go, lecz doskonały, sprawiedliwy człowiek Jezus nie mógł dokonać tego będąc w ciele dla tej samej przyczyny, co Karol, który nie mógł użyć swych sił, czasu i energii, aby spłacić ten dług swego brata Jana, lecz musiał wpierw zamienić te rzeczy na pieniądze. Tak samo Jezus musiał zamienić swe doskonałe człowieczeństwo na cenę, którą nazwiemy zasługami, wymaganą na spłacenie długu Adama i uwolnienie go od wyroku. Aby przygotować taką cenę niezbędnie było dla Jezusa umrzeć. Swą śmiercią na Kalwaryi przygotował wymaganą cenę. Lecz wartość tej ceny musiała być przedstawioną Jehowie w niebie zanim Ten mógł uwolnić Adama i jego potomstwo od skutków śmierci. I to, jak się dowiadujemy z Pisma Św., zostało uczynione.

²⁴³Natchniony Pisarz Słowa Bożego powiada nam, że było wolą Bożą, by wszyscy ludzie zostali zbawieni od śmierci przez cenę okupu, a następnie przyprowadzeni do akuratnej znajomości prawdy i skorzystali ze swych przywilejów. We właściwym czasie znajomość tych wielkich prawd otrzyma każdy członek rodzaju ludzkiego. (1 Tymoteusza 2:3-6) Cena okupu została złożona na krzyżu. Krzyż Chrystusowy jest środkową prawdą planu Bożego, z którego wszelka nadzieja dla ludzkości promieniuje. Gdy wszyscy ludzie zrozumieją te rzeczy, a wszyscy posłuszni skorzystają z błogosławieństw wynikających z ofiary okupu nastąpi wielka radość wśród rodzaju ludzkiego. Gdy na koniec wszystkie stworzenia Boże zaśpiewają

wspaniała pieśń przy wtórowaniu harfistów niebieskich, w całym wszechświecie rozlegać się będzie cześć i uznanie dla Jezusa Chrystusa i wszyscy uznają Okup, jako jedną z najgłówniejszych i najmelodniejszych strun harfy Bożej. Wtedy każdy zaprawdę zaśpiewać może:

Chwała Ci! za odkupienie!
Tyś założył Kościół Swój;
Przez krzyż dałeś przebaczenie,
Chwała Ci, o Zbawco mój!

²⁴⁴Aby rodzaj ludzki mógł otrzymać korzyści z ofiary okupu, niezbędnem było dla Jezusa powstać z umarłych. Jego zmartwychwstanie przeto ma żywotne znaczenie dla ludzkości i stanowi jedną ze strun harfy Bożej, co szczegółowo omówimy w następnym rozdziale.

Dlaczego okup jest najważniejszą struną na harfie Bożej? ¶ 177.

Jaki skutek właściwe ocenienie tej struny wywrze na rodzaju ludzkim? ¶ 177.

Co jest najdroższą posiadłością każdego stworzenia, i dlaczego? ¶ 178.

Kiedy może stworzenie najbardziej uwielbiać swego Stworzyciela? ¶ 178.

Na czyje wyobrażenie człowiek był stworzony? ¶ 179.

Co Bóg podarował człowiekowi, gdy go stworzył? ¶ 179.

Jaka jest różnica między życiem, a prawem do życia?

¶ 179.

Opisz stan i otoczenie, w jakim znajdowali się Adam i Ewa w ogrodzie Eden? ¶ 179.

Czy Adam i Ewa byli powiadomieni o skutkach przekroczenia Boskiego prawa? ¶ 179.

Czy było jakie rzeczywiste zło w zjedzeniu owocu? Jeżeli nie, to czem człowiek zgrzeszył? ¶ 180.

Jaki był skutek wyroku na człowieka? ¶ 180.

Jakie były skutki wprowadzenia w czyn owego wyroku? ¶ 180.

W jaki sposób wyrok został wykonany? ¶ 180.

Kiedy Adam i Ewa po raz pierwszy użyli swych zdolności i prawa do rozmnażania się? ¶ 181.

Czy było dla nich możebnem mieć doskonałe dzieci? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 181.

Dzieci się im rodziły i żyły, lecz czy miały one prawo do życia? Jeżeli nie, to dlaczego? ¶ 181.

Jaka zachodzi różnica między prawami do życia a prawami życiowemi? ¶ 182.

Jaki biblijny dowód posiadamy, że wszyscy urodzili się niedoskonałymi? ¶ 183.

Czy bez Boskiego zarządzenia z czasem ziemia wyludniłaby się? Jeżeli tak, to dlaczego? ¶ 184.

Czy rodzaj ludzki jest całkiem zawisły od Boskiego zarządzenia względem życia? ¶ 184.

Jeżeli Bóg rozporządził, że człowiek będzie żył w szczęśliwości, jaki skutek powinno to mieć na serca ludzkie? ¶ 184.

Czy Bóg, wydając wyrok śmierci na człowieka, przygotował jaką drogę wybawienia? Jeśli tak, to w jaki sposób? Przytocz dowody z Pisma Św. ¶ 185.

Czy Bóg jednocześnie powiedział co o losie Szatana? ¶ 185.

Czy wyrok Jehowy na Adama mógł być unieważniony lub zmieniony? Jeżeli nie, to dlaczego? ¶ 186.

Gdyby został zmieniony, jaki skutek miałoby to na wiarę ludzi w Boga? ¶ 186.

Czy Bóg mógł, nie zmieniając wyroku, przygotować zastępcę, któryby poniósł skutek wyroku? ¶ 186.

Czy Jehowa pragnie, by rodzaj ludzki zrozumiał potrzebę okupu? ¶ 187.

Dlaczego Bóg poczynił pewne typy i obrazy w narodzie Izraelskim? ¶ 187.

Co Pismo Święte mówi o baranku wielkanocnym, którego Żydzi zabijali przed wyjściem z Egiptu? Podaj opis biblijny ¶ 188.

Co wyobrażali pierworodni? ¶ 188.

Co było wyobrażone przez baranka i jego krew? ¶ 188.

Kto był owym "Barankiem zabitym przed założeniem świata?" ¶ 189.

Co przedstawiało wyzwolenie Izraela z Egiptu? ¶ 190.

Jakie przymierze Bóg uczynił z Izraelem na górze Synaj? ¶ 191.

Co wyobrażało danie prawa zakonu na górze Synaj? ¶ 191.

Kto zbudował przybytek na puszczy? ¶ 192.

Co przedstawiały obrządki spełniane przez kapłana w dniu pojednania? ¶ 192.

Podaj opis budowy przybytku. ¶ 193.

Wy tłumacz co najwyższy kapłan czynił z cielcem w Dniu Pojednania? ¶ 194.

Co uczynił z krwią cielca? ¶ 194.

Na co te ceremonie rzucały cień? ¶ 194.

Jak często odprawiano te ceremonie? ¶ 195.

Dlaczego tedy było zawarte przymierze Zakonu? ¶ 195.

W jakim celu Żydzi odbywali te ceremonie każdorocznie? ¶ 195.

Czego wymagało prawo względem Adama? Jak była sprawiedliwość zadowolona? ¶ 196.

Jaki skutek miało to, że dzieci Adama przyszły na świat dopiero po wypędzeniu go z raju? ¶ 196.

Dlaczego Bóg dozwolił by wyrok na Adama miał tak bolesne skutki na jego potomstwo? ¶ 197.

Czy Jehowa obiecał okup człowiekowi? Podaj biblijne dowody. ¶ 197.

Czy Bóg zmuszony jest wprowadzić w życie Swą obietnicę? ¶ 197.

Co to jest okup? ¶ 198.

Co to jest ofiara za grzech? ¶ 199.

Gdzie i jak cena okupu była przygotowana? ¶ 199.

Gdzie zaczynano ofiarę za grzech, a gdzie kończono? ¶ 199.

Przez jakie proroctwo Bóg pokazał, iż Jego zamiarem było odkupić człowieka przez śmierć umiłowanego Syna Swego? ¶ 201.

W jakim znaczeniu Adam i jego potomstwo są trzymani w więzieniu? Podaj biblijny dowód. ¶ 202.

Jaką była pierwsza kwalifikacya wymagana od odkupiciela? ¶ 203.

Czy Boska sprawiedliwość mogła przyjąć coś więcej lub mniej aniżeli wartość doskonałego życia ludzkiego, jako cenę okupu za Adama i jego potomstwo? ¶ 204.

Czy było koniecznem dla Zbawiciela być doskonałą istotą ludzką? Jeśli tak, to dlaczego? ¶ 204.

W jaki sposób prawo dane Izraelowi pokazywało, że doskonałe ludzkie życie jest wymaganą ceną okupu? ¶ 205.

Podaj ilustracyę stosowania kary pod prawem zakonu. ¶ 205.

Czy Zakon przedstawiał jaką będzie kwalifikacya Zbawiciela? Jeżeli tak, to gdzie ją Zakon przedstawia i jaką ta kwalifikacya miała być? ¶ 205.

Jak ludzka niedola i poleganie na Jehowie wykazane są w łączności z przygotowaniem okupu? ¶ 206.

Czy Adam mógł sam siebie odkupić? Czy które z dzieci Adama mogło odkupić go lub swych braci? Co o tym Biblia mówi? ¶ 206.

Dlaczego stan człowieka byłby beznadziejny bez Odkupiciela? ¶ 206.

Gdzie cena okupu miała być przedstawiona? ¶ 207.

Czy mógłby kto z ludzi przedstawić cenę okupu w niebie? ¶ 207.

Jakie są dwa powody, uniemożliwiające dzieciom Adama złożenie okupu za swych braci? ¶ 208.

Wykaż jak przyszła szczęśliwość człowieka całkiem zależy na przygotowanym przez Boga okupie. ¶ 209.

Czy niedola człowieka pomaga więcej ocenić wartość okupu? ¶ 209.

Co to pokazuje względem dłużnej wdzięczności jaką człowiek jest winien Jehowie? ¶ 209.

Przytocz ilustrację niedoli ludzkiej i co spowodowało go czuć się wdzięcznym swemu dobroczyńcy? ¶ 210.

Jeżeli znajdujemy przekonujące dowody, że Jehowa sporządził okup i wyzwolenie ludzkości, jak to powinno wpływać na umysł i serce każdej uczciwej osoby? ¶ 210.

Kogo Bóg posłał na ziemię, jako Odkupiciela i Zbawiciela ludzkości? ¶ 211.

Co Św. Paweł mówi o tem do Galatów? ¶ 211.

Czy ważnem było, aby Jezus posiadał kwalifikacye, uzdolniające Go do wypełnienia zamiarów Bożych, odnośnie do odkupienia rodzaju ludzkiego? ¶ 211.

Okup oznacza **równoważną cenę**. Gdyby Jezus był wcieloną duchową istotą, czy mógłby odkupić ludzkość? ¶ 212.

Gdyby Jezus był pół-człowiekiem i pół-Bogiem, czy kwalifikowałby się na Odkupiciela według wymagań Boskiego prawa? ¶ 212.

Jaką jest niezbędna kwalifikacya wymagana przez prawo Boże od Odkupiciela? ¶ 212.

W jaki sposób Bóg posłał Syna Swego? Gdy Jezus przyszedł na ziemię czy był On człowiekiem czy Bogiem? Przytocz dowód z Pisma Świętego. ¶ 213.

Czy żył na ziemi jaki człowiek doskonały od Adama do Jezusa? ¶ 213.

Przypuśćmy że Jezus był większym od doskonałego człowieka, gdy ofiarował się w Jordanie; czy jako taki odpo-

wiadałby Boskim wymaganiom, co do Zbawiciela ludzkości? ¶ 213.

Czy Jezus posiadał zdolność wyprowadzić z siebie doskonały rodzaj ludzki? Jeżeli tak, czy pod tym względem podobnym był doskonałemu Adamowi? ¶ 214.

Co miało miejsce przed Piłatem? Co Piłat powiedział Żydom o Jezusie? ¶ 214.

W jakim wieku pod żydowskim Zakonem musiał być mężczyzna chcący stać się kapłanem? ¶ 214.

Ile lat Jezus liczył kiedy dał się ochrzcić w Jordanie? ¶ 215.

Dlaczego Jezus czekał aż do trzydziestego roku życia zanim rozpoczął Swą misję? ¶ 215.

Jaka zachodziła różnica między Jezusem a ludźmi o sławie ziemskiej, co do wymagania usług? ¶ 216.

Co stanowi prawdziwą wielkość? ¶ 216.

Co Jezus mówił odnośnie do celu Swego przyścia na ziemię? Przytocz dowód biblijny. ¶ 216.

Jak Jezus stał się sługą wszystkich? ¶ 217.

Dlaczego to było ofiarą ze strony Jehowy zesłać Jezusa na ziemię, w celu odkupienia człowieka? ¶ 217.

Co skłoniło Boga do uczynienia tej ofiary dla człowieka? ¶ 217.

Dlaczego Faryzeusze i doktorzy prawa prześladowali Jezusa? ¶ 218.

Dlaczego Szatan starał się zniszczyć Jezusa? ¶ 219.

Dlaczego Nauczonym w Piśmie i Faryzeuszom pozwolono piastować wysokie urzędy w narodzie żydowskim? ¶ 219.

Co Jezus wytykał Faryzeuszom? Dlaczego? ¶ 219.

Czy Jezus wiedział, że ma być ukrzyżowanym? Jak spędził Swą ostatnią noc z Swymi uczniami? ¶ 220.

Co robili nieprzyjaciele Jego o tej samej porze? ¶ 220.

Czem był Sanhedryn? Z kogo składał się? ¶ 220.

Jakie obowiązki miał pełnić ten wysoki trybunał w narodzie żydowskim? ¶ 220.

Gdy ten trybunał zebrał się pokryjomu, co zadecydował o Jezusie? ¶ 221.

Kto brał udział w spisku na życie Jezusa? Czyj mistrzowski umysł kierował tym spiskiem? ¶ 222.

Jakim sposobem Judasz dał się nakłonić do wzięcia udziału w spisku, i za jakim wynagrodzeniem? ¶ 222.

Kto był posłany aby aresztować Mistrza? ¶ 222.

Czy trybunał miał prawo przesłuchiwać więźniów w nocy? ¶ 222.

Czy miał prawo zmuszać Mistrza do świadczenia przeciw sobie samemu? ¶ 223.

Czy znalazł się jaki słuszny zarzut przeciw Niemu? ¶ 223.

Jaką zbrodnię popełnił Sanhedryn, powołując fałszywych świadków przeciw Jezusowi? ¶ 223.

Czy Sanhedryn przestąpił prawo żydowskie głosując bez namysłu w sprawie Jezusa? ¶ 223.

Dlaczego trybunał powtórnie zgromadził się następnego poranku? Czy takie postępowanie było właściwe? ¶ 223

Dlaczego Żydzi zaprowadzili Jezusa do Piłata? ¶ 224.

Dlaczego Piłat chciał uwolnić Jezusa? ¶ 225.

Gdy Piłat chciał uwolnić Jezusa, co mu powiedzieli Żydzi? ¶ 225.

Kto podniecał motłoch do krzyków przeciwko Mistrzowi? ¶ 225.

Do czego rząd cywilny przychylił się, wydając wyrok śmierci na Jezusa? ¶ 225.

Co w tym wypadku było godne nagany: władze cywilne czy kościelne? ¶ 225.

Kogo ukrzyżowano wraz z Jezusem? ¶ 226.

Czy w widzeniu świata Jezus umarł jako sprawiedliwy człowiek? ¶ 226.

Jakie szczególne proroctwo wypełniło się w śmierci Jezusa na krzyżu? ¶ 227.

Dlaczego musiał Jezus umrzeć? ¶ 228.

Co było wolą Bożą względem Jezusa odnośnie do Jego człowieczeństwa i śmierci? ¶ 229.

Co Jezus dał do zrozumienia, gdy rzekł: "Jam jest on chleb, który zstąpił z nieba", i ci, którzy będą z niego pożywali otrzymają żywot? ¶ 230.

Czy Jezus umarł tylko za tych, którzy są członkami jakiejś sekty religijnej? Za kogo więc on umarł? ¶ 230.

Określ grzech. Co jest karą za grzech? ¶ 231.

W jaki sposób życie Jezusa stało się ofiarą za grzech? ¶ 231.

Czy byłoby możebnem dla kogokolwiek z rodzaju ludzkiego otrzymać życie wieczne, jak tylko przez ofiarę okupu? ¶ 232.

Jaką wartość dla nas mają figury Starego Testamentu, gdy badamy Nowy Testament? Co przedstawiał cielec zabity w dniu pojednania? ¶ 233.

Co przedstawiał dziedziniec wokoło przybytku? ¶ 233.

Co było wskazane przez zabicie cielca na dziedzińcu? ¶ 233.

Jak została przygotowana cena okupu? ¶ 233.

Co przedstawiał początek ofiary za grzech? ¶ 234.

Co uczyniono z krwią cielca po jego zabiciu? ¶ 234.

Co przedstawiał najwyższy kapłan w Miejscu Świętem? Co reprezentowało wejście do Miejsca Najświętszego? ¶ 234

Za czyj grzech Jezus stał się ofiarą? ¶ 235.

W jakim celu dane było prawo Przymierza? Czy mogło przyczynić się do uwolnienia człowieka od śmierci? ¶ 236.

Czy rozlanie krwi Jezusa było koniecznem do odpuszczenia grzechu? ¶ 237.

Jak wstąpienie Jezusa do nieba zostało wyobrażone w ceremoniach przybytku? ¶ 237.

Jaka jest różnica między śmiercią Adama a śmiercią Jezusa? ¶ 238.

Co Jezus przygotował dla dobra człowieka przez Swą śmierć? ¶ 238.

Daj ilustrację pokazującą, jak śmierć Jezusa przygotowała cenę wyzwolenia rodzaju ludzkiego z niewoli. ¶ 239-241.

Czy doskonały człowiek Jezus mógł uwolnić rodzaj ludzki od śmierci i pozostać przy życiu jako człowiek? ¶ 242.

Co musiał uczynić Jezus, aby wybawić ludzkość? ¶ 242.

Czego dokonał na Kalwaryi? ¶ 242.

Gdzie zasługi ceny okupu musiały być przedstawione?
¶ 242.

Dlaczego wszyscy ludzie w przyszłości muszą poznać
prawdę? ¶ 243.

Kto ma posiadać znajomość prawdy? ¶ 243.

Co stanowi środkową prawdę planu Bożego? ¶ 243.

Kiedy rodzaj ludzki zrozumie wartość ceny okupu? Ja-
ki skutek wyrze to na wszystkich, którzy ją ocenia?
¶ 243.

BLISKIE KRÓLESTWO

Czy już bliski koniec nocy?
Czy już widać świtu brzask?
Czy znak bliski Pańskiej mocy,
Jego chwały, Jego łask?
Tak, już widać brzask z za chmur,
Blaskiem górski szczyt,
Wschodzi Słońce z poza gór,
Tysiąclecia wstaje świt.
Co za Słońce płonie tam,
Pełne blasku, pełne chwał?
To Syn Boży idzie Sam,
Aby światu żywot dał.
A choć świat nie widzi Go,
Chociaż wszędzie nocny cień,
Kościół widzi wiarą swą,
Że się zbliża pański dzień.
Wschodzi już Syoński czas,
Chwila chwały bliska już;
Niebo przyjmie w progi nas,
Wejdziem tam wśród jasnych zórz.
Chwała Ojczel! chwała Ci!
Za Twą dobroć, za Twój plan;
Za radosne, lepsze dni,
Za szczęśliwy, wieczny stan.

ROZDZIAŁ VII.

Struna 6 : *Zmartwychwstanie*

NISAN był pierwszym miesiącem żydowskiego religijnego roku, a dnia czternastego miesiąca Nisan, R. P. 33, Jezus z Nazaretu znajdował się w grobie. Nadzieje Jego naśladowców pierzchły. Patrzac wstecz na obietnice Jehowy dane wiernemu Abrahamowi, Jego uczniowie wierzyli, że Jezus był tym przyobiecany Mesyaszem i spodziewali się, iż stanie się wybawicielem Izraela z pod jarzma rzymskiego, i że będzie narzędziem błogosławienia wszystkich narodów ziemi za pośrednictwem Izraela. Lecz teraz ten, który miał wyzwolić Izraela (Ew. Łukasza 24:21), umarł. Byli więc rozczarowani i przygnębieni. Widocznie nie spodziewali się, aby mógł powstać z umarłych, bo wtenczas nie wiedzieli, iż Jehowa nie dozwoli, aby ciało Jego Świętego doznało skażenia. Zachowanie się uczniów, oraz tych, którzy zgadzali się w zupełności z Jezusem, wskazywało, iż nie spodziewali się zmartwychwstania Mistrza. Ciało Jego zostało starannie obwinięte i włożone do grobu, z myrą, aloesem, i wonnemi rzeczami, widocznie celem zapobieżenia rozkładowi. Wielki smutek niewiast przy grobie i ich mniemanie, że ciało Jezusowe zostało wykradzione i ukryte gdzieindziej, oraz zaniepokojenie uczniów, wszystko wskazywało, że nikt nie spodziewał się zmartwychwstania Jezusa. A potwierdza to wyraźne orzeczenie słowa Bożego: "Albowiem jeszcze nie zrozumie-li Pisma, iż miał zmartwychwstać." Ew. Jana 20:9.

²⁴⁶Uczniowie byli Żydami i należy spodziewać się, cokolwiek obeznani z Pismem Świętem. Pamiętajmy jednak, iż nie posiadali wykształcenia, i nawet gdyby byli obeznani z tekstem Pisma Świętego, nie mogli mieć jasnego wyrozumienia wówczas, tak jak i teraz znamy, wiele wspaniałych prawd w Biblii, które przez całe wieki ukryte były dla Chrześcian. Gdy teraz wglądamy do Słowa Bożego, widzimy niektóre teksty w Starym Testamencie, jasno odnoszące się do zmartwychwstania Jezusa, teksty, które z pewnością znane były dla wielu Żydów w czasie ukrzyżowania Jezusa. Dla lepszego zapoznania się z tym przedmiotem cytujemy poniżej niektóre z nich.

²⁴⁷Prorok Ijob odnosił się do czasu odkupienia i wybawienia, gdy rzekł: "Aczci ja wiem, iż Odkupiciel mój żyje, a iż w ostateczny dzień nad prochem stanie." (Ijob 19:25) Jeżeli Zbawiciel miał powstać czasu ostatecznego na ziemi, tedy musiał wpierw powstać z umarłych, po złożeniu ceny okupu Swą śmiercią. Dlatego Pismo Święte musiało przepowiadać Jego zmartwychwstanie. Psalmista Dawid pisał proroczo względem zmartwychwstania Jezusa w ten sposób: "Bo nie zostawisz duszy mojej w piekle, ani dopuścisz świętemu twemu oglądać skażenia. Oznajmisz mi drogę żywota; obfitość wesela jest przed obliczem twojem, rozkoszy po prawicy twojej aż na wieki." (Psalm 16:10,11) (Tł. ks. Wujka) Posiadamy natchnione świadectwo i potwierdzenie Apostoła, że Prorok powyżej odnosił się do zmartwychwstania Jezusa.—Dzieje Apostolskie 2:27,31; 13:35-37.

²⁴⁸Znowu Prorok Dawid pisał o Jezusie, Zbawcy świata: "Ale ja w sprawiedliwości oglądałem oblicze twoje; gdy się ocucę, nasycony będę obrazem obliczności

twojej." (Psalm 17:15) Obudzenie o jakim tu mowa, najwidoczniej odnosi się do obudzenia ze snu śmierci. Jezus został wzbudzony ze stanu śmierci na istne wyobrażenie Ojcowskie. (Do Żydów 1:2) Na innym miejscu Psalmista pisał: "Wstąpiłeś na wysokość, wiodłeś pojmanych więźniów, nabrałeś darów dla ludzi." (Psalm 68:19) Apostoł Paweł cytuje to samo Pismo w liście do Efezów 4: 8 i pokazuje, że Psalmista odnosi się do zmartwychwstania Jezusa.

²⁴⁹Prorok Izajasz napisał: "Albowiem dziecko narodziło się nam, a syn dany jest nam; i będzie panowanie na ramieniu jego, a nazwią imię jego: Dziwny, Radny, Bóg mocny, Ojciec wieczności, Książę Pokoju. A ku rozmnożeniu tego państwa i pokoju, któremu końca nie będzie, usiądzie na stolicy Dawidowej, i na królestwie jego, aż je postanowi i utwierdzi w sądzie i w sprawiedliwości, odtąd aż na wieki." (Izajasz 9:6,7) Tu wyraźnie podane jest, że Ten, który ma być wysoce wywyższony, Mesjasz, ma być Ojcem wieczności. Ojciec znaczy życiodawca, a byłoby niemożliwością dla Jezusa stać się życiodawcą człowieka, gdyby Sam nie powstał z umarłych.

²⁵⁰Znowu Prorok Izajasz opisywał cierpienia Jezusa, Jego śmierć i zmartwychwstanie, gdy pisał: "Pan włożył nań nieprawość wszystkich nas ... Jako baranek na zabicie wiedziony był ... Z więzienia i z sądu wyjęty jest .... Wyciętym jest z ziemi żyjących ... dla przestępstwa ludu mojego. Lud podał niezbożnym grób jego, a bogatemu śmierć jego .... Z pracy duszy swej ujrzy owoc, którym nasycon będzie. Znajomością swoją wielu

usprawiedliwi sprawiedliwy sługa mój.” (Izajasz 53:6-11) Jezus nie mógł wylać na śmierć duszy Swej, a potem ujrzeć z pracy Swej owoc i być nasycon, gdyby nie został wzbudzony z umarłych.

²⁵¹Te pisma jasno przepowiadały zmartwychwstanie Jezusa. Prócz tego, Jezus powiedział Swym uczniom, gdy był w Galilei, że będzie zabity i że powstanie z umarłych. (Ew. Łukasza 24:6,7) “A gdy przebywali w Galilei, rzekł do nich Jezus: Syn człowieczy będzie wydany w ręce ludzkie. I zabiją go, ale trzeciego dnia zmartwychwstanie. I zasmucili się bardzo.” (Ew. Mateusza 17:22,23) Lecz nie należało się spodziewać od nich, aby rozumieli te wyjątki ze Starego Testamentu, jako odnoszące się do zmartwychwstania Pana. Wszak to nie byli ludzie wysoce wykształceni, a tylko biedni rybacy. To że nie rozumieli prorostw, nie tyle zależało od wykształcenia, ile raczej, że jeszcze duch święty nie był na nich zesłany, aby umysły ich rozjaśnić i dopomódz im do całkowitego zrozumienia głębokich rzeczy Słowa Bożego. (1 Do Koryntów 2:14) Mogli też zapomnieć niektóre z nauk i opowieści Jezusa względem wydania, śmierci i zmartwychwstania Jego. Należy zapamiętać, że każdy z nich miłował Jezusa i był Mu całkiem poddany, w nadziei, że Mistrz ich wkrótce wybawi Izraela. Na pięć dni przed Jego śmiercią brali z Nim udział w tryumfalnym wjeździe do Jeruzalemu, kiedy to lud okrzyknął Go królem, z wielką radością i weselem. (Ew. Mateusza 21:1-11) Śmierć Jego była tak nagłą, tak okrutną, że ich umysły do reszty oszłomiła. Prawdziwie zmartwiło to ich i pograżyło w smutku. Gwałtownie zabrano Go od nich, niesprawiedliwie osą-

dzono, brutalnie potępiono, a w końcu wystawiono na najbardziej hańbiącą śmierć — śmierć krzyżową.

²⁵²Jasno więc według proroctwa Izajasza, powyżej przytoczonego, Jezus został zabity jako złoczyńca i został złożony do grobu zamożnego człowieka z Arymatei, zwanego Józefem. — Ew. Mateusza 27:57.

²⁵³Nie wiele podane jest o postępowaniu uczniów zaraz po ukrzyżowaniu Jezusa, gdy został włożony do grobu. Uczciwe niewiasty poszły i widziały miejsce gdzie Go pochowano. Potem wszyscy udali się do swych domów. Po godzinie szóstej wieczorem tego dnia zaczynał się Sabat i według Zakonu, każdy Żyd musiał odpoczywać. Dla tego nie można się spodziewać, aby cokolwiek robiono. Dla uczniów Jezusa atoli nie mógł to być dzień wielkiego odpoczynku. Raczej dla nich był to dzień smutku. Nie wolno im było sprawować żadnej pracy, aby odwrócić uwagę od gwałtownego przesilenia, spowodowanego ukrzyżowaniem Pana. Ich odpoczynek był tylko chwilowem zaprzestaniem pracy. Napewno nie mieli spokoju umysłu. Sabat dla nich był dniem smutnego wyczekiwania, ponieważ następnego dnia zamierzali udać się do grobu. Sabat skończył się o godzinie szóstej wieczorem, ale że noc zapadła, nie mogli odwiedzić grobu Jezusa tego wieczora.

²⁵⁴Z następnym porankiem rozpoczynał się pierwszy dzień tygodnia. Rychło tego poranku, przed świtem, Marya Magdalena i inne świętobliwe niewiasty, które przyszły za Jezusem z Galilei i usługiwały Mu, pośpieszyły do grobu Zbawiciela. A gdy tam zaszły, zauważyły anioła Pańskiego który rzekł do nich: "Nie bójcie się wy; boć wiem, iż Jezusa ukrzyżowanego szukacie. Niemaszci go tu; albowiem powstał, jako powiedział; chodźcie, oglądaj-

cie miejsce, gdzie leżał Pan. A prędko idąc powiedzcie uczniom jego, że zmartwychwstał; a oto uprzedza was do Galilei, tam go ujrzycie; otom wam powiedział. Tedy wyszedłszy prędko od grobu z bojaźnią i z radością wielką, biegały, aby to opowiedziały uczniom jego.” (Ew. Mateusza 28:5-8) Wiadomość ta dla wierzących niewiast zdawała się być zadobra, aby była prawdziwą. Będąc zachwycone dobrą nowiną, coprędzej pospieszyły z doniesieniem wesołej nowiny innym, którzy miłowali Pana.

²⁵⁵Tu mamy dowód, że zmartwychwstanie Jezusa jest jedną ze strun na harfie Bożej, której dźwięki wydają radosną melodyę, sprawiającą wesele wszystkim, którzy ją słyszą. Pierwszej osobie wiadomość o zmartwychwstaniu Jezusa sprawiła wielką radość. Wyobraźmy sobie jaka musiała być radość w niebie w tej chwili!

²⁵⁶Anioł jestto posłannik, lub przedstawiciel Boga. Święci aniołowie są takimi posłańcami, którzy zawsze mają dostęp do Ojca, Jehowy. (Ew. Mateusza 18:10) Spodziewamy się, że święte zastępy niebiańskie śpiewały radosną pieśń przed Panem, widząc rozwój Boskiego planu. Aniołowie zamieszkują na wysokościach w niebie. Dlatego Psalmista o nich pisze: “Chwalcie Pana na wysokościach. Chwalcie go wszyscy Aniołowie jego; chwalcie go wszystkie wojska jego.” (Psalm 148: 1,2) W Biblii napotykamy częste wypadki, gdzie Bóg używał świętych aniołów jako posłanników. Porozumiewał się z Abrahamem za pośrednictwem Swych aniołów (1 Mojżeszowa 22:15); tak też i z Jakóbem. (1 Mojżeszowa 31:11) Bóg objawił się Mojżeszowi przez Swego anioła. (2 Mojżeszowa 3:2) Także przesłał poselstwo Eliaszowi przez Swego Anioła. (1 Królewska 19:5) Ci posłańcy Boży,

pilnowali Jezusa przez cały czas, odkąd opuścił niebiańską stolicę, by stać się człowiekiem i odkupić rodzaj ludzki (Zacharyasz 3:1-7) Anioł Pański zwiastował Maryi, że ma się stać matką Jezusa. (Ew. Łukasza 1:31) Gdy porodziła dzieciątko Jezus, anioł Pański przeniósł wieść o tem wiernym pastierzom, a po niejakiś czasie niezliczone zastępy niebiańskie wzięły udział w chwaleniu Boga. — Ew. Łukasza 2:9-11.

²⁵⁷Możemy być pewni, że ci wierni święci aniołowie, jako narzędzia Boże, starannie pilnowali każdego kroku Jezusa od czasu narodzenia aż do zmartwychwstania. Gorliwie wyczekiwali więc, aby zobaczyć czy Jezus w zupełności wypełnił wymagania prawa Bożego. Z pewnością wiedzieli o tem, że gdy w zupełności wykona wolę Bożą, w nagrodzie otrzyma zmartwychwstanie z umarłych. Jednego z tych wiernych posłańców Bóg posłał z nieba, aby odwalił kamień u wejścia do grobu w chwili zmartwychwstania Mistrza. Co za radość musiało sprawić niebiańskim zastępom, gdy zobaczyli Jezusa mocą Bożą wzbudzonego z grobu, tryumfującego nad śmiercią!

²⁵⁸Lucyfer, który stał się Szatanem niegdyś towarzyszył świętym aniołom i pociągnął niektórych za sobą, od wieków sprzeciwiał się Jehowie, a głównie chciał zniszczyć Jezusa. Jezus został posłany na świat, aby zniszczyć dzieło Szatana; a teraz będąc wzbudzony z umarłych, wkrótce miał "zniszczyć tego, który miał władzę śmierci, to jest dyabła", i zapewnić wybawienie rodzaju ludzkiego. (Do Żydów 2:14) Teraz Jezus skruszył więzy śmierci, będąc wzbudzony przez Jehowę do władzy i chwały, co przedstawiało fakt, iż uzyskał zupełne uznanie Boga. Jan w Objawieniu pisze: "I widziałem i słyszałem głos

wielu Aniołów około onej stolicy, i onych zwierząt, i onych starców; a była liczba ich tysiäckroć sto tysięcy i dziesięćroć sto tysięcy, mówiący głosem wielkim: Godzien jest ten Baranek zabity, wziąć moc i bogactwo, i mądrość, i siłę, cześć i chwałę, i błogosławieństwo.” — Objawienie 5:11,12.

DOWODY Z PISMA ŚWIĘTEGO

²⁵⁹Nie poprzednia znajomość Pisma Świętego, ani też ich wiara, że Jezus Chrystus zmartwychwstanie, skłoniła uczniów do wierzenia, iż Mistrz ich powstał. Uwierzyli dopiero, gdy Go zobaczyli na własne oczy. Wiedza, zdobyta doświadczeniem, połączona ze znajomością Słowa Bożego, później nabytą, utwierdziła bez najmniejszej wątpliwości w ich umysłach fakt zmartwychwstania Jezusa i dodała im otuchy do opowiadania poselstwa tego przy każdej okazji w swych listach do kościoła. Dlatego tak wiele napisane jest w listach apostoelskich do zgromadzeń Chrześcian o zmartwychwstaniu Pana.

²⁶⁰Skorzystamy wiele, gdy na tem miejscu rozpatrzymy świadectwo Pisma Świętego, podane przez Ewangelistę, jako dowód, że Chrystus powstał z umarłych trzeciego dnia po ukrzyżowaniu. Zawsze byli tacy, którzy zaprzeczali, iż Jezus zmartwychwstał i dobrze będzie uzbroić się przeciw ich argumentom, a temsamem wzmocnić naszą wiarę. Pamiętać należy, że pisarze Ewangelii nie byli ludźmi wykształconymi, a więc nie byli w stanie sztucznie zwieść kogo. Wszak nie mieli żadnej okazji ku temu. Fakt, że nie spodziewali się zmartwychwstania i dali tego dowody swem zachowaniem i mową zaraz po śmierci Pana, jest silnym dowodem okolicznościowym, że ich

późniejsze świadectwo jest prawdziwe. Ponadto świadectwo już samo w sobie zasługuje na wiarę.

²⁶¹W chwili, gdy Jezus umarł nastąpiło wielkie trzęsienie ziemi. Rzymski setnik, który stał obok krzyża, zawołał: "Prawdziwie ten był Synem Bożym!" "A gdy był wieczór, przyszedł człowiek bogaty z Arymatei, imieniem Józef, który też był uczniem Jezusowym. Ten przyszedłszy do Piłata, prosił o ciało Jezusowe. Tedy Piłat rozkazał, aby mu było ono ciało oddane; A Józef wzięwszy ono ciało, owinął je w czyste prześcieradło, i położył je w nowym grobie swoim, który był w opoce wykował; a przywaliwszy do drzwi grobowych kamień wielki, odszedł. A była tam Marya Magdalena i druga Marya, które siedziały przeciwko grobowi." — Ew. Mateusza 27: 57-61.

²⁶²Faryzeusze wierzyli w zmartwychwstanie umarłych, opierając swą wiarę na słowach proroków. Obawiali się, że Jezus może zmartwychwstać. Wiedzieli, iż niesprawiedliwie przyczynili się do Jego śmierci, spodziewając się, iż tym sposobem pozbędą się Go. "A drugiego dnia, który był pierwszy po przygotowaniu, zgromadzili się przedniejsi kapłani i Faryzeuszowie do Piłata, mówiąc: Panie! wspomnieliśmy iż on zwodziciel powiedział, gdy jeszcze żyw był: Po trzech dniach zmartwychwstanę. Rozkaż tedy obwarować grób aż do dnia trzeciego, by śnać przyszedłszy uczniowie jego w nocy, nie ukradli go, i nie powiedzieli ludowi, iż powstał od umarłych; i będzie pośledni błąd gorszy niż pierwszy." (Ew. Mateusza 27:62-64) Rzymski urzędnik na ich żądanie wysłał żołnierzy do pilnowania grobu, i rzekł do nich: "Macie straż, idźcież obwarujcie, jako umiecie. A oni po-

szedłszy, osadzili grób strażą, zapieczętowawszy kamień.”
— Ew. Mateusza 27:65,66.

²⁶³Jehowa z pewnością pogardzał tymi Faryzeuszami, którzy myśleli, że pieczęcią i strażą rzymską przy grobie mogą przeszkodzić powstaniu Jezusa z grobu. Bóg z łatwością mógł wzbudzić Jezusa, nie odwalając kamienia. Uznał jednak za stosowne odwalić kamień, a co więcej wzbudzając Jezusa do Boskiej natury, usunął ciało Jego, w sposób tylko dla Niego znany do miejsca, gdzieby nieogłądało skażenia według obietnicy.—Psalm 16:10.

²⁶⁴Straż rzymska czujnie pilnowała grobu w piątkową, sobotnią i niedzielą noc, lecz rychło w niedzielę anioł Pański ukazał się i odwalił kamień. Wystraszeni żołnierze oświadczyli, że widzieli anioła, którego oblicze było jak błyskawica, a szaty białe jak śnieg.

²⁶⁵Sabat się już skończył i o świcie pierwszego dnia tygodnia wierzące niewiasty pierwsze udały się do grobu. “A gdy się skończył sabat, i już świtało, na pierwszy dzień onego tygodnia, przyszła Marya Magdalena i druga Marya, aby grób oglądały. A oto stało się wielkie trzęsienie ziemi; albowiem Anioł Pański zstąpiwszy z nieba, przystąpił i odwalił kamień ode drzwi, i usiadł na nim. A było wejrzenie jego jako błyskawica, a szata jego biała jak śnieg. A ci, którzy strzegli grobu, drżeli, bojąc się go, i stali się jako umarli. Ale Anioł odpowiadając, rzekł do niewiast: Nie bójcie się wy, boć wiem, iż Jezusa ukrzyżowanego szukacie. Niemaszci go tu; albowiem powstał, jako powiedział; chodźcie, oglądajcie miejsce, gdzie leżał Pan. A prędko idąc, powiedźcie uczniom jego, że zmartwychwstał; a oto uprzedza was do Galilei, tam prędko od grobu z bojaźnią i radością. Tedy,

wyszedszy prędko od grobu z bojaźnią i radością wielką, biegały, aby to opowiedziały uczniom jego. A gdy szły, aby to opowiedziały uczniom jego, oto Jezus spotkał się z niemi, mówiąc: Bądźcie pozdrowione. A one przystąpiwszy, uchwyciły się nóg Jego i pokłoniły mu się. Tedy im rzekł Jezus: Nie bójcie się; idźcie, opowiedźcie braciom moim, aby poszli do Galilei, a tam mię ujrzą.” Ew. Mateusza 28:1-10.

²⁶⁶Z pewnością było wielkie wzruszenie podówczas u mieszkańców Jeruzalemu. Niewiasty biegły z wiadomością do uczniów, zaś rzymscy żołnierze spieszyli do miasta, aby zawiadomić swych zwierzchników, o tem co się stało. “A gdy one poszły, oto niektórzy z straży przyszedłszy do miasta, oznajmili przedniejszym kapłanom wszystko, co się stało. Którzy zgromadziwszy się z starszymi, i naradziwszy się, dali niemało pieniędzy żołnierzom, mówiąc: Powiadajcie, iż uczniowie jego w nocy przyszedłszy, ukradli go, gdyśmy spali. A jeźliby się to do starosty doniosło, my go namówimy, a was bezpiecznymi uczynimy. A oni wzięwszy pieniądze, uczynili, jako ich namówiono. I rozniosła się powieść między Żydy aż do dnia dzisiejszego.” — Ew. Mateusza 28:11-15.

²⁶⁷Opis, podany przez Świętego Łukasza, zupełnie zgadza się z opisem Świętego Mateusza. Podobnie świadectwo Świętego Marka jest w zupełnej zgodności z innemi ewangeliami. Święty Jan również podaje akuratywny opis zmartwychwstania Pana. Załączamy tu świadectwo tych świadków, celem wykazania ścisłości w podaniu faktów przez ewangelistów.

²⁶⁸“A gdy minął sabat, Marya Magdalena i Marya matka Jakóbowa, i Salome, nakupiły wonnych rzeczy.

aby przyszedłszy namazały go. A bardzo rano pierwszego dnia po sabacie przyszły do grobu, gdy weszło słońce. I mówili do siebie: Któż nam odwali kamień ode drzwi grobowych? (A spojrzawszy ujrzały, iż był kamień odwalony); bo był bardzo wielki. I wszedłszy w grób, ujrzały młodzieńca, siedzącego na prawicy, odzianego szatą białą; i ulękły się. Ale im on rzekł: Nie lękajcie się; Jezusa szukacie onego Nazareńskiego, który był ukrzyżowany; wstał z martwych, niemasz go tu; oto miejsce, gdzie go położono. Ale idźcie, a powiedźcie uczniom jego, i Piotrowi, że was uprzedza do Galilei; tam go oglądacie, jako wam powiedział.” — Ew. Marka 16:1-7.

²⁶⁹“A pierwszego dnia po sabacie bardzo rano przyszły do grobu, niosąc rzeczy wonne, które były nagotowały, i niektóre inne z niemi; I znalazły kamień odwalony od grobu. A wszedłszy w grób, nie znalazły ciała Pana Jezusowego. I stało się, gdy się dlatego zatrwożyły, że oto dwaj mężowie stanęli przy nich w szatach świątecznych. A gdy się one bały i schyliły twarz swoją ku ziemi, rzekli do nich: Cóż szukacie żyjącego między umarłymi? Niemaszci go tu, ale wstał; wspomnijcie, jako wam powiadał, gdy jeszcze był w Galilei, mówiąc: Iż Syn człowieczy musi być wydany w ręce ludzi grzesznych, i być ukrzyżowany a trzeciego dnia zmartwychwstać. I wspomniały na słowa jego. A wróciwszy się od grobu, oznajmiły to wszystko onym jedenastu i innym wszystkim. A była Marya Magdalena i Joanna i Marya, matka Jakóbowa, i inne z niemi, które to powiadały Apostołom.” — Ew. Łukasza 24:1-10.

²⁷⁰“A pierwszego dnia po sabacie, Marya Magdalena przyszła rano do grobu, gdy jeszcze było ciemno, i

ujrzała kamień odwalony od grobu. I bieżała a przyszła do Szymona Piotra i do onego drugiego ucznia, którego miłował Jezus, i rzekła im: Wzięli Pana z grobu, a nie wiemy, gdzie go położyli. Tedy wyszedł Piotr i on drugi uczeń a szli do grobu. I bieżeli obaj społem; ale on drugi uczeń wyścignął Piotra, i pierwej przyszedł do grobu. A nachyliwszy się, ujrzał leżące prześcieradła; wszakże tam nie wszedł. Przyszedł też i Szymon Piotr, idąc za nim, i wszedł w grób, i ujrzał prześcieradła leżące, i chustkę, która była na głowie jego, nie z prześcieradłami położoną, ale z osobna na jednym miejscu zwinętą. Potem wszedł i on drugi uczeń, który był pierwszy przyszedł do grobu, i ujrzał a uwierzył.” —Ew. Jana 20:1-8.

²⁷¹W dodatku do powyższych świadczeń, mamy jeszcze słowa Św. Pawła, któremu Pan w widzeniu cudownie się objawił w drodze do Damaszku. Względem zmartwychwstania Jezusa, Apostoł Paweł później tak pisał: “Albowiem naprzód podałem wam, com też wziął, iż Chrystus umarł za grzechy nasze według Pism; A iż był pogrzebiony, a iż zmartwychwstał dnia trzeciego według Pism. A iż widziany jest od Kiefasa, potem od onych dwunastu. Potem widziany jest więcej niż od pięciu set braci naraz, z których wiele ich zostaje aż dotąd, a niektórzy też zasnęli. Potem jest widziany od Jakóba, potem od wszystkich Apostołów. A na ostatek po wszystkich ukazał się i mnie, jako poronionemu płodowi.” — 1 Kor. 15:3-8.

²⁷²Święty Jan później pisząc odnośnie do Pana potwierdza powyższe i tak mówi o tem, co widział na własne oczy: “Co było od początku, cośmy słyszeli, cośmy

się ręce nasze dotykały, o Słowie żywota: (bo żywot oczyma naszymi widzieli, i na cośmy patrzyli, i czego objawiony jest i widzieliśmy i świadczymy i zwiastujemy wam on żywot wieczny, który był u Ojca, i objawiony nam jest.) Cośmy, mówię widzieli i słyszeli, to wam zwiastujemy, abyście i wy z nami społeczność mieli, a społeczność nasza aby była z Ojcem i z Synem jego, Jezusem Chrystusem. A toć wam piszemy, aby radość wasza zupełna była.” — 1 Jana 1:1-4.

²⁷³Tak więc przeszło pięciu set świadków widziało i dało świadectwo o zmartwychwstaniu Pana. Już to samo w sobie wystarczyło, aby utwierdzić fakt zmartwychwstania Pańskiego, a gdy widzimy powód zmartwychwstania Pańskiego sprawa staje się nie tylko jasną, lecz i napawa serce nieprzebraną radością. Dalej należy zauważyć, że ci wierni świadkowie zmartwychwstania Pańskiego, nie używali pokątnych metod, lecz publicznie dali świadectwo o niem przed trybunałami, przed przewodnikami, przed Żydami i pogańskimi filozofami, oraz przed zwykłym ludem. Nie czekali aż upłyną lata, aby dać świadectwo o zmartwychwstaniu, lecz natychmiast to uczynili. Tak odważnie głosili swe poselstwo, że nie można było odeprzeć ich argumentów. Poselstwo swe głosili nie po to, by zdobyć sobie chwałę, i bogactwa. Raczej, wiedzieli że opowiadając o Jezusie i jego zmartwychwstaniu ściągną na siebie gniew Faryzeuszów i rządzących sfer, a nawet prześladowanie i śmierć.

²⁷⁴Na Zielone Świątki, w pięćdziesiąt dni po zmartwychwstaniu Pana Apostoł Piotr, stojąc przed rzeszą, ogłosił mieszkańcom Judei i Jeruzalemu zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Z zapalem rzekł w swej mowie:

“Niechajże tedy wie zapewne wszystek dom Izraelski, że go Bóg i Panem i Chrystusem uczynił, tego Jezusa, któregoście wy ukrzyżowali.” (Dzieje Apostolskie 2:36) Tak przekonywujące były argumenty Apostoła, że Żydzi, którzy uczestniczyli w sprawie uśmiercenia naszego Pana, “przerażeni w sercu, rzekli do Piotra i innych apostołów! Cóż mamy czynić, mężowie bracia?” Niektórzy z nich później ponieśli śmierć męczeńską za to, że głosili Chrystusa zmartwychwstałego. (Dzieje Apostolskie 7: 1-9) Apostołowie i pierwotni Chrześcianie byli wielce prześladowani za odważne świadectwo, jakie wypowiadali o Jezusie, którego Bóg wzbudził z umarłych. Tak z pewnością nie postępowaliby, gdyby na celu mieli zysk własny, lub gdyby ich świadectwo było zmyślane. Jedyłą pobudką do głoszenia tych nauk była szczerą chęć świadczenia o Panu względem wypełnienia Jego wielkiego planu odkupienia i wyzwolenia rodzaju ludzkiego.

CHRYSTUS W BOSKIEJ NATURZE

²⁷⁵Jezus został uśmiercony w ciele, a wzbudzony jako istota Boskiej natury. (1 Piotr 3:18) Bóg przyobiecwał Mu dać Boską naturę i obdarzyć władzą i prawem do posiadania żywota w samym sobie. Tylko istoty Boskiej natury posiadają życie w sobie i nie potrzebują polegać na kim innym o podtrzymanie żywota. Jezus rzekł: “Albowiem jako Ojciec ma żywot sam w sobie, tak dał i Synowi, aby miał żywot w samym sobie.” (Ew. Jana 5:26) Na ziemi był On tylko człowiekiem. Kiedy zmartwychwstał z umarłych był On istotnem wyobrażeniem Boga Jehowy. “Który będąc jasnością chwały i wyrażeniem istności jego (Jehowy) i zatrzymując wszystkie

rzeczy słowem mocy swojej, oczyszczenie grzechów naszych przez samego siebie uczyniwszy, usiadł na prawicy majestatu na wysokościach. Tem się zacniejszym stawszy nad Anioły, czem zacniejsze nad nie odziedziczył imię.” (Do Żydów 1:3,4) Został spółdzony do Boskiej natury w chwili chrztu w Jordanie; a narodził się na Boskim poziomie, w Boskiej naturze z chwilą zmartwychwstania. Gdy powstał z umarłych był On zarazem Panem i Chrystusem. (Dzieje Apostolskie 2:36) Wyraz “Pan” oznacza tego, który posiada władzę i autorytet, którego naśladowcy uznawają za Mistrza. Nazwa Chrystus, oznacza Pomazaniec, przeznaczony przez Jehowę do wykonania Jego wielkiego planu. Teraz więc będąc wzbudzony z umarłych, jest On nie tylko właścicielem wszystkich rzeczy, ale posiada władzę i autorytet do wykonania planu Jehowy. Imię Jezus oznacza Zbawiciel ludu. Tak nazywał się On gdy był na ziemi. Imię to osobiście odnosiło się do Niego, jako ponoszącego grzechy, jako osoby, która miała służyć na ofiarę za grzech. a Prorok Go w tym stanie nazywa “człowiekiem boleści.”

²⁷⁶Gdy powstał z umarłych, Jehowa wysoce Go wywyższył i dał Mu imię po nad wszelkie znane imię. Był człowiekiem boleści, zapoznany z cierpieniem; teraz wzbudzony z umarłych, był istotą wywyższoną i dlatego Apostoł orzeka: “Postawą znaleziony jako człowiek, sam się poniżył, będąc posłusznym aż do śmierci, a to do śmierci krzyżowej. Dlatego też Bóg nader go wywyższył i darował Mu imię, które jest nad wszelkie imię; aby w imieniu Jezusowem wszelkie się kolano skłaniało, tych, którzy są na niebie-

się, i tych, którzy są na ziemi, i tych, którzy są pod ziemią. A wszelki język aby wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem ku chwale Boga Ojca.” — Do Filipenśów 2:8-11.

²⁷⁷Bóg zawyrokował, że skoro ziemia była sceną cierpień Jezusa ma też służyć jako scena Jego chwały, i że przyjdzie czas, kiedy wszelkie stworzenie skłoni się przed Imieniem Jezusa i wyzna, iż Jezus jest Chrystusem i Panem.

²⁷⁸Tego samego dnia, kiedy zmartwychwstał, Jezus okazał się Swym uczniom i innym, którzy Go miłowali. Jednak nie okazał się im w tem samem ciele, które ukrzyżowano, ani też w tem samem odzieniu, w którym został pochowany. Pismo Świąte podaje, że ubiór i prześcieradło, w którym złożono Pana do grobu pozostały złożone w grobowcu. Gdyby się okazał w tem samem ciele, które ukrzyżowano, ci którzy z Nim obcowali przez trzy i pół lat, nie mieliby trudności w rozpoznaniu Go. Marya napewno by Go poznała. Dla niej przedstawił się jako ogrodnik, lecz przemówił tym samym głosem, jej znanym, i tylko po tem Go poznała. Biblijny opis ukazania się Pana uczniom i innym świadkom, w krótkości tak się przedstawia:

²⁷⁹Ukazał się w niedzielę rano o świcie, Maryi Magdalenie, w pobliżu grobowca w Jeruzalemie. — Ew. Jana 20:11-18.

²⁸⁰Tego samego poranku niedzielnego, niewiastom powracającym od grobu. — Ew. Mateusza 28:9,10.

²⁸¹Tego samego niedzielnego poranku, Szymonowi Piotrowi w pobliżu Jeruzalemu. — Ew. Łukasza 24:34.

²⁸²Tego samego dnia, dwom uczniom idącym do E-

maus, w połowie drogi od Jeruzalemu. — Ew. Łukasza 24:13-21.

²⁸³Tego samego dnia wieczorem, Apostołom (prócz Tomasza) w Jeruzalem. — Ew. Jana 20:19-25.

²⁸⁴Potem ukazał się dopiero za tydzień (w niedzielę wieczór) Apostołom. Tym razem i Tomasz był z nimi w Jeruzalemie. — Ew. Jana 20:26-29.

²⁸⁵W kilka dni później ukazał się na wybrzeżach morza Galilejskiego siedmiu uczniom, którzy powrócili do rybołówstwa. — Ew. Jana 21:1-13.

²⁸⁶Nieco później ukazał się jedenastu uczniom na górze, blisko Galilei. — Ew. Mateusza 28:16-28.

²⁸⁷Po niedługim czasie pokazał się zgromadzeniu, składającemu się z przeszło pięciuset Jego naśladowców, zebranych w Galilei. — 1 Koryntów 15:6.

²⁸⁸Znowu ukazał się samemu Apostołowi Jakóbowi, — 1 Koryntów 15:7.

²⁸⁹Wreszcie, po raz ostatni, ukazał się na Górze Oliwnej Swym uczniom i wstąpił do nieba. — Ew. Łuk. 24:50,51; Dzieje Ap. 1:6-9.

²⁹⁰Wielu może zapyta: Czy ukazywał się On w duchowem czy też ludzkim ciele i w jaki sposób zdobywał ciało, jeśli to, w którym się ukazawyl nie było tem samem, które zawisło na krzyżu. Wiemy to napewno, że nie powstał z umarłych w ludzkim ciele, ponieważ przy jednej okazji pokazał się uczniom, gdy znajdowali się w pokoju przy drzwiach zamkniętych. (Ew. Jana 20:19-26) Jedyną odpowiedzią może być, że teraz jako duchowa istota miał władzę stworzyć ciało i ubranie i ukazywać się w kształcie i o czasie, jakim Mu się upodobało. Marya myślała, iż rozmawiała z ogrodnikiem, dwaj

uczniowie, którzy szli z Nim do Emaus sądzili, iż był On przychodniem z dalekich stron. Tudzież żaden z Apostołów nie rozpoznawał Go z kształtów Jego twarzy. Przy tych wszystkich okazjach rozpoznawano Chrystuusa po Jego czynach, słowach, i znanym im głosie. Tomasz nie łatwo chciał uwierzyć i zażądał innych dowodów. Dlatego Pan stworzył ciało, na którym były rany od gwoździ. A gdy w ten sposób przekonał Tomasza, rzekł do niego: "Żeś mię ujrzał, Tomaszu, uwierzyłeś; błogosławieni, którzy nie widzieli a uwierzyli. — Ew. Jana 20: 27-29.

²⁹¹Głównym celem ukazywania się Jezusa uczniom było, aby jasno utwierdzić w ich umysłach fakt, iż zmartwychwstał i żyje. Posiadał wówczas moc stwarzania i rozpuszczania na części składowe wszelkich ciał. Wówczas, gdy ukazał się uczniom, zgromadzonym w pokoju przy drzwiach zamkniętych, niezawodnie stworzył On ciało w obecności, a gdy rozprowadził je na składowe części, znikł z przed ich oczu. Ażeby udowodnić im, iż stanowił osobę z ciała, krwi i kości, rzekł do nich: Oglądajcie ręce moje i nogi moje, zemci ja jest on; dotykajcie się mnie, a obaczcie; bo duch nie ma ciała ani kości, jako widzicie, że ja mam." (Ew. Łukasza 24:39) A więc nie było to ciało duchowe, ale ludzkie. Ciało, w którym wstąpił na niebiosy było chwalebne ciało, na które żaden człowiek nie mógł spojrzeć i ostać się przy życiu, chyba podtrzymany cudowną mocą Jehowy. Apostoł Paweł orzeka: "Ciało i krew królestwa Bożego odziedziczyć nie mogą." (1 Koryntów 15:50,51) Do tego Św. Jan dodaje: "Jeszcze się nie objawiło, czem będziemy,

lecz wiemy, iż gdy się On objawi, podobni Mu będziemy, albowiem ujrzymy go tak jako jest.” — 1 Jana 3:2.

²⁹²Św. Paweł otrzymał cudowne widzenie Pana w chwale. Podróżując do Damaszku, nagle ujrzał wokoło siebie silne światło. Nie zobaczył on ciała Jezusa, lecz tylko światło, przemieniające od tego ciała. Także usłyszał głos mówiący do niego: “Jam jest Jezus.” Tak raziącym było owe światło, że na trzy dni Paweł oślepił, poczem Pan cudownie przywrócił mu wzrok. “I zarazem spadły z oczów jego jako łuski, wnet przejrzał, a wstawszy, ochrzczony jest.” (Dzieje Apostolskie 9:1-19) Apostoł Paweł tak później opisuje ten wypadek: “A na ostatku po wszystkich ukazał się (Jezus) i mnie, jako poronionemu płodowi.” (1 Koryntów 15:8) Z tego możemy w małej mierze wnioskować o chwalebnem ciele, jakie obecnie nasz Pan posiada. Te fakta pokazują, że ciała, w których Jezus ukazywał się po zmartwychwstaniu nie były zawsze te same, i nie to, które zawisło na krzyżu, ani też chwalebnem ciałem, jakie później otrzymał, a raczej ciałami stworzonymi specjalnie w celu ukazywania się uczniom. Ciało człowieka Jezusa, które zawisło na krzyżu, Bóg mocą Swoją usunął z grobowca. Gdyby tam ono pozostało, mogłoby stanowić kamień obrażenia dla wiary Jego uczniów, którzy jeszcze nie byli dostatecznie rozwinięci w duchowych rzeczach. Dopiero po zesłaniu ducha Świętego podczas Zielonych Świątek dana im była znajomość rzeczy duchowych. Pismo Święte nie powiada, co stało się z tem ciałem, prócz tego, iż nie doznało skażenia lub zepsucia. (Dzieje Apostolskie 2:27, 31) Możemy tylko przypuszczać, że Pan zachował je w jakimś miejscu, ażeby w Tysiącleciu wystawić je całemu

światu do oglądania. Pismo Św. powiada, iż Bóg cudownie ukrył ciało Mojżesza (5 Mojżeszowa 34:6, Juda 9); więc mógł z taką samą łatwością uchować ciało Jezusa. Jezus wzbudzony jako Boska istota, na wyobrażenie Ojcowskie jest za chwalebnym, aby człowiek mógł na Niego spojrzeć i zostać przy życiu. (2 Mojżeszowa 33:20) Jezus Chrystus Pan nieba, jest chwalebną istotą, (śliczniejszą nad dziesięć tysięcy), którego oko ludzkie jeszcze nie widziało, prócz Św. Pawła w cudownym widzeniu.

²⁹³Cel zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, gdy właściwie zrozumiany jest dalszym dowodem, że Pan został wzbudzony jako Boska istota. Jak już rozpatrzono, okup musiał być złożony przez ofiarowanie życia doskonałego człowieka. Ta cena okupu, to jest zasoby doskonałego życia ludzkiego musiały być przedstawione w niebie, jako ofiara za grzech na dobro rodzaju ludzkiego. Gdyby tego nieuskutecznilo, okup nie miałby żadnej wartości i rodzaj ludzki nie zostałby wybawiony od śmierci i jej skutków. Apostoł Paweł wyraźnie zaznacza, że Jezus Chrystus wstąpił do nieba, aby za nami wstawić się do Boga. (Żydów 9:24) Jest On obecnie Najwyższym kapłanem, który wstąpił do niebios, stając się Arcykapłanem dla tych, którzy przychodzą do Boga przez Niego w ciągu wieku ewangelii. (Do Żydów 4:14.16) W figuralnym dniu pojednania, o czym poprzednio wzmiankowano, Bóg przez kapłaństwo Izraelskie uczynił obraz ofiary za grzech. Ukazanie się Najwyższego Kapłana w Miejscu Najświętszem i pokropienie krwią ubłagalni było typem na Jezusa, wstępującego do nieba, aby tam przedstawić zasługi Swej ofiary za grzech świata. To nie

byłoby możliwe, gdyby Jezus nie zmartwychwstał jako istota Boskiej natury.

²⁹⁴Za jakiś czas Jezus Chrystus przez Swego anioła dał objawienie Świętemu Janowi, które zapisane jest w Księdze Objawienia. W niej znajdujemy słowa: Jam jest żyjący a byłem umarły, a otom jest żywy na wieki wieków, Amen. I mam klucze piekła i śmierci.” (Objawienie 1:18) Piekło znaczy grób czyli stan nieświadomości, w którym cały rodzaj ludzki od wieków się znajduje. Śmierć jest tym wielkim nieprzyjacielem, którego Pan wkrótce zniszczy wraz z grobem.

²⁹⁵W miarę jak ktoś rozumiewa znaczenie zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa, serce jego opływa radością. Dotychczas tylko ci, którzy są uświadomieni, potrafią ocenić fakt, że zmartwychwstanie Jezusa jest jedną ze strun na wspaniałej harfie Bożej. We właściwym czasie wszyscy zrozumieją i ocenią tę wielką prawdę. Gdy Pan dokończy dzieła wyboru i zgromadzenia członków Swego Ciała, które jest nazwane Kościołem (Do Kolo-sensów 1:18), wtedy zasługi ofiary okupu zostaną przedstawione na dobro całego świata i wszyscy skorzystają ze zmartwychwstania Pańskiego. Poprzednio zacytowane wyroki Pisma Świętego utwierdzają fakt zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.

²⁹⁶Już za dni Świętego Pawła byli tacy, którzy zaprzeczali, iż Chrystus zmartwychwstał. Aby odeprzeć ich argumenty, Św. Paweł napisał: “Jeżeli zmartwychwstania nie masz, tedyć i Chrystus nie jest wzbudzony. A jeżeli Chrystus nie jest wzbudzony, tedyć daremne kazanie nasze, daremna też wiara wasza, i bylibyśmy też znalezieni fałszywymi świadkami Bożymi iżeśmy świadczyli o

Bogu, że Chrystusa wzbudził, którego nie wzbudził, jeżeli umarli nie bywają wzbudzeni. Albowiem jeżeli umarli nie bywają wzbudzeni, i Chrystus nie jest wzbudzony. A jeżeli Chrystus nie jest wzbudzony, daremna jest wiara wasza, i jeszczeście w grzechach waszych; zatem i ci poginęli, którzy zasnęli w Chrystusie. Bo jeżeli tylko w tym żywocie w Chrystusie nadzieję mamy, nad wszystkich ludzi jesteśmy najnędniejszymi. Lecz teraz Chrystus zmartwych wzbudzony jest, i stał się pierwiastkiem tych, którzy zasnęli. Bo ponieważ przez człowieka śmierć, przez człowieka też powstanie umarłych. Albowiem jako w Adamie wszyscy umierają, tak i w Chrystusie wszyscy ożywieni będą. Ale każdy w swoim rzędzie, Chrystus jako pierwiastek, a potem ci, co są Chrystusowi, w przyjście jego. A potem będzie koniec, gdy odda królestwo Bogu i Ojcu, gdy zniszczy wszelkie przełożenie, i wszelką zwierzchność i moc. Bo on musi królować, pókiby nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego. A ostatni nieprzyjaciół, który będzie zniszczony, jest śmierć.” — 1 Koryntów 15:12-26.

²⁹⁷Ponieważ Jezus umarł, zmartwychwstał i wstąpił na wysokości, wszystkim ludziom zagwarantowaną została pełna i sprawiedliwa sposobność otrzymania żywota wiecznego. Bóg sporządził Swoją plan w tej mierze i dał nam zapewnienie, iż go wykona, mówiąc przez Apostoła Pawła: “Przeto iż postanowił (Bóg) dzień, w którym będzie sądził wszystek świat w sprawiedliwości przez męża którego na to naznaczył, upewniając o tem wszystkich, wzbudziwszy go od umarłych.” (Dzieje Apostolskie 17: 31) Już znajdujemy się przy samym wstępie do tego

przeznaczonego dnia, w którym świat zacznie dowiadywać się Prawdy i korzystać z błogosławieństw, wynikających ze zmartwychwstania naszego Pana. W tym wielkim dniu, gdy Pan obejmie Swe chwalebne rządy, wypełnią się następujące słowa: "Nie dziwujcie się temu, boć przyjdzie godzina, w którą wszyscy, co są w grobach, usłyszą głos jego. I pójdą ci, którzy dobrze czynili, na powstanie żywota, ale ci którzy źle czynili, na powstanie sądu." (Ew. Jana 5:28,29) O tej sprawie więcej dowiemy się, gdy rozpatrywać będziemy. Przywrócenie, co również stanowi jedną ze strun harfy Bożej.

Jak się nazywa pierwszy miesiąc żydowskiego religijnego roku? ¶ 245.

Gdzie dnia czternastego tego miesiąca, R. P. 33 znajdował się Jezus? ¶ 245.

Czego uczniowie Jego spodziewali się po Nim? ¶ 245.

Jaki był ich stan umysłowy, i jakie nadzieje, po śmierci Jezusa do pogrzebu? ¶ 245.

Czy uczniowie spodziewali się Jego zmartwychwstania? ¶ 245.

W jaki sposób i w jakim celu było przygotowywane ciało Jezusa do pogrzebu 245.

Jakie są dalsze dowody, wykazujące, że uczniowie nie spodziewali się zmartwychwstania Jezusa? ¶ 245.

Czy wtedy uczniowie rozumieli Pisma prorockie, odnośnie do zmartwychwstania Jezusa Chrystusa? ¶ 246.

Czy teraz badacz Pisma Świętego jest w stanie zrozumieć prorockie pisma Starego Testamentu odnośnie do zmartwychwstania Pana, których przedtem nie rozumiano? ¶ 246.

Podaj niektóre teksty ze Starego Testamentu, mówiące o zmartwychwstaniu Pana Jezusa. ¶ 247.

Czy Psalmista mówił co o wstąpieniu Jezusa do Piekła?
¶ 247.

Jak tłumaczy to Apostoł? ¶ 247.

Czego poucza ustęp w Psalmie 17:15? ¶ 248.

Na czyje podobieństwo był Jezus wzbudzony? Podaj biblijny dowód. ¶ 248.

Czy Psalmista w Psalmie 68:19 odnosił się do zmartwychwstania Jezusa? Jeśli tak, to dlaczego? ¶ 248.

Powtórz słowa Proroctwa Izajasza (9:6,7) odnośnie do Jezusa. ¶ 249.

Czy Prorok tu przepowiedział zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa? ¶ 249.

Jak się Jehowa wyraża o zmartwychwstaniu Chrystusa słowami Proroka Izajasza? ¶ (53:6-11) ¶ 250.

Czy Jezus przepowiedział Swym uczniom Swe zmartwychwstanie? Jeżeli tak, to gdzie? ¶ 251.

Dlaczego Apostołowie smucili się, jak podaje Mateusz w 17:22,23? ¶ 251.

Dlaczego uczniowie Jezusa nie rozumieli proroctw odnośnie do Jego zmartwychwstania? Poprzyj odpowiedź cytata z Nowego Testamentu. ¶ 251.

Jak to powiększyło nadzieje uczniów? ¶ 251.

Co miało miejsce na pięć dni przed śmiercią Jezusa? Jak to powiększyło nadzieje uczniów? ¶ 251.

Jakie prawdopodobne wrażenie wywarła na uczniach nagła śmierć Mistrza? ¶ 251.

Przez uśmiercenie Jezusa jako złoczyńcę i pochowanie Go w grobowcu człowieka bogatego, które proroctwo się spełniło? ¶ 252.

Którego dnia Jezus był ukrzyżowany? Jaki dzień następował? ¶ 253

Czy Żydom wolno było pracować w dzień Sabatu? ¶ 253.

Kiedy skończył się Sabat? ¶ 253.

Co uczyniła Marya i inne niewiasty poranku pierwszego dnia tygodnia po ukrzyżowaniu Jezusa? ¶ 254.

Kto się im ukazał przy grobowcu? Co im powiedział? ¶ 254.

Jakie wrażenie wywarło poselstwo anioła na niewiasty?
Co one następnie uczyniły? ¶ 254.

Jaki dowód mamy, że zmartwychwstanie Jezusa jest jedną ze strun na harfie Bożej? ¶ 255.

Jak wpłynęła wiadomość o zmartwychwstaniu Pana na pierwszą osobę, która usłyszała o tem? ¶ 255.

Jak przyjęto tę nowinę w niebie? ¶ 255.

Co znaczy wyraz anioł? ¶ 256.

Czy aniołowie mają dostęp do Jehowy? Udowodnij z Biblii. ¶ 256.

Jakie mamy dowody z Pisma Św., że ci święci posłańcy śpiewali chwalebne pieśni w niebie? ¶ 256.

Jakie mamy dowody z Pisma, że Bóg używa aniołów jako posłańców? Podaj kilka wypadków, gdzie tak ich użyto. ¶ 256.

Czy jest jaki biblijny dowód, że święci aniołowie strzeegli Jezusa przez cały czas pobytu na ziemi? ¶ 256.

Jak postępowali aniołowie względem dzieciątka Jezus? ¶ 256.

Czy jest rozsądnem przypuszczać, że aniołowie strzeegli Jezusa od urodzenia do Jego zmartwychwstania? ¶ 257.

Czy należy spodziewać się od nich, aby oczekiwali zmartwychwstania Jezusa Chrystusa? ¶ 257.

Kogo posłano z nieba, aby odwalić kamień z grobowca Jezusa? ¶ 257.

Kiedy tryumf Jezusa nad śmiercią i grobem uwidocznił się? Jaki skutek miało to w niebie? ¶ 257.

Czy zmartwychwstanie Jezusa udowodniło, że otrzymał uznanie od Jehowy? ¶ 258.

Czy tryumf Jego nad śmiercią i grobem przyczynił się do większej chwały w niebie? ¶ 258.

Czy Biblia twierdzi, iż Jezus został uczczony w niebie po Swem zmartwychwstaniu? ¶ 258.

Co przekonało uczniów, że Jezus Chrystus zmartwychwstał? ¶ 259.

Będąc przekonani o zmartwychwstaniu Jezusa, jak postępowali Jego uczniowie? ¶ 259.

Dlaczego należy upewnić się z Pisma Świętego o zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa? ¶ 260.

Czy jest rozsądnem mniemac, iż uczniowie Jezusa zmyslili wieść o Jego zmartwychwstaniu? ¶ 260.

Co w naturze działo się w chwili śmierci Jezusa? ¶ 261.

Jak pochowano ciało Jezusa? ¶ 261.

Czy Faryzeusze wierzyli w zmartwychwstanie? ¶ 262.

Dlaczego Faryzeusze wymusili na Piłacie, aby postawił wartę nad grobem Jezusa? Co Biblia o tym mówi? ¶ 262

Co im Piłat powiedział? ¶ 262.

Czy Bóg mógłby wzbudzić Jezusa Chrystusa nie odwalając kamienia? ¶ 263.

Jak by to wykazało brak rozsądku u Faryzeuszy? ¶ 263.

Kto odwalił kamień z grobu? ¶ 264.

Jakie oświadczenie złożyła straż rzymska, odnośnie postawy tego, który odwalił kamień? ¶ 264.

Kto najpierw zjawił się przy grobie po zmartwychwstaniu Chrystusa? ¶ 265.

Co powiedział anioł Maryi Magdalenie? ¶ 265.

Co uczynili kapłani, gdy usłyszeli o zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa? ¶ 266.

Porównaj świadectwa dane przez Św. Mateusza, Św. Marka, Św. Łukasza, i Św. Jana? Czy jest w nich jaka różnica ¶ 267-270.

Którego apostoła świadectwo dodane jest do powyższych? Co on powiedział o zmartwychwstaniu Jezusa? ¶ 271.

Jakie dalsze świadectwo Św. Jan później podał odnośnie do zmartwychwstania Jezusa Chrystusa? ¶ 272.

Ilu świadków świadczyło o zmartwychwstaniu naszego Pana? ¶ 273.

Gdzie wierni świadkowie dali swe świadectwa, odnośnie do wzbudzenia Pana? ¶ 273.

Czy narażali się na niebezpieczeństwa, głosząc swe poselstwa? ¶ 273.

Jaki fakt, że natychmiast odważnie zaczęli głosić dodaje prawdziwości ich świadectwa? ¶ 274.

Co powodowało ich do świadczenia o zmartwychwstaniu Pana? ¶ 274.

Czy którykolwiek z nich ucierpiał męczeństwo z powodu świadczenia o zmartwychwstaniu? ¶ 274.

Do jakiej natury Jezus został wzbudzonym? ¶ 275.

Co znaczy mieć wrodzone życie? ¶ 275.

Co mówił Jezus o Ojcu, który Go obdarzył tą łaską? ¶ 275.

Gdy Pan powstał z martwych, czy był mniejszym czy większym od aniołów? ¶ 275.

Kiedy Jezus został spółdzony, a kiedy narodzony do Boskiej natury? ¶ 275.

Co oznaczają nazwy Pan i Chrystus? ¶ 275.

Jaką moc i władzę posiada Pan od Swego zmartwychwstania? ¶ 275.

Co znaczy imię Jezus? ¶ 275.

Odpowiedz co Pismo Św. mówi o Jego wywyższeniu przy zmartwychwstaniu. ¶ 276.

Czy Bóg postanowił, aby wszystkie stworzenia czciły Pana Jezusa? ¶ 277.

Kiedy po raz pierwszy Jezus okazał się Swym uczniom po zmartwychwstaniu? ¶ 278.

W jakim ciele okazał się? ¶ 278.

Z jakich powodów nie okazał się w ciele ukrzyżowanego? ¶ 278.

Po czem Go Maryja poznała? ¶ 278.

Ile razy Jezus pokazał się, zanim wstąpił na wysokości? ¶ 279-289.

Czy ukazywał się w duchowym czy ludzkim ciele? Skąd wzięło się ciało, w którym Jezus ukazywał się po zmartwychwstaniu? ¶ 290.

Jak Jezus mógł wejść do pokoju przy drzwiach zamkniętych? ¶ 290.

Jak Go poznali uczniowie na brzegu morza Galilejskiego i na innych miejscach? ¶ 290.

W jakim celu Jezus pokazywał się Swym uczniom? ¶ 291.

Jakie było to ciało, w którym Jezus ukazał się w pokoju o zamkniętych drzwiach? Co wówczas powiedział Swym uczniom? ¶ 291.

Czy mogło ciało ukrzyżowane wstąpić do nieba? Jeśli nie, to dlaczego? Podaj dowód z Biblii. ¶ 291.

Jak Chrystus ukazał się Saulowi w drodze do Damaszku? ¶ 292.

Czy Saul widział wówczas ciało Jezusa? ¶ 292.

Jaki wpływ wywarło na Św. Pawła ukazanie się Pana? ¶ 292.

Co Św. Paweł później powiedział o objawieniu Pańskim? ¶ 292.

Co ukazanie się Pana Św. Pawłowi potwierdza, odnośnie do ciał, w których Jezus ukazywał się zaraz po zmartwychwstaniu? ¶ 292.

Co stało się z ciałem ukrzyżowanym? ¶ 292.

Jakie ciało posiada Chrystus w chwale, ¶ 292.

Jak zmartwychwstanie Pana i Jego wstąpienie do nieba dotyczy okupu i ofiary za grzech ¶ 293.

Czy Jego zmartwychwstanie i wstąpienie na wysokości były konieczne do ukończenia ofiary za grzech? ¶ 293.

W figuralnym dniu pojednania jakie ceremonie spełnił najwyższy kapłan, co do ofiary za grzech? ¶ 293.

Co to reprezentowało? ¶ 293.

Co mówi Jezus w Objawieniu Św. Jana o Tym, który raz umarł a żyje? Jaką moc teraz posiada Chrystus? ¶ 294.

Co oznaczają wyrazy: piekło i śmierć, użyte w Objawieniu 1:18? ¶ 294.

Kto do tego czasu ocenił wartość zmartwychwstania Jezusa jako część planu Bożego? ¶ 295.

Czy Pisma w tym rozdziale przytoczone udowadniają zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa? ¶ 295.

Jaki argument Św. Paweł wniósł przeciw mniemaniu, że Chrystus nie był wzbudzony z umarłych? ¶ 296.

Co wzbudzenie Jezusa Chrystusa gwarantuje dla ludzkości? ¶ 297.

Co Biblia o tym mówi? ¶ 297.

Gdzie znajdujemy się obecnie na prądzie czasu i "dł. na naznaczonego", o którym wspominają Dzieje Apostolskie 17:31? ¶ 297.

ROZDZIAŁ VIII.

Struna 7 : *Objawiona Tajemnica*

TAJEMNICA to utrzymywanie czegoś w ścisłym sekrecie. Jestto coś znane tylko dla pewnych osób, a przed innymi stale ukrywane. Jehowa, będąc wszechmogącym, potrafi ukryć część lub całość Swego wspaniałego planu tak przed istotami ludzkimi jak i duchowemi, ukazując go w czasie, w jakim sobie upodoba. Pewien zarys tego planu upodobało Mu się ukrywać przez wieki i do dziś dnia jest on tajemnicą dla rodzaju ludzkiego, z wyjątkiem garstki wybranych.

²⁹⁹Gdy Jezus był na ziemi, nauczał lud za pomocą przypowieści i zawiłych mów. Uczniowie Jego przystąpili doń i spyтали: "Dlaczegoż im w podobieństwach mówisz? A on odpowiadając, rzekł im: Wam dano wiedzieć tajemnicę królestwa niebieskiego, ale onym nie dano." (Ew. Mateusza 13:10,11) Zauważmy, iż nie powiedział: 'Wy znacie tajemnicę królestwa niebieskiego' — natomiast: 'Wam dano wiedzieć owe tajemnice.' Nawet Jego uczniowie nie mogli zrozumieć wiele rzeczy, choć z Nim przebywali. W ostatnią noc przed ukrzyżowaniem pouczał ich o wielu ważnych sprawach, z których korzystać mieli w przyszłości, a między innemi rzekł: "Lecz gdy przyjdzie on duch prawdy, wprowadzi was we wszelką prawdę; bo nie sam od siebie mówić będzie, ale cokolwiek usłyszysz, mówić będzie, i przyszłe rzeczy wam opowie." (Ew. Jana 16:13) Duch prawdy, o jakim tu mowa, jest to duch

święty, niewidzialna moc Boża, działająca na umysły ludu sprzymierzonego z Bogiem. Jezus w powyższej cytacie mówiąc o duchu świętym, użył zaimka rodzaju męskiego.

³⁰⁰Uczniowie otrzymali ducha świętego na Zielone Świątki, w pięćdziesiąt dni po zmartwychwstaniu Jezusa. "A gdy przyszedł dzień pięćdziesiąty, byli wszyscy jednomyślnie pospołu. Tedy się stał z prędką z nieba szum, jakoby przypadającego wiatru gwałtownego, i napełnił wszystek dom, kędy siedzieli. I ukazały się im rozdzielone języki na kształt ognia, który usiadł na każdym z nich. I napełnieni są wszyscy duchem świętym, a poczęli mówić innemi językami, jako im duch on dawał wymawiać." (Dzieje Apostolskie 2:1-4) Wyraz "duch" tu użyty nie odnosi się do jakiejś osoby, ale jak i w poprzednich wypadkach, do mocy czyli wpływu Bożego.

³⁰¹Dopiero od zesłania ducha świętego po raz pierwszy uczniowie zaczęli rozumiewać tajemnice Boże. Dla wielu Żydów i Chrześcian z imienia tajemnica Boża była kamieniem obrażenia, ale gdy Bogu we właściwym czasie upodoba się ją objawić, wszyscy odniosą z niej wielkie błogosławieństwa.

³⁰²Tą tajemnicą jest *Chrystus*, władca przez którego odkupienie, wybawienie i błogosławienie rodzaju ludzkiego ma nastąpić. Bóg ukrył tę tajemnicę w ubiegłych wiekach, używając różnych jednostek. Przez cały ten czas tajemnicę Bożą utrzymywano w sekrecie.

³⁰³Śmierć była i jest wielkim nieprzyjacielem człowieka. W śmierci nie masz żadnego żywota. Największem pragnieniem ludzkości zawsze było osiągnięcie żywota wiecznego w szczęśliwości. Od czasu wypędzenia z raju, człowiek szukał za czemś, na czem by mógł oprzeć swe

nadzieje osiągnięcia życia wiecznego. Szatan spowodował śmierć, więc Bóg, wydając wyrok na człowieka, przyobiecał, że nasienie niewiasty zetrze głowę węża. Tego orzeczenia, w rodzaju obietnicy, wtedy Adam nie rozumiał. Od zesłania ducha świętego niektórzy pojęli znaczenie tych słów, jako zapewnienie, że w przeznaczonym czasie nasienie obietnicy, czyli nasienie niewiasty zniszczy Szatana, który ma moc nad śmiercią. Prawie dwa tysiące lat upłynęło zanim Bóg coś więcej w tej sprawie powiedział.

³⁰⁴Potem Jehowa zawołał do Abrahama i uczynił mu obietnicę, że “ w nasieniu twojem błogosławione będą wszystkie narody ziemi.” Słowa te również odnosiły się do tajemnicy, lecz ich nie rozumiano we właściwym świetle. Abraham wierzył, że Bóg będzie błogosławił rodzaj ludzki, lecz nie rozumiał w jaki sposób. W czasie dania obietnicy Abraham nie miał dzieci. Kilka lat upłynęło zanim Izaak, pierwszy syn Abrahama się narodził. Abraham myślał, że jego syn będzie tym władcą, przez którego spłyną na świat błogosławieństwa; lecz Izaak był tylko typem tajemnicy, figurą, użytą przez Boga do wyobrażenia Chrystusa. Tą obietnicę Bóg ponowił Izaakowi i Jakóbowi, a po śmierci Jakóba, jego potomkom, zorganizowanym w dwanaście pokoleń narodu Izraelskiego, wybranego do bliższej społeczności z Bogiem. (1 Mojżeszowa 49:28; 5 Mojżeszowa 26:5) Już między wiernymi Pańskimi zaczęła utrzymywać się myśl, że obiecane błogosławieństwa Boże spłyną na świat przez naród Izraelski. Lecz stało się inaczej. Naród Izraelski dostał się do niewoli egipskiej i wszystkie jego świeckie nadzieje pierzchły. Izraelitów srodze prześladowano, aż Bóg posłał Mojżesza, który ich wywiódł z pod jarzma egipskiego. Mojżesz też był ty-

pem na wielkiego Chrystusa. (Dzieje Apostolskie 3:22) Mojżesz umarł, a obietnica pozostała niespełnioną. Proroctwo Mojżesza, że Bóg wzbudzi w Izraelu wielkiego męża, nakłoniło proroków do wierzenia, że tym mężem będzie któryś z królów Izraelskich.

³⁰⁵Jozue objął stanowisko wodza narodu po Mojżesz. Jego nazwa oznacza zbawiciel lub wyzwoliciel. Lecz i on był tylko typem na prawdziwego Zbawiciela.

³⁰⁶Po pewnym czasie Dawid stał się królem Izraelskim. Żydzi pokładali w nim nadzieję, iż będzie wielkim wybawicielem, lecz gdy się zestarzał i przekazał swój tron Salomonowi, błogosławieństwa nie przyszły. Salomon stał się bardzo słynnym królem z powodu swej mądrości i bogactw, ale i na nim nadzieje Izraela zawiodły. Dawid i Salomon byli tylko typami na mającego przyjść w przeznaczonym czasie Wybawiciela.

³⁰⁷Naród Izraelski podupadł pod rządami Sedekiasza, ostatniego króla. Żydzi dostali się do niewoli Babilońskiej i byli poddani innym narodom, aż po niejakimś czasie zupełnie zostali wypędzeni z Palestyny.

³⁰⁸Powodowani duchem świętym, prorocy święci ogłosili przyjście wielkiego Wybawiciela, oraz Jego cierpienia i późniejszą chwałę, ale swych proroctw nie rozumieli. Dla nich cała ta sprawa była wielką tajemnicą. (1 Piotra 1:11) Nawet aniołowie w niebie starali się wglądnąć w tajniki planu Bożego, lecz na próżno. Zamiarem Bożym było utrzymać całą sprawę w sekrecie aż do przeznaczonego czasu.

³⁰⁹Z czasem Jezus przyszedł na ziemię, a przyjście Jego obwieścił Jan Chrzciciel. Na Niego wskazywano, iż jest Tym, który zgładzi grzech świata. Powołał On

Swych uczniów, i przez trzy i pół lat nauczał ich. Lecz i ci nie zrozumieli tajemnicy Bożej. Spodziewali się, iż Jezus stanie się wielkim królem ziemskim, i że będą mieć udział z Nim w Jego królestwie, jako członkowie gabine-
tu, bo niektórzy dopominali się o prawo siedzenia po prawicy lub po lewicy Jego w królestwie. Spodziewali się, że z Izraela stworzy wielki naród, który rządzić będzie całym światem. Ale gdy Go ukrzyżowano, wielce się zawiedli i zaczęli słabnąć w wierze. (Ew. Łukasza 24:21) Nawet po Jego zmartwychwstaniu nie pojmowali celu Jego przyjscia, gdyż to widoczne jest z ich mowy, w dniu kiedy Pan wstąpił do nieba. "A tak oni zszedłszy się, pytali go, mówiąc: Panie! izali w tym czasie naprawisz królestwo Izraelskie? Lecz on rzekł do nich: Nie wasza rzecz jest znać czasy i chwile, które Ojciec w swojej mocy położył. Ale przyjmiecie moc ducha św., który przyjdzie na was; i będziecie mi świadkami i w Jeruzalemie, i we wszystkiej Judzkiej ziemi, i w Samaryi, aż do ostatniego kraju ziemi. A to rzekłszy, gdy oni patrzali, w górę podniesiony jest, a obłok wziął go od oczów ich." — Dzieje Apostolskie 1:6-9.

³¹⁰Posłuszni przykazaniu Jezusa, wierni uczniowie udali się do Jeruzalemu i zgromadzili się w pokoju na górnem piętrze, wyczekując sami nie wiedząc czego. Dzień się dni tak upłynęło i wstąpił na nich duch święty, niewidzialna moc Boża, według obietnicy Chrystusowej. Teraz dopiero zaczęli rozumiewać tajemnicę Bożą.

³¹¹Jezus wstąpił na wysokości i przedstawił zasługi Swej ofiary Jehowie, a w dowód przyjęcia jej, Bóg posłał ducha świętego uczniom, którzy przez trzy i pół lat w poświęceniu naśladowali Pana. Niezawodnie aniołowie

w niebie też zaczęli cokolwiek rozumiewać tajemnicę. Co za radość sprawiło w niebie ukazanie się Jezusa przed Ojcem i przedstawienie zasług ofiary okupu, którą też Jehowa przyjął! Z pewnością zastępy niebiańskie wydały okrzyk radości i śpiewały pieśń na Jego cześć. Widziały przecież jak zatryumfował nad śmiercią i grobem i jak został wywyższony na stanowisko chwały, następne po Ojcu. Radowały się chóry niebiańskie, podobnie jak Jezus, gdy będąc na ziemi przemyślał o Swej przyszłej chwale. "Dla wystawionej sobie radości, podjął (On) krzyż, wzgardziwszy sromotę, i usiadł na prawicy stolicy Bożej." (Do Żydów 12:2) Co za radość wstąpiła do serc Jego uczniów kiedy zrozumieli tajemnicę Bożą i ujrzeli oczyma duchowego wyrozumienia, jak Bóg prowadził ich i ojców ich przed nimi, przygotowując ich na objawienie tej wielkiej Prawdy!

³¹²Z czasem Saul z Tarsu, później nazwany Świętym Pawłem, również został oświecony i rozumiał zamia-ry Boże. Wtedy napisał: "Który się teraz raduję w do-legliwościach moich dla was, i dopełniam ostatków ucis-ków Chrystusowych na ciele mojem za ciało jego, które jest kościół. Któregom się ja stał sługą według daru Bo-żego, który mi jest dany dla was, abym wypełnił słowo Boże. To jest, tajemnicę onę, która była zakryta od wie-ków i od rodzajów, ale teraz objawiona jest świętym jego. Którym chciał Bóg oznajmić, jakie jest bogactwo tej ta-jemnicy chwalebnej między poganami, która (tajemnica) jest Chrystus między wami, nadzieja ona chwały." (Do Kolosensów 1:24-27) Apostoł kładzie tu specjalny na-cisk na fakt, że tajemnica Boża znana jest tylko dla świę-tych. Święci są to ci, którzy są oczyszczeni, a oczyszcze-

nie przychodzi tylko przez przyjęcie zasługi ofiary Chrystusowej.

³¹³Chrystus znaczy Pomazaniec. Pomazanie oznacza przeznaczenie na pewne urzędowe stanowisko. Chrystus jest narzędziem czyli źródłem błogosławieństw dla rodzaju ludzkiego. Chrystus składa się z Jezusa, wielkiej i potężnej głowy i z 144,000 członków. (Objawienie 7: 4) Jezus Chrystus jest głową, a kościół ciałem. Często słyszymy wyrażenie o grupie ludzi, zwanych naprzykład ciałem rządzącem, z przewodniczącym jako głową na czele. O Chrystusie Apostoł mówi: "A On (Jezus Chrystus) jest przed wszystkimi, i wszystko w nim stoi. On też jest głową ciała, to jest, kościoła, który jest początkiem i pierwotnym z umarłych, aby on między wszystkimi przodkował; ponieważ się upodobało Ojcu, aby w nim wszystka zupełność mieszkała." — Do Kolosensów 1:17-19.

³¹⁴Apostoł Paweł używa ciała ludzkiego jako ilustracyi Chrystusa, onej tajemniczej klasy. Głowa reprezentuje Jezusa, a inne członki ciała, tych, którzy stanowią kościół. "Albowiem jako ciało jedno jest, a członków ma wiele, ale wszystkie członki ciała jednego, choć ich wiele jest, są jednym ciałem: tak i Chrystus . . . . Lecz wy jesteście ciałem Chrystusowem, i członkami, każdy z osobna." — 1 Do Koryntów 12:12,27.

³¹⁵Chrystus też w Piśmie Świętem nazwanym jest nasieniem Abrahamowem według obietnicy. "Lecz Abrahamowi uczynione są obietnice i nasieniu jego; nie mówi: I nasieniom jego, jako o wielu, ale jako o jednym: I nasieniu twemu, które jest Chrystus." (Do Galatów 3:16) Pisząc do zgromadzenia świętych naśladowców Jezusa Apostoł dalej tłumaczy: "Albowiem wszyscy synami Bo-

żymi jesteście przez wiarę w Chrystusie Jezusie. Bo którykolwiek jesteście w Chrystusa ochrzczeni, w Chrystusaście się oblekli . . . A jeźliście wy Chrystusowi, tedyście nasieniem Abrahamowem, a według obietnicy dziedzicami.” (Do Galatów 3:26,27,29) Zatem Chrystus jest tem nasieniem, przez które błogosławieństwa spłyną na świat. Wyraz kościół oznacza wybraną klasę. Podczas wieku ewangelii, to jest, w okresie pierwszego przyjścia Jezusa do Jego wtórego przyjścia, Bóg wybiera kościół, nasienie Abrahama, które we właściwym czasie ma błogosławić resztę rodzaju ludzkiego.

³¹⁶Ta sama klasa nazwana jest wybranymi Bożymi, których Bóg w Swej mądrości przewidział. — 1 Piotra 1:2.

³¹⁷Znowu Apostoł przyrównywa całego Chrystusa do kamienia żywego, mówiąc: “I wy jako żywe kamienie budujcie się w dom duchowy, w kapłaństwo święte, ku ofiarowaniu ofiar przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa . . . . Oto kładę na Syonie kamień narożny węgielny, wybrany, kosztowny; a kto weń uwierzy, nie będzie zawstydzony. Wam tedy wierzącym jest uczciwością.” (1 Piotra 2:5-7) W zwykłych budynkach nie kładzie się kamienia węgielnego; lecz w tym budynku Bożym znajduje się kamień węgielny, a nim jest Jezus Chrystus. Kamień u szczytu piramidy jest węgielnym kamieniem, i sam w sobie stanowi doskonałą piramidę. Inni członkowie ciała zatem muszą podporządkować się pod Chrystusa, który jest węgielnym kamieniem, jak to pięknie pokazuje Wielka Piramida w Egipcie. — Zobacz Izajasza 19:19.

³¹⁸Na innem miejscu ta namaszczonej klasa, której Jezus jest głową, a kościół ciałem, nazwana jest królewskiem kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym. To porównanie wzięte jest z narodu Izraelskiego, a osobliwie z jego kapłaństwa. Apostoł Piotr, mówiąc o tej klasie, dowodzi: "Wy jesteście rodzajem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście opowiadali cnoty, tego, który was powołał z ciemności ku dziwnej swojej światłości: którzyście niekiedy byli nie ludem, aleście teraz ludem Bożym; którzyście niekiedy nie dostąpili byli miłosierdzia, aleście teraz miłosierdzia dostąpili." — 1 Piotra 2:9,10

³¹⁹Członkowie ciała Chrystusowego, kościół, także są nazwani naśladowcami Jezusa; a jako tacy są wezwani do współudziału w cierpieniach, aby potem królować z Nim. "Albowiem na to też powołani jesteście, ponieważ i Chrystus cierpiał za was, zostawiwszy wam przykład, abyście naśladowali stóp Jego." (1 Piotr 2:21) Również Pismo Święte mianuje ich jako Chrześcian. — Nie znaczy to, że ktoś, należąc do jakiejś ziemskiej organizacji, nazwanej kościołem, już jest Chrześcianinem, lub członkiem Chrystusa, w prawdziwym tego słowa znaczeniu. Prawdziwy kościół stanowi ciało Chrystusa, i aby stać się członkiem prawdziwego kościoła, należy naśladować Chrystusa w ścisłym tego słowa znaczeniu. Tej klasie dane są wielkie i kosztowne obietnice w Piśmie Świętem, które zapewniają im współudział w rządach Jezusa Chrystusa. (2 Piotra 1:4) Nie do świata, lecz do Swych naśladowców Jezus rzekł: "Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę żywota." — Objawienie 2:10.

³²⁰Nikt nie może zrozumieć powyższych rzeczy i ocenić właściwie, chyba, że w zupełności ofiaruje się Panu. Apostoł Paweł mówi: "Cielesny człowiek nie pojmuje tych rzeczy, które są ducha Bożego; albowiem mu są głupstwem, i nie może ich poznać, przeto, iż duchownie bywają rozsądzone." (1 Do Koryntów 2:14) Jehowa tak zarządził, że tylko ci, których zmysły są oświecone mocą ducha świętego, którzy postępują według zobowiązań poświęcenia, usprawiedliwienia i są przyjęci przez Pana, mogą zrozumieć i ocenić głębokie tajemnice Boże. Tych Prorok Joel mianuje sługami Bożymi, na których w okresie wieku ewangelii Bóg wylewa ducha świętego, czyli obdarza Swą mocą. W naznaczonym czasie, Bóg wyleje ducha Swego na cały rodzaj ludzki, aby każdy rozumiał Jego wspianiały plan. — Joel 2:28,29.

³²¹Ukrywanie tej tajemnicy jest zobrazowane przez Jehowę w budowlu przybytku na puszczy. Wewnętrzne ściany przybytku były pokryte szczerem złotem. W świątynicy czyli Miejsu Świętem, był złoty świecznik, stół powleczoney złotem z chlebem pokładnym i złoty ołtarz; w Miejsu Najświętszem znajdowała się Arka Przymierza. Wnętrze przybytku było piękne, lecz piękność tą zakryto przed ludem pokryciem z płótna i skór. Kapłani sprawowali obrządku wewnątrz przybytku, a więc niewidzialni przez lud. Jak Bóg ukrył rzeczy figuralne przed wzrokiem ludu Izraelskiego, tak większe chwały i piękność duchownych rzeczy ukrył przed światem, a objawił tym, którzy przyszli do społeczności z Nim przez Chrystusa.

³²²Wiek ewangelii jest pozafiguralnym dniem pojednania. U Żydów był wyznaczony dzień pojednania co roku. W tym dniu tylko kapłan mógł znajdować się w

Miejscu Świętem i Najświętszem; tak i w pozafiguralnym dniu pojednania, tylko mający społeczność z Chrystusem jako Najwyższym kapłanem mogą znajdować się w stanie wyobrażonym przez Miejsce Święte. Panu upodobało się dozwolić podczas wieku ewangelii niektórym zrozumieć Swe Słowo i korzystać z kojącej melodyi harfy Bożej, a w miarę powiększania się światła, zgodność nauk Bożych stawała się coraz doskonalszą. Świat stale poniewierał Chrześcian, ponieważ ich nie rozumiał. Zatem prawdziwi naśladowcy Jezusa w widzeniu świata są wzgardzonym narodem. Prawdziwie poeta wyraził tę myśl, gdy napisał:

Tysiące przeszkód czeka nas,
Zastępy Pańskich sług,
Choć świat nas dziś poniża,
Wywyższy wkrótce Bóg.

³²³Szatan starał się przekreślić każdą część planu Jehowy, więc zorganizował system religijny na ziemi, który Biblia nazywa "tajemnicą nieprawości." (2 Do Tesalonicensów 2:7; Objawienie 17:5) Tę tajemnicę nieprawości Bóg zniszczy w Swym wielkim dniu pomsty, który już się zaczął a to umożliwi światu zrozumieć tajemnicę Bożą. Teraz ona bywa objawiana jednostkom, które przychodzą do Chrystusa. Ważnem przeto jest zapoznać się w jaki sposób człowiek staje się członkiem Chrystusa, onej wielkiej tajemnicy Bożej.

WYBÓR CZŁONKÓW CIAŁA

³²⁴Tajemnica Boża obejmuje wyrozumienie i ocenę zasadniczych prawd pokuty, poświęcenia, usprawiedliwienia, spłodzenia z ducha i uświęcenia. Teraz kolejno zba-

dajmy stopnie, przez jakie człowiek przechodzi, wychodząc ze świata, by stać się członkiem ciała Chrystusowego

³²⁵Z przyczyny nieposłuszeństwa Ojca Adama, wszystkie jego dzieci urodziły się w niedoskonałym stanie, jako grzesznicy. "Niemasz sprawiedliwego ani jednego" (Do Rzymian 3:10; 5:12) Wszyscy ludzie wobec tego nie są w harmonii z Bogiem — nie mają prawa do życia. Jehowie upodobało się, aby w ciągu wieku ewangelii powołać do Jezusa, wielkiego Zbawcy i Odkupiciela, wszystkich, którzy pragną przyjść do społeczności z Nim. Prorok Pański mówi: "Początek mądrości jest bojaźń Pańska." (Psalm 111:10) Pierwszym warunkiem stania się Chrześcianinem jest szczerza chęć poznać Pana i czynić Jego wolę. Człowiek, pożądamy tego, najpierw rozumie, iż jest grzesznikiem od urodzenia, a jednak pragnie przyjść do Boga. Wtedy dowiaduje się, że Jezus jest Jego Odkupicielem i chce więcej o Nim wiedzieć, aby czynić Jego wolę. Taki człowiek w umyśle swym nie pochwała uczynków świata i zaczyna zwracać się do Pana, w zamiarze zrozumienia Jego dróg, i zwraca się do pokuty w miarę, kiedy całkowicie odrzuci drogi światowe. Pokuta oznacza zmianę poglądu na zachowanie się wobec zła.

³²⁶Jezus powiedział: "Żaden do mnie przyjść nie może, jeżeli go Ojciec mój, który mię posłał nie pociągnie." (Ew. Jana 6:44) Teraz człowiek ten jest pociągnięty do Jezusa wiadomością zasłyszaną o Nim, i tem co Jezus dla niego uczynił, oraz swem pragnieniem zmiany postępowania. Gdy ktoś przestanie pochwalać drogi świata i zacznie szukać Pana, jest on w stanie wspomnianym przez Apostoła: "Aby szukali Pana, owaby go snąć namacali

i znaleźli.” (Dzieje Apostolskie 17:27) Gdy zostanie pociągnięty do Jezusa, nawraca się i znajduje się w stanie, o którym Apostoł wspomina: “Przeto pokutujcie, a nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy wasze.” (Dzieje Apostolskie 3:19) Pokuta jest to zmiana umysłu, względem swego stosunku ze złem; zaś nawrócenie oznacza zmianę kierunku. Lecz ani pokuta, ani nawrócenie, ani obydwie razem, nie nawiązują społeczności z Bogiem. Będąc pociągnięci do Jezusa, musimy okazać wiarę. Wiara oznacza *najpierw* zrozumienie i wierzenie w egzystencję Boga; że On jest wielkim nagrodzicielem tych, którzy Go szczerze szukają; że Biblia jest Jego Słowem prawdy; że Jezus jest Jego umiłowanym synem, a naszym Odkupicielem; a *następnie* poleganie bez wątpienia na tych rzeczach, udowadniając tę ufność uczynkami. — Do Żydów 11:1, 6.

³²⁷ Teraz człowiek taki potrzebuje więcej informacji, aby powiększyć swą wiarę, jako Prorok napisał: Świadectwo Pańskie wierne, dające mądrość nieumiejętnemu.” (Psalm 19:8) Takiemu Bóg przez Chrystusa posyła swe poselstwo: “Pójdźcie do mnie wszyscy, którzyście spracowani i obciążeni, a Ja wam sprawię odpocznienie.” (Ew. Mateusza 11:28) Być obciążonym znaczy uprzykrzyć sobie grzeszne postępowanie świata i szczerze pożądać pozbycia się tego ciężaru, Taki zazwyczaj powiada: ‘Sprzykrzyło mi się grzeszne postępowanie. Chcę chodzić drogą prawdy, znać Boga, i czynić Jego wolę.’

³²⁸ Tak człowiek będąc zbliżony do Jezusa, dowiadyuje się przez Słowo Boże, że musi coś czynić. Do niego Jezus przemawia: ‘Jam ci jest ta droga i prawda, i żywot żaden nie przychodzi do Ojca, tylko przez mię.

(Ew. Jana 14:6) Co powinien czynić pokutujący, który jeszcze pozostaje w stanie grzesznym, aby pojednać się z Bogiem? Pismo Święte powiadamia, że koszt sprawiedliwego postępowania jest wielki. Oto co Jezus radzi: 'Siadłszy, obrachuj koszt.' (Ew. Łukasza 14:28) Stąd dowiaduje się, że postępowanie za Jezusem kosztuje wiele czasu i oddanie wszystkich posiadłości Panu. Następnym krokiem stania się Chrześcianinem jest poświęcenie, to jest, poddanie się wszystkim rozporządzeniom Pana, a to uczynić można mówiąc mniejwięcej w ten sposób: 'Błogosławiony Panie, oddaję się całkowicie Tobie. Czyni ze mną według upodobania Twej świętej woli. Pragnę pełnić wolę Twoją.'

³²⁹Ani Pan Jezus ani Ojciec Niebieski nie namawia nikogo, gdyż każdy kto chce zostać Chrześcianinem musi przyjść do Pana, szukając jego pomocy. To jest jasno pokazane, jako niezbędny warunek stania się naśladowcą Jezusa przez słowa Mistrza: 'Jeżeli kto chce iść za mną niechajże samego siebie zaprze, a weźmie krzyż swój, i naśladuje mię!' (Ew. Mateusza 16:24) Zaparcie samego siebie znaczy pozostawienie samolubstwa i postanowienie, by czynić wolę Pana. Co więcej oznacza zupełne oddanie siebie samego — oddanie na pełnienie woli Bożej.

³³⁰Wybrańcy, mający stanowić ciało Chrystusowe, których wybór odbywa się podczas wieku ewangelii, muszą najpierw być usprawiedliwieni, zanim zostaną przyjęci. Są usprawiedliwieni jedynie celem przyjęcia ich, jako części ofiary Pana. Podczas figuralnego dnia pojednania, kiedy najwyższy kapłan Izraelski zabijał zwierzęta, przeznaczone na ofiarę, kozioł Pański wyobrażał klasę, która

zbliża się do Pana przez poświęcenie. Kozioł ten musiał być doskonałym, bez żadnych skaz, co przedstawiało, że wszyscy przyjęci przez Pana, jako część ofiary Jezusa, muszą być doskonali. A skoro człowiek nie jest doskonałym, coś musi być uczynione z nim, zanim może być uznany za doskonałego przez Pana. Innymi słowy musi być usprawiedliwiony. Usprawiedliwienie znaczy pojednanie z Bogiem. To może nastąpić tylko w pewnym określonym przez Pana czasie. (Izajasz 49:8; 61:2) Każdy przychodzący do Jezusa z szczerem pragnieniem przyjęcia do społeczności z Ojcem, we właściwym czasie, może być pewny, iż nie zostanie odrzucony, ponieważ Jezus zapewnił: "Tego, co do mnie przyjdzie, nie wyrzucę precz." (Ew. Jana 6:37) Nie odmówi On przedstawienia prawdziwego poświęcenia Ojcu Niebieskiemu. Rozumie się, to poświęcenie musi być uczynione, zanim dana osoba zostanie przyjętą.

³³¹Bóg Jehowa jest wielkim i mądrym sędzią całego wszechświata. Od niego zależy zawyrokowanie, czy ktoś jest godny przyjęcia lub nie. "Bóg jest, który usprawiedliwia." — Do Rzymian 8:33.

³³²Stopnie niezbędne do usprawiedliwienia, według nauki Pisma Świętego, w streszczeniu są następujące: (1) Wiara w Boga i Jego obietnicę, poparta oddaniem się Panu; (2) przyjęcie zasługi Chrystusa i przedstawienie naszej ofiary Ojcu; i (3) uznanie przez Boga Jehowę, iż jesteśmy usprawiedliwieni. Następujące cytaty z Pisma Świętego wyjaśniają powyższe punkty w następującym porządku. Wiarą jesteśmy usprawiedliwieni (Do Rzymian 5:1); krwią Jezusa jesteśmy usprawiedliwieni (Do Rzymian 5:9); "Bóg jest, który usprawiedliwia." (Do Rzy-

mian 8:33) Chrystus jest wielkim najwyższym kapłanem. Gdy uczynimy z siebie poświęcenie, przedstawia naszą ofiarę Ojcu. (Ew. Jana 6:37) Lecz, aby uczynić naszą ofiarę przyjemną Ojcu, najpierw musi być nam przypisana zasługa ofiary Jezusa. Gdy wstąpił On na wysokości, przedłożył Jehowie cenę okupu, zasługę Swej ofiary, co, jak już przedtem wspomniano, reprezentowane było przez krew. Drugi stopień zatem powzięty jest, kiedy Jezus przypisuje przychodzącemu do Pana zasługę Swej ofiary, co czyni daną jednostkę sprawiedliwą w widzeniu Jehowy. Następnie Jehowa, zważywszy na zasługę ofiary Jezusa, postanawia jakō wielki sędzia, że osoba czyniąca ofiarę ze siebie jest usprawiedliwioną i przyjętą do uczestnictwa w ofierze Jego syna. W ten sposób Jehowa przyjmował nasze ofiary przez cały wiek ewangelii, lecz ten przyjazny czas wkrótce przeminie, a nawet już teraz przemija. — Do Żydów 3:13.

SPŁODZENIE DUCHEM

³³³Gdy ktoś zostanie usprawiedliwiony przez Jehowę, taki jest zaprawdę sprawiedliwym i słusznie może stanowić część wielkiej ofiary umiłowanego Syna Bożego, a temsamem być członkiem tajemniczej klasy, która ma rządzić z Chrystusem. Następnym stopniem, wskazanym przez Słowo Boże, jest spłodzenie usprawiedliwionej istoty, jako nowe stworzenie. Przez spłodzenie rozumieć należy zapoczątkowanie. Spłodzenie nowego stworzenia zatem oznacza rozpoczęcie nowego żywota. Gdy ktoś jest usprawiedliwiony przez Jehowę, ma prawo do życia na ziemi, jako ludzka istota. Prawo to jest właśnie to, co bywa ofiarowane natychmiast. W tym samym czasie Je-

howa spładza usprawiedliwionego do nadziei żywota na wyższym, czyli niebiańskim poziomie, które to powołanie nazwane jest "wysokiem" i "niebieskiem". (Do Filipen-sów 3:14; Do Żydów 3:1) Zapoczątkowanie nowego żywota, czyli spłodzenie, jest w rodzaju kontraktu lub umowy. Wyraz przymierze może także oznaczać umowę. Aby zawrzeć umowę, potrzeba do tego najmniej dwie strony. W tym wypadku obie strony robią pewne przyrzeczenia, i na tych umowa się opiera. Kandydata do stanu usprawiedliwienia w poniższym przykładzie nazwiemy Szczerem Sercem.

³³⁴Szczere Serce przedstawia siebie samego Panu, najwyższemu kapłanowi, zgadzając się czynić wolę Bożą. Z jego strony to przyrzeczenie jest obietnicą obowiązującą go, jako jedną ze stron w kontrakcie, przez Orędownika Jezusa Chrystusa. A gdy Jezus Chrystus jako najwyższy kapłan przedstawi go Ojcu, Jehowa w ten mniej więcej sposób przemawia do Szczerego Serca: 'Zważywszy, że odwróciłeś się od grzechu, przychodząc do Jezusa i uczyniłeś z siebie samego zupełne poświęcenie, okazując tem wiarę w przelaną krew Syna Mego i wiarę w Mój plan; a dalej zważywszy, że Mój umiłowany Syn przypisał ci zasługę Swej ofiary, czyniąc cię przyjemnym w Mojem widzeniu, przyjmuję cię i postanawiam, że jesteś sprawiedliwym, oraz przyjmuję cię jako uczestnika w Jego ofierze. Obdarzam też cię wielkimi i kosztownymi obietnicami, przez które możesz się stać uczestnikiem Boskiej natury.' — 2 Piotra 1:4.

³³⁵W zgodności z tem Święty Jakób podaje: "Prze-to, że chciał, spłodził (popr. tł.) nas słowem prawdy ku temu, żebyśmy byli niejakiemi pierwiastkami stworze-

nia jego.” (Jakóba 1:18) Psalmista wskazuje, że to spłodzenie jest podobne do kontraktu, gdy mówi: “Zgromadźcie mi świętych moich, którzy ze mną uczynili przymierze [kontrakt] przy ofierze.” (Psalm 50:5) Szczere Serce teraz będąc spłodzone duchem ma nadzieję i obietnicę żywota na najwyższym poziomie, to jest, poziomie Boskiej natury. Spłodzone jest ono do nadziei nowego żywota. Święty Piotr tak pisze: “Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa, który według wielkiego miłosierdzia swego spłodził (popr. tł.) nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa od umarłych, ku dziedzictwu nieskazitelnemu i niepokalanemu i niezwiędłemu w niebiesiach dla was zachowanemu, którzy mocą Bożą strzeżeni bywacie przez wiarę ku zbawieniu, które zgotowane jest, aby było objawione czasu ostatecznego.” (1 Piotra 1:3-5) Dziedzictwo, do jakiego Szczere Serce teraz zostało spłodzone jest niezniszczalne, bo Boska natura jest niezniszczalna, to znaczy, że jeśli Szczere Serce wytrwa w wierze aż do śmierci, spełni swoją część kontraktu, może być pewne narodzenia na Boskim poziomie, gdyż Jehowa nigdy nie zmienia się i wiernie wykona Swoją część umowy. W tej myśli Jezus powiada: “Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę żywota.” — Objawienie 2:10.

³³⁶Każdy w ten sposób przedstawiony Ojcu przez Jezusa, usprawiedliwiony, przyjęty, i spłodzony, w Pismie Świętem nazwany jest nowem stworzeniem. “Jeśli kto jest w Chrystusie, nowem jest stworzeniem: stare rzeczy przeminęły, oto się wszystkie nowymi stały.” (2 Do Koryntów 5:17) Osoba taka rozpoczyna nowe życie, które nie jest spowodowane zmianą klimatu, lecz nowym rządzącym

czynnikiem, to jest, wolą Bożą. Szczere Serce, lub któkolwiek poweźmie ten krok, ma przed sobą nowe nadzieje nowe zamiary, nowe ambicje, nowe dążenia i nowe poglądy. Taki nie ubiega się o ziemskie zaszczyty lub sławę. Raczej wiarą wygląda czasu, kiedy z Panem po wszystkie czasy będzie uczestniczyć w kościele Chrystusowym, który ma błogosławić rodzaj ludzki.

³³⁷Taki człowiek jest teraz umarłym, jako ludzka istota według Apostoła Pawła, który tłumaczy: "Albowiemeście umarli, i żywot wasz skryty jest z Chrystusem w Bogu." (Do Kolosensów 3:3) Nowe stworzenie musi być odnawiane, i podtrzymywane wiedzą ze Słowa Bożego, i to nie byle jaką wiedzą, ale znajomością woli Bożej i głębokiem ocenieniem Jego planu. (Do Kolosensów 1:9) Świat nic o tem nie wie, a tylko ci, którzy mają społeczność z Panem. Cały świat pogrążony jest w złem. (1 Jana 5:19) Nowe stworzenie w Chrystusie nappominane jest, aby nie przypodobywało się temu światu lecz przemieniało się przez odnowienie swego umysłu, aby tem okazać się godnem i przyjemnem w widzeniu Bożem. — Do Rzymian 12:2.

³³⁸Spłodzenie odbywa się przez ducha Bożego, czyli duchem świętem. Nadto nowe stworzenie jest namaszczone. To namaszczenie otrzymuje przez wejście do ciała Chrystusowego. Każdy Chrześcianin ochrzczony jest w śmierć Chrystusa, a temsamem ochrzczony do ciała Chrystusowego. Być ochrzczonym w śmierć Chrystusa, znaczy być pogrążonym w śmierć Chrystusa. Tak Apostoł pouczając, zapytuje: "Ażaj niewiecie, iż którykolwiek ochrzczeni jesteście? w Chrystusa Jezusa, w śmierć jego ochrzczeni jesteście?"

Pogrzebieniśmy tedy z nim przez chrzest w śmierć, aby jako Chrystus wzbudzony jest z martwych przez chwałę ojcowską, tak żebyśmy i my w nowości żywota chodzili.” (Do Rzymian 6:3,4) Chrzest wody jest tylko symbolem prawdziwego chrztu; żadnej korzyści nie odniósł by z chrztu wodnego ten, który przedtem nie uczynił prawdziwego chrztu w Chrystusa.

³³⁹Wszyscy, którzy w ten sposób są wszczępieni w ciało Chrystusa otrzymują namaszczenie przez Niego, Onego umiłowanego. To jest pięknie pokazane w obrazie u Izraela. W typie Aaron, najwyższy kapłan, był namaszczony. “Wylał (Mojżesz) także olejek pomazywania na głowę Aaronową i pomazał go na poświęcenie jego.” (3 Mojżeszowa 8:12) Olejek namaszczenia wylewano na głowę Aarona tak, iż ściekał aż do spodu szat jego. (Psalm 133:2) Aaron, jako najwyższy kapłan, był typem na całego Chrystusa, głowę i ciało. Jak olej wylewano na jego głowę, tak iż ściekał do podołka szat jego, tak w pozafigurze Jezus, głowa, w czasie Jego chrztu w Jordanie, otrzymał tam namaszczenie ducha świętego bez miary. (Ew. Mateusza 3:16,17); a podczas Zielonych Świątek jego uczniowie otrzymali namaszczenie ducha świętego. W ciągu całego wieku ewangelii wszyscy, którzy przychodzą do Chrystusa, otrzymują namaszczenie przez Jezusa Chrystusa, z racyi wszczępienia w ciało Chrystusowe.

³⁴⁰Wszyscy, którzy tak są namaszczeni posiadają ducha Pańskiego, który dopomaga im zrozumieć tajemnicę Bożą i ocenić fakt, iż są uczestnikami obietnicy współdziedzicami z Jezusem Chrystusem w królestwie. Być namaszczonym znaczy mieć wyznaczone miejsce w ciele

Chrystusowem. "Tenże duch poświadcza duchowi naszemu, iż jesteśmy dziećmi Bożymi, a jeźliż dziećmi, tedy i dziedzicami w prawdzie Bożymi, a współdziedzicami Chrystusowymi, jeźli tylko z nim cierpimy, abyśmy też z nim byli uwielbieni." — Do Rzymian 8:16,17.

UŚWIĘCENIE

³⁴¹Te nowe stworzenia w Chrystusie, inaczej zwane członkami Jego ciała, muszą być przemienione na wyobrażenie i podobieństwo swej Głowy. (Do Rzymian 8:29) Muszą być uświęcone. Uświęcenie znaczy poświęcić się na służbę Jehowy; oznacza proces przygotowywania nas do uczestnictwa w dziedzictwie świętych w światłości. (Do Kolosensów 1:12) Jestto proces udoskonalania świętych (Do Efezów 4:12), który rozpoczyna się, z chwilą gdy Jehowa przyjmuje nasze poświęcenie i spładza nas, a trwa aż do czasu narodzenia na duchowym poziomie.

³⁴²Przez uświęcenie zatem rozumiemy stanie się Świętym na podobieństwo naszego Pana. O Świętych Pan nasz Jezus tak się wyraził: "Poświęćże je w prawdzie twojej słowo twoje jest prawdą." (Ew. Jana 17:17) Chrześcianin teraz musi spożywać czyli badać Słowo Boże, uczyć się Jego zasad, dowiadywać się o charakterze Jehowy i Jezusa, wreszcie starać się przystosowywać się do ich wzoru. Teraz ma przed sobą nadzieję stania się podobnym Panu w chwale. "A ktokolwiek ma tę nadzieję w nim, oczyszcza się, jako i on czysty jest." (1 Jana 3:3) Postępowy rozwój uświęcenia nadzoruje Pan, używając do tego Swego Słowa. "Bo ten, który poświęca, i ci, którzy bywają poświęceni, z jednego są wszyscy, dla której przyczyny nie wstydzi się ich braćmi nazywać." (Do Żydów

2:11) Z powyższego widzimy, iż Tym, który uświęca jest Jezus Chrystus, a uświęceni są członkowie Jego ciała. Wszyscy ci mają jednego Ojca, Boga Jehowę, zatem stanowią jedno ciało, jedną tajemnicę Bożą.

³⁴³Dzieło uświęcania całkowicie odbywa się w szkole Chrystusowej. Tylko ci, którzy są w tej szkole z Chrystusem, mogą być uświęceni i w końcu stanowić część mistycznego ciała, jako klasa królestwa niebieskiego, sprawująca urzędy wielkiego proroka, kapłana i króla.

³⁴⁴Tajemnicą ukrytą od wieków dla rodzaju ludzkiego, a teraz objawioną tylko świętym, jak apostoł Paweł tłumaczy, jest Chrystus; a Chrystus w nas jest nadzieją chwały. Ci, którzy są w Chrystusie, i którzy posiadają ducha Chrystusowego w sobie mają chwalebną nadzieję, że narodzą się na duchowym Boskim poziomie, jako członkowie ciała Chrystusowego. Ci są powoływani do zdobycia chwały naszego Pana; dla nich są dane wielkie i kosztowne obietnice Słowa Bożego. Prorok, mówiąc o tej klasie powiada: "I oglądają narody sprawiedliwość twoją, i wszyscy królowie sławę twoją; i nazwą cię imieniem nowem, które usta Pańskie mianować będą. I będziesz koroną ozdobną w ręce Pańskiej, i koroną królestwa w ręce Boga twego." (Izajasz 62:2,3) Ci mają obietnicę, że "Gdy się Chrystus on żywot nasz, pokaże, tedy i wy z nim okażecie się w chwale." (Do Kolosensów 3:4) "Tedy sprawiedliwi lśnić się będą jako słońce w królestwie Ojca swego." — Ew. Mateusza 13:43.

³⁴⁵Apostoł Paweł twierdzi, iż Bóg postanowił go z łaski Swej sługą, ażeby głosić narodom niezgłębione bogactwa Chrystusa: "iżbym objaśnił wszystkim, jakaby była społeczność onej tajemnicy zakrytej od wieków w

Bogu, który wszystko stworzył przez Jezusa Chrystusa, aby przez zbór wiadoma była księstwom i mocom na niebieszech nader rozliczna mądrość Boża, według postanowienia wiecznego, które uczynił w Chrystusie Jezusie, Panu naszym." (Do Efezów 3:7-11) A więc widzimy, że tą wielką tajemnicą jest Chrystus, i że przez sześć tysięcy lat Jehowa czynił przygotowania, udoskonalał i uzupełniał tą wielką tajemnicę. A gdy całość zostanie zebrana, Bóg użyje Chrystusa, jako Swego proroka, kapłana i króla, aby rządzić narodami i błogosławić je według Swjej obietnicy.

⁸⁴⁶Apostoł twierdzi, że wszystko stworzenie wspólnie wzdycha i boleje oczekując objawienia się tej wielkiej tajemnicy. (Do Rzymian 8:19-22) Ludzie nie wiedzą na co czekają, a mimo to, gdy wielka tajemnica się objawi i królestwo Mesjasza zostanie ustanowione, Bóg obdarzy ludzkość błogosławieństwami od dawna przyobiecawanymi, a w końcu wola Jego będzie pełniona tak na ziemi jak w niebie.

Co to jest tajemnica? ¶ 298.

W jaki sposób Jehowa ukrył w tajemnicy Swój plan przed ludźmi? ¶ 298.

Czy Bóg długo miał Swój plan w tajemnicy? ¶ 298.

Dlaczego Jezus, będąc na ziemi pouczał lud w przypowieściach? ¶ 299.

Czy uczniowie zawsze Go rozumieli? ¶ 299.

Czy powiedział Swym uczniom jak będą nauczani po Jego odejściu? Jeśli tak, to w jaki sposób ¶ 299,

Co oznacza duch prawdy? ¶ 299.

Kiedy duch święty wstąpił na Apostołów? Co Biblia mówi o tem? ¶ 300.

Co oznaczają wyrazy "duch święty"? ¶ 300.

Kiedy tajemnica Boża została zrozumianą przez Apostołów? ¶ 301.

Jaki wpływ ta tajemnica wywarła na Żydach i tak zwanych Chrześcian? ¶ 301.

Określ tajemnicę Bożą? ¶ 302.

W jaki sposób Bóg przepowiedział tą tajemnicę? ¶ 302.

Kto jest wielkim nieprzyjacielem człowieka? ¶ 302.

Co było i jest największem pożądaniem człowieka? Odkąd człowiek ma to pożądanie? ¶ 303.

Kto był przyczyną śmierci człowieka? ¶ 303.

Gdy Bóg wydał wyrok na człowieka w ogrodzie Eden, czy było zrozumianem zdanie: 'Nasienie niewiasty potrze głowę węża?' ¶ 303.

Odkąd zaczęto je rozumiewać. ¶ 303.

Jaką wielką obietnicę dano w dwa tysiące lat po wygnaniu człowieka z raju? Powtórz tą obietnicę. ¶ 304.

Czy ta obietnica odnosiła się do tajemnicy Bożej? Czy rozumiano ją wtenczas? ¶ 304.

Czy Abraham rozumiał obietnicę mu daną? ¶ 304.

Czy Abraham miał dzieci onego czasu? ¶ 304.

Przez kogo Abraham spodziewał się, że Bóg ześle błogosławieństwa na ludzkość? ¶ 304.

Komu odnowiono obietnicę? ¶ 304.

Czego spodziewano się po nasieniu Abrahama? ¶ 304.

Jaki skutek miała niewola egipska na żydowskie nadzieje? ¶ 304.

Kogo Bóg posłał jako wybawiciela Izraelitów z Egiptu? Na kogo był on typem? ¶ 304.

Jaki wpływ wywarła na lud prorocza mowa Mojższa, odnośnie do obiecanego Króla? ¶ 304.

Co znaczy nazwa Jozue? Na kogo był on typem? ¶ 305.

Który król Izraelski był miłowany w narodzie? Kogo Żydzi się spodziewali z jego pokolenia? ¶ 306.

Kto odziedziczył tron po tym królu? ¶ 306.

Z czego był Salomon sławnym? ¶ 306.

W jaki stan popadł Izrael, za panowania Sedekiasza? ¶ 307.

Czy prorocy, którzy przepowiadali przyjście Mesyasza, rozumieli swe proroctwa? ¶ 308.

Czy dozwolono aniołom w niebie rozumieć te proroctwa? ¶ 308.

Dlaczego Bóg zachowywał tę tajemnicę? ¶ 308.

Kto oznajmił przyjście Jezusa? Co stanowiło jego specjalne poselstwo? ¶ 309.

Ilu Apostołów Jezus wybrał? ¶ 309.

Jak długo nauczał ich osobiście? ¶ 309.

Czego spodziewali się apostołowie odnośnie do Jezusa? ¶ 309.

Jaki wpływ wywarła na nich nagła śmierć Jezusa? ¶ 309.

Czego spodziewali się po Jego zmartwychwstaniu? Dlaczego? ¶ 309.

Co Jezus powiedział im, tuż przed wstąpieniem do nieba? ¶ 309.

Gdzie się zatrzymali Apostołowie po wniebowstąpieniu?

Jak długo czekali na jakiś znak od Pana? ¶ 310.

Jak objawiła się im Boska moc w Zielone Świątki? ¶ 310.

Jak Jehowa objawił ludziom uznanie zasług Chrystusa jako ofiary za grzech ¶ 311.

Czy możemy mniemać, iż radość panowała w niebie, gdy Jezus przedstawił zasługi Swej ofiary? Jeśli tak, to dlaczego? ¶ 311.

Jaki wpływ na Apostołów wywarło zrozumienie tajemnicy Bożej? ¶ 311.

Co Święty Paweł powiedział o tajemnicy Bożej? ¶ 312.

Co oznacza wyraz „święty”? ¶ 312.

Co oznacza nazwa „Chrystus”? ¶ 313.

Co znaczy „namaszczenie”? ¶ 313.

Z kogo składa się Chrystus? ¶ 313.

Kto jest głową, a kto ciałem Kościoła? ¶ 313.

Co Biblia podaje o tem: kto jest Głową, a kto ciałem Chrystusa? ¶ 313.

W jaki sposób Święty Paweł użył ciała ludzkiego by zobrażać ciało Chrystusowe? ¶ 314.

Co rozumiemy przez "nasienie Abrahama"? Potwierdź swe wywody cytata z Biblii. ¶ 315.

Co oznacza wyraz "kościół"? ¶ 315.

Którzy są "wybrańcami Bożymi"? ¶ 316.

Udowodnij z Biblii, że członkowie Chrystusa nazwani są "żywymi kamieniami." ¶ 317.

Kto jest kamieniem węgielnym domu Bożego? ¶ 317.

Która budowla na ziemi wyobraża Kościół Chrystusowy? ¶ 317.

Z kogo składa się królewskie kapłaństwo? Co Biblia mówi o tem? ¶ 318.

Dlaczego członkowie kościoła nazwani są naśladowcami Jezusa? ¶ 319.

Do czego są oni powołani? ¶ 319.

Określ wyrażenie "Chrześcianin." ¶ 319.

Czy każdy członek kościoła jest chrześcianinem? Jeżeli nie, to dlaczego? ¶ 319.

Jakie obietnice dane są chrześcianinowi? Udowodnij swe wywody Pismem Świętem ¶ 319.

Jaka szczególna nagroda jest obiecana tym, którzy pozostaną wiernymi, aż do śmierci? ¶ 319.

Czy każdy może zrozumieć te wielkie prawdy? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 320.

Co jest niezbędnem do zrozumienia tajemnicy Bożej? ¶ 320.

Co mamy rozumieć przez zdanie proroka Joela: "sługi i służebnice Pańskie"? ¶ 320.

Jak przedstawiono tajemnicę Bożą w umeblowaniu przybytku? ¶ 321.

Czy lud mógł widzieć kapłana pełniącego obrządki w Przybytku? ¶ 321.

Co to ukrycie kapłana w Miejscu Świętem znaczyło, odnośnie tajemnicy Bożej? ¶ 321.

Co jest pozafiguralnym dniem pojednania? ¶ 322.

Jak często Żydzi obchodzili dzień pojednania? ¶ 322.

Kto tego dnia mógł znajdować się w Miejscu Świętem i Najświętszem, w Przybytku? ¶ 322.

Co to wyobraża w pozafigurze? ¶ 322.

Dlaczego naśladowcy Jezusa byli i są znienawidzeni przez świat? ¶ 322.

W jaki sposób Szatan sfalszował tajemnicę Bożą? Co Biblia o tem mówi? ¶ 323.

Jaki koniec czeka tajemnicę nieprawości? ¶ 323.

Czy ważnem jest wiedzieć w jaki sposób można się stać członkiem owej tajemniczej klasy? ¶ 323.

Co obejmuje zrozumienie tajemnicy? ¶ 324.

W jakim stanie rodzi się cały rodzaj ludzki? ¶ 325.

Kogo Jehowa pociąga do Jezusa podczas wieku ewangelii? ¶ 325.

Co jest początkiem mądrości? Podaj dowód z Biblii. ¶ 325.

Co jest niezbędne by stać się Chrześcianinem? ¶ 325.

Co oznacza pokuta? ¶ 325.

Jak bywamy pociągani do Jezusa? ¶ 326.

Kiedy można orzec, że dana osoba jest nawróconą? ¶ 326.

Określ różnicę pomiędzy pokutą, a nawróceniem. ¶ 326.

Czy pokuta i nawrócenie przybliżają grzesznika do społeczności z Bogiem? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 326.

Co to jest wiara? ¶ 326.

Jak można pomnożyć wiarę? ¶ 327.

Co Jezus mówi do szukających Boga, a znużonych? ¶ 327.

Co się rozumie przez słowa: "znużeni i obciążeni"? ¶ 327.

W jaki sposób można zbliżyć się do Jehowy? 328.

Co Jezus mówi do tego, który szuka prawdy? ¶ 328.

Co znaczy poświęcenie? Jak możemy się ofiarować Panu? ¶ 328.

Czy jestto właściwem namawiać kogoś do poświęcenia się Panu? ¶ 329.

Co Jezus mówi do tych, którzy pragną stać się Jego naśladowcami? ¶ 329.

Określ znaczenie zaparcia siebie samego. ¶ 329.

Dlaczego jesteśmy usprawiedliwieni w ciągu wieku ewangelii? ¶ 330.

Co wyobrażało zabicie kozła Pańskiego przez najwyższego kapłana? ¶ 330.

Co wskazywał fakt, że kozioł ten musiał być bez zma-
zy? ¶ 330.

Co oznacza wyraz "usprawiedliwienie"? ¶ 330.

Kiedy można złożyć ofiarę, celem usprawiedliwienia?
Co Biblia mówi o tem? ¶ 330.

Jakie zapewnienie posiadamy, że ofiara nasza będzie przy-
jęta? ¶ 330.

Czy poświęcenie musi być uczynione przed czy też
po przedstawieniu Jehowie poświęcającego się? ¶ 330.

Kto jest wielkim Sędzią wszechświata? Kto nas usprawie-
dliwia? Co Biblia w tej sprawie powiada? ¶ 331.

Podaj stopnie niezbędne do usprawiedliwienia. ¶ 332.

Przycocz Pisma wyliczające stopnie do usprawiedli-
wienia, w wymienionym porządku. ¶ 332.

W jakim celu Bóg usprawiedliwia niektórych w wie-
ku ewangelii? ¶ 333.

Co znaczy spłodzenie jako "nowe stworzenie"? ¶ 333.

Jak korzysta człowiek z usprawiedliwienia przez Jeho-
wę? ¶ 333.

Co ów człowiek składa w ofierze? ¶ 333.

Do czego spładza Jehowa poświęcającego się? ¶ 333.

Jakie jest to spłodzenie? ¶ 333.

Ile stron może zawierać kontrakt? Co człowiek daje
od siebie za spłodzenie do nowego stworzenia? ¶ 333.

Określ zarysy układu między Szczerem Sercem, które
przedstawia się Panu, a Jehową, który usprawiedliwia i
spładza je. ¶ 334.

W tym procesie jaki urząd sprawuje Pan nasz Jezus?
¶ 334.

Co znaczy wyraz "orędownik"? ¶ 334.

Udowodnij z Nowego i Starego Testamentu, że spło-
dzenie jest jakoby kontraktem. ¶ 335.

Do czego Szczere Serce jest spółdzone? ¶ 335.

Przytocz Pismo, odnoszące się do natury, do jakiej o-
no jest spółdzone? ¶ 335.

Jeśli spółdzony duchem świętym wytrwa w wierze aż
do śmierci, jaka nagroda czeka go? Co Biblia mówi o tem?
¶ 335.

Jak spółdzony do Boskiej natury nazwany jest w Piśmie
Św.? Udowodnij z Biblii. ¶ 336.

Jaką wielką nadzieję teraz posiada nowe stworzenie w
Chrystusie? ¶ 336.

Dlaczego mówimy, iż spółdzony duchem jest umarły jako
ludzka istota? ¶ 337.

Czy nowe stworzenie potrzebuje się odnawiać, będąc
w ludzkim ciele? Jeśli tak, jak to się odbywa? ¶ 337.

Dlaczego świat nic nie wie o rozwoju nowego stworze-
nia? ¶ 337.

Jak nowe stworzenie bywa przemieniane? ¶ 337.

Co to oznacza ochrzcenie się w Chrystusa? ¶ 338.

Jakie znaczenie ma wodny chrzest czyli zanurzenie w wo-
dzie? ¶ 338.

Czy ma jakie znaczenie chrzest wody? ¶ 338.

Którzy to są namaszczeni w Chrystusie? ¶ 339.

W jaki sposób Aaron to ilustrował? Co Pismo Św. o tem
mówi? ¶ 339.

Kogo reprezentował Aaron, jako najwyższy kapłan? ¶ 339.

Co oznacza namaszczenie? ¶ 339.

Udowodnij Biblią, jak możemy poznać, że jesteśmy spłod-
zeni i namaszczeni od Pana. ¶ 340

Co oznacza "uświęcenie"? Udowodnij z Pisma Św. ¶ 341.

Odkąd zaczyna się proces uświęcania i jak długo trwa?
¶ 341.

Jak bywamy uświęceni? Co Biblia mówi o tem? ¶ 342.

Jaki wpływ na uświęcenie ma nadzieja chwały? ¶ 342.

Dlaczego Jezus nazywa członków Swojego ciała braćmi?
¶ 342.

Kto jest ojcem Głowy i Ciała Chrystusowego? ¶ 342.

W jakiej szkole ma miejsce uświęcenie? ¶ 343.

Czy może kto poza szkołą Chrystusa być uświęconym?
¶ 343.

Jaka nadzieja wystawiona jest dla tych, którzy są w Chrystusie i mają ducha Chrystusowego? ¶ 344.

Jakie obietnice są im darowane? ¶ 344.

Przytocz z Pisma niektóre z obietnic im danych. ¶ 344.

Podaj jedną z przyczyn ustanowienia Św. Pawła nauczycielem. Przytocz jego własne słowa. ¶ 345.

Jakie jeszcze tytuły, nosi owa klasa tajemnicy? Jaki urząd będzie ta klasa sprawować w przyszłości? ¶ 345.

Jak Bóg użyje tą klasę tajemnicy w przyszłości na korzyść świata? ¶ 346.

ROZDZIAŁ IX

Struna 8: *Powrót Naszego Pana*

WYOBPAŹCIE sobie, że wasz najlepszy przyjaciel i dobroczyńca udał się w długą podróż i spodziewacie się jego powrotu, ponieważ odchodząc przyobiecał, iż wróci. Dalej wyobraźcie sobie, że w czasie, gdyście wyczekiwali jego powrotu, przychodzi do was wiadomość, iż ów już przybył. Wiadomość taka z pewnością napełniłaby was radością do stopnia, że trudnoby wam przyszło powstrzymać się od śpiewu.

³⁴⁸Przyjacielem jest ten, który nas stale miłuje; ten, który nawet bez naszej wiedzy robi ofiary, aby przyczynić się do naszego dobra. Największym przyjacielem człowieka jest Chrystus Pan, albowiem pozostawił Swe bogactwa i chwałę, stał się człowiekiem i poniósł sromotną śmierć na krzyżu celem uzyskania dla człowieka pełnej i sprawiedliwej sposobności ubiegania się o błogosławieństwa żywota wiecznego. — Ew. Jana 15:13.

³⁴⁹Fakta pokazują, że dziewiętnaście stuleci temu Jezus odszedł w daleką podróż, aż do samego nieba; że odchodząc, przyobiecał Swym uczniom, że powróci i że przy wtórem przyjściu obdarzy cennymi darami wszystkich, którzy miłują objawienie Pańskie. Jeżeli fakta wykazują, że **ten** drogi przyjaciel już powrócił i że wkrótce wszystkie nadzieje Chrześcian mają się spełnić i że cały świat ma być wkrótce błogosławiony, co za niewymowną radość powinno to nam sprawić! Wszyscy, którzy czuwali i czeka-

li na Jego przyjście teraz wznoszą radosne hymny ku czci Swego Pana. W tym rozdziale zamierzamy udowodnić fakt powrotu Pana, sposób, czas i cel tego powrotu, i że On już przyszedł.

³⁵⁰Od wieków Żydzi spodziewali się i modlili się za przyjściem Mesjasza. Przez dziewiętnaście stuleci Chrześcianie modlili się i wyczekiwali przyjścia Pana Jezusa Chrystusa. Mesjasz i Chrystus mają to samo znaczenie, to jest, Pomazaniec. Cały świat ludzkości, chodzący w ciemności, obarczony przeróżnymi ciężarami, wzdycha i cierpi w boleściach, oczekując pomocy, lecz nie wie skąd ona przyjdzie. (Do Rzymian 8:19,22) W istocie, świat czeka na Mesjasza, czyli Chrystusa i Jego królestwo sprawiedliwości. Gdy świat przyjdzie do znajomości, że Pan, On wielki Wybawiciel i dobroczyńca człowieka powrócił, każde szczere serce napełni się radością i z wdzięczności odpowie pieśnią wesela.

³⁵¹Dla Chrześcianina powrót Pana jest najcenniejszą struną na harfie Bożej. Dźwięki jej wydają melodyę najprzyjemniejszą dla ich ucha, niezrównaną w swej słodyczy. Błogosławione są oczy tych, którzy widzą, i uszy tych, którzy słyszą, że Pan powrócił i teraz jest obecny.

³⁵²Cierpienia i wzdychania całego stworzenia z każdym dniem wzrastają. Okoliczności te nakłaniają ludzi do myślenia o znaczeniu obecnych wypadków. Czas nadszedł, aby wszyscy obudzili się ze snu i gorliwie dopytywali się o obecności Króla królów.

FAKT JEGO PRZYJŚCIA

³⁵³Powody oczekiwania na wtóre przyjście naszego Pana są liczne, lecz jeśli ich nie przywołamy pod uwagę,

choćbyśmy je kiedyś znali, możemy przeoczyć ich ważność. Jeżeli ich dotychczas nie znamy, rozpatrzenie tych powodów nasyci łaknącą duszę. Powinniśmy się kierować rozumem badając zagadnienia biblijne. Zdrowy rozsądek i Słowo Boże rozwiążą zadawalniającą każdą kwestyę. "Przyjdźcież teraz a rozpierajmy się z sobą, mówi Pan." (Izajasz 1:18) W miarę jak wzrok nasz duchowego wyrozumienia o Boskim planie powiększa się, widzimy przyczyny każdego stopnia w rozwoju tegoż planu.

³⁵⁴Pisma, dotąd rozpatrzone, udowodniły nam, że Jezus Chrystus umarł i zmartwychwstał, ażeby stać się odkupicielem rodzaju ludzkiego; że wstąpił na wysokości i przedstawił wartość Swej ofiary za człowieka, i że kiedyś ludzie mają otrzymać sposobność korzystania z tej wielkiej ofiary. (1 Do Tymoteusza 2:5,6) Jeżeli rodzaj ludzki ma korzystać z ofiary Pana po wyrozumieniu tego faktu, wynika z tego, iż jest jakaś łączność między ludzkością a Jezusem, co do pojednania człowieka z Bogiem. Jeżeli prawdą jest twierdzenie Pisma, że Bóg stworzył ziemię na mieszkanie ludzkie, że nie na próżno ją stworzył, i że ziemia trwa na wieki; i jeśli według obietnicy Abrahama, przez Chrystusa mają przyjść błogosławieństwa dla ludzkości, — prawdą też musi być, że Pan ustanowi porządek rzeczy w świecie, aby umożliwić człowiekowi korzystanie z rzeczy, które Bóg przeznaczył dla niego, i że Pan musi być obecny, aby ustanowić taki sprawiedliwy ustrój na ziemi.

³⁵⁵Lecz ostrzegamy badacza przed zbyt niemię oddawaniem się teorii i domysłom. Niech Pismo Święte udowodni każdy wniosek i usunie wszelką wątpliwość na zaw sze. Prorok Boży dawno przepowiedział przyjście wład-

cy, który ustanowi sprawiedliwe rządy: a “nazwią imię jego: Dziwny, Radny, Bóg mocny, Ojciec wieczności, Książę Pokoju; a ku rozmnożeniu tego państwa i pokoju, któremu końca nie będzie.” (Izajasz 9:6,7) Ten Ojciec wieczności będzie miał potomstwo, obdarzone żywotem wiecznym. Z tej obietnicy widzimy, że zostanie ustanowiony rząd, w którym człowiek otrzyma przywilej żywota wiecznego.

³⁵⁶Jak już poprzednio zaobserwowano, Jehowa uczynił przymierze z narodem Izraelskim, wyłączając wszystkie inne narody. Dał mu prawo, które chroniło go od wpływów i podstępów przeciwnika i miało doprowadzić do Chrystusa, wielkiego Mesjasza. Żydzi, jako naród, nie zachowali tego prawa, ponieważ byli niedoskonalimi, a niektórzy ich królowie nawet bardzo niegodziwi. Nadszedł czas, że Bóg przez proroka rzekł do Sedekiasza, ostatniego króla Izraelskiego: “A ty, nieczysty bezbożniku, księciu Izraelski: którego dzień przychodzi, gdy nieprawość skończona będzie; tak mówi panujący Pan: Zdejm tę czapkę, a zrzuc tę koronę, która już nigdy takowa nie będzie; tego, który w poniżenie przyszedł, wywyższę, a wywyższonego poniżę. Wniwecz, wniwecz, wniwecz ją obrócę, czego pierwaj nie bywało, aż przyjdzie ten, co do niej ma prawo, któremu dał.” — Ezechiel 21:25-27.

³⁵⁷Z tego wnosić należy, że w przyszłości miał przyjsć wielki władca i ustanowić królestwo sprawiedliwości, mając do tego pełne prawo.

³⁵⁸Po obaleniu tronu Sedekiasza, Bóg dozwolił poganom ustanowić uniwersalne królestwo na ziemi. Pan przez proroka Daniela w obrazie pokazał rozwój czterech uniwer-

lainych państw, które przez jakiś czas miały istnieć a po nich miał przyjść ten, który do władzy ma prawo. Spodziewać się należy, że niesprawiedliwe rządy będą robić wysiłki, aby jak najdłużej utrzymać się przy władzy, i że uparcie bronić będą swych tronów już za obecności wielkiego Króla. Lecz On położy im koniec. Pan przez proroka Daniela mówi: "Za dni tych królów wzbudzi Bóg niebieski królestwo, które na wieki zepsute nie będzie, a królestwo to na inszy naród nie spadnie, ale ono połamie, i koniec uczyni tym wszystkim królestwom, a samo stać będzie na wieki." (Daniel 2:44) Wnioskować należy, iż sprawiedliwy Król musi być obecny zanim obecne królestwa upadną. Pismo Święte nazywa to sprawiedliwe królestwo niebieskiem królestwem, albowiem według woli Bożej, kierowane będzie niewidzialną mocą wielkiego Mesjasza.

³⁵⁹Wyraz królestwo ma podwójne znaczenie: (1) w odniesieniu do króla lub władcy — rządzący lub kierujący czynnik; lub (2) kraj i jego mieszkańcy. Prawie wszystkie przypowieści Jezusa dotyczyły królestwa Bożego, czyli królestwa niebieskiego. Tak ważną rolę w planie Bożym odgrywa to Królestwo, że Jezus nauczył Swych uczniów modlić się: "Przyjdź królestwo twoje; bądź wola twoja jako w niebie tak i na ziemi." (Ew. Mateusza 6:10) Od tego czasu Chrześcianie modlili się o to Królestwo, spodziewając się, iż proźbie ich Bóg zadosyćuczyni. Powyżej przytoczone cytaty wyraźnie udowadniają, że takie królestwo sprawiedliwości będzie wprowadzone w życie. Kto zatem, będzie królem w tem wielkiem i chwalebnem królestwie? Pismo Święte odpowiada, że Jezus Chry-

stus, Syn Boży. — Ew. Łukasza 22:30; Do Kolosensów 1:13; 2 Piotra 1:11; Ew. Mateusza 28:18.

³⁶⁰Gdy Jezusa stawiono przed Piłatem pod oskarżeniem zdrady stanu, ponieważ nauczał o Swem nadchodzącem królestwie,, Piłat go zapytał: "Tyżeś jest król żydowski?" Na co Jezus odpowiedział: "Królestwo moje nie jest z tego świata." (Ew. Jana 18:33,36) Wyraz "świat", tu użyty, oznacza społeczny i polityczny ustrój. Biblia poucza, że od czasu obalenia Sedekiasza do ustanowienia królestwa sprawiedliwości, mają panować pogaństwo, których kierownikiem jest Szatan, niewidzialny władca i bóg tego świata. (2 Do Koryntów 4:3,4) Jezus nazywa go księciem tego świata. (Ew. Jana 12:31) Rządy Szatana są niesprawiedliwe, złe i dyabelskie; gdy przyjdzie Ten, który do władzy ma prawo, ustanowi sprawiedliwe królestwo w miejsce niesprawiedliwego ustroju Szatana. Ze słów Jezusa do Piłata rozumiemy zatem, że choć Jego królestwo należało do przyszłości, napewno miało być ustanowione.

³⁶¹Jezus powiedział przypowieść Swym uczniom o grzywnach, w której Siebie samego przedstawił jako człowieka zacnego rodu, odchodzącego do dalekich krajów, aby objąć królestwo i powrócić. Wyraźnie zaznacza, iż ów człowiek powrócił. "Rzekł tedy: Niektóry człowiek rodu zacnego jechał w daleką krainę, aby sobie wziął królestwo, i zasię się wrócił. A zawoławszy dziesięciu sług swoich, dał im dziesięć grzywien i rzekł do nich: Handlujcie, aż przyjadę . . . . I stało się, gdy się wrócił wzięwszy królestwo, że rozkazał do siebie zawołać sług onych, którym był dał pieniądze, aby się dowiedział, co który handlując zyskał." (Ew. Łukasza 19:12-15) Podobny o-

braz naszkicowany jest w przypowieści o talentach. (Ew. Mateusza 25:14) W dowód, że powróci, Jezus rzekł: "A gdy przyjdzie Syn człowieczy w chwale swojej, i wszyscy święci Aniołowie z nim, tedy usiądzie na stolicy chwały swojej; i będą zgromadzone przedzeń wszystkie narody." — Ew. Mateusza 25:31,32.

³⁶²Na krótko przed ukrzyżowaniem dał On naukę Swym uczniom, z której zrozumieli, choć nie zupełnie, że miał być od nich wzięty. Ta wieść ich bardzo zatrwożyła. Wtedy Jezus jasno powiedział im: "Niechaj się nie trwoży serce wasze; wierzycie w Boga, i w mię wierzycie. W domu Ojca mego wiele jest mieszkania; a jeśli nie, wżdybymci wam powiedział. Idę, abym wam zgotował miejsce; a gdy odejdę i zgotuję wam miejsce, przyjdę zasię i wezmę was do siebie, żebyście, gdzie ja jest, i wy byli." (Ew. Jana 14:1-3) To jest niezaprzeczalny dowód wtórego przyjścia Pana.

³⁶³Po zmartwychwstaniu Pan powiedział uczniom, że wstępuje do Boga Ojca w niebie. (Ew. Jana 20:17) W czterdzieści dni po zmartwychwstaniu był z Swymi uczniami na Górze Oliwnej i przykazał im wrócić do Jeruzalemu i oczekiwać na ducha świętego, aby później świadczyć o Nim. "A to rzekłszy, gdy oni patrzyli, w górę podniesiony jest, a obłok wziął go od oczów ich. A gdy za nim do nieba idącym pilnie patrzyli, oto dwaj mężowie stanęli przy nich w białem odzieniu. I rzekli: Mężowie Galilejscy! przecz stoicie, patrząc w niebo? Ten Jezus, który w górę wzięty jest od was do nieba, tak przyjdzie, jakoście go widzieli idącego do nieba." (Dzieje Apostolskie 1:9-11) Bez kwestyi, ci mężowie, którzy w białych szatach stali przy Apostołach, byli posłannikami

lub aniołami Bożymi, w ciałach ludzkich, przyjętych na tą specjalną okazję, a potem rozproszonych na pierwiastki, z jakich się wzięły. Ten dodatkowy dowód dano celem utwierdzenia uczniów w wierze, iż Pan powróci.

³⁶⁴Fakt ten tak stanowczo upewnił Apostołów, że często mówili i pisali o wtórem przyjściu Pana. W istocie, na wtóre przyjście Pana wszyscy prawdziwi Chrześcianie oczekiwali, jako na najważniejszy dla nich wypadek. (1 Do Koryntów 1:7; 15:23; 1 Do Tesalonicensów 2:19; 2 Do Tesalonicensów 2:8; Jakób 5:7,8; 2 Piotra 1:16; Dzieje Apostolskie 3:19-21; Do Filipensów 3:20) O przyjściu i błogosławieństwach, wynikających z Jego obecności dla wiernych, Apostoł Paweł tak pisze do Tymoteusza: "Albowiem ja już bywam ofiarowany, a czas rozwiązania męgo nadchodzi. Dobrym bój bojowałem, biegiem wykonałem, wiarę zachowałem; zatem odłożona mi jest korona sprawiedliwości, którą mi odda w on dzień Pan, sędzia sprawiedliwy, a nie tylko mnie, ale i wszystkim, którzy umiłowali sławne przyjście jego." — 2 Do Tymoteusza 4:6-8.

³⁶⁵Księga Objawienia w naszych Bibliach jest objawieniem Jezusa Chrystusa, którą dał po uwielbieniu. Kończy On to objawienie, mówiąc przez Świętego Jana: "Tak mówi ten, który świadectwo daje o tych rzeczach: Zaiste, przyjdę rychło;" na co Św. Jan odpowiada: "I owszem przyjdź, Panie Jezusie!" — Objawienie 22:20.

³⁶⁶Ze Pan ma mieć królestwo sprawiedliwości, że Jezus Chrystus będzie wielkim Królem tego Królestwa, i że Pan po raz wtóry przychodzi, aby rządzić, jasno poucza

Pismo Święte i nie pozostawia gruntu do powątpiewania. Waznem teraz jest rozwiązać pytanie:

W JAKI SPOSÓB JEZUS MIAŁ PRZYJŚĆ?

³⁶⁷Bez wahania należy zdecydować, że tylko Biblia w tej sprawie może dać prawdziwą odpowiedź. Starannie badając Pismo Święte, dowiadujemy się o sposobie ukazania się Pana, iż miało się to stać w sposób zupełnie zgadzający się z rozsądkiem. Wielu wierzyło i dotychczas wierzy, że Pan przy wtórem przyjściu okaże się w ludzkim ciele, tem, które było ukrzyżowane, — w ciele widzialnem dla oka ludzkiego. Słowa Jezusa odrzucają taki pogląd. Na krótko przed ukrzyżowaniem Jezus do Swych uczniów rzekł: "Jeszcze maluczko, a świat mię już więcej nie ogląda; lecz wy mię oglądacie; bo ja żyję, i wy żyć będziecie." (Ew. Jana 14:19) Pokazuje to, że Jego wierni uczniowie zobaczą Go takim jakim teraz jest, lecz że świat Go więcej nie ujrzy. Dlaczego to jest prawdą? Odpowiadamy: Jezus został wzbudzony z umarłych nie jako człowiek, ale jako duchowa istota, w naturze i organizmie Boskim. Natura jednostki zależy od jej ciała lub organizmu. Teraz Jezus jest w chwalebnem ciele, na które żaden człowiek nie może spoglądać i ostać się przy życiu. (1 Do Tymoteusza 6:15,16) Dotychczas zbadaliśmy dowody biblijne, że żadne z ciał, w których Jezus ukazywał się Swym uczniom po zmartwychwstaniu, nie było Jego chwalebnem ciałem, lecz organizmami stworzonymi do specjalnego użytku.

³⁶⁸Jezus został uśmiercony jako ludzka istota. Powstał z umarłych jako duch. (1 Piotra 3:18; 1 Do Koryntów 15:45) Święty Jan jasno pokazuje, że ciało, w

w którym Jezus się ukaże nie będzie ludzkim ciałem, gdyż twierdzi: "Ale się jeszcze nie objawiło, czem będziemy, lecz . . . . ujrzymy go tak, jako jest." (1 Jana 3:2) Jezus nie jest dłużej człowiekiem, ale Boską istotą, zatem oko ludzkie nie jest w stanie Go ujrzeć. Teraz jest On istnem wyobrażeniem Jehowy. (Do Żydów 1:3) Ponieważ przestał być człowiekiem a stał się duchem. Apostoł Paweł z natchnienia pisze: "Chociaśmy też znali Chrystusa według ciała, lecz już teraz więcej nie znamy." 2 Do Koryntów 5:16.

³⁶⁹Jezus po zmartwychwstaniu został wywyższony, otrzymał Imię ponad wszelkie imię (Do Filipensów 2:9) i usiadł po prawicy Ojca w chwale i w mocy. (Objawienie 3:21) O Nim Apostoł Paweł pisze: "Pan jest tym duchem." (2 Do Koryntów 3:17) Jezus tłumacząc Nikodemowi naturę duchową, powiada: "Jeźliby się kto nie urodził z wody i z ducha, nie może wniknąć do królestwa Bożego. Co się narodziło z ciała, ciało jest, a co się narodziło z ducha, duch jest . . . . Wiatr, gdzie chce wieje, i głos jego słyszysz, ale nie wiesz, skąd przychodzi i dokąd idzie; tak też jest każdy, który się narodził z ducha." — Ew. Jana 3:4-8.

³⁷⁰Widząc teraz, że Jezus Chrystus jest chwalebną duchową istotą w Boskim organizmie i jak wiatr nie może być widziany skąd przychodzi i dokąd idzie, tak i duch może przychodzić i odchodzić nie będąc widziany przez ludzkie oko, przychodzimy do wniosku, że Pan nasz jest obecny, choć niewidzialny. Szatan jest duchową istotą. Od wieków był on bogiem, czyli niewidzialnym władcą teraźniejszego złego świata (2 Do Koryntów 4:3,4); a jednak żadne oko ludzkie nie widziało Szatana, choć jego

wpływ każdy odczuł i dotąd odczuwa. Szatan jest nie tylko bogiem tego świata, ale i dowódcą niewidzialnych złych niebios. To jest, Szatan jako niewidzialny władca panuje nad upadłymi aniołami, którzy posiadają wpływ nad ludźmi. Apostoł Piotr tłumaczy: "Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka." (2 Piotra 3:13; Objawienie 21:1-5) Przyszłe królestwo Pana jest nowym królestwem. Ta nowa władza, Mesyas, jest niewidzialną i pozostanie niewidzialną dla ócz ludzkich, lecz ustanowi na ziemi widzialnych przedstawicieli, to jest, nowy społeczny i polityczny porządek rzeczy. Wobec tego nie należy spodziewać się, aby Pan przy wtórem przyjściu był w ludzkim ciele, widzialnym dla oka ludzkiego, ale jako potężna duchowa istota, wprowadzająca w czyn Swe królewskie rządy.

³⁷¹W wielu miejscach w Biblii znajdujemy w odniesieniu do przyjścia Pana wyraz obecność niewłaściwie przetłumaczony z greckiego *parousia* na polskie "przyjście." Grecki wyraz *parousia* w polskim znaczy "obecność", i odnosi się do niewidzialnej obecności naszego Pana w poniżej przytoczonych cytatach:

³⁷²"Co za znak (obecności) przyjścia twego?" — Ew. Mateusza 24:3.

³⁷³"Jako było za dni Noego, tak będzie i przyjście (obecność) Syna człowieczego." — Ew. Mateusza 24:37,39.

³⁷⁴"Ci, co są Chrystusowi, w przyjście (obecność) Jego." — 1 Do Koryntów 15:23.

³⁷⁵"Izali nie wy przed oblicznością Pana naszego Jezusa Chrystusa w przyjście (obecność) jego?" — 1 Do Tesalonicensów 2:19.

³⁷⁶“Aby utwierdzone były serca wasze nienaganione w świętobliwości przed Bogiem i Ojcem naszym, na przyjście (obecność) Pana naszego Jezusa Chrystusa.” — 1 Do Tesalonicensów 3:13.

³⁷⁷“My, którzy żywi pozostaniemy do przyjścia (obecności) Pańskiego, nie uprzedzimy onych, którzy zasnęli.” — 1 Do Tesalonicensów 4:15.

³⁷⁸“A sam Bóg pokoju niech was zupełnie poświęci; a cały duch wasz i dusza, i ciało niech będą bez nagi, na przyjście (obecność) Pana naszego Jezusa Chrystusa zachowane.” — 1 Do Tesalonicensów 5:23.

³⁷⁹“A prosimy was, bracia! przez przyjście (obecność) Pana naszego Jezusa Chrystusa.” — 2 Do Tesalonicensów 2:1.

³⁸⁰“Przetoż, bracia! bądźcie cierpliwymi aż do przyjścia (obecności) Pańskiego.” — Jakóba 5:7.

³⁸¹“Albowiem przybliży się przyjście (obecność) Pańskie.” — Jakóba 5:8.

³⁸²“Gdzież jest obietnica przyjścia (obecności) Jego?” — 2 Piotra 3:4.

³⁸³Po wniebowstąpieniu Jezusa, aniołowie, którzy stali przy Apostołach, rzekli im: “Tak przyjdzie, jakoście go widzieli idącego do nieba.” Sposób, w jaki Jezus odszedł był cichy, widziany tylko przez kilku. W podobny sposób Jezus powróci. Oczekujący Jego przyjścia pierwsi mieli zaobserwować Jego obecność. Tą myśl wyraża Apostoł Paweł pisząc do Tesalonicensów: “Albowiem sami dostatecznie wiecie, iż on dzień Pański jako złodziej w nocy, tak przyjdzie.” (1 Do Tesalonicensów 5:2) W zgodności z tem, Apostoł Piotr podaje: “Dzień Pański przyjdzie jako złodziej w nocy.” (2 Piotra 3:10) A

o Swem przyjściu Jezus tak się wyraża: "Oto idę jako złodziej." "Jeżeli tedy czuć nie będziesz, przyjdę na cię jako złodziej, a nie zrozumiesz, której godziny przyjdę na cię." (Objawienie 16:15; 3:3; Ew. Mateusza 24:43) Złodziej zwykle przychodzi nocną porą, kiedy wszyscy pogrążeni są w śnie, nie widziany przez nikogo prócz czuwających, lub obudzonych jego przyjściem. W podobny sposób Pan przychodzi w nocy, przy końcu wieku Ewangelii, w zaraniu nowego dnia; i nikt nie rozpoznaje Jego obecności prócz czuwających i wyglądających Go oczyma wiary.

³⁸⁴Pan odnosząc się do sposobu Swego "wtórego" przyjścia, w języku symbolicznym powiada: Otom wam przepowiedział. Jeźliby wam tedy rzekli: Oto na puszczy jest, nie wychodźcie; oto w komorach, nie wierzcie." (Ew. Mateusza 24:25,26) Tu ostrzegamy przed błędem, obecnie szerzonym, że Pan miał się ukazać na puszczy lub w ciemnych komnatach, podczas seansów spirytystycznych. Dalej powiada: "Albowiem jako błyskawica wychodzi od wschodu słońca i ukazuje się aż na zachód, tak będzie i przyjście Syna człowieczego." (Ew. Mateusza 24:27) Wyraz "błyskawica" tłumaczony jest z greckiego "*astrape*" co znaczy jasne przyświecanie, lub to, co jasno przyświeca. Wiemy dobrze, iż błyskawica nie zawsze przychodzi od wschodu i nie przelatuje od wschodu aż na zachód, ale ukazuje się w różnych stronach i to częściej od zachodu, niż od wschodu. Jasna światłość, tu wspomniana, oznacza Słońce. Słońce zawsze wschodzi na horyzoncie wschodnim, a zachodzi na zachodnim. Tak i obecność Pana; po cichu ukazuje się, a potem swą obecnością rozsyła światło po całym świecie.

³⁸⁵Prorok Boży również użył słońca, jako ilustracji przedstawiającej naszego Pana: "Wznijdzie słońce sprawiedliwości, a zdrowie będzie na skrzydłach jego." (Malachiasz 4:2) Jezus przyrównał Swych wiernych naśladowców do słońca, gdy rzekł: "Tedy sprawiedliwi lśnić się będą jako słońce w królestwie Ojca swego." — Ew. Mateusza 13:43.

³⁸⁶Badając dowody odnoszące się do wtórego przyjscia naszego Pana nie należy wypuszczać z pod uwagi faktu, że obecność Jego nie może być widzialną dla oka ludzkiego, ale stopniowo da się rozpoznać po znakach czasu, wspomnianych w proroctwie.

CZAS PRZYJŚCIA PAŃSKIEGO

³⁸⁷Czas wtórego ukazania się Pana jest sprawą żywotną dla wszystkich, więc Chrześcijanie od dni Apostolskich wyglądali znaków Jego obecności i dopytywali: Kiedy Pan powróci? Niektórzy bez dłuższego zastanowienia odpowiadali: 'Pan może przyjść każdej chwili, nawet dzisiejszego wieczoru.' Tacy spodziewali się przyjscia Pana w ludzkim ciele. Inni, którym przyjscie Pańskie mogło by zaszkodzić w zgromadzaniu majątków, powiadają: 'Pan nie przyjdzie za moich dni, lecz aż za pięćdziesiąt lub więcej tysięcy lat. Dlaczego więc ta sprawa ma nas interesować?' Inni znowu, którzy boją się przyjscia Pana i nie chcą Go widzieć, pocieszają się urojoną nadzieją: 'Nikt nie jest w stanie wiedzieć kiedy to nastąpi. Dlategoż więc mamy marnować czas na omawianiu tych rzeczy?'

³⁸⁸Ostatnio wymieniona klasa w dowód swego pojmowania sprawy, cytuje słowa Jezusa, który rzekł: "A

o onym dniu i godzinie nikt nie wie, ani aniołowie niebiescy, tylko sam Ojciec mój.” (Ew. Mateusza 24:36) Przypuszczają, że ponieważ Jezus użył tych słów, to już nikt o czasie wtórego przyjścia Jego nie będzie wiedział prócz Jehowy. Pamiętać jednak należy, że Jezus to wyrzekł, gdy był człowiekiem na ziemi. Wtedy nie był jeszcze uwielbionym. Nie powiedział, że nikt tej godziny i dnia przyjścia Jego *nigdy* nie będzie znał. Jeśli twierdzimy na podstawie powyższych słów, iż żaden człowiek nigdy nie będzie wiedział, możemy tak samo twierdzić, że i Jezus nigdy nie będzie o tem wiedział, ponieważ powiada On, iż o owym czasie sam Ojciec tylko wiedział. Szerzej rozwijając myśl tekstu, Jezus tak mniejwięcej przemówił: ‘Dnia Mego przyjścia nikt nie wie prócz Mego Ojca. Ani człowiek, ani anioł, nawet Ja sam nic nie wiem o niem.’ Zarazem atoli z Jego słów można wnioskować, iż miał nadejść czas, kiedy stosunki się zmienią, a w dowód mamy Jego słowa: “Czujcież tedy, ponieważ nie wiecie, której godziny Pan wasz przyjdzie.” (Ew. Mateusza 24:42) Dlaczegoż tedy ma się oczekiwać przyjścia Jego, jeżeli nie wie się czasu, w którym to przyjście nastąpi? Gdy Jezus powstał z umarłych, rzekł: “Dana mi jest wszelka moc na niebie i na ziemi.” (Ew. Mateusza 28:18) Wówczas z pewnością wiedział kiedy po raz wtóry przyjdzie, albowiem jako istota Boska miał poruczone w Swe ręce wszystko, co dotyczyło rozwoju Boskiego planu. Po niejakiś czasie aniołowie w niebie dowiedzieli się o tem, a czas musiał nastać, kiedy i czuwający się dowiedzieli.

³⁸⁹Jego ostatnie poselstwo do uczniów na chwilę przed wniebowstąpieniem jasno wskazywało na czas, kie-

dy czuwający mają zrozumieć czasy i chwile przyjscia Pańskiego. Rzekł do nich: "Nie wasza rzecz jest, znać czasy i chwile, które Ojciec w swojej mocy położył. Ale przyjmijcie moc ducha świętego, który przyjdzie na was." (Dzieje Apostolskie 1:7,8) Spłodzeni duchem świętym, mają obietnicę, że Pan im objawi Swe wielkie prawdy we właściwym czasie. (1 Do Koryntów 2:9,10) Ci są, którzy chodzą w światłości, którym światło coraz to jaśniej przyświeca, aż do dnia doskonałego. W zgodności z tem Święty Paweł napisał: "A o czasach i o chwilach, bracia! nie potrzebujecie, aby wam pisano. Albowiem sami dostatecznie wiecie, iż on dzień Pański jako złodziej w nocy, tak przyjdzie. Bo gdy mówić będą: Pokój i bezpieczeństwo! tedy na nich nagłe zginienie przyjdzie, jako ból na niewiastę brzemienną, a nie ujdą. Lecz wy, bracia! nie jesteście w ciemności, aby was on dzień jako złodziej zachwycił." (1 Do Tesalonicensów 5:1-4) Tu wyraźnie Apostoł powiada naśladowcom Jezusa, że gdy czuwać będą jak im Pan przykazał, dzień Pański nie zaskoczy ich niespodzianie i zrozumieją za pomocą prorocत्व czas obecności wielkiego Króla. Ponadto rzekł do nich: "Wszyscy wy jesteście synowie światłości i synowie dnia: nie jesteśmy synowie nocy ani ciemności. Przeto nie śpijmy jako i insi, ale czujmy i bądźmy trzeźwymi." — 1 Do Tesalonicensów 5:5,6.

³⁹⁰Znajdujemy, że Jezus dał wiele dowodów, które pomagają czuwającym określić czas obecności Pańskiej. Jezus mawiał językiem proroczym. Proroctwo jest przepowiednią przyszłych wypadków. Gdy wypadki przepowiedziane spełniają się, zwracający na nie uwagę może zauważyć spełnienie się w nich prorocत्व.

³⁹¹Jezus wyraźnie powiedział, kiedy należy spodziewać się Go. W prorocztwie o pszenicy i kąkolu, rzekł: "Podobne jest królestwo niebieskie człowiekowi, rozsiewającemu dobre nasienie na roli swojej. A gdy ludzie zasnęli, przyszedł nieprzyjaciół jego, i nasiał kąkol między pszenicą, i odszedł. A gdy urosła trawa i pożytek przyniosła, tedy się pokazał i kąkol. Tedy przystąpiwszy słudzy gospodarscy, rzekli mu: Panie! izaliś dobrego nasienia nie nasiał na roli twojej? Skądże tedy ma kąkol? A on im rzekł: Nieprzyjaciół człowiek to uczynił. I rzekli słudzy do niego: A chcesz, iż pójdziemy, a zbierzemy go? A on rzekł: Nie! byście snąc zbierając kąkol, nie wykorzenili zaraz z nim i pszenicy. Dopuście obojgu społec rość aż do żniwa, a czasu żniwa rzekę żeńcom: Zbierzcie pierwaj kąkol, a zwiążcie go w snopki ku spaleni; ale pszenicę zgromadźcie do gumna mojego." — Ew. Mateusza 13:24-30.

³⁹²Tłumacząc tą przypowieść, Jezus powiedział, iż On jest tym rozsiewcą dobrego nasienia; że pole jestto świat; że dobrem nasieniem są dzieci królestwa, a kąkolem dzieci onego złego; że nieprzyjacielem, który zasiał kąkol jest dyabeł; i że żniwo jest końcem świata. — Ew. Mateusza 13:37-39.

³⁹³Z tego twierdzenia Mistrza widzimy, że przy końcu świata, czyli wieku, ma nastąpić żniwo; że Jezus Chrystus musi być obecnym jako Pan żniwa, i żniwo jestto zgromadzenie prawdziwych naśladowców Chrystusa w jedno ciało, i wiązanie w snopki organizacyjne klasy kąkolu celem zniszczenia jej. Innemi słowy, nastąpi zgromadzenie klasy prawdziwych Chrześcian, reprezentowanej przez latorośle winne, i tłoczenie winogron złośliwości świata, to jest nominalnych babilońskich systemów świata.

Skoro sam Mistrz powiedział, że wtedy przyjdzie, ażeby przyjąć Swych wybrańców, prawdziwie poświęconych Chrześcian, i aby jako Pan nadzorować dzieła żniwa, należy wnosić, iż On musi być obecny przed rozpoczęciem i podczas tego żniwa. Również wnosić należy, że Pan będzie obecny przed końcem tego świata czyli wieku.

³⁹⁴Jehowa polecił prorokowi Danielowi napisać niektóre główne wypadki, mające nastąpić za panowania pogan, to jest, od rządów perskich do "czasu końca." Pismo Danielowe było proroctwem, kierowanem mocą Bożą i nie mogło być zrozumiane, aż do chwili kiedy spełniło się. Daniel prorokował, lecz sam nie rozumiał swego proroctwa. Przepowiednie jego zapisane są w księdze Danielowej, w rozdziałach 7 do 12, włącznie. Daniel rzekł o sobie: "A gdy ja to słyszał a nie zrozumiałem, rzekłem: Panie mój: cóż za koniec będzie tych rzeczy? Tedy rzekł: Idź, Danielu! bo zawarte i zapieczętowane są te słowa aż do czasu zamierzonego. Oczyszczonych i wybielonych i doświadczonych wiele będzie, a niezbożni niezbożnie czynić będą; nadto wszyscy niezbożni nie rozumieją, ale mądrzy rozumieją." (Daniel 12:8-10) Pan specjalnie kazał Danielowi opisać wypadki, mające mieć miejsce na początku "czasu końca." Przez "czas końca" rozumiemy pewien okres przy końcu panowania pogan. "A przy *słończeniu tego czasu* będzie się z nim potykał król z południa; ale król północny jako burza nań przyjdzie z wozami i z jeźdnymi, i z wielą okrętów, a wtargnie w ziemię; i jako powódź przejdzie. Potem przyciągnie do ziemi ozdobnej i wiele krain upadnie."—Daniel 11:40,41.

³⁹⁵Spełnienie tego proroctwa oznacza początek "czasu końca," bo tak twierdzi proroctwo. Wyprawa wojen-

na Napoleona Bonapartego jest wyraźnem spełnieniem tego proroctwa, co historyczne fakta względem niej pokazują. "Król z południa" wspomniany w proroctwie odnosi się do Egiptu; "Król z północy" oznacza Wielką Brytanię, która wówczas była częścią rzymskiego państwa. Napoleon znajdował się w Egipcie, walcząc przeciwko wojskom egipskim, którym dowodził Murat Bey, i które pokonał. Zwycięstwo jego nie tylko przeraziło Egipcyan, lecz siało postrach daleko w Afryce i Azji, tak iż wszystkie okoliczne narody poddały się wielkiemu zwycięscy. W międzyczasie Brytyjczycy pod wodzą Lorda Nelsona z powodzeniem prowadzili atak na morzu przeciw Napoleonowi. Egipska wyprawa Napoleona rozpoczęła się w r. 1798, a skończyła się z jego powrotem do Francyi dnia 1-go października, r. 1799. Wyprawa ta krótko, lecz wyraźnie opisana jest w proroctwie, w wierszach 40 do 44, a będąc s' onczona w r. 1799, oznacza według słów proroka początek "czasu końca".

³⁹⁶Od czasu obalenia Sedekiasza (606 r. przed Chrystusem) i ustanowienia uniwersalnego państwa z Nabuchodonozorem jako królem, władze świeckie w Piśmie Świętem zostały nazwane "bestyami". Prorok Daniel (7: 7,8) opisuje czwartą bestyę jako "straszna i srogą." Ta straszna bestya była formą rządu, złożonego z trzech elementów. a mianowicie: zawodowych polityków, wielkich finansistów i przywódców kościelnych. Szatańska ta organizacya stała się straszna i srogą, z chwilą połączenia tych trzech sił. Tej niebożnej trójcy papieństwo dowodziło i kierowało we wszystkim. Powstanie papieństwa datuje się od obalenia monarchii Ostrogotów, R. P. 539.

³⁹⁷Prorok Daniel miał widzenie o rzeczach, mają-

cych nastąpić, a których nie rozumiał, o czym mówi: "I widziałem, a oto drudzy dwaj stali, jeden stąd nad brzegiem rzeki, a drugi z onąd nad drugim brzegiem rzeki. I rzekł do męża obleczonego w szatę lnianą, który stał nad wodą onej rzeki: Kiedyż przyjdzie koniec tym dziwnym rzeczom? I słyszałem tego męża obleczonego w szatę lnianą, który stał nad wodą onej rzeki, że podniósłszy prawicę swoją i lewicę swoją ku niebu przysiągł przez Żyjącego na wieki, iż po zamierzonym czasie i po zamierzonych czasach i po połowie czasu." (Daniel 12:5-7) W Biblii jeden czas symbolicznie oznacza rok o dwunastu miesiącach, każdy po trzydzieści dni, czyli 360 dni. Każdy dzień należy uważać za rok, według słów proroka: "Dzień za rok daję tobie." (Ezechiel 4:6) Tu jest wzmianka o trzech i pół czasach, każdy składający się z 360 proroczych dni, czyli razem, 1,260 proroczych dni, co równa się 1,260 latom. Prorok dalej pokazuje, że po 1260 latach skończy się panowanie tej bestyi. Tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat od R. P. 539 sprowadza nas do R. P. 1799, co jest drugim dowodem, że w r. 1799 rozpocznie się "czas końca". Również wskazuje to, że czas proroczych dni Danielowych należy rachować od R. P. 539.

³⁹⁸Najważniejszą rzeczą, na którą prorocтва wskazują, i której Apostołowie wyczekiwali jest powrót naszego Pana. Prorok okres obecności Pańskiej nazywa błogosławionym czasem. Daniel mówi: "Błogosławiony, kto doczeka a dojdzie do tysiąca trzech set trzydziestu i pięciu (1335) dni." (Daniel 12:12) Czekającymi, o których tu mowa, są ci, którym Pan polecił czekać na Swoją powrót. Ta data zatem, gdy właściwie zrozumiana, jasno określi czas wtórego przyjścia Pana. Stosując tą samą re-

gułę, dzień za rok, 1335 dni po R. P. 539 sprowadza nas do R. P. 1874, w którym to czasie, według chronologii biblijnej, Pan po raz wtóry przyszedł na ziemię. Jeśli to wyliczenie jest właściwe, tedy należy się spodziewać niektórych znaków czasów, pokazujących obecność Pana.

³⁹⁹W dziele tem nie zamierzamy wchodzić w szczegółowy rozbiór Biblijnej chronologii. Czytelnika, chcącego zapoznać się z nią, odsyłamy do drugiego i trzeciego tomu WYKŁADÓW PISMA ŚWIĘTEGO. Tu poruszymy tylko niektóre ważniejsze daty, aby pokazać jak proroctwo spełniło się. Chronologia do pewnego stopnia polega na akuratnych obliczeniach i dlatego, mogą zejść czasami omyłki. Spełnione proroctwo jest dowodem fizycznym, w czem nie mogą zejść żadne zmyłki. Stoi ono jako niemy świadek, którego sprawozdania nie można powątpiewać.

⁴⁰⁰Są dwie ważne daty, których nie należy uważać za jedno i to samo, mianowicie: początek "czasu końca" i "obecność Pana". "Czas końca" obejmuje okres od R. P. 1799, jak powyżej wskazano, do czasu zupełnego obalenia rządów szatana i ustanowienia królestwa Mesjasza. Czas obecności naszego Pana datuje się od R. P. 1874, jak powyżej udowodniono. Ostatni okres właściwy jest w pierwszym, znanym jako "czas końca."

⁴⁰¹Zrozumienie proroctw odnośnie do "czasu końca" i obecności Pana celowo zostało ukryte przez Jehowę do właściwego czasu. Daniel chciał wiedzieć o tych rzeczach, lecz Bóg mu powiedział: "Ale ty, Danielu! zamknij te słowa i zapieczętuj tę księgę aż do czasu naznaczonego." (Daniel 12:4) Rozsądnem jest przypuszczenie, że Jehowa wskazał w Swem Słowie znaki, po których można poznać "czas końca", gdy nadejdzie. Nie

powiedział Danielowi, że ma wyglądać słów ognistemi zgłoskami napisanych na niebie, powiadamiających, że “czas końca” nastał, lecz kazał mu spodziewać się rzeczy widzialnych, wskazanych przez proroctwa, a odnoszące się do tego czasu. A że nie zamierzał, aby Daniel zrozumiał te proroctwa, mamy dowód w słowach: “Idź, Danielu! bo zawarte i zapieczętowane są te słowa aż do czasu zamierzonego.” — Daniel 12:9.

⁴⁰²Gdy ten czas nadejdzie, po czym się go pozna? Jehowa powiada: “Wiele ich przebieży, a rozmnoży się umiejętność.” (Daniel 12:4) W roku 1799 i wkrótce potem, to jest, w “czasie końca” należałoby spodziewać się wielkiego rozpowszechnienia wiedzy, a osobliwie wiedzy biblijnej. Przed tym rokiem ludzie trzymeni byli w ciemności odnośnie do Biblii. Papiestwo zabraniało wszystkim, prócz kleru czytania Biblii, i pod prawem rzymskiem posiadanie Biblii uważano za przestępstwo, a posiadacza jej srodze karano. W r. 1799 zwierzęca władza Rzymu, kierowana systemem papieskim, otrzymała śmiertelną ranę. Narody nauczono, by wierzyły w Boskie prawo królów do rządzenia i Boskie prawo kleru do panowania nad sumieniem ludzkim. Gdy Napoleon wziął papieża do niewoli i odwiózł z sobą do Francji, i gdy później nie pozwolił papieżowi koronować się, lecz sam to uczynił, władza papieska zaczęła upadać i lud zrozumiał, że papiestwo fałszywie rościło pretensye do władzy Bożej, której nigdy nie posiadało.

⁴⁰³Wkrótce potem pierwsze biblijne towarzystwa zostały założone. Brytyjskie i Zagraniczne Towarzystwo ustanowiono w r. 1803; Nowo Yorskie Towarzystwo Biblijne w r. 1804; Berlińskie Towarzystwo Biblijne w r.

1805; Filadelfijskie Towarzystwo Biblijne w r. 1808; i Amerykańskie Towarzystwo Biblijne w r. 1817. Biblię przetłumaczono i wydano w wielu językach i sprzedawano po tak niskich cenach, że nawet i biedni mogli ją nabyć. W krótkim czasie rozpowszechniono miliony egzemplarzy Pisma Świętego. System papieski nazywa te towarzystwa biblijne "zapowietrzonemi". Zabiegi papieństwa, aby nie dopuścić Biblii do ludu, spełzły bezowocnie, albowiem nadszedł czas, aby umiejętność się rozmnożyła u wszystkich szukających prawdy. Ludzie się dowiedzieli, że Bóg nie przebiera w ludziach; że tak królowie, papieże, księża jak i zwykły lud muszą zdać sprawę ze swego postępowania, każdy za siebie samego Panu, a nie człowiekowi.

⁴⁰⁴Od tego czasu umiejętność rozmnożyła się we wszystkich innych gałęziach wiedzy. Szkoła powszechna, której papieństwo zawsze się sprzeciwiało, otworzyła drogę do ogólnego wykształcenia i powiększenia umiejętności u ludzi wszystkich klas. Kolegia i uniwersytety powstały we wszystkich większych miastach w świecie. Z powiększeniem wiedzy przyszły i rozmaite wynalazki, tak, że teraz człowiek uwolniony jest od ciężkiej pracy za pomocą różnych maszyn.

⁴⁰⁵Przed r. 1799 metody transportacji umożliwiały podróżującemu przebywać zaledwie kilka mil dziennie. Miał on do wyboru podróż konną, pieszą lub niekiedy wodną, okrętem pędzonym wiatrem lub wiosłami. W r. 1831 zbudowano pierwszą parową lokomotywę. Tak wspaniałego postępu dokonano w tej dziedzinie, że teraz podróżować można do wszystkich części świata w bardzo krótkim czasie. Później zbudowano elektryczne lokomotywy i elektryczne i gazolinowe samochody. Teraz odbywa

się bardzo wiele podróży do wszystkich części świata. Nie jest nic dziwnego dziś podróżować z szybkością 75-ciu do 100-tu mil na godzinę latawcami.

⁴⁰⁶Prorok Boży określa ten sam czas jako "dzień przygotowania Pańskiego." W proroctwie Nahuma, (2: 1-6) prorok podaje widzenie pociągu, pędzącego z gwałtowną szybkością, jako dowód dnia przygotowania Pańskiego i ustanowienia królestwa Chrystusowego.

⁴⁰⁷W r. 1844 wynaleziono telegraf, a później telefon. Z początku używano drutów i elektryczności do przesyłania komunikacji, lecz teraz z błyskawiczną szybkością przesyła się je w powietrzu do wszystkich krańców świata.

⁴⁰⁸Ten wielki wzrost wiedzy i podróżowania tam i sam, bez kwestyi, jest spełnieniem prorocтва, odnoszącego się do "czasu końca." Te fizyczne fakta nie mogą być powątpiewane i wystarczają, aby przekonać człowieka myślącego, że od r. 1799 żyjemy w "czasie końca".

⁴⁰⁹Ostatnią część "czasu końca" Jezus nazywa żniwem: "Żniwo jest końcem świata (wieku)". Powiedział On, iż będzie obecnym w tym czasie. Od r. 1874 datuje się końcowa część okresu zwanego "czasem końca", a od r. 1874 liczy się czas obecności Pańskiej, jak poprzednio wzmiankowano. Apostoł Paweł, wyliczając postępowanie Izraela, między innemi, mówi: "Napisane są dla napomnienia naszego, na których koniec świata (wieku) przyszedł." (1 Do Koryntów 10:11) Należy wnioskować zatem, iż te rzeczy będą zrozumiane "czasu końca."

⁴¹⁰Ilustracja wschodzącego słońca jakiej Pan użył, jest dalszym dowodem wielkiego rozpowszechnienia się wiedzy w obecnym czasie, potwierdzającym spełnienie

roctw. Klasy robotnicze zawsze uciemniano i trzymano w poddaństwie panom, księżom i królom. Dopiero w r. 1874, przyjscia naszego Pana, zorganizowano pierwszą organizację robotniczą. Od tego czasu światło wiedzy znacznie się powiększyło w dziedzinie wynalazków, których jest za wiele, aby je tu wyliczyć. Wymieniamy tylko te z główniejszych, które odkryto po roku 1874, w dalszy dowód obecności naszego Pana. Główniejsze wynalazki są: maszynki do dodawania, latawce, glin, antyseptyczna chirurgia, sztuczne farby, samochody, kolczasty drut, rowery karborund, ogniotrwałe kasy, celuloza, korespondencyjne szkoły, centryfugi do oddzielania śmietany, opis najciemniejszej Afryki, parowe pługi, Boski Plan Wieków, elektrowozy, dynamit, windujące schody, gazolinowe motory, żniwiarki, świetlny gaz, indukcyjne motory, linotypy, maszyny do wyrabiania zapalek, monotypy, migawkowe obrazki, północny i południowy biegun, kanał Panamski, pasteuryzacja, promienie Roentgena, maszyny do szycia trzewików, bezdymny proch, submaryny, rad, drapacze chmur, podziemna kolej, fonografy, telefony, maszynki do pisania, maszynki do czyszczenia dywanów zapomocą powietrza, i telegraf bez drutu.

ŻNIWO

⁴¹¹Pismo Święte wykazuje, że między wiekiem żydowskim a wiekiem ewangelii zachodzą ściśle równoległości. Równoległości te odnoszą się nie tylko do czasu, lecz i do dziejów. Wiek Żydowski skończył się żniwem, które rozpoczęło się od chwili wniebowstąpienia naszego Pana w R. P. 33. Przez wyraz “żniwo” rozumiemy zgromadzenie ostatków z pośród żydów do Chrystusa. Z orze-

czenia Jezusa jasno widzimy, że i wiek ewangelii ma się skończyć żniwem, podczas którego On sam będzie obecny, kierując dziełem żniwa. Przez trzy i pół lat od czasu swego ofiarowania i chrztu Jezus przygotowywał żydów do żniwa. Należałoby się spodziewać, iż podobnie stanie się i przy końcu wieku ewangelii; i tak też znajdujemy. Dodając trzy i pół lat do 1874, roku obecności Pańskiej, otrzymujemy r. 1878. Podczas tej obecności od r. 1874 do r. 1878 Pan robił przygotowania do żniwa wieku ewangelii. Żydowskie żniwo trwało 40 lat, kończąc się R. P. 73. Na podstawie tego należałoby się spodziewać, że ogólne żniwo wieku ewangelii skończy się w r. 1918.

⁴¹²Pan użył żniwa do zilustrowania sposobu zebrania prawdziwych Chrześcian. Po żniwach żydowskich zwykle przez jakiś czas zbierano pokłosie. Zatem po ogólnych żniwach od r. 1878 do r. 1918 znajdujemy się w okresie zbierania pokłosia, to jest, zgromadzania niektórych Chrześcian do gumna Pańskiego, jakoteż i inna część pracy żniwiarskiej miała być dokonaną, o czym później pomówimy. Teraz zachodzi pytanie czy rzeczywiście okres żniwa miał miejsce po r. 1874, zgodnie z prorocstwem naszego Pana?

⁴¹³W dodatku do słów podanych w ewangelii Mateusza 13:24-30, i w odpowiedzi na pytanie uczniów odnośnie do Jego obecności, Jezus rzekł: "I pośle (Pan) Anioły (posłańców) swoje z trąbą głosu wielkiego i zgromadzą wybranych jego od czterech wiatrów, od krajów niebios, aż do krajów ich". (Ew. Mateusza 24:31) Następujące fakta podnoszą nieomyślnie świadectwo o okresie

wielkiego żniwa przy końcu wieku ewangelii, i są najsilniejszym dowodem obecności Pańskiej.

⁴¹⁴Tekst powyższy pisany jest, jak się zauważy, językiem symbolicznym.

⁴¹⁵Pod warunkami prawa przymierza, żydzi zobowiązani byli co każdy pięćdziesiąty rok odbywać jubileusz, a rok jubileuszowy obwieszczano trąbieniem. W tekście pod rozwałą trąba jest symbolem poselstwa, obwieszczającego obecność Pana i fakt, że czas na żniwo już przyszedł, że nastał czas, aby zgromadzono świętych, ponieważ królestwo Mesjasza się przybliżyło.

⁴¹⁶“Aniołowie,” wspomniani w powyższym tekście, oznaczają posłańców albo sług, którzy proklamują czyli obwieszczają obecność Pana i przychodzące królestwo. Ci posłańcy są to prawdziwie poświęceni Chrześcianie, którzy niosą wieść dla wszystkich mających uszy ku słuchaniu. Całkiem rozsądnie przypuszcza się, że Pan w czasie żniwa miał specjalnego posłańca, wyróżnionego od innych, ogłaszającego obecność Jego i czas żniwa. Taki posłaniec znajdował się na ziemi. Jezus powiedział, że przygotował specjalny urząd dla tego posłańca, który w czasie wtórej obecności Jego rozdawać miał pokarm na czas słuszny dla domowników wiary. Dla Chrześcian pokarmem na czas słuszny jest właściwe zrozumienie Pisma Świętego. Tu zaznaczamy chwalebne spełnienie się obietnicy Pańskiej względem specjalnego sługi, co jest dalszym dowodem Jego wtórej obecności od r. 1874. W odpowiedzi na zapytanie co do Jego wtórej obecności, Jezus rzekł: “Któryż tedy jest sługa wierny i roztropny, którego postanowił pan jego nad czeladzią swoją, aby im dawał pokarm na czas słuszny? Błogosławiony on sługa, którego by, przy-

szedłszy pan jego, znalazł tak czyniącego; zaprawdę powiadam wam, że go nad wszystkimi dobrami swemi postanowi.” — Ew. Mateusza 24:45-47.

⁴¹⁷Około r. 1870 Karol Taze Russell, pochodzący z Allegheny, Pennsylvanii, wówczas prawdziwie poświęcony Chrześcjanin i pilny badacz Słowa Bożego, dowiedział się z Pisma Świętego, że Bóg posiada wspaniały i harmonijny plan zbawienia i błogosławienia ludzkości. Jak inni skwapliwie wyczekujący, szukał znaków powrotu Pana. Około r. 1875, kiedy uważnie i z modlitwą badał Pismo Święte, został przekonany o wtórej obecności Pana, i napisał dzieło pod tytułem “Cel i Sposób Powrotu Naszego Pana,” które rozeszło się w milionach egzemplarzy między Chrześcian całego świata. W r. 1879 zaczął wydawać Pismo “Strażnica i Zwiastun Obecności Chrystusa”, które dotychczas regularnie wychodzi jako dwu-tygodnik. To jest pierwsze i jedyne pismo, które od przeszło czterdziestu lat obwieszcza wtórą obecność Pana. Pismo to jest poświęcone wyłącznie rozpatrywaniu zagadnień biblijnych i jest narzędziem rozdawania duchowego pokarmu na czas słuszny dla domowników wiary.

⁴¹⁸Wtedy rozpoczęło się wielkie dzieło zgromadzenia prawdziwych naśladowców Jezusa Chrystusa, bez względu na ich przynależność kościelną, narodową lub rasową. Karol Taze Russell, później lepiej znany jako Pastor Russell, był największym kaznodzieją tegożczesnej doby. Wybrany był pastorem u przeszło 1,200 zgromadzeń. Podróżował po całym świecie, wykładając Boski Plan Wieków, a osobliwie zwracając uwagę Chrześcian na obecność Pana. Między r. 1881 a 1904 napisał i wydał sześć tomów WYKŁADÓW PISMA ŚWIĘTEGO,

podając w nich obszerne i szczegółowe objaśnienie różnych zarysów Boskiego planu. Dzieła te przetłumaczono i wydano w około trzydziestu językach i razem rozeszły się w 11,000,000 egzemplarzach. W r. 1917 siódmy tom WYKŁADÓW PISMA ŚWIĘTEGO, został wydany pod tytułem "Dokonana Tajemnica" i miał ogromną cyrkulację. W książkach tych znajduje się pierwsze jasne wytłumaczenie Boskiego planu. W dodatku wydał on wiele broszur, p. t. "Co Pismo Święte mówi o Piekło?", "Spirytyzm", "Biblia a Ewolucja", "Cienie Przybytku" i mnóstwo gazetek i pamfletów. Również był autorem fotodramatu i scenariusza "Stworzenie", w którym pokazany jest rozwój planu Bożego od stworzenia do restytucyi. Zorganizował i prowadził biuro mówców, zatrudniając wielu zdolnych wykładaczy Biblii, którzy podróżowali i dotychczas podróżują po świecie, wykładając w całym świecie Boski plan wieków. Przez jakiś czas jego wykłady podawano w przeszło 2,000 tygodnikach z ogólną cyrkulacją 15,000,000 czytelników. Razem około 4,000 różnych gazet podawało jego wykłady. Wielkość jego działalności można w części zrozumieć z następującej notatki pisma "The Continent", które nie było przyjazne dla niego.

⁴¹⁰"Jego pisma miały szerszą cyrkulację tygodniową, aniżeli któregośkolwiek innego człowieka; większą niezawodnie od cyrkulacyi pism wszystkich księży i pryncerów w Północnej Ameryce. Większą nawet, niżeli dzieła Arthura Brisbane, Normana Hapgood, Grzegorza Horacyusza Lorimer'a, Dra Franka Crane'a, Fryderyka Haskins, i dwunastu innych najznakomitszych redaktorów i pisarzy do syndykatów, razem wziętych."

⁴²⁰Niezawodnie Pastor Russell zajmował stanowisko

owego specjalnego sługi, które mu Pan przygotował, i jako taki spełniał urząd mądrego i wiernego szafarza, wydając pokarm na czas słuszny dla domowników wiary. Pastor Russell skończył swój ziemski bieg w r. 1916.

⁴²¹W r. 1884 podał towarzystwo "Watch Tower Bible and Tract Society" do zainkorporowania, zamierzając przez nie dokończyć dzieła żniwa, po skończeniu swej ziemskiej karyery, a które to dzieło dotychczas jest prowadzone.

⁴²¹To wielkie dzieło zgromadzenia Chrześcian nie może być inaczej nazwane jak tylko żniwem i całkowicie odpowiada temu, co przepowiedział Pan nasz Jezus. Dzieło to prowadzone w okresie około czterdziestu pięciu lat nigdy nie zamierzało stworzyć organizacyi, do której można by się zapisać lub wstąpić. Jego celem było i jest oświecać ludzi pod względem wyrozumienia wielkiego planu Bożego i tą drogą poselstwo prawdy zgromadziło prawdziwych Chrześcian z kościołów katolickiego i protestanckich ze wszystkich części świata. Ci chrześcianie nie są naśladowcami pastora Russell'a lecz naśladowcami Pana, którzy pożywają z pokarmów, które Pan przygotował dla nich przez Swego wiernego i mądrego sługę.

⁴²³Ponadto, względem Swej wtórej obecności Jezus rzekł: "Gdziekolwiek będzie ścierw, tam się zgromadzą i orły." (Ew. Mateusza 24:28) Tak jest w istocie. Ścierw o jakim tu mowa odnosi się do duchowego pokarmu, przygotowanego dla domostwa wiary. Orłami są ci, którzy byстрым wzrokiem i z zaostrzonym apetytem przyswajają sobie Słowo Boże w miarę zrozumienia. Znajdujemy więc w różnych częściach świata zgromadzenia Chrze-

ścian, którzy nie znają różnic narodowych, których rzeczpospolita jest w niebiesiech, badających pospołu Słowo Boże.

⁴²⁴ Jezus określa klasę pszeniczną jako prawdziwych Swych naśladowców, dzieci królestwa, a kąkol jako fałszywych Chrześcian, którzy są Chrześcianami tylko z imienia; Rzekł on: "Dopuszczcie obojgu społem rość aż do żniwa; a czasu żniwa rzekę żeńcom: Zbierzcie pierwszej kăkol, a zwiążcie go w nopki ku spaleniu; ale pszenicę zgromadźcie do gămna mojego." — Ew. Mateusza 13:30.

⁴²⁵ Jest dobrze znanym faktem, że od r. 1878 istnieje wielką skłonność ze strony wszystkich sekt, aby związać się w jedną legię lub stowarzyszenie, za pomocą Między-kościelnego Ruchu Światowego, etc., co jest następstwem spełnienia się proroctwa naszego Pana o wiązaniu w snopki organizacyjne nominalnych Chrześcian, które mają być wrzucone na ogień wielkiego ucisku, jaki obecnie jest na ziemi. Do prawdziwie poświęconych dzieci Bożych, które jeszcze znajdują się w sekciarskich systemach, Pan przez cały czas żniwa wołał: "Wynijdźcie z niego, ludu mój! abyście nie byli uczestnikami grzechów jego, a iżbyście nie wzięli z plag jego." (Objawienie 18:4) Odnosnie do dzieła względem prawdziwie poświęconych Chrześcian, którzy stanowią klasę pszenicy, Jehowa przez proroka od dawna nawoływał: "Zgromadźcie mi świętych moich, którzy ze mną uczynili przymierze przy ofierze". (Psalm 50:5) Wielkie dzieło żniwa, czyli obwieszczanie wtórej obecności naszego Pana i zgromadzenia wszystkich, którzy miłują objawienie Pańskie, zostało tak chwalebnie dokonane od 1874, iż jest jednym z jawnych dowodów wtórej obecności Pana.

NAŚMIEWCY

⁴²⁶Należało by spodziewać się od kleru różnych sekt religijnych, iż chętnie będzie dowiadywał się i ogłaszał ludowi wtórą obecność Pana. Lecz znajdujemy, iż w rzeczywistości rzecz miała się całkiem inaczej. Zwracamy tu uwagę, że i opór kleru jest dalszym dowodem wtórej obecności Pana. Jezus powiedział: "Ale jako było za dni Noego, tak będzie i przyjście (obecność) Syna człowieka. Albowiem jako za dni onych przed potopem jedli i pili, i żenili się i za mąż wydawali, aż do onego dnia którego wszedł Noe do korabia, i nie spostrzegli się, aż przyszedł potop i zabrał wszystkie! tak będzie i przyjście (obecność) Syna człowieka." (Ew. Mateusza 24:37-39) Którzy zamiast z radością wziąć udział w ogłaszaniu: "Oto Oblubieniec! Pan już powrócił, królestwo Boże przybliżyło się!" — naśmiewa się i szydzi, a jeśli kiedykolwiek wspomni o obecności Pańskiej, zaczerpując wiedzy z dzieł Pastora Russell'a, oczernia go i wyśmiewa się z tego co napisał. Rozumie się, Pan przewidział to i przeto Apostoł z natchnienia Bożego napisał: "Przyjdą w ostateczne dni naśmiewcy, według własnych swoich poządliwości chodzący i mówiący: Gdzież jest obietnica przyjścia (obecności) Jego? Bo jako ojcowie zasnęli, wszystko tak trwa od początku stworzenia." — 2 Piotra 3:3,4.

KONIEC ŚWIATA

⁴²⁷Gdy Jezus pouczył Swych uczniów względem Swej wtórego przyjścia i o tem, że w owym czasie nastąpi koniec świata, zaczęli dopytywać się po czem mogą poznać, iż On przyszedł i jakie będą znaki czyli dowody

Jego obecności. Siedział wtedy na górze oliwnej, kiedy przystąpili do Niego uczniowie i sam na sam zapytali: "Powiedz nam kiedy się to stanie, i co za znak (dowód) czyli wkaźnik przyjsia (obecności) twego i dokonania świata?" (Ew. Mateusza 24:3) Wyraz świat, tu użyty nie odnosi się do naszej ziemi. Ziemia nigdy nie zostanie zniszczona i nigdy nie będzie miała końca, ponieważ "Bóg, który stworzył ziemię, uczynił ją, który ją utwierdził, nie na próżno stworzył ją, na mieszkanie utworzył ją." (Izajasz 45:18) "Ziemia na wieki stoi." — Kaznodzieja Salomonowy 1:4.

⁴²⁸Wyraz świat oznacza społeczny i polityczny porządek czyli rządy ludzkie. Od Adama do Potopu istniał pierwszy świat, czyli społeczny ustrój i znajdował się pod rządami aniołów. (Do Żydów 2:5) Świat ten, czyli porządek rzeczy przeszedł z potopem, z którego tylko Noe i jego rodzina, składająca się z ośmiu osób, przeniesiona została do nowego świata. (2 Piotra 3:6; 1 Piotra 3:20) Od Noego datuje się zatem nowy ustrój czyli świat, który już za dni Apostołów był bardzo zdegradowany i dlatego Święty Paweł nazywa go "teraźniejszym złym światem." (Do Galatów 1:4) Apostoł jasno pokazuje, że ten świat musi ustąpić, aby zrobić miejsce nowemu i sprawiedliwemu królestwu, którego rządy sprowadzą błogosławieństwa całemu rodzajowi ludzkiemu.

⁴²⁹Było to w początkach teraźniejszego świata, gdy Bóg dał obietnicę Abrahamowi, że przez jego nasienie wszystkie narody ziemi, będą błogosławione. Później, po śmierci Jakóba Bóg zorganizował Żydów w naród Izraelski i na górze Synaj uczynił z nimi przymierze. Jehowa uznawał tylko naród Izraelski przez jakiś czas, a z inny-

mi narodami nie miał nic do czynienia. Izrael miał wielu królów, dobrych i złych, Sedekiasz był ostatnim królem Izraelskim i z przyczyny jego niezbożności, Bóg rzekł mu: "Przetoż tak mówi panujący Pan: Dlatego, że na pamięć przywodzić nieprawość swoją, a odkrywa się przestępstwo wasze, tak, że jawne są grzechy wasze we wszystkich sprawach waszych, przeto, mówię, że na pamięć przychodzić, tą ręką pojmani będziecie. A ty, nieczysty bezbożniku, księciu Izraelski: którego dzień przychodzi, gdy nieprawość skończona będzie: Tak mówi panujący Pan: Zdejm tę czapkę, a zrzuć tę koronę, która już nigdy takowa nie będzie; tego który w poniżenie przyszedł, wywyższę, a wywyższonego poniżę. Wniwecz, wniwecz, wniwecz ją obróć, czego pierwaj nie bywało, aż przyjdzie ten, co do niej ma prawo, którem mu dał." — Ezechiel 21:24-27.

⁴³⁰W r. 606 przed Chrystusem Sedekiasz utracił tron. Wzięto go jako niewolnika do Babilonu i Nabuchodonozor ustanowił na ziemi pierwsze uniwersalne państwo i od tego czasu poganie dzierżyli królestwo. Długość "czasów pogan" określona jest wyraźnie w Piśmie Świętem, jako okres siedmiu symbolicznych czasów, po 360 lat, czyli razem 2,520 lat. Okres ten rozpoczął się 606 r. przed Chrystusem, a skończył się, 1914 R.P. Bóg orzekł, iż zabierze prawo do panowania od potomków Abrahama na jakiś czas i dozwoli poganom panować, aż do przyjścia Tego, który do rządów ma prawo. Tym, który ma prawo do panowania, jest wielki Mesyas, Jezus Chrystus. Rozsądnem było spodziewać się Jego obecności na jakiś czas przed ujęciem przez Niego władzy nad światem. Jego obecność datuje się od roku 1874 a dzieło żniwa od r. 1878, lecz to nie przeszkadzało poganom

w panowaniu do oznaczonego czasu. Zatem koniec panowania ma zaznaczyć koniec obecnego porządku, rzeczy, czyli koniec świata. Spodziewać się przeto należało, iż w r. 1914, rozpocznie się okres końca starego świata, czyli rządów. A że to miało mieć miejsce podczas wtórej obecności Pana, wyraźnie nas o tem upewnił.

⁴³¹Gdy czas dzierżawienia władzy przez pogan tego złego świata, (2 Do Koryntów 4:3,4) którego Szatan był nadzorcą czyli bogiem i któremu wszystkie narody są poddane (1 Jan 5:19), legalnie się skończył, należało spodziewać się, iż pogańskie królestwa wysilać się będą, aby nie wypuścić rządów ze swych rąk. Lecz również należy pamiętać, że gdy nadejdzie właściwy czas, Pan, który ma prawo do rządów nie omieszka objąć sytuacji pod Swoją kontrolę. Dlatego Św. Jan powiedział: "Dziękujemy tobie, Panie Boże wszechmogący, któryś jest i któryś był i który masz przyjść! żeś wziął moc swoją wielką i ująłeś królestwo; I rozgniewały się narody, i przyszedł gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni, i abyś oddał zapłatę sługom twoim prorokom i świętym, i bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abyś wytracił tych, co psują ziemię." — Objawienie 11:17,18.

⁴³²Z powyższego widzimy, iż Pan nie zamierza przeprowadzić Swego dzieła w dwudziesto-cztero godzinnym dniu, lecz stopniowo wprowadzi Swą królewską władzę. Specjalnie odpowiedział na pytanie dotyczące końca świata za czasu Jego obecności, gdy rzekł: "Albowiem powstanie naród przeciw narodowi, i królestwo przeciwko królestwu, i będą głody i mory i trzęsienia (literalne i symboliczne — rewolucye) ziemi miejscami. Ale to wszystko jest początkiem boleści." (Ew. Mateusza 24:7,8)

Akuratnie na czas, przy końcu panowania pogan, a na początku nowego świata, narody powstały przeciwko narodom, królestwo przeciwko królestwu, biorąc udział w wojnie, o jakiej świat dotychczas nie słyszał. Potem na stąpiły mory, hiszpańska influenza, która przeszła świat; a głody dotychczas panują w wielu krajach. Już były i rewolucye ora.: wiele literalnych trzęsień ziemi w różnych częściach świata. Te rzeczy, powiedział Mistrz, oznaczają początek końca starego świata za czasu Jego obecności. Na każdym kroku są dowody, pokazujące obecność Pana i koniec tego świata.

⁴³³Te fakta wskazują na jasne spełnienie słów Jehowy, wypowiedziane przez proroka tysiące lat temu: "Ale za dni tych królów wzbudzi Bóg niebieski królestwo, które na wieki zepsute nie będzie, a królestwo to na inny naród nie spadnie, ale ono połamie i koniec uczyni tym wszystkim królestwom, a samo stać będzie na wieki." (Daniel 2:44) Literalne królestwa świata rozbijają się na coraz to drobniejsze, o czym się każdy może przekonać, gdy spojrzy na dzisiejszą mapę Europy. Dzieje się to, aby proroctwo się wypełniło. Prawie wszyscy królowie postradali Swe trony, a ich królestwa skruszone i pochłonięte są przez rewolucye. Dzieje się to ponieważ Pan jest obecny, ponieważ stary świat się skończył i usuwa się przed nowem a sprawiedliwem królestwem Bożem.

⁴³⁴Ponadto Jezus rzekł odnośnie do końca świata czasu Swej wtórej obecności: "Tedy was podadzą w udręczenie, i będą was zabijać, i będziecie w nienawiści u wszystkich narodów dla imienia mego." (Ew. Mateusza 24:9) "Lecz wy strzeżcie samych siebie; boć was

podawać będą przed rady (trybunały) i do zgromadzenia, będą was bić, a przed starostami i królmi dla mnie stawać będziecie na świadectwo przeciwko nim.” (Ew. Marka 13:9) “Ale przed tem wszystkiem wrzucą na was ręce swoje, i będą was prześladować, podawając do bóżnic i do więzienia, wodząc przed króle i przed starosty dla imienia mego.” (Ew. Łukasza 21:12,13) Przepowiednie te literalnie spełniły się r. 1917, 1918 i 1919. Światowa wojna dała pretekst do prześladowania w całym świecie pokornych i wiernych Chrześcian.

⁴³⁵Chrześcianin, prawdziwie poświęcony Panu, wierzy i postępuje według przykazania Bożego: “Nie będziesz zabijał.” (Ew. Mateusza 5:21) Oraz i według tego: “Albowiem w ciele chodząc, nie według ciała walczymy. Albowiem broń żołnierstwa naszego nie jest cielesna”. (2 Do Koryntów 10:3, 4) Podczas światowej wojny wiele państw przeprowadziło ustawy karne na sprzeciwiających się odbieraniu życia ludzkiego na wojnie. Urzędnicy obecnego złego porządku rzeczy nie wiele zwracali uwagi na te ustawy; dopiero za podmową kleru, prawdziwi Chrześcianie, a osobliwie Badacze Pisma Świętego, zostali wystawieni na prześladowania, więzienie a nawet w wielu wypadkach i na śmierć. Lecz opatrzność Pańska czuwała nad nimi podczas tych ognistych doświadczeń.

⁴³⁶W Niemczech prześladowano ich w ten sposób, że stawiano w pierwszym szeregu podczas ataku. Pewien Chrześcianin, który odmówił zabijania ludzi, został wysłany na front. W czasie walki strzegło go dwóch żołnierzy, mając polecenie, aby go zastrzelić, gdyby usiłował uciec. W bitwie prawie cała kompana zginęła. Nasz brat wyszedł z niej bez zadraśnięcia. Przyłączono go do in-

nej kompanii, i tam ostał się cało. Następnie posadzono go o pomieszanie zmysłów i zamknięto w zakładzie dla obłąkanych. Niedawno, został wypuszczony na wolność i opowiada posełstwo obecności Pańskiej i zbliżającego się królestwa.

⁴⁸⁷Prześladowanie tej samej klasy Chrześcian w Wielkiej Brytanii, w Kanadzie i w Stanach Zjednoczonych — osławionym kraju wolności i bohaterów — było tak srogie, że niema słów, aby je określić. Numer 27, pisma zatytułowanego „Złoty Wiek,” z dnia 29-go Września, 1920, podaje szczegółowy opis tych strasznych prześladowań, które w części są spełnieniem przepowiedni naszego Pana. Ci, których przywilejem było przechodzić te prześladowania, cieszą się, iż stali się godni cierpienia na podobieństwo Pana, pamiętając Jego słowa: „Nie jest sługa większy nad pana swego. Jeźlić mię prześladowali, i was prześladować będą.” — Ew. Jana 15:20.

⁴⁸⁸Jezus nadto powiedział: „I będzie kazana ta ewangelia królestwa po wszystkim świecie, na świadectwo wszystkim narodom. A tedyć przyjdzie koniec.” (Ew. Mateusza 24:14) W r. 1919 wielu Badaczy Pisma Świętego po wyjściu z więzień, zgromadzili się na konferencji i postanowili ogłaszać nadal obecność Pana, a osobliwie poselstwo, że „Świat się skończył — Miliony Ludzi z Obecnie żyjących nie Umą”, aby się spełniły słowa powyższego tekstu. Wiele publicznych wykładów wygłoszono we wszystkich krajach, rozweselając serca setek tycięsy ludzi. W r. 1920 poselstwo to wydano w formie broszury, pod tytułem: „Miliony Ludzi z Obecnie Żyjących Nie Umą”, i tak w krajach, gdzie najsrożej prześladowano lud Boży, dano największe świadectwo. W

ośmiu miesiącach rozpowszechniono 2,500,000 egzemplarzy tej broszury i praca jeszcze jest w pełnym toku, aż do skończenia "czasu końca" i ustanowienia Królestwa Mesyasowego.

ZGROMADZENIE IZRAELA

⁴³⁹Jezus wspomniał, iż powrócenie Izraela do Palestyny (Ew. Łukasza 21:24) stanowić będzie ważny znak Jego obecności i końca świata. Obszerny opis tego podany jest w wzmiankowanej broszurce: "Miliony Ludzi z Obecnie Żyjących Nie Umrą." W tem dziełku wyraźnie pokazane jest, jak proroctwa na czas się spełniły; że Izrael wraca do Palestyny i odbudowuje swój kraj, jak to Pan przepowiedział. Jezus rzekł: "A gdy się to pocźnie dziać, spoglądajcie a podnoście głowy wasze, przeto, iż się przybliży odkupienie wasze." — Ew. Łukasza 21:28.

⁴⁴⁰Odnosząc się do klasy kąkolu, Jezus przez Swe ustne narzędzie rzekł: "Ponieważ się dostało żniwo ziemi. I zapuścił ten, który siedział na obłoku, sierp swój na ziemię, i pożęta jest ziemia." (Objawienie 14:15,16) To zgromadzenie elementów w nominalnem Chrześcijaństwie i zbieranie gron winnicy ziemskiej, teraz jest w toku. Ten zakres dzieła Pańskiego jest dalszym dowodem Jego obecności.

⁴⁴¹Prócz tych jest wiele innych dowodów obecności Pańskiej, lecz nie mamy tu miejsca na ich wyliczenie. Odsyłamy przeto czytelnika, po obszerniejszy rozbiór faktów, co do wtórego przyjścia naszego Pana do Seryi 2 i 3 WYKŁADÓW PISMA ŚWIĘTEGO.

⁴⁴²Dlaczego ktoś ma uleść złudzeniu, iż nie opłaci się rozpatrywać tego przedmiotu, ponieważ Jezus powie-

dział do Swych wiernych naśladowców: "Czujcież tedy, ponieważ nie wiecie, której godziny Pan wasz przyjdzie." (Ew. Mateusza 24:42) "A co wam mówię, wszystkiemci mówię: Czujcie." (Ew. Marka 13:37) Z tych słów raczej należy odnosić otuchę, iż wyczekujący we właściwym czasie rozpoznają znaki Jego obecności i będą się z tego radować.

⁴⁴³Dajmy na to, iż ktoś twierdzi, że żaden człowiek nie może znać dnia ani godziny przyjścia Pańskiego. Co za różnica w tem? W istocie nie wiele zależy na tem czy kto wie czy też nie wie, o której godzinie lub w którym dniu Pan przyszedł. Dzień i godzina, te należą już do przeszłości. Pan już jest obecny! Niech każdy prawdziwie poświęcony Chrześcianin raduje się. "A o czasach, i o chwilach, bracia! nie potrzebujecie, aby wam pisano", powiada Święty Paweł. (1 Do Tesalonicensów 5:1) Czaasy i chwile są wyraźnie utwierdzone licznymi dowodami, że Pan już jest obecny. Zatem "wy bracia! nie jesteście w ciemności . . . . Wszyscy wy jesteście synowie światłości i synowie dnia; nie jesteśmy synowie nocy ani ciemności." Dlaczego wadzić się mamy o daty, dni lub godziny? Fizyczne fakta w spełnionem proroctwie bez cienia wątpliwości udowadniają, że Pan jest obecny, że świat się skończył, że królestwo niebieskie już przybliżyło się! Ci, którzy bacznie czuwali, radośnie obwieszczają poselstwo: "Oto Oblubieniec!" Jako wierni członkowie Jego ciała, reprezentowani przez nogi, stoją obecnie na górach, to jest, w królestwach świata, wołając radośnie do ludu w Syonie: 'Bóg twój króluje! Przybliżyło się królestwo niebieskie!, Prorok pisze o nich w następujący sposób: "O jako piękne są na górach nogi tego, co pocieszne rze-

czy zwiastuje, i opowiada pokój, tego co zwiastuje dobre, i opowiada zbawienie, a mówi do Syonu: Bóg twój króluje! Wynoszą głos stróżowie twoi, głos wynoszą, a społem wykrzykać będą; bo okiem w oko ujrzą, że zaśię Pan Syon przywiedzie." — Izajasz 52:7,8.

⁴⁴⁴Ci są, którzy mają harfy Boże, śpiewają pieśń Mojżesza sługi Bożego i pieśń Barankową, harmonizując wielkie prawdy Starego i Nowego Testamentu, czyli prawo Mojżeszowe z ewangelią Jezusa Chrystusa. Jan w Objawieniu pisze: "Wielkie i dziwne są sprawy twoje, o królu świętych! Któżby się ciebie nie bał, Panie! i nie wielbił imienia twego? gdyżeś sam święty, gdyż wszystkie narody przyjdą, i kłaniać się będą przed obliczem twojem, że się okazały sprawiedliwe sądy twoje." — Objawienie 15:2-4.

CEL PRZYJŚCIA PAŃSKIEGO

⁴⁴⁵Są trzy zasadnicze powody wtórego przyjścia Pańskiego. Te są: (1) aby związać Szatana i zniszczyć jego królestwo wraz ze wszystkimi fałszywymi systemami, przez niego ustanowionymi; (2) aby przyjąć do siebie oślubienicę, czyli kościół, co jest dokonane przez dzieło żniwa; i (3) aby ustanowić Swoje królestwo, o które kazał Swym uczniom modlić się.

⁴⁴⁶Cel wtórego przyjścia naszego Pana był mylnie zrozumiany i wykładany. Niektórzy myśleli, iż Pan przyjdzie po to, aby spalić ziemię. Pismo Święte odpowiada tak mniemającym: "Niebiosa są niebiosa Pańskie; ale ziemię dał synom ludzkim." (Psalm 115:16) Lecz jak można pogodzić to twierdzenie Pisma Świętego ze słowami Świętego Piotra? — "A on dzień Pański przyjdzie

jako złodziej w nocy, w który niebiosą z wielkim trzaskiem przeminą, a żywioły rozpalone ogniem stopnieją, a ziemia i rzeczy, które są na niej, spalone będą . . . . Niebiosą gorejące rozpuszczą się i żywioły palące stopnieją.”
— 2 Piotra 3:10,12.

⁴⁴⁷Nie trudno domyśleć się, że tu Apostoł użył symbolicznego języka. Powiada, że Pan przychodzi jako złodziej, co ilustruje, iż Pan przy wtórem przyjściu zjawi się bez rozgłosu, po cichu, co już kilkakrotnie wyjaśniono. Zatem musimy wnioskować, że inne rzeczy, o jakich Apostoł wspomina również są symboliczne. Niebiosą symboliczne oznaczają niewidzialną władzę, składającą się z Szatana i jego widzialnych i niewidzialnych sług na ziemi. Ziemia symbolicznie reprezentuje zorganizowany ustrój pod rządami Szatana. Żywioły rozpalone oznaczają różne samolubne elementy świeckie, składające się z kościelnictwa, politycznych partyi, towarzystw, it.d., które między sobą nie zgadzają się i ciągle prowadzą walkę. Te rzeczy zatem zostaną pochłonięte i rozpalone ogniem — stopnieją w czasie wielkiego ucisku.

⁴⁴⁸Lecz Apostoł dodaje w trzynastym wierszu tegoż rozdziału: “Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka”; przez co rozumieć należy, iż spodziewamy się nowej niewidzialnej władzy królestwa Mesjaszowego i nowej ziemi, społeczeństwa zorganizowanego na nowych prawach, w miejsce starego ustroju. Słowa te nie odnoszą się do kuli ziemskiej, na której rodzaj ludzki mieszka.

⁴⁴⁹Symboliczny ogień teraz w uciążliwych czasach gwałtownie goreje w narodach ziemi. To symboliczne pa-

lenie trwać będzie, aż do zupełnego zniszczenia fałszywych systemów Szatana. Jest ono dalszym dowodem obecności Pańskiej w tym czasie, oraz celu przyjscia Pańskiego.

⁴⁵⁰Mówiąc o dowodach Swej obecności, Jezus między innemi powiedział, że w owym czasie będzie "na ziemi uciśnienie narodów z rozpaczą, gdy zaszumi morze (niespokojna ludzkość) i wały (różne zorganizowane części jej); tak, iż ludzie drętwieć będą przed strachem i oczekiwaniem tych rzeczy, które przyjdą na wszystkich świat; albowiem mocy niebieskie poruszają się. A tedy ujrzą (rozpoznają) Syna człowieczego, przychodzącego w obłoku z mocą i chwałą wielką;" czyli że obecność Pańska da się poznać po chmurach, wyobrażających wielki ucisk, i po chwale, objawiającej Jego sprawiedliwość i moc, (Ew. Łukasza 21:25-27) Nikt chyba nie zaprzeczy, iż w tych czasach, to jest, r. 1921, wszystkie narody są w zakłopotaniu, a ludzie we wszystkich gałęziach przemysłu, trwożą się, nie wiedząc co czynić mają.

⁴⁵¹Z drugiej strony widzimy pracodawców, właścicieli fabryk i młynów, którzy zatrudniają robotniczy element, tak, aby zniżyć wydatki, obcinają płacę, wydalają ludzi z pracy, czem powodują powszechne bezrobocie. Pracujący zaś, nie mogą być zadowoleni, ponieważ obarczono ich nader ciężkimi a niesprawiedliwymi ciężarami, więc grożą strajkami, lub przejęciem fabryk na swoją własność. W kołach politycznych, zawsze gotowych do usług władzom finansowym, jest wielkie zamieszanie i trwoga względem tego, co przyszłość dla nich niesie. Wreszcie występny kler, który stanowi trzeci element zwierzęcego ustroju, stara się nakłonić pokój miłujących ludzi do

zjednoczenia się w jeden wielki system kościelny, celem dopomożenia klasie pracodawczej.

⁴⁵²Te wszystkie elementy, samolubnie wykorzystują władzę w swem posiadaniu, i stale przechodzą ze złego w gorsze, czem sprowadzają wielką ruinę niesprawiedliwych systemów w świecie. Jezus wskazuje na to, jako ostateczny dowód swej obecności i końca świata, mówiąc: "Albowiem naonczas będzie wielki ucisk, jaki nie był od początku świata aż dotąd, ani potem będzie. A gdyby nie były skrócone one dni, nie byłoby zbawione żadne ciało; ale dla wybranych będą skrócone one dni." (Ew. Mateusza 24:21,22) Prorok Daniel to samo stwierdza, że w czasie wielkiego ucisku Mesyasz okaże się i wprowadzi w życie Swe królestwo. Tak w tej sprawie pisze: "Tego czasu powstanie Michał książę wielki (Mesyasz), który się zastawia za synami ludu twego; a będzie czas uciśnienia, jakiego nie było jako narody poczęły być, aż do tego czasu; tego, mówię, czasu wyswobodzony będzie lud twój, ktokolwiek znaleziony będzie zapisany w księgach." — Daniel 12:1.

⁴⁵³Świat z szaloną szybkością zbliża się do tego czasu ucisku. O tem prorok Aggeusz mówi: "Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do pożądanego od wszystkich narodów; i napełnię ten dom chwałą, mówi Pan zastępów." (Aggeusz 2:7) Po tem wielkiem trzęsieniu przyjdzie pożądanie narodów, czyli sprawiedliwe rządy, dla dobra rodzaju ludzkiego pod nadzorem wielkiego Mesyasa. Apostoł Paweł odnosi się do tego czasu, poprzedzającego na krótko całkowite ustanowienie królestwa Mesyaszowego jako do czasu "poruszenia niebem i ziemią." (Do Żydów 12:18-28) Pan Swoją obecnością oświeca każdą u-

krytą rzecz. Apostoł przepowiedział, że tak właśnie będzie: "A tak nie sądźcie przed czasem, ażby Pan przyszedł, który też oświeci, co skrytego jest w ciemności i objawi radę serc; a tedy każdy będzie miał chwałę od Boga." — 1 Do Koryntów 4:5.

⁴⁵⁴Tak więc Pan pozwala, aby światło prawdy przyświecało, a prawda wiąże Szatana wraz z jego złym wpływem na ziemi. I to jest dowód obecności Pańskiej. Zaprawdę, dom szatana jest podzielony i ostać się nie może. Wkrótce rozleci się na części. Jezus w Swym objawieniu przez Św. Jana pisze: "I widziałem Anioła zstępującego z nieba, mającego klucz od przepaści, i łańcuch wielki w ręce swojej. I uchwycił smoka, węża onego starego, który jest dyabeł i szatan, i związał go na tysiąc lat; I wrzucił go w przepaść i zamknął go i zapieczętował z wierzchu nad nim, aby się wypełniło tysiąc lat, a potem musi być rozwiązany na mały czas." (Objawienie 20:1-3) Teraz już nastał czas przepowiedziany przez Jezusa, w którym narody "jako statki garncarskie" są kruszone. (Objawienie 2:27) Wkrótce Szatan zostanie całkowicie powstrzymany, a jego królestwo kompletnie i na zawsze zniszczone. (Izajasza 34:1-4; 51:6) W ten sposób Pan objawi się światu, a ludzie poznają Jego obecność w ognistym czasie ucisku i pomsty na niesprawiedliwych systemach świata. (2 Do Tesalonicensów 1:7,8) Ten dzień inaczej nazwany jest dniem pomsty Pańskiej, w którym ogień zapalczywości Jego spali doszczętnie cały ustrój szatana. Prorok Boży tak pisze o tem pierwszym dziele Mesyasza: "Potrzesz ich laską żelazną, a jako naczynie zduńskie pokruszysz ich." — Psalm 2:9.

PRZYJĘCIE OBLUBIENICY

⁴⁵⁵ Jezus przypodobany jest do Oblubieńca, a kościół do oblubienicy. (Ew. Jana 3:29; Objawienie 21:9; 2 Do Koryntów 11:2) W Starym Testamencie znajdujemy wiele ślicznych obrazów czyli typów, które Bóg sporządził celem pokazania w nich Swego planu. Jeden z takich obrazów jest pokazany w życiu Izaaka i Rebeki. Abraham, ojciec Izaaka, wysłał swego sługę Eliezera do dalekiego kraju, aby znaleźć żonę dla Izaaka. Sługa, wziawszy dziesięć wielbłądów, udał się do Mezopotanii do miasta Nahor. Tu znalazł Rebekę, córkę Batuela, dziewczę bardzo piękną. Eliezer “wyjął nausznice złotą, która ważyła pół sykla, i dał na ręce jej, i dwie manele, które ważyły dziesięć syklów złota.” Rebeka zgodziła się pójść z Eliezerem, aby stać się żoną Izaaka. “Tedy wstawszy Rebeka z dziewczeczkami swemi, i wsiadłszy na wielbłądy jechały za onym mężem (Eliezerem)”, który przyprowadził ją do Izaaka. “I wprowadził ją Izaak do namiotu Sary, matki swojej; i wziął Rebekę, i była mu żoną,” po śmierci swej matki, Sary. — 1 Mojżeszowa 24.

⁴⁵⁶ W tym obrazie Abraham jest typem na Jehowę; jego żona Sara, typem na przymierze Abrahamowe, z którego pochodził Mesyas; Izaak, ich syn, typem na Jezusa Chrystusa; a Rebekę, typem na kościół, czyli oblubienicę Chrystusową. Eliezer, sługa Abrahama, jest typem na ducha świętego, którego poselstwem jest wzywać kościół i przyprowadzić go do pozafiguralnego Izaaka, to jest, Pana Jezusa, Oblubieńca. Przed odejściem z ziemi, Jezus rzekł do Swych uczniów: “Ja prosić będę Ojca, a innego pocieszyciela da wam, . . . Onego ducha prawdy.

... Nie zostawię was sierotami, przyjdę do was. Jeszcze maluczko, a świat mię już więcej nie ogląda; lecz wy mię oglądacie; bo ja żyję, i wy żyć będziecie.” (Ew. Jana 14:15-19) Eliezer tu wyobraża pocieszyciela, ducha świętego, zesłanego podczas Zielonych Świąt, od którego to czasu wyszło powołanie do ludzi miłujących Pana, aby się stali naśladowcami Jezusa i uczestniczyli w klasie oblubienicy. Dziesięć wielbłądów Eliezera reprezentują Słowo Boże, lub dziesięć strun harfy. Złota zausznicza podarowana Rebecce reprezentuje błogosławiony i zadowalniający skutek usłyszenia powołania do uczestniczenia w klasie oblubienicy Chrystusowej. Manele zaś przedstawiają radosny skutek w odpowiedzi na powołanie Boże i pełnienie wszystkiego dobrego, co ręce nasze znajdą do czynienia.

⁴⁵⁷Powoływanie członków do tej chwalebnej klasy oblubienicy jest pięknie zobrazowane przez Psalmistę w słowach: “Słuchajże córko, a obacz, i nakłoń ucha twego, a zapomnij narodu twego i domu ojca twojego; a zakocha się król w piękności twojej, albowiem on jest Panem twoim; przetoż kłaniaj się przed nim.” (Psalm 45: 10,11) Odpowiadając na to wezwanie, wierzący poświęca wszystko co posiada Panu, jest spłodzony duchem świętym i będąc prowadzony przez tegoż ducha Pańskiego za pomocą Słowa Bożego, rozwija się na podobieństwo Swego Mistrza, by stać się godnym zaliczenia do klasy oblubienicy. Śmierć Sary, żony Abrahama, wyobrażała koniec przymierza Saro-Abrahamowego, z którego pochodzi oblubienica Chrystusowa. Wzięcie Rebeki za żonę przez Izaaka po śmierci Sary, przedstawiało zupełne zjednocze-

nie Jezusa z Jego oblubienicą, to jest, kościołem, przy końcu wieku.

⁴⁵⁸Przez cały wiek ewangelii, to jest, od Zielonych Świąt, do dziś, Pan przygotowywał Swą oblubienicę, czyli kościół. Wielu wezwano, lecz tylko kilku wybrano, a jeszcze mniej okaza się wiernymi. Lecz Pan przyjmie tylko wiernych. Na chwilę przed odejściem z ziemi Jezus powiedział: "W domu Ojca mego wiele jest mieszkań; a jeżeli nie, wżdybymci wam powiedział. Idę, abym wam zgotował miejsce, a gdy odejdę i zgotuję wam miejsce, przyjdę zasię i wezmę was do siebie, żebyście, gdzie ja jest, i wy byli." — Ew. Jana 14:2,3.

⁴⁵⁹Tu więc jest stanowcze wykazanie głównego celu powrotu Pana, mianowicie, wzięcie do Siebie Swej oblubienicy. Zatem od chwili przyjścia po raz wtóry, Pan doglądał dzieła żniwa, czyli zgromadzał do siebie mających stanowić klasę oblubienicy.

⁴⁶⁰W dwudziestym rozdziale Ew. Mateusza Pan podaje obraz tej klasy królestwa. (Ew. Mateusza 25:1-13) Tu wspomina o dziesięciu pannach, które wzięwszy swe lampy wyszły na spotkanie oblubieńca. Dziewicą jest osoba czysta. Miłujący Pana, oblubieńca, czekają na Jego przyjście. Ci mają z sobą swe lampy. Lampa reprezentuje Słowo Boże, jako Psalmista powiada: "Słowo Twe jest pochodnią nogom moim." (Psalm 119:105) Niektóre z tych panien były mądre i wzięły w osobnych naczyniach oleju. Mądre panny reprezentują wiernych z klasy oblubienicy, zaś głupie panny reprezentują klasę Wielkiej Kompagnii, która chociaż nie będzie należeć do kościoła Chrystusowego, narodzi się na duchowym poziomie. Podczas, gdy mądre panny oczekiwały przyjścia Pańskiego, głupie nie

okazywały wielkiego zainteresowania. Nie miały z sobą oleju, czyli ducha prawdy — miłującego zapału do pracy Pańskiej, będąc nacechowane niedbalstwem. Mądre panny czuwały, mając swe lampy oczyszczone i palące się, co znaczy, badały Słowo Boże i wyglądały spełnienia się proroctw, jednocześnie rozwijając w sobie owoce i łaski ducha świętego, aby okazać się gotowemi na powitanie Pana. Członkowie klasy tej, z chwilą zrozumienia faktu, że oblubieniec jest już obecny, wydają okrzyk: “Oto oblubieniec!” i spieszą na powitanie Go. W czasie żniw wieku ewangelii, za wtórej obecności Pana, członkowie klasy mądrych panien rozumiewają prawdę o obecności Pańskiej i wielce radują się z przyjścia Jego; a radość ta znacznie zwiększyła się po zrozumieniu coraz to nowych znaków obecności Pańskiej, i przygotowań do Jego królestwa. A wołając, “Oto Oblubieniec!” z zapałem przedstawiali poselstwo prawdy innym, aby i ich serca pocieszyć. Pan obdarzy specjalną nagrodą tych, którzy miłują Jego wtóre przyjście, jak to Apostoł poucza. (2 Do Tymoteusza 4:8) Liczba członków, stanowiących klasę oblubienicy, nie jest wielką. Jezus nazywa ją Maluczkim Stadkiem. (Ew. Łukasza 12:32) Przez Jana w Objawieniu Pan podaje tę liczbę jako 144,000. — Objawienie 14:1.

⁴⁶¹Niektórych z tych świętych przygotowano już za czasów Apostolskich i od czasu do czasu w wieku ewangelii. Ci pomarli i w grobie oczekiwali powrotu Pana. Skoro Pismo Święte poucza, że umarli o niczem nie wiedzą, aż do zmartwychwstania, rozsądnem jest spodziewać się, iż Pan uczynił coś z tymi, którzy okazali się wiernymi, aż do śmierci Swemu przymierz, zaraz po Swem przyjściu. Święty Paweł mówi: “Boć to wam powiadamy sło-

wem Pańskim, że my, którzy żywi pozostaniemy do przyjsia Pańskiego, nie uprzedzimy onych, którzy zasnęli. Gdyż sam Pan z okrzykiem, z głosem archanielskim i z trąbą Bożą zstąpi z nieba, a pomarli w Chrystusie powstaną najpierwej. Zatem my żywi, którzy pozostaniemy wespół z nimi zachwyceni będziemy w obłokach naprzeciwko Panu na powietrze, a tak zawsze z Panem będziemy.” — Do Tesalonicensów 4:15-17.

⁴⁶²Niektórzy mylnie zrozumieli tę cytate, myśląc, iż Pan przy wtórem przyjściu wyda wielki okrzyk, którym wzbudzi umarłych. Wyraz “okrzyk” oznacza poselstwo zachęty. To publiczne poselstwo przeznaczone jest nie dla kilku lecz dla wielu. “Okrzyk”, “głos archanielski”, i “trąba Boża” są symbolami, które literalnie oznaczają, że ukazanie się Pańskie nastąpi w czasie wielkiego wołania, co jest w zupełnej harmonii z dowodami przedtem rozpatrywanemi, że obecność Pańska zachęci ludzi do upominania się o swe prawa. Chrześciane pocieszali się wzajemnie opowiadając poselstwo obecności Pańskiej. Ludzie świeccy nabierali otuchy, walcząc o swe prawa i przywileje. “Głos archanielski” oznacza głównego posłannika, czyli samego Chrystusa. Przyszedł On ze światłem prawdy i oświecił umysły ludzkie, prowadząc świat do wyzwolenia w Swem królestwie.

⁴⁶³W tym czasie zatem należało się spodziewać zmartwychwstania świętych, którzy umarli przed wtórem przyjściem Pana. Tak też się stało. Święci Pańscy wzbudzeni z grobów, połączyli się z Panem, aby z Nim wiecznie przebywać. Zatem ci wierzący, którzy żyją w czasie obecności Pańskiej, po śmierci natychmiast bywają przemienieni z ludzi na duchowe istoty. Gdy w końcu wszyscy

członkowie kościoła dokończą swego zawodu, i przejdą z ziemskiego do duchowego stanu, otrzymają chwalebne ciała i po wszystkie czasy żyć będą w szczęśliwości. Pan wzywa do Siebie klasę oblubienicy, ponieważ tak przyobiegał, iż wierni mają być dziedzicami Bożymi, i współdziedzicami z Jezusem Chrystusem w Jego królestwie. — Do Rzymian 8:16,17; Objawienie 20:6.

USTANOWIENIE KRÓLESTWA BOŻEGO

⁴⁶⁴Przed założeniem gruntów świata, Bóg przewidywał i postanowił, że ma być królestwo i królewska rodzina, zarządzająca tem królestwem. Królestwo koniecznie obejmować musi dom królewski czyli rodzinę oraz i państwo z jego mieszkańcami. Przewidując koniec wszystkich rzeczy, Bóg przygotował w Swym wielkim planie nie tylko odkupienie rodzaju ludzkiego, lecz i wybór z pośród ludzi pewnej klasy, która ma przeistoczyć się na wyobrażenie i podobieństwo Jego umiłowanego Syna. Bóg również rozporządził, iż ta klasa ma stanowić królewską rodzinę w niebie. Apostoł Piotr o tej klasie powiada: "Ale wy jesteście rodzajem wybranym, królewskim kapłanstwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście opowiadali cnoty tego, który was powołał z ciemności ku dziwnej swojej światłości; którzyście niekiedy byli nie ludem, aleście teraz ludem Bożym." — 1 Piotra 2:9,10.

⁴⁶⁵Do Swych uczniów, i do tych, którzy później przyjdą do Niego, Jezus rzekł: "I jać wam sporządzam jako mi sporządził Ojciec mój, królestwo." (Ew. Łukasz 22:29) A na innem miejscu: "Kto zwycięży, dam mu siedzieć z sobą na stolicy mojej." (Objawienie 3:21) Z tych cytata można zrozumieć, że kościół z Jezusem stano-

wią królewską rodzinę, inaczej nazwaną nasieniem Abrahamowem, przez które mają spłynąć błogosławieństwa dla rodzaju ludzkiego. To jest królestwo, o które nauczył Swych uczniów modlić się. Jestto królestwo, o którym prorok Daniel powiada, iż nie będzie miało następcy, a które będzie ustanowione w ostatnich dniach panowania królestw niesprawiedliwego ustroju.—Daniel 2:44; 7:14,27.

⁴⁶⁶Prawdziwie poświęceni naśladowcy Jezusa, posłuszni Jego przykazaniom, czuwając oczekiwali, a ci którym dane było żyć w czasie wtórej obecności Pańskiej, doświadczyli tej błogości, wspomnianej przez proroka Daniela, która miała przyjść przy końcu 1,335 symbolicznych dni czyli lat. W miarę, jak wielki Boski plan bywał objawiany, wierni dowiedzieli się, że Pan już powrócił, że jest niewidzialny dla oka ludzkiego, lecz mimo to Swą wielką mocą wiąże Szatana i kruszy obecny niesprawiedliwy ustrój, że powołuje do Siebie Swych Świętych i robi przygotowania do Swego królestwa, że wziął w Swe ręce władzę, i że wkrótce wszyscy święci wezmą udział ze Swym Panem w Jego rządach. Gdy ci zrozumieją melodyę tej struny harfy Bożej, wyobrażającej powrót naszego Pana, wzniosą taką pieśń radości:

Świt Słońca na błękicie,
Zwiastuje ptasząt zew.
Czuwajcie na przybycie,
W białości waszych szat,
Na Pana, co swe życie;
Poświęcił za nasz świat.
Bo oto Oblubieniec!
Na ucztę wezwał nas;
Więc czyśémy lampy nasze.
Czuwajcie! Bo już czas!

I wkrótce stadko Pana,
Dokona ziemskich dróg.
Gdy praca dokonana,
Nagrodę ześle Bóg.

⁴⁶⁷Ci święci, przebywający jeszcze na ziemi, widzą oczyma wiary chwalebne spełnienie się prorocstw, więc cierpliwie oczekują czasu swego uwielbienia, gdy przyobleczeni w szaty chwały i w nowem chwalebnem ciele, podobnem do Jezusowego, zobaczą Pana jakim jest obecnie.

Jaki wpływ wywiera na nas powrót długo niewidzianego przyjaciela? ¶ 347.

Co oznacza wyraz "przyjaciel"? ¶ 348.

Kto jest najdroższym przyjacielem ludzkości i dlaczego? ¶ 348.

Ile czasu upłynęło od chwili odejścia Jezusa w daleką podróż? Co On powiedział o Swym powrocie ¶ 349.

Jeśli fakta pokazują, że ten drogi przyjaciel wrócił, celem błogosławienia ludzkości, jaki wpływ powinno to wywrzeć na tych, którzy spodziewali się jego przyjścia? ¶ 349.

Czy Jego powrót stanowi jedną ze strun harfy Bożej? ¶ 349.

Za czem Żydzi długo oczekiwali i modlili się? ¶ 350.

Czego Chrześcijanie z pragnieniem oczekiwali przez ostatnie dziewiętnaście stuleci? ¶ 350.

Za czem świat wzdycha i czeka? ¶ 350.

Jak wpłynie na ludzkość wiadomość, że ich dobroczyńca jest obecnym, aby udzielić im błogosławieństwa. ¶ 350.

Czy dla Chrześcijanina powrót naszego Pana jest drogocenną struną na harfie Bożej? Jeśli tak, to dlaczego? ¶ 351.

Jakie warunki w świecie przygotowują lud do znajomości o powrocie naszego Pana? 352.

Czy przyczyny powrotu naszego pana są liczne? Czy mamy je mieć na uwadze? ¶ 353.

Czy powinniśmy zastanawiać się w tej sprawie nad Pismem Św.? Jeśli tak, to dlaczego? ¶ 353.

Czy rozsądek i Pismo Święte zgadzają się w dalszym rozwoju Boskiego Planu? ¶ 353.

Jakie rysy Planu Bożego są stanowczo udowodnione przez Pisma dotąd rozpatrzone? ¶ 354.

Dlaczego niezbędną jest społeczność pomiędzy Jezusem a światem? ¶ 354.

Dlaczego Jezus ustanawia sprawiedliwe rządy w świecie? ¶ 354.

Czy Pan musi być obecny, aby wprowadzić w życie ten porządek? ¶ 354.

Czy mamy dowody biblijne, popierające ten rozsądny pogląd? ¶ 355.

Co powiedział wielki prorok Izajasz o przyjsciu Władcy? ¶ 355.

Co znaczy wyrażenie "odwieczny ojciec"? ¶ 355.

Jakich błogosławieństw człowiek może spodziewać się pod obiecanyimi rządami Chrystusa? ¶ 355.

Co należy wnosić odnośnie do przyjścia Pańskiego ze słów Jehowy do króla Sedekiasza przez proroka Ezechiela, kiedy Bóg zniweczył rząd Izraelski? ¶ 356.

Jakiego dzieła dokonać miał z chwilą przyjścia wielkiego Władcy na ziemi? ¶ 357.

Gdy Sedekiasza zrzucano z tronu, co uczynili poganie z zezwolenia Pańskiego ¶ 358.

Które światowe państwa uniwersalne Jehowa przepowiedział przez proroka Daniela? Jak długo miały one egzystować? Co Biblia mówi o tem? ¶ 358.

Czy należało by się spodziewać, iż sprawiedliwy Król będzie obecny przy rozwalaniu starych królestw? ¶ 358.

Dlaczego Pismo Święte odnosi się do owego sprawiedliwego królestwa jako królestwa niebieskiego? ¶ 358.

Jakie znaczenie ma wyraz "królestwo"? ¶ 359.

Do czego przeważnie odnosiły się przypowieści Pana?

Czego Jezus pouczał Swych uczniów, wskazując na ważność przyszłego królestwa Bożego? ¶ 359.

Czy chrześcijanie spodziewają się spełniania swych prośb w modlitwie Pańskiej? ¶ 359.

Wobec tego, że przychodzący Król musi mieć królestwo, czy Pismo Święte wskazuje, kto ma być tym Królem? Przytocz dowody Biblijne do swej odpowiedzi. ¶ 359.

Gdy Jezus stanął przed Piłatem, o co Go obwiniono? ¶ 360.

Jakie pytanie zadał Mu Piłat? Jaką otrzymał odpowiedź? ¶ 360.

Co znaczy wyraz "świat" użyty w odpowiedzi Jezusa? ¶ 360.

Kto miał panować od czasu obalenia Sedekiasza do wtórego przyjścia Pana? ¶ 360.

Kto jest niewidzialnym władcą w dzisiejszym ustroju? ¶ 360.

Pod jakimi nazwami Szatan jest znany? ¶ 360.

Jakiego rodzaju były rządy Szatana przez jego przedstawicieli ziemskich? ¶ 360.

Co zatem oznaczały słowa Jezusa do Piłata? ¶ 360.

Czy przypowieść o grzywnach, poucza co o wtórem przyjściu Pana? ¶ 361.

Czego poucza przypowieść o talentach? ¶ 361.

Co Jezus powiedział Swym uczniom na chwilę przed ukrzyżowaniem o Swem wtórem przyjściu? Zacytuj Jego własne słowa. ¶ 362.

Gdzie zgromadzili się uczniowie i Jezus przed Jego wniebowstąpieniem? ¶ 363.

Co Pismo Święte podaje o wypadkach, mających miejsce w czasie wniebowstąpienia Pańskiego? ¶ 363.

Kim byli mężowie, stojący przy Apostołach po wstąpieniu Pana do nieba? Dlaczego ci aniołowie przybrali na się ciało człowiecze i przemówili do Apostołów? ¶ 363.

Czy Apostołowie byli całkiem przekonani o wtórem przyjściu Pana? Jeśli tak, to jaki skutek ta pewność wywarła na czynność ich w głoszeniu Chrystusa? ¶ 364.

Co Święty Paweł powiedział Tymoteuszowi o czasie dokonania swej ziemskiej karyery i o wtórem przyjściu Pana? ¶ 364.

Jaką specjalną obietnicę dano miłującym objawienie Pańskie? ¶ 364.

Czem jest księga Objawienia? ¶ 365.

Co przy końcu tej księgi jest powiedziane o wtórem przyjściu Pana? ¶ 365.

Czy może być jakie powątpiewanie o wtórem przyjściu Pana? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 366.

Co najpierw należy rozstrzygnąć względem tego przyścia? ¶ 367.

Skąd należy brać dowody o sposobie powrotu Pana? ¶ 367.

Czy rozsądnem jest przypuszczać, że Jezus powróci w tem samem ciele, które umarło na krzyżu? Jeżeli nie, to dlaczego? Podaj dowody z Pisma Świętego ¶ 367.

W jaki sposób wierni naśladowcy Jezusa ujrzą Go? ¶ 367.

Czy którzy z ludzi widzieli Jezusa w uwielbionem ciele? Podaj dowody biblijne. ¶ 367.

Dlaczego uczniowie ujrzą Jezusa jakim jest obecnie? ¶ 368.

Dlaczego oko ludzkie nie jest w stanie ujrzeć Go? ¶ 368.

Czy Jezus jest podobny Jehowie? Udowodnij swą odpowiedź wyciągiem z Pisma Św. ¶ 368.

W jaki sposób, według twierdzenia Św. Pawła, Chrzescianie mają teraz znać Jezusa Chrystusa? ¶ 368.

Jakie stanowisko Jezus objął względem Ojca niebieskiego, wkrótce po wniebowstąpieniu? ¶ 369.

Podaj Biblijne dowody, że Jezus obecnie jest duchową istotą. ¶ 369.

Co Jezus powiedział Nikodemowi o istocie duchowej? Jak to pojaśnia, iż oko ludzkie nie może ujrzeć uwielbionego Pana? ¶ 369.

Czy należy wobec tego spodziewać się, iż przy wtórej

obecności Pan będzie niewidzialny dla oka ludzkiego, i że rozpoznają Go tylko wierni naśladowcy? ¶ 370.

Szatan jest bogiem tego świata. Czy kto z ludzi go widział? ¶ 370.

Co stanowi nowe niebiosa i nową ziemię? 370.

Czy władca nowych niebios, Mesyas, będzie widzialny, czy też niewidzialny? ¶ 370.

Czy jest jaki dowód, by można wnosić, iż ludzie zobaczą Pana? ¶ 370.

Czy jest właściwe używanie wyrazu “przyjście” odnośnie do “obecności” Pańskiej? ¶ 371.

Przytocz kilka tekstów, gdzie zamiast właściwego wyrazu “obecność” mylnie użyto “przyjście”? ¶¶ 372-382.

Gdy Jezus wstąpił na wysokość, co aniołowie, stojący przy Apostołach im powiedzieli względem sposobu powrotu Pana? ¶ 383.

Co ich odpowiedź nasuwa na myśl, względem powrotu Pana? ¶ 383.

Co znaczy to że Pan przyjdzie jak złodziej w nocy? Jak to odnosi się do sposobu wtórego przyjścia Pana? Podaj dowody z Pisma Św. ¶ 383.

Co noc wyobraża? ¶ 383.

Co Pan powiedział o tych którzy głosić będą iż Pan się ukazał na puszczy lub w komorach? ¶ 384.

Co znaczy twierdzenie Jezusa, co do wtórego przyjścia, gdy rzekł: “Albowiem jako błyskawica wychodzi od wschodu słońca i ukazuje się aż na zachód, tak będzie i przyjście Syna człowieczego?” ¶ 384.

Jakie ciało niebieskie lub planeta w Biblii użyta jest do przedstawienia wtórego przyjścia Pana? ¶ 385.

Dlaczego powinniśmy nie zapominać, że Pan w czasie wtórej obecności będzie niewidzialnym dla ludzi? ¶ 386.

Czy czas przyjścia Pana jest ważną sprawą dla Chrześcian? ¶ 387.

Jakie są niektóre poglądy, co do wtórego przyjścia Pana? ¶ 387.

Dlaczego niektórzy nie chcą, aby Pan przyszedł? ¶ 387.

Czy usprawiedliwiony jest pogląd, że nigdy nikt nie będzie wiedział o czasie przyjścia Pana po raz wtóry? ¶ 388.

Czy rozsądnem jest przypuszczenie, że we właściwym czasie Jezus wiedział kiedy ma przyjść powtórę na ziemię ¶ 388.

Czy Pan dałby przykazanie uczniom, aby czuwali, gdyby ci nigdy nie mieli wiedzieć o czasie Jego przyjścia? ¶ 388.

Gdy Jezus zmartwychwstał, co powiedział, o mocy mu powierzonej? ¶ 388.

Czy po zmartwychwstaniu Jezus dowiedział się kiedy ma przyjść powtórę na ziemię? 388.

Czy aniołowie również o tem się dowiedzieli? ¶ 388.

Czy Pan przyobiecał uczniom, że po wzięciu ducha świętego dowiedzą się o Jego wtórem przyjściu? ¶ 389.

Jaką obietnicę daje Pismo Św. dla Chrześcian, odnośnie do objawienia czasów i chwil we właściwym czasie? ¶ 389.

Co Święty Paweł, po wzięciu ducha świętego, pisał do Tesaloniczan, nauczał o czasach i chwilach powrotu Pańskiego? ¶ 389.

Czy należało się spodziewać, że czuwający Chrześcianie będą w ciemności, co do czasu ukazania się Pana? ¶ 389.

Jak Jezus wyraził się o Swem wtórem przyjściu? ¶ 390.

Co znaczy proroctwo względem wtórej obecności Pana? ¶ 390.

W jaki sposób Jezus użył żniwa do zilustrowania dzieła wtórego przyjścia? ¶ 391.

Powtórz przypowieść o pszenicy i koku i podaj biblijne tłumaczenie tego. ¶ ¶ 391, 392.

Czy niezbędnem było dla Pana być obecnym na jakiś czas przed żniwem? ¶ 393.

Co możemy wywnioskować z oświadczenia naszego Pana odnośnie Jego wtórego przyjścia? ¶ 393.

Czy potrzeba wymagała, aby był obecnym na jakiś czas przed końcem świata czyli wieku? ¶ 393.

Jakie historyczne fakta przepowiedział prorok Daniel? ¶ 394.

Czy Daniel rozumiał prorocтва dotyczące czasu końca?
¶ 394.

Jak Daniel wyrażał się odnośnie wyrozumienia swego prorocтва? ¶ 394.

Kto miał je zrozumieć we właściwym czasie? ¶ 394.

Co znaczy wyrażenie “czas końca”? ¶ 394.

Co Prorok Daniel powiedział, iż ma mieć miejsce “czasu końca”? ¶ 394.

W jaki sposób spełniło się prorocтво Daniela (11:40, 41)? ¶ 395.

W łączności z wyprawą Napoleona, kogo wyobrażał “król z południa”, a kogo “król z północy”? ¶ 395.

Kiedy skończyła się kampania Napoleona, według twierdzenia proroka? 395.

W jaki sposób “czas końca” jest określony, co do początku i końca? ¶ 395.

Odkąd królestwa świata poczytane są za zwierzęce?
¶ 396.

Co prorok Daniel powiedział o czwartej bestyi”? ¶ 396.

Co stanowi trzy główne składniki tej wielkiej “bestyi”?
¶ 396.

Odkąd się datuje historyczny rozwój tej bestyi”? ¶ 396.

Przytocz słowa Daniela z 12:5-7. ¶ 397.

Co w języku biblijnym oznacza wyraz “czas”? 397.

Co prorok Daniel mówi, odnośnie do czasu jaki miał upłynąć od ustanowienia owego zwierzęcego ustroju do “czasu końca”? ¶ 397.

W jaki sposób dochodzimy do ustanowienia początku “czasu końca” na R. P. 1799? ¶ 397.

Jakie inne okresy prorok Daniel wspomina w dwunastym rozdziale? ¶ 398.

Odkąd należy liczyć prorocze dni, zważywszy na poprzednie dane? ¶ 398.

Co było najważniejszą rzeczą, na którą prorok wskazywał? ¶ 398.

Stosując regułę “dzień za rok”, na kiedy przypadałby koniec 1,335 dni z prorocтва Daniela? ¶ 398.

Co wówczas miało mieć miejsce? ¶ 398.

Jeśli nasze wyliczenie jest akuratne, czego należało się spodziewać w dowód obecności Pana? ¶ 398.

Dlaczego spełnione proroctwo jest wystarczającym dowodem obecności Pana? ¶ 399.

Jaką wartość posiadają fizyczne fakty, co do obecności Pańskiej? ¶ 399.

Czy zachodzi jaka różnica między datą początku "czasu końca" a datą obecności Pana? ¶ 400.

Jaki okres włączony jest w "czasie końca"? ¶ 400.

Od którego roku datuje się obecność Pana? W której części okresu "czasu końca" ma miejsce obecność Pana? ¶ 400.

Czy była jaka słuszna przyczyna do ukrywania tych ważnych dat do właściwego czasu? Podaj biblijny dowód w tej sprawie. ¶ 401.

Czy rozsądnem jest przypuszczać, że Jehowa czemś wskaże obecność Pana? ¶ 401.

Czego kazał wyglądać Danielowi w dowód "czasu końca"? ¶ 402.

Jeżeli r. 1799 oznacza początek "czasu końca", czy należało spodziewać się spełnienia proroctwa Daniela wkrótce potem? ¶ 402.

Kto miał dostęp do Biblii przed r. 1799? ¶ 402.

Jakie kary nakładano na lud za posiadanie Biblii ¶ 402.

Co stało się w r. 1799, co zmieniło stosunki w świecie? ¶ 402.

Kto wyklądał doktryny o Boskim prawie do władzy królów i kleru? ¶ 402.

Jaki historyczny wypadek zmienił zapatrywania ludzi, co do tej doktryny? ¶ 402.

W jaki sposób to oznaczyło początek spełnienia się proroctwa Daniela? ¶ 402.

W jaki czas po r. 1799, czyli początku "czasu końca", powstały wielkie towarzystwa biblijne? 403.

Ile mniej więcej egzemplarzy Biblii rozpowszechniono między ludami od tego czasu? ¶ 403.

Czy system papieski z chęcią wziął się do rozpowszechniania Biblii w narodach? ¶ 403.

Odkąd ludzie dowiedzieli się, iż Bóg nie ma względu na osoby, czy to są księża czy też pasterze? ¶ 403.

W jaki sposób ogólna wiedza rozpowszechniła się od R. 1800? ¶ 404.

Jak podróżowano przed r. 1799 ¶ 405.

Co stało się wkrótce po r. 1799, co ułatwiło podróże? ¶ 405.

Kiedy zbudowano pierwszą parową lokomotywę? Jakie dziś mamy środki komunikacji? ¶ 405.

Co znaczy "dzień przygotowania Pańskiego?" 406.

W jaki sposób prorok określa pociąg? Przytocz w tem miejscu słowa proroctwa? ¶ 406.

W którym roku wynaleziono telegraf? Jakie środki porozumiewania się wynaleziono potem? ¶ 407.

Czy może zachodzić jaka wątpliwość o fizycznych znakach, wskazujących spełnienie się proroctwa Daniela, o "czasie końca" ¶ 408.

Co Jezus powiedział o ostatniej części "czasu końca"?

W jaki sposób okres ten można rozpocząć? ¶ 409.

Co Apostoł Paweł mówi o znajomości w "czasie końca"? ¶ 409.

Czy są inne dowody większego światła w tym czasie? ¶ 410.

Jaką klasę uciskano od wieków? Odkąd tym ludziom otworzyły się oczy? ¶ 410.

Kiedy zorganizowano pierwszą unię robotniczą? ¶ 410.

Wylicz niektóre z wynalazków po r. 1874, oznaczających spełnienie się proroctwa Daniela i obecności Pana, oraz "czas końca"? ¶ 410.

Co Pismo Św. wskazuje o równoległościach między wiekiem żydowskim a wiekiem ewangelii? ¶ 411.

Kiedy rozpoczęło się żniwo żydowskie? ¶ 411.

Co znaczy żniwo? ¶ 411.

Czy Jezus powiedział, iż będzie żniwo przy końcu świata za Jego wtórej obecności? ¶ 411.

Określ równoległość między wiekiem żydowskim a ewangelii? ¶ 411.

Co naturalne żniwa żydowskie obrazowały? ¶ 412.

Co odbywało się po ogólnych żniwach? ¶ 412.

Co to oznaczało względem okresu między r. 1878 a r. 1918? ¶ 412.

W odpowiedzi na pytania uczniów dotyczące przyjsia Pana, co Jezus powiedział o żniwie i wysłaniu posłańców? Zacytuj Jego słowa z Pisma Św ¶ 413.

W słowach Jezusa w Ewangelii Mateusza 24:31, co znaczy wyraz "trąba"? ¶ 415.

Co oznaczają Aniołowie w tym tekście? ¶ 416.

Czy było rozsądnem spodziewać się, iż Pan użyje specjalnego posłańca w czasie żniwa? ¶ 416.

Co Jezus powiedział o tym posłańcu? Przytocz Jego Słowa z Ew. Mateusza 24:45-47. ¶ 416.

Od R. P. 1870 dotąd, jakie mieliśmy dowody spełnienia się powyższej obietnicy Jezusa? ¶ 417.

Które pismo z górą czterdzieści lat stale obwieszczało obecność Chrystusa? ¶ 417.

Od r. 1878 dotąd, jakie mieliśmy dowody zgromadzania Chrześcian, bez względu na ich przynależność kościelną? ¶ 418.

Jakie dzieła napisał ten specjalny posłannik Pański? ¶ 418.

Co pismo "The Continent" mówi o Pastorze Russell'u? ¶ 419.

Które towarzystwo zaincorporowano w r. 1884? Jakie dzieło prowadziło ono względem żniwa tego wieku? ¶ 421.

Jakim był i jest cel tego towarzystwa? ¶ 421.

Czy Chrześcianie, zgromadzeni w ten sposób, naśladują jakiegoś człowieka? ¶ 422.

Przytocz słowa z Ew. Mateusza 24:28 i wytłumacz ich znaczenie. ¶ 423.

Jezus przyrównał prawdziwych Chrześcian do pszenicy. Do czego przyrównał fałszywych Chrześcian? Przytocz Ew. Mateusza 13:30. ¶ 424.

Do czego skłoniły się tak zwane chrześcijańskie denominacje po r. 1878? ¶ 425.

Jak poselstwo Pana w Objawieniu 18:4 odnosiło się od tego czasu do Chrześcian? ¶ 425.

Co Pan nasz przez proroka powiedział odnośnie do zgromadzenia ludu Bożego w tym czasie? Przytocz Psalm 50: 5. ¶ 425.

Co to udowadnia, odnośnie wtórej obecności Pana? ¶ 425.

Czy kler różnych denominacji z radością głosi obecność Pańską? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 426.

Dlaczego ci "duchowni" panowie szydzą z poselstwa i głoszących obecność Pańską? ¶ 426.

Czy Pan przepowiedział taki stan rzeczy? Przytocz słowa Apostoła, co do tego. ¶ 426.

Dlaczego uczniowie domagali się dowodów obecności Pańskiej i końca świata? ¶ 427.

Powtórz pytanie zadane Jezusowi na górze Oliwnej. ¶ 427.

Czy literalna ziemia zostanie kiedy zniszczona? Poprzyj odpowiedź cytata z Biblii? ¶ 427.

Co zatem znaczy koniec świata? ¶ 428.

Co stało się z pierwszym światem? ¶ 428.

Ile osób przeszło z pierwszego do "dzisiejszego złego świata"? ¶ 428.

Jaki okres w Piśmie Św. nazwany jest "teraźniejszym złym światem"? ¶ 428.

Jakie są biblijne dowody, że teraźniejszy zły świat przejdzie? ¶ 428.

W którym świecie i części świata Bóg uczynił Abrahamowi obietnicę, że w jego nasieniu będą błogosławione wszystkie narody świata? ¶ 429.

Jakie było Boskie wypowiedzenie do króla Izraelskiego Sedekiasza? powtórz. ¶ 429.

Kiedy Sedekiasza obalono? ¶ 430.

Kto ustanowi pierwsze uniwersalne państwo? ¶ 430.

Odkąd rozpoczęły się "czasy pogan"? Dokąd mają trwać? ¶ 430.

Kto jest tym, który ma prawo do rządów? ¶ 430.

Czy więc rozsądnem byłoby przypuszczać, iż ten wielki Władca, aby obalić dzisiejszy ustrój, musi być tu obecnym? ¶ 430.

Dlaczego r. 1914 był ważną datą? ¶ 430.

Jak zachowują się państwa pogańskie po r. 1914 względem dalszego dzierżenia władzy? ¶ 431.

Co Święty Jan w Objawieniu powiada o stanie narodów w owym czasie? Przytocz tekst. ¶ 431.

Co według słów Jezusa ma być oznaką końca, powtórz jego odpowiedź daną uczniom? ¶ 432.

Jakie spełnienie się tego proroctwa zanotowano w r. 1914? ¶ 432.

Czy wypadki wtedy mające miejsce również potwierdzają spełnienie się proroctwa Daniela (2: 44)? ¶ 433.

Dlaczego dzisiejsze królestwa są kruszone? ¶ 433.

Przytocz słowa Jezusa ze wszystkich ewangelii odnośnie do prześladowania Jego naśladowców przy końcu świata? ¶ 434.

Co spełniło się z tych proroctw Mistrza w r. 1917, 1918 i 1919? ¶ 434.

Przytocz niektóre wypadki, gdzie opatrność Pańska okazała się podczas prześladowań. ¶ 435-437.

Dlaczego Chrześcijanie zamiast smucić się powinni się radować z tych ognistych doświadczeń? ¶ 437.

Przytocz słowa Mistrza z Ew. Mateusza 24:14 w odpowiedzi na zadane Mu pytanie? ¶ 438.

Jakie mamy dowody spełnienia się tych proroczych słów? ¶ 438.

Co Jezus powiedział o powrocie Izraela do Palestyny, w dowód Jego obecności? ¶ 439.

Co Jezus kazał czynić swym uczniom, gdy ujrzą, iż te rzeczy zaczynają się spełniać? ¶ 439.

Jak obecność Pańska jest pokazana przez zbieranie "gron winnicy ziemi"? ¶ 440.

Dlaczego Jezus przykazał Swym uczniom czuwać i czekać jego powrotu? ¶ 442.

Przypuśćmy, że prawdą jest, iż żaden człowiek nie może wiedzieć dnia ani godziny przyjścia Pana, czy teraz to sprawiło by jaką różnicę? ¶ 443.

Czy jest jaki powód, aby Chrześcianin był w ciemności, co do czasów i chwil obecności Pańskiej? ¶ 443.

Czy powinniśmy marnować czas na sporach, co do dat, dni lub godzin? ¶ 443.

Czego spełnione proroctwo i historyczne fakta pouczają względem tego zagadnienia? 443.

Jaki okrzyk wydali pilnie czuwający powrotu Pana? ¶443.

Jak prorok Izajasz określa tę klasę pilnie czuwających? Przytoćz jego słowa. ¶ 443.

Określ tych, którzy teraz posiadają harfę Bożą. Co oni śpiewają? ¶ 444.

Wylicz trzy główne powody obecności Pana. ¶ 445.

Wielu myślało, że Pan przyjdzie po raz wtóry, aby zniszczyć ziemię. Jaki mamy dowód, że taki pogląd jest błędny? ¶ 446.

Jakie jest właściwe wytłumaczenie słów Apostoła w 2 Piotra 3:10-12? ¶ 447.

Co Apostoł miał na myśli, gdy rzekł: "nowych niebios i nowej ziemi wyglądamy, w których sprawiedliwość mieszkają? ¶ 448.

Jakie są dowody, że teraz symboliczny ogień goreje? ¶ 449.

Jak długo ten ogień będzie się palił? ¶ 449.

Co to ma wspólnego z obecnością Pana? ¶ 449.

Jak Pismo Św. tłumaczy uciśnienie narodów i bojaźń przemysłowców w dzisiejszych czasach? Przytocz tekst i wytłumacz. ¶ 450.

Opisz działalność klas pracodawców i robotników. ¶ 451.

Dlaczego wszyscy są rozezarowani, nie wiedząc co po-
cząć? ¶ 451.

Określ zachowanie się pracodawców i robotników? ¶ 451.

Do czego prowadzą dzisiejsze burzliwe stosunki ¶ 452.

Co nastąpi po ogólnem "wstrząśnieniu" narodami? ¶ 453.

Czy należy spodziewać się większych rozruchów w przyszłości? Jakie są tego dowody? ¶ 453

Co nastąpi po ogólnem "wstrząśnieniu" narodami? ¶ 453.

W jaki sposób obecność Pańska objawia ukryte rzeczy? Przytocz wyciąg z Pisma Św. w dowód. ¶ 453.

Jaki skutek to ma na Szatana i jego królestwa? ¶ 454.

Jaki skutek ma obecność Pana na narody świata? ¶ 454.

Przytocz proroctwa Izajasza 34:1-4 i 51:6 i wytłumacz je. ¶ 454.

W jaki sposób ucisk przyczyni się do nauczania narodów, że Pan jest obecny? ¶ 454.

Co znaczy "dzień zapalczywości Pańskiej"? Co Pan przyrzekł uczynić narodom w tym dniu? ¶ 454.

Co oznacza Oblubieniec, a co oblubienica? Udowodnij z Piśma Świętego. ¶ 455.

Co każdy z osobna wyobrażali: Abraham, Izaak i Rebecka? Co wyobrażali razem wzięci? ¶ 455.

Co w tym obrazie wyobrażał Eliezer? ¶ 456.

Przytocz słowa Mistrza, odnośnie do posłania pocieszyciela swym naśladowcom. ¶ 456.

Co wyobrażało dziesięć wielbłądów, które Eliezer wziął z sobą? ¶ 456.

Co wyobrażały złote dary ofiarowane Rebecce? ¶ 456.

Przytocz słowa Psalmisty, wzywającego kościół do stania się małżonką Chrystusa? ¶ 457.

Co czynią powołani w odpowiedzi na wezwanie? ¶ 457.

Co Sara wyobrażała względem przymierza? Co jej śmierć oznaczała? ¶ 457.

Co jest pokazane przez przyjęcie Rebeki i wzięcie jej za żonę przez Izaaka, po śmierci Sary? ¶ 457.

W jakim okresie Pan przygotowuje Swą oblubienicę? ¶ 458.

Co Jezus powiedział o przygotowaniu specjalnego miejsca dla Swej oblubienicy ¶ 458.

Co te słowa pokazują odnośnie do jednego z głównych celów Jego powrotu ¶ 459.

Wytłumacz przypowieść o pannach. — Ew. Mateusza 25:1-13. ¶ 460.

Wytłumacz znaczenie lamp i oliwy w lampach? ¶ 460.

Co to jest dziewica? Co one tu reprezentują? ¶ 460.

Co rozumiemy przez oczyszczenie i palenie się lamp? ¶ 460.

Jak poskutkowała wiadomość obecności Pana na klasę mądrych panien? ¶ 460.

Jaki mamy dowód, że obecność Pana jest struną na harfie Bożej ¶ 460.

Czy Pismo Św. mówi ilu ma wejść w skład klasy obłubienicy? ¶ 460.

Co Pismo Św. powiada o wiernych Pańskich, którzy umarli przed Jego przyjściem? ¶ 461.

Co w Piśmie Św. oznacza "wielki okrzyk"? ¶ 462.

W jaki sposób to się spełniło? ¶ 462.

Co oznacza "głos archanielski"? ¶ 462.

Czy należało spodziewać się zmartwychwstania świętych w owym czasie ¶ 463.

W jaki sposób Pan zgromadza świętych do Siebie w tym czasie? ¶ 463.

Podaj Biblijne obietnice odnośnie kościoła, który ma być wreszcie z Panem. ¶ 463.

Co znaczy królestwo Boże? ¶ 464.

Kto stanowi królewską rodzinę w niebie? Przytocz słowa Apostoła Piotra w tej sprawie. ¶ 464.

Jaką obietnicę Jezus uczynił tej klasie, względem królestwa? ¶ 465.

Jakie stanowisko będą zajmowali święci w królestwie? ¶ 465.

Za czym Jezus nauczył Swych uczniów się modlić? Czy o tem co wspominają prorocy starożytności? ¶ 465.

Kto skorzystał i korzysta z błogosławieństw wspomnianych przez Daniela proroka w 12:12? ¶ 466.

Czy ci błogosławieni oceniają tą strunę harfy? Jaką pieśń nucą, która okazuje ich uczucia sercowe? ¶ 466.

Na co oczekują święci i czego wyglądają? ¶ 467.

MIŁOŚĆ BOŻA

Czem ziemski człowiek jest, że o nim Bóg pamięta
Czem syn Człowieczy jest, że Pańska ręka święta
Tak nawiedziła Go?
Od Swych aniołów mniejszym, uczynił Pan Syna
Na małą chwilę tylko, lecz przyszła godzina,
Że dał Mu chwałę Swą.
Chwałą i czią ukoronował Go
Postawił Go nad wszystką rzeczą Swą
W nagrodę Jego ciężkich męk
Nad uczynkami Swoich rąk
Postawił Ojciec Go.
„Czem się odpłacę za Twą krew?
Za łaski Twojej zdrój?
Racz przyjąć ten dziękczynny **śpiew**
Najdroższy Zbawco mój.”
Pan nie tylko z łaski Swojej
Zbawił mnie Swą świętą krwią,
Zwrócił z błędnej ścieżki mojej
I otoczył łaską Swą;
Lecz prócz tego, w Swoim planie,
Bóg ukazał łaskę mi,
Dał wysokie powołanie
Do nagrody w wieczne dni.

ROZDZIAŁ X

Struna 9: *Uwielbienie Kościoła*

PRZEZ wyraz kościół rozumiemy powołaną klasę, odłączoną i różniącą się od wszystkich innych, jako ściół Chrystusowy składa się z Jezusa Chrystusa, jako Głowy, i z 144,000 członków Jego ciała. (Do Kolosensów 1:18; Objawienie 7:4) Tych, którzy wchodzą w skład tej specjalnej klasy, Pismo Święte inaczej nazywa świętymi. Świętym jest ten, kto posiada cechy czystości, świętości i niewinności. Naśladowcy Jezusa Chrystusa są świętymi i bez winy, nie z własnej doskonałości, lecz przez zasługi Jezusa przypisanej im sprawiedliwości. Tą samą klasę Chrześcian Biblia nazywa "rodzajem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem użytym do specjalnego celu." (1 Piotra 2:9) *Diaglott*. Jeszcze inaczej znani są jako nowe stworzenia (2 Do Koryntów 5:17) i w istocie są nowem stworzeniem. To nowe stworzenie ukompletowane, posiadać będzie Boską naturę. (2 Piotra 1:4) Organizm określa naturę danej jednostki. Natura kościoła zatem podobna będzie tej, jaką sam Bóg Jehowa posiada. Upodobało się Bogu, ażeby Jezus Chrystus, Jego umiłowany Syn, miał zwierzchność nad całym dziełem Planu Wieków, więc postanowił Go Głową nowego stworzenia. — Do Kolosensów 1:18.

⁴⁶⁹To nowe stworzenie zapoczątkowało się od chwili ochrzczenia Jezusa w Jordanie, gdy Go Bóg spłodził do Boskiej natury i bez miary namaścił duchem świętym.

Jako człowiek był On czystym, niewinnym i świętym. W wieku trzydziestu lat mógł według zakonu stać się kapłanem, więc ofiarował się Bogu, dał się ochrzcić i został spłodzony do Boskiej natury. Z punktu widzenia Bożego był nowem stworzeniem, i jako takie "z tego co cierpiał, nauczył się posłuszeństwa." — Do Żydów 5:8.

⁴⁷⁰Od chwili chrztu, Szatan sprzeciwiał się Mu i starał się Go zniszczyć. Przyczyną tego sprzeciwu był wyrok wydany na Szatana w raju: "Nieprzyjaźń też położę między tobą i między niewiastą, i między nasieniem twojem i między nasieniem jej; to potrzebie tobie głowę, a ty mu potrzebujesz pięty." (1 Mojżeszowa 3:15) Niewiasta tu wyobrażała Saro-Abrahamowe przymierze, z którego wyszło nasienie obietnicy. Jak Izaak był synem obietnicy, tak kościół reprezentowany jest przez Izaaka. (Do Galatów 4:25-29) Zatem nasieniem obietnicy jest Nowe stworzenie. Nasienie węzowe składa się z widzialnych i niewidzialnych sług Szatana, używanych do złych celów. Za dni Jezusa nauczenni w Piśmie i Faryzeusze policzeni zostali jako nasienie Szatana. (Ew. Jana 8:44) A zawsze prawdą było, iż wielu Chrześcian z imienia w istocie było nasieniem Szatana, prześladowającym wiernych Panna.

⁴⁷¹Natychmiast po chrzcie, Jezus udał się w góry, aby na osobności badać plan Boży, względem tego co Bóg Jehowa przeznaczył Mu do czynienia, a po czterdziestu dniach, gdy już był gotów wystąpić z Swą misją, Szatan przystąpił doń, aby Go kusić. Jezus odparł wszystkie ataki Szatana. (Ew. Łukasza 4:1-13) Jezus, jako Głowa nasienia obietnicy, był tarczą, do której skierowane były wszystkie pociski Szatana i jego sług. Przez trzy

i pół lata, codziennie ponosił cierpienia z rąk ludzi, podbi-
tych pod władzę i wpływ dyabelski. Zaprawdę, przez te
trzy i pół lata, był człowiekiem boleści, zapoznany z cier-
pieniem, lecz te cierpienia były niezbędne do Jego udo-
skonaleń, jako nowego stworzenia. (Do Żydów 5:8,
9) Z powodu Swej wierności Bogu, nawet aż do śmier-
ci, odniósł wielkie zwycięstwo i zatryumfował nad prze-
ciwnościami, jak czytamy: "Dlatego: też Bóg nader go
wywyższył, i darował mu imię, które jest nad wszelkie
imię; Aby w imieniu Jezusowem wszelkie się kolano skła-
niało, tych, którzy są na niebiesiech, i tych, którzy są na
ziemi, i tych, którzy są pod ziemią. A wszelki język aby
wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem ku chwale Boga
Ojca." (Do Filipensów 2:9-11) Członkowie ciała Chry-
stusowego, stanowiący kościół, muszą iść w Jego ślady.
— 1 Piotra 2:21.

PRZEWIDZENIE KOŚCIOŁA

⁴⁷²Podczas, gdy wybór nowego stworzenia rozpoczął
się od czasu chrztu Jezusa, Bóg od dawna przewidywał
taki kościół, którego Jezus Chrystus miał być Głową.
Święty Paweł napisał: "Jako nas wybrał w nim przed za-
łożeniem świata, abyśmy byli świętymi i nienaganionymi
przed oblicznością jego w miłości. Który nas przeznaczył
ku przysposobieniu za synów przez Jezusa Chrystusa dla
siebie samego, według upodobania woli swojej. Ku chwa-
le sławnej łaski swojej, którą nas udarował w onym umi-
łowanym. W którym mamy odkupienie przez krew Jego,
to jest odpuszczenie grzechów, według bogactwa łaski je-
go, którą hojnie pokazał przeciwko nam we wszelkiej mą-
drości i rozstropności. Oznajmiwszy nam tajemnicę wo-

li swojej według upodobania swego, które był postanowił w samym sobie.” — Do Efezów 1:4-9.

⁴⁷³Świat, o jakim powyżej mowa oznacza społeczny i polityczny porządek rzeczy, istniejący od czasu potopu, do ustanowienia królestwa Bożego, który Biblia inaczej nazywa teraźniejszym złym światem. Święty Paweł zatem powiada, że przed założeniem gruntów tego świata, Bóg poczynił przygotowania do wyboru członków kościoła. Wówczas nie wybrał On pojedynczych jednostek, lecz przewidział i postanowił, że ma być kościół, czyli nowe stworzenie, składający się z Jezusa Chrystusa i Jego wiernych naśladowców, którzy swoim postępowaniem przypodobają się obrazowi Jego syna. (Do Rzymian 8:29) Jezus przechodził bolesne koleje życiowe; Jego naśladowcy przechodzą podobnie.

⁴⁷⁴W pięćdziesiąt dni po zmartwychwstaniu Jezusa nadszedł dzień Zielonych Świąt. Tego dnia wyszło powołanie do reszty Żydów, by przyszedli do Pana, przyjęli Jezusa za swą głowę, zostali przeniesieni z pod Mojżesza do Chrystusa i weszli w skład kościoła z 144,000 członków. Powołanie oznacza obwieszczenie lub zaproszenie. Powołanie w tym wypadku oznaczało obwieszczenie zamiarów Bożych względem wyboru członków do kościoła i zaproszenie tych, których serca były przygotowane do przyjęcia tego zaproszenia. Wielu wezwano, lecz tylko kilku odpowiedziało powołaniu i z tych wybrano. (Ew. Mat. 22:14) Przez trzy i pół lata powołanie skierowane było tylko do Żydów, a potem i do pogan. Korneliusz był pierwszym poganinem, który przyjął ewangelię. Usłyszał, uwierzył Panu, zupełnie ofiarował się na czynienie woli Bożej i został przyjęty. (Dzieje Apostolskie 10)

Od tego czasu powołanie było ogólne, każdy mógł odpowiedzieć wezwaniu i na warunkach, przedłożonych w Piśmie Świętem, naśladować Mistrza.

⁴⁷⁵Ewangelię głoszone w tym celu, ażeby ludzie poznali plan Boży i zrozumieli, że Bóg wybiera kościół. Ludzie, posiadający tylko zmysł i mądrość ludzką, nie zwracali żadnej uwagi na poselstwo ewangelii. Dla nich ona była głupstwem. Dlatego Święty Paweł mówi: "Albowiem w mądrości Bożej świat nie poznał Boga przez mądrość, upodobało się Bogu, przez głupie kazanie zbawić wierzących. Gdyż i Żydowie się cudów domagają, a Grekowie mądrości szukają. Ale my każemy Chrystusa ukrzyżowanego, Żydom wprowadzić zgorszenie, a Grekom głupstwo. Lecz samym powołanym i Żydom i Grekom każemy Chrystusa, który jest mocą Bożą i mądrością Bożą. Albowiem głupstwo Boże jest mędrsze, niż ludzie; a młdłość Boża jest mocniejsza, niż ludzie." — 1 Do Koryntów 1:21-25.

⁴⁷⁶To poselstwo Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego, mianowicie, wybór kościoła i ustanowienia królestwa Bożego, było kamieniem obrażenia dla Żydów. Nie mogąc tego zrozumieć, nie uwierzyli. A i dla większości pogan poselstwo Jezusowe zdawało się być głupstwem. W rzeczywistości było ono największą mądrością, którą mogli ocenić tylko ludzie Pańscy. Człowiek, uważający siebie samego za mądrego, nie mógł stać się naśladowcą Jezusa. Wyznawać Jezusa znaczyło ściągać na siebie niesławę. Tak było przez cały wiek ewangelii. Tylko ci, którzy uczynili z siebie zupełne poświęcenie i w pokorze ducha naśladowali Pana, mogli zrozumieć rysy mądrego planu Bożego. Zatem Święty Paweł pisze: "Widzicie

zaiste powołanie wasze, bracia! iż nie wiele mądrych według ciała, nie wiele możnych, nie wiele zacnego rodu; ale co głupiego jest u świata tego, to wybrał Bóg, aby zawstydził mądrych; a co mdłego u świata, wybrał Bóg, aby zawstydził mocnych. A podłego rodu u świata i wzgardzone wybrał Bóg, owszem te rzeczy, których nie-masz, aby te, które są zniszczył. Aby się nie chlubiło żadne ciało przed obliczem jego.” — 1 Do Koryntów 1:26-29.

⁴⁷⁷Myśl tu zawarta jest, że w końcu żadne stworzenie nie będzie mogło stać przed Jehową, chlubiąc się ze swych uczynków. Wszyscy członkowie, którzy stanowią kościół, rozpoznają fakt, że wszystko co posiadają jest łaskawym darem Jehowy. Dla nich powołanie Pańskie było najcenniejszym skarbem. Nic bardziej nie przejmowało ich jak słowa Jehowy, wypowiedziane przez proroka, wzywające ich do uczestnictwa w królewskiej rodzinie w niebie. Psalmista napisał: “Słuchajże córko, a obacz, i nakłoń ucha twego, a zapomnij narodu twego, i domu ojca twojego. A zakocha się król w piękności twojej, albowiem on jest Panem twoim, przetoż kłaniaj się przed nim.” — Psalm 45:10,11.

⁴⁷⁸Jak Jezus jest Synem Bożym, tak kościół, oblubienica Chrystusowa, jest córką Bożą. Tu więc Psalmista do niej się odnosi, wzywając wszystkich, którzy mają stanowić tą klasę, do zapomnienia swego narodu, ziemskiego domu ojca i do gorliwego naśladowania Mistrza. Ci są zaproszeni do wyznawania Pana i do wzrastania na Jego podobieństwo, czyli do upiększenia swego charakteru. Charakter ich musi być przypodobany charakterowi Jezusa, bo tego Pan wymaga.

ROZWÓJ KOŚCIOŁA

⁴⁷⁹Kościół nie powstał od razu. Rozwój jego był stopniowy. Niektórzy mylnie rozumieli i nauczali, że człowiek choćby całe życie spędził bezbożnie, a gdyby na chwilę przed śmiercią wypowiadał się ze swych grzechów, przyjął Chrystusa i stał się Chrześcianinem, po śmierci pójdzie natychmiast do nieba. W Biblii nie znajdujemy poparcia takiego poglądu. Na rozwój Chrześcianina dłuższy czas jest potrzebny. Najpierw musi on okazać pokutę, czyli zniechęcić złe postępowanie świata, zmienić swe własne życie, i szukać Pana. Musi nawrócić się, lub odwrócić się od grzechu, a zbliżyć się do Pana. Następnie Jezus pociągnie go do Siebie, przyjmie go i przedstawi Ojcu, który go usprawiedliwi, i spłodzi z ducha świętego, jako nowe stworzenie. Od tego czasu rozpoczyna się rozwój Chrześcianina. Musi on mieć sposobność do przechodzenia licznych doświadczeń, przez które mógłby się nauczyć tego, co Bóg żąda od nowego stworzenia.

⁴⁸⁰Aby wyrobić szybkość orientowania się i zdolności umysłowe, dziecko w szkole musi uczyć się rozmaitych zadań i przechodzić doświadczone egzaminy. Gdy ktoś ma wziąć udział w wyścigach lub w atletycznych zapasach, przedtem odbywa ćwiczenia, aby wyrobić mięśnie i zwinność. Rozumiejąc tą drogą, znajdujemy, iż w zasadzie to samo prawdą jest i odnośnie do nowego stworzenia. Ono przygotowywane jest do wysokiego i chwalebne go stanowiska w królewskiej rodzinie w niebie. Zatem nie powinno to nas dziwić, jeśli ćwiczenia ich nieraz są bardzo srogie. Zrozumienie tego tłumaczy dlaczego Chrześcianie nigdy nie uzyskali sobie popularności i dlaczego ponosili tyle cierpień w ostatnich dziewiętnastu stuleciach.

⁴⁸¹Psalmista tak pisał odnośnie do nowego stworzenia: "Stałem się obcym braciom moim, a cudzoziemcem synom matki mojej, przeto, że gorliwość domu twego zżarła mię, a urąganie urągających tobie przypadło na mię" (Psalm 69:9,10 Jezusa nie chciano poznać i uważano za przychodnia. Całe Swe życie poświęcił z zapalem, służąc Swemu Ojcu niebieskiemu. Szatan urągał Jehowie od czasu wypędzenia z' raju; urągania te przypadły w udziale Jezusowi. Spodziewać by się należało, że i członkowie ciała Jego poniosą podobne doświadczenia. W tej myśli Apostoł przytacza ze Starego Testamentu słowa tekstu i stosuje je do wszystkich naśladowców Jezusa: "Ponieważ i Chrystus nie podobał się samemu sobie, ale jako napisano: Urągania urągających tobie przypadły na mię." — Do Rzymian 15:3.

⁴⁸²Bóg jest wielkim ekonomistą, bo złość ludzką i innych stworzeń obraca na Swą cześć. Szatan i jego nasienie zawsze prześladowali Chrześcian, a Jehowa spowodował, że te prześladowania obróciły się na rozwój członków ciała Chrystusowego. Mógł On przeszkodzić Szatanowi znęcać się nad kościołem, lecz pozwalając na to. wykazał zdeprawowany charakter Szatana, a z drugiej strony wytrwałość, miłość i wiarę kościoła.

⁴⁸³Skoro ktoś stanie się Chrześcianinem, cierpienia nie odrazu przychodzą z taką srogością, jak nieco później, gdy jest on więcej rozwinięty. Z początku Chrześcianin nazwany jest niemowlęciem w Chrystusie. Jak postępujemy z niemowlętami, tak Ojciec niebieski postępuje z nowotnymi Chrześcianami. Jak niemowląt karmi się mlekiem, tak i Chrześcian z początku uczy się łatwiejszych rzeczy. Ich doświadczenia i naukę Apostoł Piotr porównywa, gdy

mówi: "Jako dopiero narodzone niemowlęta, szczerego mleka słowa Bożego pożądajcie, abyście przez nie urosli." — 1 Piotra 2:2.

⁴⁸⁴Następnie Apostoł ilustruje wprost Chrześcianina przez porównanie całego nowego stworzenia do budynku, którego kamieniem węgielnym jest Jezus Chrystus. Mówi on: "Jeżliście tylko skosztowali, że dobrotliwy jest Pan, (ci, którzy zostali spłodzeni z ducha świętego, skosztowali, że Pan jest dobrym), do którego przystępując, do kamienia żywego, acz od ludzi odrzuconego, ale od Boga wybranego i kosztownego. I wy jako żywe kamienie budujcie się w dom duchowy, w kapłaństwo święte, ku ofiarowaniu ofiar, przyjemnych Bogu przez Jezusa Chrystusa. A przetoż mówi Pismo: Oto kładę na Syonie kamień naróżny węgielny, wybrany, kosztowny; a kto weń uwierzy, nie będzie zawstydzony. Wam tedy wierzącym jest uczciwością; ale nieposłusznym, kamień, który odrzucili budujący, ten stał się głową węgielną. I kamieniem obrażenia i opoką zgorszenia tym, którzy się obrażają o słowo, niewierząc, na co też wystawieni są." — 1 Piotra 2:3-8.

⁴⁸⁵Rozwijając myśl powyższego tekstu, Apostoł twierdzi, że Jezus jest kamieniem węgielnym. Jest On Głową wybranych, najcenniejszym członkiem w kościele. Dla tych, którzy w Niego wierzą, jest On największą kosztownością, a złożywszy w Nim ufność, nie będą zawiedzeni. Wierzyć znaczy poświęcić się zupełnie na czynienie woli Bożej. Ten wielki Pan, Jezus Chrystus, był i jest kamieniem obrażenia i opoką odtrącenia dla wszystkich, którzy nie uwierzyli. Ci wszyscy, którzy nie ocenili faktu, iż On jest Królem królów i Panem panów, i że jest to wielkim przy-

wilejem cierpieć z Nim, oburzyli się i odeszli od Niego. Jestto wielki przywilej cierpieć z Chrystusem. "Gdyż wam to dane dla Chrystusa, abyście nie tylko weń wierzyli, ale abyście też dla niego cierpieli." — Do Filipensów 1:29.

⁴⁸⁶Postępowanie świata jest wręcz przeciwne postępowaniu Chrześcianina. Dlatego Chrześcianin stale musi wysilać się, ażeby rozwinąć charakter. Z tego powodu Apostoł Piotr napisał: "Ku temu tedy samemu pilności przykładając, przydajcie do wiary waszej cnotę, (to jest wytrwałość, postanowienie, by stać przy prawdzie i po stronie sprawiedliwości), a do cnoty umiejętność (aby ją zdobyć, należy badać Słowo Boże, nie od czasu do czasu, lecz regularnie i systematycznie); a do umiejętności powściągliwość' (co znaczy kontrolę nad sobą, gdy się jest oburzonym; spokojność i władanie nad uniesieniem, z ufnością w Panu); a do powściągliwości cierpliwość, radosne znoszenie najbardziej ognistych doświadczeń; wytrwałość bez szemrania w doświadczeniach, ponieważ to czyni nasz charakter silniejszym); a do cierpliwości pobożność (co znaczy wzrastać na podobieństwo Pana w świętobliwości i czystości); a do pobożności, braterską miłość (miłujące usposobienie jakie powinno istnieć między prawdziwymi braćmi); a do miłości braterskiej łaskę," — czyli miłość niesamolubną, której głównym zamiarem jest czynienie dobrego innym, nawet z ofiarą dla siebie samego. — 2 Piotra 1:5-7.

⁴⁸⁷Gdy zrozumiemy, że postępowanie świata jest wręcz przeciwne naszemu, musimy zwalczać przeciwności, czem wystawiamy się na prześladowanie od świata. Lecz tak postępując czynimy nasze powołanie i wybór pewnym. Apostoł przedstawia to temi słowy: "Przetoż, bracia! raczej się

starajcie, abyście powołanie i wybranie wasze mocne czynili; albowiem to czyniąc, nigdy się nie potkniecie. Tak bowiem hojnie wam dane będzie wejście do wiecznego królestwa Pana naszego i zbawiciela Jezusa Chrystusa.”
— 2 Piotra 1:10,11.

⁴⁸⁸Gdy tak nowe stworzenie przechodzi liczne stopnie rozwoju, rozumiewa, iż musi bez przestanku zwalczać naleciałości swego ciała, ducha, świata i Szatana, działającego przez swe sługi. Lecz ta walka czyni je silniejszym. Do zwalczania swych przeciwników, nowe stworzenie nie używa ziemskiej broni. Jest to moc Boża działająca w niem, która pokonywa nieprzyjaciół i twierdze złego. (2 Do Koryntów 10:4) Jestto owa wielka nadzieja wejścia do królestwa, która umożliwia mu z łaski Bożej walczyć wytrwale po stronie sprawiedliwości. Święty Jan mówi: “A ktokolwiek ma tę nadzieję w nim oczyszcza się, jako i on czysty jest.” (1 Jana 3:3) Ogniste doświadczenia, przez które każdy Chrześcianin przechodzi, mają ten sam skutek na jego umysł, jak ogień na metale. Ogień stapia złoto i oczyszcza je, w ten sposób, że wszelki żużel spływa na wierzch. Skutek ognistych doświadczeń dla Chrześcianina jest podobny: oczyszczają one jego charakter ze wszelkich naleciałości świeckich.

⁴⁸⁹Bóg postanowił, ażeby wszyscy członkowie nowego stworzenia przypodobani byli wyobrażeniu Jego syna. (Do Rzymian 8:29) To przypodobanie nie następuje wskutek rozmyśliwania nad złemi rzeczami, lecz przez dawanie odporu im i zastanawianie się nad niebieskimi sprawami. Chrześcianin nie ma swych ócz przewiązanych opaską, to jest, potrafi duchowem widzeniem rozpoznawać rzeczy Boskie w Jego Słowie, czyli Biblii, w której jak w

zwierciadle widzi podobiznę charakteru Pana. A mając ducha Pańskiego w sobie, przechodzi z jednego stopnia chwały w drugi, coraz to wyższy. Apostoł Paweł tak to wyraża: "Lecz my wszyscy, którzy odkrytem obliczem na chwałę Pańską, jako w zwierciadle patrzymy, w toż wyobrażenie przemienieni bywamy z chwały w chwałę, jako od Ducha Pańskiego." (2 Do Koryntów 3:18) Ścieżka Chrześcian nie jest wysłana kwiatami, nie daje wygod życia, lecz jak Jezus powiedział, jest to wąska droga, po której nie wielu może kroczyć. — Ew. Mateusza 7:14.

⁴⁹⁰Święty Jakób powiada: "Bierzcie na przykład, bracia moi! utrapienie i cierpliwości proroków, którzy mówili w imieniu Pańskiem." (Jakób 5:10). Prorocy starożytności wiele cierpieli, a jednak nie będą stanowić niebieskiej klasy królestwa. Ich cierpienia miały podwójny cel: (1) aby rozwinąć ich w charakterze, tak, iż zaraz po zmartwychwstaniu będą doskonałymi ludźmi; i (2) aby służyły za wzór dla kościoła, czyli naśladowców Jezusa.

⁴⁹¹Jezus rzekł: "Ode dni Jana Chrzciciela aż dotąd królestwo niebieskie gwałt cierpi, a gwałtownicy porywają je." (Ew. Mateusza 11:12) Tu wykazane jest, że klasa królestwa niebieskiego, czyli rodzina królewska, ponosić ma gwałt z rąk narzędzi Przeciwnika, i że gwałtownicy znęcają się nad członkami kościoła Bożego. Tak było z Jezusem; tak też jest i z Jego naśladowcami, co Święty Paweł potwierdza: "A nadzieja nasza mocna jest o was, ponieważ wiemy, iż jakoście uczestnikami utrapienia, tak i pociechy." — 2 Do Koryntów 1:7.

⁴⁹²Lecz — niejeden zapyta — dlaczego Chrześcianin musi cierpieć? Apostoł odpowiada: "Najmilsi! niech

wam nie będzie rzeczą dziwną ten ogień, który na was przychodzi ku doświadczeniu waszemu, jakoby co obcego na was przychodziło; ale radujcie się z tego, żeście uczestnikami ucierpienia Chrystusowego, abyście się w objawienie chwały jego z radością weselili. Jeżeli was lżą dla imienia Chrystusowego, błogosławieni jesteście, gdyż on duch chwały a duch Boży odpoczywa na was, który względem nich bywa bluźniony, ale względem nas bywa uwielbiony. Lecz jeżeli cierpi jako Chrześcianin, niech się nie wstydzi, owszem niech chwali Boga w tej mierze." (1 Piotra 4:12-14,16) "Albowiem należało na tego, dla którego jest wszystko i przez którego jest wszystko, aby wiele synów do chwały przywodząc, wodza zbawienia ich przez ucierpienie doskonałym uczynił. Bo ten, który poświęca i ci, którzy bywają poświęceni, z jednego są wszyscy dla której przyczyny nie wstydzi się ich braćmi nazywać." — Do Żydów 2:10,11.

⁴⁹³Co więcej Apostoł Paweł wykazuje, że Chrześcianin nie narzeka na te cierpienia i prześladowania, ani też nie szemrze przeciwko Bogu. Jego uczucia sercowe wyrażone są w słowach Apostoła: "A nie tylko to, ale się też chlubimy z ucisków, wierząc, iż ucisk cierpliwość sprawuje, a cierpliwość doświadczenie, a doświadczenie nadzieję; A nadzieja nie pohańbia, przeto iż miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez ducha świętego, który nam dany." (Do Rzymian 5:3-5) I znowu ten sam Apostoł mówi: "Mam za to, iż utrapienia teraźniejszego czasu nie są godne onej przyszłej chwały, która się ma objawić w nas." — Do Rzymian 8:18.

⁴⁹⁴Żaden prawdziwy Chrześcianin nie spodziewa się ująć wszystkich cierpień i kar Pańskich, ponieważ te są

dowodami synostwa Bożego. Cierpienia pokazują nam, iż jesteśmy Pańscy, i że posiadamy ducha Jego. (Do Żydów 12:2-11; Do Rzymian 8:16,17) Cierpienia Chrześcian pochodzą z różnych stron. Chrześcianin cierpi dlatego iż jest mylnie zrozumiany. Jego zamiary są wyszydzane, a nawet czasami bywa posądzony o zdradę, gdy odmawia wzięcia udziału w wojnie i zabijaniu innych ludzi. Czasami prześladowania przychodzą na niego od fałszywych braci, lub od nieoświeconych. Te wszystkie utrapienia znosi on cierpliwie i z radością.

⁴⁹⁵Święty Paweł prawdopodobnie cierpiał więcej, aniżeli którykolwiek z naśladowców Chrystusa. Okręt, którym podróżował rozbił się o skałę. Był uwięziony, bity różgami co najmniej trzy razy ukamienowany i wyniesiony za miasto jako nieżywy, a mimo to, tak pisze: "Albowiem ten króciuchny i lekki ucisk nasz nader zacnej chwały wieczną wagę nam sprawuje; gdy nie patrzymy na rzeczy widzialne, ale na niewidzialne." (2 Do Koryntów 4:17,18) Całą uwagę zwrócił na przyszłą chwałę, co też powinni czynić wszyscy Chrześcianie, a chwała ta nie była zwykłą, lecz taką, o której świat jeszcze nie słyszał. Chrześcianie chętnie rozmyślają nad obietnicami tej chwały, które znajdują się w Słowie Bożem.

OBIETNICE

⁴⁹⁶Wielka obietnica wystawiona przed kościołem dotyczy żywota wiecznego i wiecznego przebywania z Panem. Odnosząc się do członków kościoła, Święty Paweł napisał: "Bóg odda każdemu podług uczynków jego, tym, którzy przez wytrwanie w uczynku dobrym szukają sławy i czci i nieskazitelności, odda żywot wieczny." (Do Rzy-

mian 2:6,7) Jak się zauważy, to wyglądający obietnicy mają w cierpliwości czynić dobrze, czyli z radością przechodzić wszystkie doświadczenia, jakie na nich przyjdą na wąskiej drodze. Teraz rozpatrzmy niektóre teksty, podające wielkie i kosztowne obietnice Boże, odnośnie do chwały i czci, jakie przyjdą w udziale kościołowi Chrystusowemu.

⁴⁹⁷Wyraz *chwała* określa obecność Jehowy; nasuwa na myśl jasność osoby i charakteru Boga. Chwała połączona jest ze świętością Bożą. (Izajasz 6:1-4) Nasz Pan nazwany jest jasnością chwały Bożej. Również o Nim mowa jest jako "istnem wyobrazeniu chwały Ojcowskiej", i że siedzi po prawicy Bożej. (Do Żydów 1:3) Wszyscy członkowie Jego ciała, których razem jest 144,000, mają być z Chrystusem na Jego tronie i w obecności Ojca, czyli w chwale. (Objawienie 3:21) Chwała, której uczestnikami się staną, będzie większą i cudowniejszą nad wszystkie rzeczy ziemskie, tak iż Apostoł określa ją: "Nader zacnej chwały wieczną wagę nam sprawuje". Członkowie kościoła w czasie rozwoju znajdują się w ludzkich ciałach. Będąc niedoskonałymi ludźmi, mają niedoskonałe ciała i umysły. Lecz według obietnicy: "Jakośmy nosili wyobrazenie ziemskiego, tak będziemy nosili wyobrazenie niebieskiego." — 1 Do Koryntów 15:49.

⁴⁹⁸Od Zielonych Świąt do przyjścia Pańskiego, wszyscy święci, którzy umarli w Chrystusie, czekali w śnie śmierci powrotu Pańskiego. Ci, według słów Apostolskich, są pierwsi, których Chrystus zaszczycił zmartwychwstaniem. Według naszego wyrozumienia zatem, wkrótce po wtórem przyjściu Jezusa Chrystusa, podczas udzielania słów zachęty narodom świata, umarli w Chrystusie zosta-

li wzbudzeni i połączeni z Panem Jezusem na powietrzu, aby z Nim być na wieki. Tą myśl potwierdza Apostoł Paweł. — 1 Do Tesalonicensów 4:16,17.

⁴⁹⁹Ci, którzy pozostali przy życiu do czasu przyjścia Pańskiego a teraz umierają, bywają przemienieni natychmiastowo. Ich zmartwychwstanie odbywa się w momencie, o czym Święty Paweł jasno poucza: "Oto tajemnicę wam powiadam: nie wszyscyć zaśniemy, ale wszyscy przemienieni będziemy, bardzo prędko w okamgnieniu, na trąbę ostateczną; albowiem zatrąbi, a umarli wzbudzeni będą nieskazitelni, a my będziemy przemienieni." (1 Do Koryntów 15:51,52) Ci są błogosławionymi Pańskimi, ponieważ mają udział w pierwszym zmartwychwstaniu, a później mają królować z Chrystusem. (Objawienie 20:6) Te obietnice wszystkie skierowane są ku temu, że kościół z Jezusem zawsze przebywać będą w obecności Jehowy, czyli w chwale. Jehowa od wieków przygotowywał klasę nowego stworzenia, "izby znajome uczynił bogactwo chwały swojej nad naczyniem miłosierdzia, które zgotował ku chwale, których i powołał, to jest nas." — Do Rzymian 9:23,24.

⁵⁰⁰Zwyczajem u rodzin królewskich jest zgromadzać najkosztowniejsze klejnoty ze swego kraju. Te klejnoty są ozdobą króla, który je wielce ceni. O tych, którzy mają stanowić szczyt chwalebnego stworzenia Jehowy wskazują słowa proroka: „Cić mi będą, mówi Pan, zastępów, w dzień, który Ja uczynię, własnością; i zmiłuje się nad nimi, jako się zmiłowywa ojciec nad synem swoim, który mu służy." (Malach. 3:17) Więc ci będą zaszczyceni przez Boga Jehowę najwyższą zacnością w Jego chwalebnem stworzeniu, jak jest opisane przez proroka, który pisze: "Będiesz

koroną ozdobną w ręce Pańskiej i koroną królestwa w ręce Boga twego." — Izajasz 62:3.

⁵⁰¹Ci, którzy przez cierpliwość i czynienie dobrego wytrwają wiernie do końca, mają kosztowną obietnicę, iż będą stanowić część świątyni Bożej, zatem znajdować się mają w Jego obecności. "Kto zwycięży uczynię go filarem w kościele Boga mego, a więcej z niego już nie wynijdzie; i napiszę na nim imię Boga mego i imię miasta Boga mego, nowego Jeruzalemu, które zstępuje z nieba od Boga mego, i imię moje nowe." — Objawienie 3:12.

⁵⁰²Światłem i chwałą świata jest słońce, które oświeśla i daje życie wszystkiemu na ziemi. Uczeni powiadają, że światło spowodowane jest utlenieniem wybuchowego gazu, który na wszystkie strony rozchodzi się na odległość od 5,000 do 300,000 mil. Słońce stanowi jasność firmamentu; a chwała w obecności Jehowy jest porównaną w pewnej mierze do jasności słońca, co jest pokazane przez słowa proroka: "Ci, którzy innych nauczają, świecić się będą jako światłość na niebie." (Daniel 12:3) Ci są, którzy poświęcają się całkowicie badaniu i czynieniu woli Bożej. Są to sprawiedliwi, wierzący i poświęceni, których Jezus Chrystus zgromadził do Siebie w czasie Swej obecności. Gdy ci staną przed oblicznością Jehowy, wtedy "sprawiedliwi lśnić się będą jako słońce w królestwie Ojca swego." — Ew. Mateusza 13:43.

⁵⁰³Nie kto inny tylko Jezus rzekł do Swych uczniów: "W domu Ojca mego wiele jest mieszkania; a jeżeli nie, wzdrybymci wam powiedział. Idę, abym wam zgotował miejsce, — żebyście gdzieś ja jest, i wy byli." (Ew. Jana 14:2,3) Tu jest obietnica specjalnego miejsca zamieszkania dla kościoła, a miejsce to będzie w chwalebnej o-

becności Jehowy. Ta święta czyli niebieska klasa królestwa, królewska rodzina, jest również nazwana Syonem, o której prorok Pański napisał: "Albowiem obrał Pan Syon, i upodobał go sobie na mieszkanie." (Psalm 132: 13) O tej piękności w chwale Psalmista pisze: "Objaśnił się Bóg z Syonu w doskonałej ozdobie." (Psalm 50:2) Jehowa zajaśnieje Swą chwałą przez nowe stworzenie, błogosławiąc przez nie wszystkie narody ziemi. Chwała, jaką kościół otrzyma w obecności Jehowy, sprowadzi niewymowną radość, bo "obfitość wesela jest przed obliczem twojem, rozkośzy po prawicy, twojej aż na wieki." — Psalm 16:11.

⁵⁰⁴W chwalebnej obecności Jehowy spodziewać się należy, iż wszyscy będą przyjaciółmi. Jako zachętę do ubiegania się o to miejsce zaszczytne, prorok napisał: "Kto miłuje czystość serca, a jest wdzięczność w wargach jego, temu król przyjacielem będzie" (Przypowieści 22:11) i może być pewny łaski po wszystkie czasy. — Przypowieści 17:17.

⁵⁰⁵Cześć, jako nagroda, odnosi się do specjalnego stanowiska w Boskim porządku rzeczy. Zawsze będąc chwalebny, Bóg bywa czczony w umysłach Swych stworzeń. Stanowisko uwielbionego kościoła będzie jako oblubienica Chrystusa. Chrystus jest prawą ręką Ojca. Czcigodne to stanowisko przyjdzie w udziale również kościołowi, jako chwalebnej małżonce króla chwały. Sam Chrystus twierdzi, iż chwałę Swą podzieli z oblubienicą. Oto Jego słowa: "Ojcie! chcę, aby gdzie ja jest, i oni byli ze mną." — Ew. Jana 17:24.

⁵⁰⁶O Jezusie napisano, iż jest "istnem wyobrażeniem chwały Ojcowskiej" (Do Żydów 1:3); i że jest chwa-

lebnym Oblubieńcem i Przyjacielem członków Swego ciała, czyli Kościoła. (Pieśń Salomonowa 5:16) Teraz w zupełności nie wiemy, czym będziemy, lecz Święty Jan powiada: "Wiemy, iż gdy się on objawi, podobni mu będziemy, albowiem ujrzymy go tak, jako jest." (1 Jana 3:2) Bóg "postanowił (Go) dziedzicem wszystkich rzeczy". (Do Żydów 1:2) Te dzieci Boże, członkowie ciała Chrystusowego są "dziedzicami Bożymi i współdziedzicami z Chrystusem" w chwale, czci i stanowisku. — Do Rzymian 8:17.

⁵⁰⁷Gdy Jehowa odjął od Izraela prawo do panowania, przyobiecał dać je w ręce Tego, który do władzy ma prawo, to jest, Mesyasowi, gdy przyjdzie. (Ezechiel 21:27) O Nim prorok Boży napisał: "I dał mu władzę i cześć i królestwo, aby mu wszyscy ludzie, narody i języki służyli; władza jego władza wieczna, która nie będzie odjęta, a królestwo jego, które nie będzie skażone. A królestwo i władza, i dostojństwo królewskie pod wszystkim niebem dane będzie ludowi świętych najwyższych miejsc, którego królestwo będzie królestwo wieczne, a wszystkie zwierzchności jemu służyć i onego słuchać będą." (Daniel 7:14,27) Dla Swych uczniów Jezus przyobiecał udział w królestwie, mówiąc: "Jać wam sporządzam jako mi sporządził Ojciec mój, królestwo, abyście jedli i pili za stołem moim w królestwie mojem i siedzieli na stolicach, sądząc dwanaście pokoleń Izraelskich." — Ew. Łukasza 22:29,30.

⁵⁰⁸Jak Jezus, Oblubieniec, będzie królem i w chwale zapanuje nad narodami, tak Jego oblubienica, zwycięży, również mając przyobiecane wziąć udział "w mocy nad narodami." — Objawienie 2:26.

⁵⁰⁹Nietylko w wieku Tysiąclecia Kościół będzie miał to zaszczytne stanowisko oblubienicy Chrystusa, lecz i w przyszłych nieskończonych wiekach, bo Święty Paweł pisze, iż Bóg “pospołu z nim wzbudził, i pospołu z nim posadził na niebiesiech w Chrystusie Jezusie, aby okazał w przyszłych wiekach ono nader obfite bogactwo łaski swojej, z dobroćliwości swojej przeciwko nam w Chrystusie Jezusie.” — Do Efezów 2:6,7.

⁵¹⁰Jezus w czasie pobytu na ziemi był odrzucony i wzgardzony od ludzi. Zniesławiali Go ludzie tak jak i teraz zniesławiają za wyjątkiem tych, którzy przyszli do znajomości prawdy. Aczkolwiek przyjdzie czas jak Apostoł powiada, w którym imieniu Jezusowem wszelkie się kolano skłoni, tych, którzy są na niebiesiech, i tych, którzy są na ziemi, i tych, którzy są pod ziemią, a wszelki język, aby wyznawał, że Jezus Chrystus jest Panem ku chwale Boga Ojca.” (Do Filip. 2:7-11) Członkowie ciała Chrystusowego, prawdziwie poświęceni synowie Boży, naśladujący swego Mistrza, również byli wzgardzeni od ludzi, poczytani za najniższy element społeczeństwa, a nawet w wielu wypadkach i zabijani. Świat ich nie znał jak i Jego kiedyś nie znał. Lecz we właściwym czasie wszyscy narodzeni w chwalebnem królestwie naszego Pana otrzymają cześć od ludzi, jako jest napisane: “Także i o Syonie mówić będą: Ten i ów urodził się w nim; a sam Najwyższy ugruntuje go. Pan policzy narody, gdy je popisywać będzie, mówiąc: Ten się tu urodził.” (Psalm 87: 5,6) Tedy narody cieszyć się będą, iż upodobało się Bogu wybrać z pośród rodzaju ludzkiego 144,000 wiernych i udoskonalić ich przez Jezusa Chrystusa. Bóg spowoduje, że narody świata oddadzą cześć im, według obiet-

nicy: "Wspominać będą imię twoje od każdego rodzaju do rodzaju: dlatego cię narody wysławiać będą na wieki wieków." — Psalm 45:18.

⁵¹¹Apostoł powiada, iż wybrańcy Pańscy szukają *nieśmiertelności*. Wyraz ten oznacza niezniszczalność, czyli stan niepodlegający śmierci. Mesyaszowa klasa, Głowa i ciało, nie będzie podlegać zniszczeniu, chorobom, lub śmierci. Nawet doskonała ludzka istota będzie potrzebowała pokarmu dla podtrzymania przy życiu swego organizmu; lecz uwielbiony kościół, Mesyasz czyli Chrystus, nie będzie potrzebował żadnego pokarmu do odnawiania swych sił, ponieważ będzie miał żywot sam w sobie. A życie to będzie miał w takiej mierze, iż będzie mógł je wydawać, a mimo to nie potrzebować odnowienia. O sobie samym Jezus powiedział: "Jako Ojciec ma żywot sam w sobie, tak dał i Synowi, aby miał żywot w samym sobie." — Ew. Jana 5:26; 4:14.

⁵¹²Podobna obietnica dotyczy wszystkich, którzy uczestniczą w Jego ofiarniczej śmierci. (Ew. Jana 6:53, 54) Ci mają obietnicę, iż będą uczestnikami Boskiej natury (2 Piotra 1:4) i mieć władzę udzielania życia innym. Wielką nagrodą jest żywot wieczny, a nieśmiertelność jest przymiotem tego życia wiecznego, który je czyni niezniszczalnem. Do wszystkich, którzy przyszedli do społeczności Pańskiej przez Chrystusa, Pan mówi: "Bądź wierny aż do śmierci, a dam ci koronę żywota." (Objawienie 2:10) Na innem miejscu Święty Jakób powiada: "Błogosławiony mąż, który znosi pokuszenie; bo gdy będzie doświadczony, weźmie koronę żywota, którą obiecał Pan tym, którzy go miłują." — Jakób 1:12.

⁵¹³Gdy ktoś jest spłodzony do uczestnictwa w ciele Chrystusowem, otrzymuje nowe nadzieje, nowe zamiary, i nowe dążenia do upragnionego celu. Wówczas nie patrzy na rzeczy ziemskie, lecz wygląda chwały niebieskiej, pragnie przebywać z Panem i stara się służyć w mierze w stanowisku na jakim go Pan postawił. Taki ma na uwadze słowa Świętego Pawła: "Żywot wasz skryty jest z Chrystusem w Bogu. Ale gdy się Chrystus on żywot nasz, pokaże, tedy i wy z nim okazecie się w chwale." — Do Kolosensów 3:3,4.

⁵¹⁴Dawid, będąc typem na kościół, proroczo pisał względem kościoła. Wyraża on uczucia serca członków ciała Chrystusowego w ten sposób: "O jednym rzecz prosił Pana, i tej szukać będę; abym mieszkał w domu Pańskim po wszystkie dni żywota mego, a żebym oglądał wdzięczność Pańską, i dowiadywał się w kościele jego." (Psalm 27:4) **Tu** na uwadze ma on chwałę przebywania w domu Bożym, w Jego obecności, i przypatrywaniu się jego piękności, względnie zdobywanie mądrości, odnośnie do wielkiego planu Jehowy.

⁵¹⁵Dawid znowu reprezentuje kościół w obecności Jehowy, cieszący się chwałą i czcią, jaką mu daną będzie przy pierwszym zmartwychwstaniu. O tym czasie z zachwytem wspomina on, mówiąc: "Panie! w mocy twojej raduje się król, a w zbawieniu twojem wielce się weseli. Dałeś mu żądość serca jego, a prośby ust jego nie odmówiłeś. Albowiemś go uprzedził błogosławieństwami hojnemi; włożyłeś na głowę jego koronę ze złota szczerego. Prosił cię o żywot, dałeś mu przedłużenie dni na wieki wieków. Wielka jest chwała jego w zbawieniu twojem; chwałą i zacnością przyodziałeś go. Boś go wystawił na

rozmaite błogosławieństwa aż na wieki; rozweseliłeś go weselem oblicza twego." — Psalm 21:1-6.

⁵¹⁶Co za różnica w oczach ludu między człowiekiem Jezusem Chrystusem, który ponosił wzgardę od Żydów, a Jezusem Chrystusem uwielbionym, którego chwała przewyższa jasność słońca w południe! Wielką będzie cześć i sława dla Jezusa Chrystusa od ludzi, którzy w końcu poznają Pana. Co za wielka różnica między Jego ciałem ludzkim a chwalebnem ciałem Boskiem! Członkowie Jego ciała, jak to prorok ślicznie przedstawia są wzięci ze skały i wykopani z głębokości dołu. (Izajasz 51:1) Ci, postępowali po wąskiej drodze; cierpiąc ze strony Szatana i jego nasienia. Przez cały czas swej ziemskiej pielgrzymki drogocenne obietnice dodawały im otuchy, a między nimi słowa: "Oto sługa mój, polegać będą na nim, wybrany mój, którego sobie upodobała dusza moja. Dam mu ducha swego; on sąd narodom wyda." — Izajasz 42:1.

⁵¹⁷W oczach świata ci umierają na podobieństwo innych ludzi; w rzeczywistości jednak umierają na podobieństwo ich Króla, Jezusa. (Psalm 82:7) Święty Paweł, omawiając poniżenie kościoła z tej strony zasłony, i przeciwstawiając temu jego chwałę po drugiej stronie zasłony, rzekł: "Insza chwała słońca, a insza chwała księżycy, i insza chwała gwiazd; albowiem gwiazda od gwiazdy różna jest w jasności. Takci będzie i powstanie z umarłych. Bywa wsiane ciało w skazitelnosci; a będzie wzbudzone w mocy; bywa wsiane ciało cielesne, a będzie wzbudzone ciało duchowne." — I Do Koryntów 15:41-44.

⁵¹⁸ Teraz zbliżamy się do czasu, kiedy ci członkowie mają być przemieniani natychmiastowo. Teraz są posiani w skazitelności, a za chwilę, w momencie, wzbudzeni zostaną w nieskazitelności. Teraz są sponiewierani, a za chwilę będą w chwale. Teraz są słabi, a za chwilę będą w mocy. Gdy kościół będzie zebrany i wszyscy 144,000 członkowie zostaną połączeni z Panem, "tedy wypełni się ono słowo, które napisano: "Połkniona jest śmierć w zwycięstwie. Gdzież jest, o śmierci! bodziec twój? Gdzież jest, piekło! zwycięstwo twoje?" (1 Do Koryntów 15:54,55) Wtedy wszyscy, którzy stanowią mają tę klasę uczestniczyć będą w chwale, czci i nieśmiertelności żywota wiecznego.

PRZYBLIŻENIE SIĘ KRÓLESTWA

⁵¹⁹ Pewnem jest, że przyjdzie czas, kiedy wszyscy stanowiący ciało Chrystusowe, dokończą ziemskiego biegu i przejdą poza zasłonę do niebiańskiej chwały. A skoro Pan przyobiecał, że w czasie Swej wtórej obecności zgromadzi do Siebie tych, którzy stanowią będą Jego oblubienicę, należy się spodziewać uwielbienia kościoła wkrótce po wtórem przyjściu Pana. Umysł Apostoła Pawła był oświecony mocą Jehowy, więc pisał odnośnie do przyjścia królestwa Mesyasza i rzeczy, jakie miały poprzedzać inagurację tego królestwa.

⁵²⁰ Na górze Synaj, Jehowa uczynił przymierze z narodem Izraelskim i na krótko przedtem rozkazał Mojżeszowi, aby przygotował naród do tego, co miało dziać się za chwilę. Gdy Mojżesz zstąpił z góry, aby ogłosić poselstwo Boże Izraelowi, wszystko w naturze zostało wstrząśnięte. Nastąpiły grzmoty i błyskawice, czarne chmury ukryły w sobie górę Synaj, ziemia trzęsła się, a

głos trąby był tak głośny, że cały naród popadł w trwogę. To był obraz przedstawiający czas ucisku w świecie i wielkie wstrząśnięcie narodami, na krótko przed wzięciem oblubienicy, celem ustanowienia królestwa Mesyasza. Święty Paweł odnosząc się do tego czasu, drogą porównawczą, pisze: "Boście nie przystąpili do góry, która się da dotknąć i do ognia gorejącego, i do wichru, i do ciemności i do burzy, i do dźwięku trąby, i do głosu słów, który ci, co słyszeli prosili, aby więcej do nich nie mówiono." (Albowiem nie mogli znieść tego, to im rozkazywano: Gdyby się i bydlę góry dotknęło, będzie ukamionowane, albo pociskiem przebite. A tak straszne to było, co widzieli, że też Mojżesz rzekł: "Ułakłem się i drzę)". — Do Żydów 12:18-21.

⁵²¹Należy spodziewać się zatem pozafiguralnego spełnienia się tych dziejów. Znajdujemy, że góry (symbolicznie oznaczają królestwa świata), znajdują się w ogniu i że wielka burza ucisku i zamięszania unosi się nad światem, tak iż ludzie trwożą się z powodu rzeczy przychodzących na rodzaj ludzki. Mówiąc o tym czasie, Święty Paweł tak pisze do kościoła: "Aleście przystąpili do góry Syon, i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu niebieskiego i do niezliczonych tysięcy Aniołów; do walnego zgromadzenia, i do zebrania pierworodnych, którzy są spisani w niebie i do Boga, sędziego wszystkich, i do duchów sprawiedliwych i doskonałych; i do pośrednika nowego testamentu, Jezusa, i do krwi pokropienia, lepsze rzeczy mówiącej niż Ablowa." — Do Żydów 12:22-24.

⁵²²Tak więc Święty Paweł określa zgromadzenie członków, którzy mają stanowić duchową fazę królestwa

Mesjasza, to jest, kościół: Głowę i ciało. Tą fazę Apostoł inaczej nazywa niebieskiem Jeruzalem.

⁵²³Wszystkie narody świata i stworzenia niebieskie na wieki zapamiętają wypadki tego wielkiego dnia, w którym obecnie żyjemy. Teraz Bóg objawia Swą moc i sprawiedliwość w narodach, a niebawem ludzie nauczą się oceniać miłość Bożą.

⁵²⁴Co za chwalebny przywilej jest żyć dzisiaj na ziemi! Cztery tysiące lat temu święci ludzie z tęsknotą dowiadywali się, kiedy ma przyjść królestwo Boże, lecz się nie dowiedzieli. Nawet aniołom nie wolno wiedzieć, kiedy to nastąpi. Wielu z tych wiernych mężów poniosło śmierć męczeńską dla sprawiedliwości. Ci, będąc pod wpływem ducha Bożego, pisali odnośnie do królestwa. Psalmista komponował hymny i śpiewał o tym błogosławionym dniu. Od dziewiętnastu stuleci Chrześcianie kroczyli po wąskiej drodze i dopiero teraz można rzec: Pan jest obecny! Pan króluje! Królestwo niebieskie przybliżyło się!

⁵²⁵Wobec tego członkowie ciała Chrystusowego, żyjący po tej stronie zasłony, skwapliwie oczekują chwili swej przemiany, kiedy odłożą śmiertelność, aby przyoblec nieśmiertelność i być zachwyceni z Panem przed oblicznością wielkiego Jehowy. Kiedy we właściwym czasie wszyscy członkowie ciała przejdą poza zasłonę, Jezus przedstawi ich Swemu Ojcu. Skoro już jesteśmy tak blisko tego czasu, wyobraźmy sobie, że stoimy tuż poza zasłoną i po raz pierwszy oglądamy chwały królestwa.

⁵²⁶Kogo prawdziwy Chrześcianin może spodziewać się, że go pierwszy powita w królestwie? Niezawodnie oglądać się będzie za kimś, kto był jego serdecznym przy-

jacielem w czasie poniżenia na ziemi. Jeżeli ktoś spodziewa się być przedstawionym ziemskiemu królowi lub monarsze, a ma znajomego lub przyjaciela na dworze, udaje się do niego po radę, zanim stanie przed królem. Wstępując do nieba Chrześcianin spodziewa się według obietnicy ujrzeć Jezusa, a w końcu Ojca niebieskiego. Gdy Chrześcianin przegląda wielkie i kosztowne obietnice dane kościołowi, znajduje liczne zapewnienia, że ma niewidzialnego przyjaciela podczas ziemskiej pielgrzymki, a mianowicie, swego anioła stróża. O tem Psalmista tak pisze: "Zatacza obóz Anioł Pański około tych, którzy się go boją, i wyrwa ich." (Psalm 34:8; Do Żydów 1:14) Ci aniołowie są niezawodnie posłannikami Jehowy, bo o nich Jezus powiedział: "Aniołowie w niebiesiech zawsze patrzą na oblicze Ojca mego, który jest w niebiesiech." — Ew. Mateusza 18:10.

⁵²⁷Opisując okoliczności i to co się ma dziać na ogólnem zgromadzeniu kościoła pierworodnych, Święty Paweł pisze: "Aleście przystąpili \ . . . do niezliczonych tysięcy Aniołów." Ci niezawodnie są czyści, miłujący i piękni w kształcie i w charakterze. Ci właśnie są tymi posłańcami, którzy trzymają spis członków ciała Chrystusowego. (Malachiasz 3:16) Będzie to prawdziwa radość zapoznać się z temi cudownemi stworzeniami, które pomagały Chrześcianom na wąskiej drodze. Aniołowie zatem służą radą wszystkim, którzy mają ukazać się w obecności Jezusa. Rozsądek przeto każe wnioskować, że pierwszym, który wyjdzie na spotkanie Chrześcianina poza wtórą zasłoną, będzie jego anioł stróż.

⁵²⁸Następnie z kolei Apostoł wymienia "kościół pierworodnych." Jezus Chrystus jest głową tego kościoła, wiel-

~~kim~~ Królem chwały. Z pewnością wszyscy członkowie ciała pragnąć będą ujrzeć swego chwalebneho Pana, który odkupił ich Bogu Swą drogocenną krwią. Jest On nie tylko naszym Odkupicielem, Orędownikiem i Wybawicielem, lecz i najlepszym Przyjacielem. A za chwilę ma odbyć się połączenie Oblubieńca z oblubienicą. Co za znamienny czas to będzie! Przez długie i cierpliwe trwanie w czynieniu dobrego, drogą doświadczeń z łaski Pana, Chrzescianie ci zostali udoskonaleni, aby być gotowi na połączenie z Panem. "Zakocha się król w piękności twojej, albowiem on jest Panem twoim; przetoż kłaniaj się przed nim". (Psalm 45:11) Każdy członek klasy oblubienicy otrzyma dostęp do Jezusa i zobaczy Go jakim jest. Radosna to będzie chwila! (1 Jana 3:2) Każdy z tych członków ma współbraći Chrzescian, którzy przed nim przeszli poza zasłonę. Niezawodnie oglądać się będzie za nimi, gdy wejdzie do nieba. Rozumie się, każdy będzie się oglądał, aby zobaczyć wiernych apostołów, których Pan użył do wydania duchowego pokarmu domownikom wiary. Następnie oglądać się będą za tymi, których Pan użył jako nauczycieli i sług kościoła w czasie wieku ewangelii.

⁵²⁹Możemy być pewni, że każdy, który tam się znajdzie, będzie udoskonalony w miłości, ponieważ Apostoł tak powiada. (Do Efezów 4:16; Do Kolosensów 3:14) Lecz nie wszystkie nadzieje ujrzenia w kościele wszystkich naszych przyjaciół zostaną spełnione, albowiem tylko ci z Chrzescian znajdą się tam, którzy miłowali swych braci czystym sercem i przeszli ogniste doświadczenia bez szemrania. Każdy z członków Boskiej rodziny będzie cudownej piękności, w ciele podonem Jezusowemu. Jak gwiazda różni się od gwiazdy w chwale, tak członkowie

kościół różnić się będą w chwale w królestwie Bożem. Lecz co za przecudne zgromadzenie to będzie, gdy 144,000 chwalebnych istot zbierze się ze swą Głową Chrystusem na czele!

⁵³⁰Gdy już wszyscy zostaną połączeni z Panem, według słów Świętego Pawła, nastąpi udzielenie kościołowi przyobiecanej chwały przez przedstawienie go, jako klasę oblubienicy, przed wielkim tronem Jehowy. Święty Juda informuje nas, że Pan nie tylko chroni Swych naśladowców, lecz że przedstawi ich bez zmazy w obecności Bożej, z wielką radością. — Juda 24.

⁵³¹Przybliża się dzień przedstawienia Bogu oblubienicy. Jakoby w widzeniu przedstawiają się nam niezliczone zastępy aniołów, zgromadzone w szeregach przed tronem Boga. Posłańcy niebiescy złotymi trąbami obwieszczają zbliżenie się Oblubieńca z oblubienicą. Muzyka przechodząca pojęcie ludzkie, napędza dwory niebieskie. Wszystkich oczy skierowane są na zwycięskiego Bohatera, Króla królów, Pana panów, i Jego oblubienicę składającą się z 144,000 członków. Zastępy niebieskie śpiewają: "Halleluja, iż ujął królestwo Pan Bóg wszechmogący. Weselmy się i radujmy się, a dajmy mu chwałę; bo przyszło wesele Barankowe, a małżonka jego nagotowała się." — Objawienie 19:6,7.

⁵³²Zauważmy teraz w jakich szatach ubrana jest oblubienica Chrystusowa, wchodząca do chwały. "I dano jej, aby się oblekła w bisiór czysty i świetny, albowiem bisiór są usprawiedliwienia świętych." (Objawienie 19:8) "Wszystka zacność córki królewskiej jest wewnątrz, a szaty jej bramowane są złotem. W odzieniu haftowanym przywiodą ją do króla." (Psalm 45:14,15) Tak więc

symbolicznym językiem Prorok określa wrodzoną piękność kościoła, jaką będzie posiadał, gdy znajdzie się w obecności Jehowy. Jest niemożliwością w ludzkich słowach, nawet w przybliżeniu, określić majestatyczność tego widoku. Przed wielkim białym tronem Ojca niebieskiego Oblubieniec i oblubienica zostaną połączeni i wtedy chwała kościoła będzie zupełną. Wówczas w obecności Jehowy kościół będzie radował się i korzystał ze swych przywilejów po wszystkie czasy.

“Niech się raduje każdy stan
I serce szczęściem drga,
Oblubienicę swoją Pan;
Do boku przyjąć ma.”

⁵³³Członkowie ciała Chrystusowego w chwale będą jakby pomnikiem łaski Bożej, albowiem w nich objawioną będzie moc i miłość Jehowy, który z nic nieznaczących stworzeń z pośród ludzi wybrał i postawił na najwyższym po Jezusie stanowisko w wszechświecie. Tedy kościół obdarzony władzą, jako korona ozdobna w ręku Jehowy, użyty będzie do przeprowadzenia planów Bożych, zamierzonych przed założeniem świata. Jako uwielbiona małżonka niebieskiego Oblubieńca, przyobleczone w cześć i nieśmiertelność, posiadać będzie życie wieczne, czyli życie w sobie i wraz z nią Oblubieniec udzielać będzie życia i błogosławieństw całemu światu.

⁵³⁴Święty Jan miał widocznie widzenie o tej chwalebnej Boskiej rodzinie w niebie i w symbolicznym języku nazywa ją miastem świętem, nowem Jeruzalemem, zstępującem od Boga z nieba. (Objawienie 21:1-5) W ten sposób określa przychodzące królestwo Mesyasza. W widzeniu tem również widział tych, którzy są jeszcze po

tej stronie zasłony, wiarą wyczekujących błogosławionej chwili przemiany. Określa ich jako "tych, co zwycięstwo otrzymali nad oną bestyą (dyabelskie organizacye świata), i nad obrazem jej, i nad piętnem jej i nad liczbą imienia jej (którzy całkowicie polegają na Panu stojących nad morzem szklanem, inających cytry Boże. A śpiewali pieśń Mojżesza sługi Bożego (pieśń nauczona przez prawo, które było cieniem przyszłych dóbr), i pieśń Barankową (pieśń jasnego spełnienia się prorocत्व i rozwojowi Boskiego planu, co jest pokazane w Nowym Testamencie. Ci grają na harfach i czczą Jehowę), mówiąc: Wielkie i dziwne są sprawy twoje, Panie Boże wszechmogący! sprawiedliwe i prawdziwe są drogi twoje, o Królu Świętych!" — Objawienie 15:2,3.

Określ znaczenie wyrazu "kościół." ¶ 468.

Z kogo składa się kościół Chrystusowy? ¶ 468.

Jaka inna nazwa nadana jest tym, którzy stanowią Kościół? ¶ 468.

Co to jest "święty"? ¶ 468.

W jaki sposób członkowie ciała Chrystusowego są oczyszczani? ¶ 468.

Co oznacza "nowe stworzenie"? ¶ 468.

Co określa naturę danego stworzenia? ¶ 468.

Kto zajmuje wysokie stanowisko w Boskim planie? Przytocz dowód biblijny. ¶ 468.

Kiedy nowe stworzenie miało swój początek? ¶ 469.

Co uczynił Jezus w trzydziestym roku życia? ¶ 469.

Jak był On udoskonalszy jako nowe stworzenie? ¶ 469.

Kto sprzeciwiał się Jezusowi od czasu Jego chrztu? ¶ 470.

Czy cierpienia Jezusowe były potrzebne? ¶ 470.

Co jest przedstawione przez niewiastę w 1 Mojżeszowej 3:15? ¶ 470.

Na kogo Izaak był typem? ¶ 470.

Z czego składa się nasienie węzowe. Udowodnij z Biblii. ¶ 470.

Jakiego charakteru jest nasienie węzowe? ¶ 470.

Gdzie Jezus udał się zaraz po Swym chrzcie i w jakim celu? ¶ 471.

Na jakie pokusy był On wystawiony w krótkim czasie? Co Biblia pisze o tem? ¶ 471.

Jak długo On cierpiał ze strony Szatana i jego przedstawicieli? ¶ 471.

W jaki sposób Jezus odniósł zwycięstwo? ¶ 471.

Jak Jehowa wynagrodził Jezusa za Jego wierność Boskiemu rozporządzeniu aż do śmierci? ¶ 471.

Które pisma wskazują, że członkowie ciała Chrystusowego muszą być naśladowcami Jego? ¶ 471.

Czy Bóg przewidział i przeznaczył nowe stworzenie? Podaj dowody biblijne. ¶ 472.

Co oznacza wyraz "świat" użyty w liście do Efezów 1:4-9? ¶ 473.

Czy Bóg przeznaczył, lub wybrał jednostki do kościoła? ¶ 473.

Czy powinniśmy spodziewać się, iż członkowie ciała Jego przechodzić będą doświadczenia podobne do Jezusowych? ¶ 473.

Na kiedy przypadł dzień Zielonych Świąt? ¶ 474.

Jakie powołanie rozeszło się do Żydów od tego czasu? ¶ 474.

Co znaczy powołanie? ¶ 474.

Co Jezus mówi o liczbie powołanych i wybranych? Udowodnij z Biblii. ¶ 474.

Jak długo to powołanie było ograniczone tylko do Żydów? ¶ 474.

Kto pierwszy z pogan przyjął ewangelię? Podaj biblijny opis. ¶ 474.

Potem do kogo powołanie było wystosowane? ¶ 474.

W jakim celu głoszone ewangelię? ¶ 475.

Jak uczeni tego świata zapatrywali się na poselstwo ewangelii? ¶ 475.

Co Święty Paweł mówi o mądrości tego świata i mądrości Bożej? ¶ 475.

Jak Żydzi, jako naród przyjęli poselstwo Chrystusa? ¶ 476.

W jaki sposób większość pogan przyjęła ewangelię? ¶ 476.

Czy wielu mądrych i zacnych jest powołanych i odpowiada powołaniu ewangelii? ¶ 476.

Dlaczego nie wielu mądrych, i zacnych przyjęło prawdę? ¶ 476.

Jak powołanie odbiło się na umysłach pokornych? ¶ 476.

Udowodnij z Pisma, że Jehowa dał zaproszenie ludziom do uczestniczenia w klasie oblubienicy. ¶ 477.

Dlaczego kościół może być nazwany córką Jehowy? ¶ 478.

Jakiej piękności Pan żąda od członków kościoła? ¶ 478.

Czy czas jest potrzebny do rozwinięcia kościoła? ¶ 479.

Co można powiedzieć o spowiedziach na łożu śmiertelnym? ¶ 479.

Jaki jest pierwszy krok do stania się Chrześcianinem? ¶ 479.

Co znaczy pokuta? ¶ 479.

Co rozumiemy przez nawrócenie? ¶ 479.

Po nawróceniu się, co następuje zanim można stać się nowem stworzeniem ¶ 479.

Dlaczego potem Chrześcianin musi przechodzić różne doświadczenia? ¶ 479.

Dlaczego dzieciom szkolnym zadawane są trudne zadania? ¶ 480.

Czy jest koniecznem ćwiczyć się do wyścigów atletycznych? ¶ 480.

Dlaczego nowe stworzenie powinno ćwiczyć się i znosić różne doświadczenia? ¶ 480.

Co mówi Psalmista o stanowisku nowego stworzenia względem braci i innych ¶ 481.

Dla kogo Jezus stał się przychodniem? Jakie zniewagi i obelgi padały na Niego? ¶ 481.

Udowodnij z Pisma, że członkowie ciała ponoszą podobne zniewagi. ¶ 481.

Jak Bóg obrócił na dobro prześladowanie kościoła przez szatana? ¶ 482.

Kiedy Chrześcianin cierpi więcej: zaraz po poznaniu Pana, czy też później? ¶ 483.

Jak Chrześcianin nowo-splodzony jest wyróżniony od innych w Piśmie? ¶ 483.

Jakięgo pokarmu duchowego on potrzebuje? ¶ 483.

Podaj ilustrację z Pisma Świętego wykazującą rozwój kościoła. ¶ 484.

Wytłumacz zdanie Apostoła w 1 Piotra 2:3-8. ¶ 485.

Udowodnij z Pisma Świętego, iż jest to przywilej cierpieć z Chrystusem? ¶ 485.

Jaki kierunek Chrześcianin musi powziąć względem dążeń świata? ¶ 486.

Wytłumacz rozwój Chrześcianina, wykazany przez Św. Piotra (2 Piotra 1:5-7) ¶ 486.

Co Chrześcianin powinien czynić, aby upewnić swe powołanie i wybór? Co Pismo Św., mówi o tem? 487.

Z jakimi nieprzyjaciółmi walczy nowe stworzenie? ¶ 488.

Jaką zbroją walczy ono? Udowodnij z Pisma Świętego. ¶ 488.

Jaka nadzieja dodaje mu siły w walce? ¶-488.

Jaki wpływ ta nadzieja wywiera na jego oczyszczanie się ¶ 488.

Do czyjej podobizny członkowie kościoła mają się przypodobać? ¶ 489.

Dlaczego Chrześcianin wyrozumiewa rzeczy, których świat nie może pojąć? Podaj dowód biblijny. ¶ 489.

Jak droga Chrześcianina jest nazwaną? Czy jest ona łatwą? ¶ 489.

Co Święty Jakób mówi o cierpieniach proroków? ¶ 490.

W jakim celu prorocy cierpieli? ¶ 490.

Co Jezus mówił o gwałtownikach, porywających królestwo? ¶ 491.

Dlaczego Chrześcianin cierpi? Co Biblia mówi o tym? ¶ 492.

Dlaczego Jezus nie wstydzi się nazywać członków kościoła Swymi braćmi? ¶ 492.

Czy prawdziwy lud Boży skarży się, lub szemrze z powodu swych doświadczeń? Podaj dowód z Pisma Świętego. ¶ 493.

Czy prawdziwy Chrześcianin spodziewa się ujść cierpień? ¶ 494.

O czym świadczą cierpienia dla niego? ¶ 494.

Z jakiego źródła pochodzą te doświadczenia? ¶ 494.

Kto najwięcej ucierpiał z naśladowców Chrystusa? ¶ 495.

Wymień niektóre z jego doświadczeń. ¶ 495.

Co mówił on o tych doświadczeniach? ¶ 495.

Co stanowiło największą nadzieję Świętego Pawła? ¶ 495.

Nad czym z radością zastanawia się Chrześcianin? ¶ 495.

Jaka obietnica jest wystawiona przed kościołem? Udowodnij z Biblii. ¶ 496.

Co oznacza wyraz "chwała", użyty w Piśmie Św. Przytocz dowód z Biblii. ¶ 497.

Co Pismo Święte mówi o chwale Jezusa? ¶ 497.

Jaką członkowie ciała Chrystusowego mają odziedziczyć chwałę z Chrystusem? ¶ 497.

Jak równa się ta chwała do rzeczy ziemskich? ¶ 497.

Co Święty Paweł powiedział o chwale? ¶ 497.

Jaki obraz będzie stanowił kościół w chwale? ¶ 497.

W jakim stanie znajdowali się święci, którzy umierali po Zielonych Świątkach aż do wtórego przyjścia Chrystusa? ¶ 498.

Co Pismo powiada o ich wzbudzeniu przy wtórem przyjściu Chrystusa? ¶ 498.

Co Biblia mówi odnośnie do przemienienia świętych żyjących na ziemi po wtórem przyjściu Chrystusa? ¶ 499.

Dlaczego święci nazwani są błogosławionymi Pańskimi?
¶ 499.

Dlaczego Jehowa przygotowywał nowe stworzenie przez tyle stuleci? ¶ 499.

Jaki zwyczaj zachowuje królewska rodzina, odnośnie do klejnotów? ¶ 500.

W jaki sposób Pismo porównywa świętych do klejnotów?
¶ 500.

Jak święci mają być uważani przez Jehowę? Jak to przedstawia korona z klejnotów? ¶ 500.

Podaj cytate Biblijną, dającą obietnicę zwycięzcom?
¶ 501.

Jak użyte jest słońce do wyobrażenia chwały? Przytocz biblijny dowód. ¶ 502.

Jaką obietnicę Pan dał Swemu kościołowi względem niebieskiego miejsca pobytu? ¶ 503.

Co Psalmista mówi o miejscu mieszkania Pańskiego?
¶ 503.

Co napisał Prorok, odnośnie do piękności Syonu? ¶ 503

W jakim celu Jehowa będzie przejawiał się przez nowe stworzenie? ¶ 503.

Jaką radość to sprawi nowemu stworzeniu? Podaj biblijny dowód. ¶ 503.

Co Pismo Święte powiada o tem, że kościół ma mieć króla za przyjaciela? ¶ 504.

Czy ten Król i przyjaciel będzie miłował członków kościoła? ¶ 504.

Co znaczy wyraz "cześć"? ¶ 505.

Jak jest Bóg uwielbiony przez Swe stworzenia? ¶ 505.

W jaki sposób kościół będzie sprawował urząd chwały?
¶ 505.

Jaki stosunek kościoła do Jezusa przedstawia jego wielkie dziedzictwo? ¶ 505.

Co Pismo Św. mówi odnośnie do wyobrażenia Jezusa i Jego stosunku do członków ciała? ¶ 506.

Co Apostoł mówi względem okazania się kościoła w podobieństwie Chrystusa? ¶ 506.

Kto postanowiony jest dziedzicem wszystkich rzeczy?
506.

Kto współdziedziczy z nim w tej sławie? Udowodnij z Pisma Świętego. ¶ 506.

Komu Jehowa obiecał dać panowanie nad ziemią, gdy Sedekiasza obalono? ¶ 507.

Co prorok Daniel mówi odnośnie do oddania tego panowania Jezusowi? ¶ 507.

Jak daleko sięgać będzie Jego królestwo? ¶ 507.

Jak narody będą uważać panowanie Chrystusa? ¶ 507.

Jaka obietnica czci jest dana kościołowi w tym względzie? Udowodnij z Pisma Świętego. ¶ 507.

Kto będzie wielkim Królem chwały, panującym nad narodami? ¶ 508.

Czy jest dana kościołowi jaka obietnica w łączności z tem?
¶ 509.

Jaka biblijna obietnica oznajmia, że kościół będzie piastował urząd chwały w przyszłych wiekach? ¶ 509.

Czy Jezus był czczonym przez świat? ¶ 510.

Które Pismo udowadnia, że świat dopiero w przyszłości będzie Go czcił? ¶ 510.

Jak są uważani członkowie kościoła przez świat? ¶ 510.

Czy będą oni czczeni w przyszłości? ¶ 510.

Czy światu będzie wiadome kto się narodził, jako członek w uwielbionym kościele? Przytocz, dowód biblijny.
¶ 510.

Jaki wpływ wiadomość tego wywrze na świat? ¶ 510.

Jak lud będzie uważał kościół w przyszłych wiekach? Podaż dowód z Pisma Świętego. ¶ 510.

Oprócz chwały i czci, czego jeszcze kościół się spodziewa? ¶ 511.

Określ "nieśmiertelność". ¶ 511.

Jaka będzie zachodzić różnica między doskonałą ludzką istotą, a członkiem nowego stworzenia, odnośnie do odżywiania się? ¶ 511.

Jaki dowód mamy w Piśmie Świętem, że Jezus posiada życie sam w sobie? ¶ 511.

Jaka obietnica Biblii wskazuje, że członkowie ciała mieć będą wrodzone życie? ¶ 512.

Jaką mocą będą oni przyobleczeni odnośnie do udzielania życia innym? ¶ 512.

Co Biblia mówi o poziomie życia, na jakim znajdzie się kościół? ¶ 512.

Co oznacza "korona żywota"? ¶ 512.

Gdy ktoś stanie się nowem stworzeniem w Chrystusie, jak to wpływa na jego nadzieje, ambicje i dążenia? ¶ 513.

Co Święty Paweł powiada względem żywota takich? ¶ 513.

Kogo wyobrażał Dawid? Jak jego słowa stosują się do kościoła? ¶ 514.

Jak pożądanie kościoła jest określone przez Psalmistę? Powtórz jego słowa. ¶ 514.

Co Psalmista Dawid powiedział o Królu i nowem stworzeniu w obecności Jehowy? Przytocz odnośny Psalm. ¶ 515.

Wykaż różnicę między stanowiskiem Chrystusa w czasie poniżenia, a w czasie chwały. Przytocz dowody z Biblii. ¶ 516.

Jak umierają członkowie kościoła w widzeniu świata? ¶ 517.

Jak umierają oni w widzeniu Jehowy. Udowodnij z Biblii. ¶ 517.

Jak Św. Paweł przeciwstawia chwałę do poniżenia kościoła? Przytocz tekst biblijny. ¶ 517.

Kiedy wszyscy członkowie kościoła posiadać będą chwałę, cześć, i nieśmiertelność, czyli życie wieczne? ¶ 518.

Kiedy rozsądek nakazuje spodziewać się uwielbienia kościoła? ¶ 519.

Pod jakim wpływem Św. Paweł pisał o nadchodzącem królestwie? ¶ 519.

Co działo się w czasie ustanowienia przymierza Zakonu przez Jehowę z Izraelem na górze Synaj? ¶ 520.

Przytocz słowa Św. Pawła odnośnie do tego czasu. ¶ 520.

Co trzęsienie ziemi pokazywało względem teraźniejszego czasu? ¶ 520.

Co wyobraża góra? W jakim znaczeniu możemy mówić, że terazniejsze stosunki przedstawione były przez trzęsienie się góry Synaj? ¶ 521.

Mając na myśli nadchodzące królestwo Boże, zacytuj słowa Apostoła Pawła w liście do Żydów 12:22-24. ¶ 521.

Co słowa tego Apostoła znaczą względem królestwa Bożego? ¶ 522.

Jak Bóg teraz objawia Swą moc i sprawiedliwość w o-bejściu się z narodami świata? ¶ 523.

Jak życie człowieka w dobie dzisiejszej wygląda wobec życia w przeszłych stuleciach? ¶ 524.

Czy prorocy rozumieli, co ma się wydarzyć w obecnym czasie? ¶ 524.

Czy Aniołowie rozumieli te rzeczy? ¶ 524.

Czy starali się oni to zrozumieć? ¶ 524. ,

Jaki przywilej obecnie ma Chrześcjanin w porównaniu do Chrześcjan żyjących na początku wieku ewangelii? ¶ 525.

Do czego dążą święci po tej stronie zasłony? ¶ 525.

Kogo Chrześcjanin spodziewa się najpierw spotkać w królestwie niebieskim? ¶ 526.

Zacytuj Pismo, odnośnie do Anioła stróża każdego Chrześcjanina. ¶ 526.

Jaki spis trzymają ci Aniołowie? Udowodnij tekstem z Biblii. ¶ 527.

Kogo Chrześcjanin prawdopodobnie następnie spotka w chwale? ¶ 528.

Czy Król chwały powita członków kościoła w królestwie? ¶ 528.

Za kim jeszcze Chrześcjanin będzie się rozglądał w kościele w chwale? ¶ 528.

Jaką łaskę ducha świętego będzie posiadał każdy w królestwie? ¶ 529.

Jaki będzie kształt każdego członka ciała Chrystusowego? ¶ 529.

Co można się spodziewać po przyłączeniu klasy oblubienicy do Oblubieńca? ¶ 530.

Komu dany jest przywilej przedstawienia oblubienicy Jehowie? ¶ 530.

Jaki obraz podaje Pismo Św. odnośnie do ukazania się oblubienicy z oblubieńcem przed tronem Jehowy? ¶ 531, 532.

Określ ukazanie się klasy oblubienicy. ¶ 532.

Jak to małżeństwo może być przyrównane do ludzkich małżeństw? ¶ 532.

Czy członkowie ciała Chrystusowego będą pomnikiem łaski Bożej? ¶ 533.

Jak Święty Jan w widzeniu określił klasę kościoła po tej stronie zasłony, używając harfy Bożej? ¶ 534.

ROZDZIAŁ XI

Struna 10: *Przywrócenie*

RESTYTUCYA, czyli przywrócenie jest struną na harfie Bożej, której dźwięki napełnią świat pieśnią wesela. Chociaż każdy prorok od Samuela do Jana Chrzciciela wspomina o przyszłym czasie restytucyi, ta wspaniała doktryna, reprezentowana przez dziesiątą strunę harfy, oraz doktryna obietnicy Abrahamowej, przez długi czas nie była znaną dla wielu, którzy mienili się być Chrześcianami. Teraz lud Boży odnalazł te struny, czyli nauki i potrafi wyprowadzić harmonijną melodyę z harfy o wszystkich dziesięciu strunach.

⁵³⁶Restytucja jest to przywrócenie tego, co było stracone. Pierwszy człowiek Adam był stworzony na obraz i podobieństwo Boże i posiadał moc i prawo do zaludniania ziemi i panowania nad nią, jako nad swem królestwem. Z powodu grzechu sprowadził na siebie niełaskę Bożą i został skazany na śmierć, utracił prawo do życia, a temsamem i jego potomstwo postradało to prawo. Pierwszy człowiek Adam był stworzony jako ludzka, a nie duchowa istota. "Pierwszy człowiek z ziemi, ziemski." (1 Do Koryntów 15:47) Bóg stworzył ziemię dla człowieka. "Bóg . . . . utworzył ziemię i uczynił ją; którą utwierdził, nie na próżno stworzył ją, na mieszkanie uczynił ją." (Izajasz 45:12,18) Pismo Święte poucza, że pierwotnym Bożym zamiarem było, aby człowiek wiecznie mieszkał na ziemi, pod warunkiem posłuszeństwa Jego prawu. Gdy czło-

wiek je przekroczył, utracił swe prawo do życia na ziemi a Jezus, doskonały człowiek, Swą wielką ofiarą odkupił to prawo dla człowieka. Zatem musi nadejść czas, kiedy człowiekowi zostanie przywrócone to, co było stracone.

⁵³⁷Niektórzy wybitni nauczyciele Biblii odrzucają naukę o przywróceniu. Zaobserwujmy, co tacy temsamem odrzucają. Jeżeli człowiek nie zostanie przywrócony do pierwotnego stanu, to temsamem trzebaby przyznać, że rodzaj ludzki był nieudaną próbą stworzenia przez Jehowę. Nadto i cel stworzenia takiego rodzaju byłby całkiem zniweczony, że Jego Słowo nie spełniło się. Lecz Bóg, będąc wszechmądrym i posiadając nieograniczoną moc, zawsze spełnia, co zawyrokuje. Jego zamiary zawsze udają się. Jeżeli wierzymy w Biblię, koniecznie musimy wierzyć w naukę o przywróceniu. Jehowa rzekł: "Słowo moje, które wynijdzie z ust moich nie wróci się do mnie próżno, ale uczyni to, co mi się podoba, i poszczęści mu się w tem, na co je poślę." — Izajasz 55:11.

⁵³⁸Jeżeli człowiekowi niema być przywrócony pierwotny stan, ani sposobność do odzyskania tego stanu, tedy wymiar sprawiedliwości Bożej na Adamie oznacza tyle, co zniszczenie dzieła rąk Bożych, i uznanie, że Bóg nie był w stanie zaludnić świata doskonałemi istotami. Jeżeli wierzymy w Jego wszechmoc, musimy przyznać, że Bóg wykona Swe zamiary. Dawszy obietnicę, w chwili skazania człowieka, iż wielki nieprzyjaciel zostanie zniszczony, możemy być pewni, że Bóg to uczyni, gdy na to przyjdzie właściwy czas.

⁵³⁹Jeżeli człowiek nie otrzyma pierwotnej doskonałości, tedy obietnica Boża, dana Abrahamowi, niema najmniejszego znaczenia, albowiem jej głównym punktem by-

ło błogosławienie wszystkich rodzajów ziemi. Tem błogosławieństwem jest życie. (1 Mojżeszowa 12:3; 22:18; 28:14; Do Rzymian 6:23) Bóg nie tylko dał obietnicę Abrahamowi, ale i zatwierdził ją Swą przysięgą, więc na podstawie tych dwóch rzeczy (słowa i przysięgi, które są niezmiennie) obietnica spełni się we właściwym czasie. — Do Żydów 6:17,18.

⁵⁴⁰Pismo Święte, ponad wszelką wątpliwość, udowadnia, że Jezus, który w przedludzkim istnieniu był Logosem, zostawił niebieskie dwory i życie Jego zostało przeniesione z duchowego na ludzki poziom, kiedy przyjął na się naturę i kształt człowieka, aby odkupić ludzi od grzechu. (Ew. Mateusza 1:21) Przyszedł On po to, aby człowiek miał żywot. (Ew. Jana 10:10.) Przyszedł i oddał Swe życie na okup, by inni mogli żyć. (Ew. Mateusza 20:28) Był bogatym, a dla nas stał się biednym, ażeby rodzaj ludzki uposażyć. (2 Do Koryntów 8:9) Gdy narodził się jako człowiek aniołowie niebiescy obwieścili wesolą nowinę wielkiej radości, która miała być dla całego rodzaju ludzkiego, ponieważ narodził się On, aby odkupić ludzkość i przywrócić jej to, co było stracone. (Ew. Łukasza 2:9-11) Jeżeli człowiek nie ma być przywrócony do swego pierwotnego stanu, tedy wszystkie zamiary Boskie i ofiara Jezusa są bezowocne. A wiemy przecież, że Słowo Boże nie może być wniwecz obrócone.

⁵⁴¹Doskonały człowiek Adam zgrzeszył i przez to utracił prawo do życia i błogosławieństw tegoż żywota. Jedyną drogą do zadosyćuczynienia sprawiedliwości i do uwolnienia ludzkości było zastąpienie Adama drugim doskonałym człowiekiem. To zastąpienie doskonałego życia człowieka drugim w Piśmie Świętem nazwane jest ofiarą oku-

pu. Bóg dał wyraźną obietnicę, że odkupi człowieka z mocy grobu i uwolni go od śmierci. (Ozeasz 13:14) W zgodności z tą obietnicą, Słowo Boże orzeka, że "Jezus z łaski Bożej skosztował śmierci za wszystkich." (Do Żydów 2:9) "Jeden jest Bóg, jeden także pośrednik między Bogiem i ludźmi, człowiek Jezus Chrystus, który dał samego siebie na okup za wszystkich, co jest świadectwem czasów Jego." — 1 Do Tymoteusza 2:5,6.

⁵⁴²Jeżeli zatem rodzaj ludzki nie otrzyma pełnej i sprawiedliwej sposobności do odzyskania doskonałego stanu, w jakim był ojciec Adam w raju, tedy wszystkie obietnice Jehowy nie mają znaczenia. A jeśli one nie spełnią się, tedy Bóg nie jest wszechmocny i Jego obietnice nie są godne ufności. Lecz Pismo Święte powiada: "Bo ile jest obietnic Bożych, w nim są Tak i w nim są Amen, ku chwale Bożej przez nas. A ten, który nas utwierdza z wami w Chrystusie, i który nas pomazał, Bóg jest; który też zapieczętował nas i dał zadatek ducha w serca nasze." — 2 Do Koryntów 1:20-22.

⁵⁴³Jezus powstał z umarłych i wstąpił na wysokość. Fakt Jego zmartwychwstania jest gwarancją, że wszyscy ludzie mają otrzymać sposobność ubiegania się o żywot. Jeżeli rodzaj ludzki niema być przywrócony do pierwotnego stanu, tedy zmartwychwstanie Jezusa i wzbudzenie innych z umarłych niema żadnego znaczenia i celu. Jeżeli wierzymy w Pismo Święte, wierzymy i w to, że przyjdzie restytucja, ponieważ Bóg "postanowił dzień, w który będzie sądził wszystek świat w *sprawiedliwości* przez męża, którego na to naznaczył; upewniając o tem *wszystkich*, wzbudziwszy go od umarłych." (Dzieje Apostolskie 17:31) Jeżeli odrzucamy doktrynę o restytucji rodzaju ludz-

kiego, tedy musimy odrzucić i stanowcze słowa Apostoła: "Teraz Chrystus z zmartwych wzbudzony jest, i stał się pierwiastkiem tych, którzy zasnęli. Bo przez człowieka śmierć, przez człowieka też powstanie umarłych. Albowiem jako w Adamie wszyscy umierają, tak i w Chrystusie wszyscy ożywieni będą, ale każdy w swoim rzędzie, Chrystus jako pierwiastek, a potem ci, co są Chrystusowi, w przyjście Jego. A potem będzie koniec, gdy odda królestwo Bogu i Ojcu, gdy zniszczy wszelkie przełożęństwo, i wszelką zwierzchność i moc. Bo On musi królować póki by nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi Jego. A ostatni nieprzyjaciel, który będzie zniszczony jest śmierć." — 1 Koryntów 15:20-26.

⁵⁴⁴"Tajemnicą" jest Chrystus, klasa Pomazańca — Jezus Głowa i Jego ciało jako członkowie — w Piśmie Świętem nazwana nasieniem Abrahamowem według obietnicy. (Do Kolosensów 1:26,27) Bóg często ogłaszał Swoj zamiar błogosławienia przez to nasienie wszystkich ludzi. (Do Galatów 3:8,16,27,29) Jehowa poświęcił wiele czasu na rozwój tego nasienia obietnicy. Jeśli zatem nie będzie sposobności do uzyskania zupełnej restytucji rodzaju ludzkiego, tedy czas i trud poświęcony na rozwój nasienia Abrahamowego został zmarnowany, a obietnica błogosławieństw przez to nasienie jest próżną. Jeżeli wierzymy, w wyroki Pisma Świętego powyżej zacytowane, że Słowo Boże nie wraca się do Niego próżne, przyznamy, iż żaden z zamiarów Bożych nie chybił celu.

⁵⁴⁵Jezus odszedł, aby przygotować miejsce dla swej oblubienicy, kościoła, który jest nasieniem Abrahamowem, przez które przyjdą błogosławieństwa dla rodzaju ludzkiego. Przyobiecał On, że powróci i weźmie do Siebie

Swą oblubienicę. Jak już zostało wykazane, Pismo Święte poucza, iż Pan już przyszedł. Jeżeli człowiek nie ma mieć sposobności do otrzymania z powrotem życia utraczonego przez Adama, tedy cel wtórego przyjścia naszego Pana został zniweczony. Jednym z głównych celów wtórego przyjścia naszego Pana jest przywrócenie rodzaju ludzkiego do pierwotnego stanu, co poświadczają następujące słowa natchnionego pisarza: "Bóg . . . . posłałby onego, który wam opowiedziany jest, Jezusa Chrystusa; który zaiste niebiosa ma objąć aż do czasu naprawienia (restytucyi) wszystkich rzeczy, co był przepowiedział Bóg przez usta wszystkich świętych proroków od wieków. Albowiem Mojżesz do ojców rzekł: Proroka wam wzbudzi Pan Bóg wasz, z braci waszych, jako mię; onego słuchać będzie we wszystkim, cokolwiek do was mówić będzie. I stanie się, że każda dusza, któraby nie słuchała tego proroka, będzie wygładzona z ludu. Aleć i wszyscy prorocy od Samuela i od innych po nim, ile ichkolwiek mówiło, przepowiadali też te dni." — *Dzieje Apostolskie 3:20-24.*

⁵⁴⁶W dodatku do tego stanowczego orzeczenia natchnionego pisarza mamy świadectwo wszystkich proroków, przepowiadających czasy restytucyi wszystkich rzeczy utraconych przez nieposłuszeństwo Adama.

⁵⁴⁷Enoch był pierwszym z świętych proroków. (Juda 14,15) Po nim nastąpił Jakób (1 Mojżeszowa 49:10), Mojżesz (1 Mojżeszowa 3:15; 12:3; 13:15; 18:18; 22:18; 5 Mojżeszowa 18:15,19; 30:15), Samuel (1 Samuelowa 2:6), Ijob (14:13-15; 33:19-30), Dawid (Psalm 22:27; 30:5; 37:11; 46:10; 67:1-7; 72:

3,4,6,10; 86:9; 93:2; 96:11-13; 98:4-9; 104:5), Salomon (Przypowieści 2:21; 11:31; Kazn. Salomonowy 1:4), Izajasz (2:2-4; 9:7; 11:4-9; 14:7; 19:22; 25:6-12; 28:17,18; 29:17,18; 33:24), Jeremiasz (3:17; 24:7; 31:16,29,34; 32:39,40; 33:8,9; 46:27; 50:4,5) Ezechiel (11:19; 16:55, 61-63; 18:2,31,32; 28:26; 34:25-28; 36:26,27,29,30,35; 37:24; 39:29). Daniel (2:44; 7:27), Ozeasz (2:18,21; 3:5; 13:14), Joel (2:22,32), Amos (9:11,12; Dzieje Apostolskie 15:14-18), Abdiasz (wiersz 21), Jonasz (rozdział 4), Micheasz (4:1-5,8), Nahum (1:15; 2:3-6), Abakuk (2:14), Sofoniasz (2:11; 3:9,13), Aggieusz (2:7), Zacharyasz (2:11; 3:10; 8:3,8,12,15,21,22; 9:10,17; 14:9,11,20), Malachiasz (1:11; 3:11; 4:2), i Jan Chrzciciel. (Ew. Jana 1:29; Ew. Mateusza 11:9,11) Ten cały zastęp świętych proroków, bez wyjątku świadczy zgodnie o przyszłych czasach restytucyi człowieka.*

⁵⁴⁸Człowiek rozsądny nie może pojąć, jak Jehowa mógł rozwinąć nowe stworzenie i uwielbić je, przeznaczając Mu wszelką władzę na niebiosach i ziemi, a nie powierzając temu nowemu stworzeniu pewnego dzieła względem człowieka. Istotnym celem uwielbienia nowego stworzenia, kościoła, jest, aby członkowie jego, kierowani przez Głowę Jezusa Chrystusa, sądzili i błogosławili cały rodzaj ludzki. Ława sędziowska nie wydaje wyroku bez procesu sądowego. W takim procesie obwiniony otrzymuje sposobność do usprawiedliwienia się. Jezus wyraźnie powiedział: "W odrodzeniu, gdy usiądzie Syn człowieczy na stolicy chwały swojej, usiądziecie i wy na dwu-

---

*Po dalszy rozbiór tego przedmiotu zobacz dzieło p. t.: "Dokonana Tajemnica".

nastu stolicach sądząc dwanaście pokoleń Izraelskich.” (Ew. Mateusza 19:28) Tu jest jasny dowód odrodzenia rodzaju ludzkiego. Odrodzenie oznacza ponowne obdarzenie życiem jednostki.

⁵⁴⁹Na innym miejscu tak jest napisane, odnośnie do uczestników pierwszego zmartwychwstania, którzy są członkami Boskiej rodziny w niebie: “Błogosławiony i święty, który ma część w pierwszym zmartwychwstaniu; albowiem nad tymi wtóra śmierć mocy nie ma; ale będą kapłanami Bożymi i Chrystusowymi, i będą z nim królować tysiąc lat”, które to tysiącletnie panowanie jest przeznaczone na przywrócenie do doskonałości rodzaju ludzkiego. — Objawienie 20:6; Dzieje Apostolskie 17:31.

⁵⁵⁰Znowu Apostół powiada: “Aż nie wiecie, iż święci będą sądzili świat?” (1 Do Koryntów 6:2) Jezus stanowczo orzekł, że przy Swem wtórem przyjściu będzie siedział na tronie chwały, a przed Nim zgromadzą się wszystkie narody, które będzie sądził, i wynagradzał według ich posłuszeństwa. (Ew. Mateusza 25:31-46) Jeżeli kościół, Jezus jako Głowa, a członkowie jako ciało, uwielbiony, mający moc, nie użyje Swej władzy do podniesienia rodzaju ludzkiego, tedy dla czego dana mu jest ta władza? Jeżeli rodzaj ludzki niema otrzymać błogosławieństw restytucyi, tedy plan Boży odnośnie do nowego stworzenia i jego dzieła wniwecz się obróci. Częstokroć Bóg przyobiecał, że celem powołania i wyboru nowego stworzenia jest błogosławienie ludzkości. — 1 Mojżeszowa 12:3; Do Galatów 3:16,27,29.

⁵⁵¹“Ja Pan wezwałem cię w sprawiedliwości, i ująłem cię za rękę twą; przetoż strzedz cię będę i dam cię za przymierze ludowi, i za światłość narodom, aby otwie-

rał oczy ślepych, a wywodził więźniów z ciemnicy (z grobu, stanu śmierci), i z domu więzienia siedzących w ciemnościach.” (Izajasz 42:6,7) “Tak mówi Pan: Czasu przyjemnego wysłucham cię, a w dzień zbawienia poratuję cię; nadto strzedz cię będę i dam cię za przymierze ludowi, abyś utwierdził ziemię, a podał w osiadłość dziedzictwa spustoszałe.” — Izajasz 49:8.

⁵⁵²A więc widzimy, że celem Boskiego planu jest restytucja rodzaju ludzkiego. Każda żywotna nauka Biblii dotyczy czasu błogosławienia człowieka. Każda struna harfy Bożej jest dostrojona do tej dziesiątej struny, czyli przywrócenia doskonałości człowiekowi. Każdy niezacofany badacz biblii przyzna, że wszystkie podstawowe doktryny w Piśmie Świętem odnoszą się do zamiaru błogosławienia w restytucji całego rodzaju ludzkiego na ziemi. Teraz zbadajmy główne teksty, dalej poświadczające, że restytucja, jest jednym z wielkich zamiarów Boskiego planu względem człowieka.

⁵⁵³Bóg uczynił przymierze z narodem Izraelskim, które obiecywało życie dla każdego, któryby wypełnił jego warunki. (3 Mojżeszowa 18:5) Izraelici, jak i inne potomstwo Adamowe, urodzili się grzesznikami, a będąc niedoskonalimi nie mogli zachować warunków tego przymierza. Dlatego żaden z nich nie otrzymał żywota przez zakon. Inne przyczyny tego są: (1) Ponieważ ofiara okupu jeszcze nie była złożoną; (2) ponieważ cały rodzaj ludzki był niedoskonałym, a temsamem i Mojżesz, pośrednik tego przymierza. (Do Rzymian 8:3) Zakon dano dla dwóch powodów. Po pierwsze, służył on jako nauczyciel, by doprowadzić Izraela do Chrystusa (Do Galatów 3:24); a po drugie, by w cieniu przedstawić nowe przy-

mierze, które Bóg uczyni z rodzajem ludzkim przez Swego Syna, Jezusa Chrystusa. (Do Żydów 10:1; 8:5) Chrystus jest wielkim najwyższym kapłanem, a przez spełnienie woli Bożej, jest on obecnie Pośrednikiem lepszego przymierza, nowego przymierza, które Bóg zamierza wprowadzić w życie dla dobra ludzkiego. (Do Żydów 8:6; 9:16) Gdy kościół zostanie uwielbiony, a królestwo Boże ustanowione, tedy krew (zasługi) Chrystusa będzie przy stosowana do zapieczętowania nowego przymierza, przez które rodzaj ludzki ma być błogosławiony.

⁵⁵⁴Po tym czasie, to jest, po wybraniu klasy, mającej stanowić Chrystusa, to przymierze ma być uczynione, według twierdzenia Świętego Pawła: "Oto dni idą, mówi Pan, gdy uczynię z domem Izraelskim i z domem Judzkim przymierze nowe. Nie według przymierza, którem uczynił z ojcami ich w dzień, któremu ich ujął za rękę ich, abym ich wywiódł z ziemi egipskiej; albowiem oni nie zostali w tem przymierzu mojem, a Jam ich zaniedbał, mówi Pan. Przetoż toć jest przymierze, które postanowię z domem Izraelskim *po tych dniach*, mówi Pan: Dam prawa moje w myśl ich i na sercach ich napiszę je i będę Bogiem ich, a oni będą ludem moim; nie będzie uczył żaden bliźniego swego i żaden brata swego, mówiąc: Poznaj Pana; albowiem wszyscy mię poznają, od najmniejszego z nich aż do największego z nich. Bo miłościw będę nieprawościom ich, a grzechów ich i nieprawości ich nie wspomnę więcej." — Do Żydów 8:8-12.

⁵⁵⁵Pod tem nowem przymierzem cały rodzaj ludzki otrzyma sposobność przyjścia do Boga przez Chrystusa, jako Pośrednika. Zauważmy, że napisane jest, iż w czasie restytucyi "Bóg da prawa Swoje w myśli ich, i na

sercach ich napisze, i będzie Bogiem ich, a oni będą ludem Jego; bo miłościw będzie nieprawościom ich, a grzechów i nieprawości ich nie wspomnie więcej'. To nie może oznaczać niczego innego, jak odjęcie niedoskonałości od posłusznych i przywrócenie ich do stanu sprawiedliwości.

⁵⁵⁶Po uwielbieniu kościoła i zawarciu nowego przymierza, Abraham, Izaak, Jakób, Dawid Barak, Jafet i inni prorocy, (których nazywamy świętymi starego testamentu), będą wyprowadzeni z grobu według obietnicy, co Pismo Święte nazywa lepszym zmartwychwstaniem. (Do Żydów 11) Ci będą książętami, władcami czyli legalnymi przedstawicielami Chrystusa na ziemi. Przez nich Pan ustanowi Swe sprawiedliwe rządy w świecie. (Psalm 45: 15; Izajasz 32:1) Wtedy z Syonu (Chrystusa niewidzialnego dla ludzi) wyjdzie zakon, a słowo Pańskie z Jeruzalemu" — głównej kwatery widzialnych przedstawicieli Chrystusa.

⁵⁵⁷"I stanie się w ostateczne dni, że będzie przygotowana góra domu Pańskiego na wierzchu gór (królestw) i wywyższy się nad pagórkami, a zbieżą się do niej wszystkie narody. I pójdzie wiele ludzi, mówiąc: Pójdźcie a wstąpmy na górę Pańską do domu, Boga Jakóbowego, a będzie nas uczył dróg swoich, i będziemy chodzili ścieżkami jego; albowiem z Syonu wyjdzie zakon a słowo Pańskie z Jeruzalemu. I będzie sądził między narodami, a będzie karał wiele ludzi. I przekują miecze swe na lemiesz, a włócznie swe na sierpy i nie podniesie naród przeciw narodowi miecza, ani się będą ćwiczyć do bitwy." — Izajasz 2:2-4; Micheasz 4:1-4.

NAJPIERW ŻYWYCH

⁵⁵⁸Święty Paweł wyraźnie zaznacza, że Jezus Chry-

stus ma sądzić żywych i umarłych, w sławnym przyjsciu swoim, w Swem królestwie. (2 Do Tymoteusza 4:1) Potwierdza to i Święty Piotr. (1 Piotr 4:5) Wyraz "żywych", tu użyty, odnosi się do tych, którzy w pewnej mierze posiadają życie. Gdy nowe przymierze będzie zawarte i Pan rozpocznie liczyć się z ludźmi, zacznie się to od ludzi żyjących. Nierozsądnem byłoby przypuszczać, że Pan najpierw wzbudzi umarłych, a potem zacznie się liczyć z żyjącymi. Jezus, mówiąc o czasie wielkiego ucisku, w którym dzisiejszy świat ma się skończyć, wskazał, że nie wszyscy zginą w tym ucisku. (Ew Mateusza 24:21-22) Prorok Zacharyasz informuje nas, że pewna część rodzaju ludzkiego będzie przeprowadzona przez ognisty ucisk, a oczyściwszy się w nim, zacznie wzywać imienia Pańskiego, a Bóg wysłucha jej prośby. (Zacharyasz 13: 8,9) Ci, którzy rozumieją, iż królestwo Boże przyszło i rychło zastosują się do jego praw, pierwsi otrzymają błogosławieństwa i zostaną szybko przyprowadzeni do stanu zupełnej doskonałości.

⁵⁵⁹Dalsze dowody, że restytucja zacznie się od żyjących na ziemi, podaje prorok Izajasz. Obecnie jest miliony ludzi na ziemi, którzy szczerze pożąдают sprawiedliwości. Wielu z nich miłują Pana, w miarę swej znajomości, lecz ich znajomość jest tak ograniczona, z przyczyny błędnych nauk o charakterze Boskim, że raczej boją się Boga. Nie posiadają tyle znajomości, by pokładać w Nim ufność i wiarę. Nie przyszli do stopnia ofiarowania się na czynienie Jego woli. Usłyszeli o wtórem przyjsciu Pana, więc spodziewają się czegoś lepszego. Dobrze wiedzą, że w świecie jest wielki ucisk, na który ludzkość niema lekarstwa, więc oczekują na jakąś ulgę od Boga.

⁵⁶⁰Do tych Jehowa przez Swego proroka mówi: "Wzmocnijcie się, nie bójcie się; oto Bóg wasz z pomstą przyjdzie; z nagrodą Bóg sam przyjdzie i zbawi was. Tedy się otworzą oczy ślepych, a uszy głuchych otworzone będą. Tedy podskoczy chromy jako jeleni, a niemych język śpiewać będzie." (Izajasz 35:4-6) Słowa te nie mogą się odnosić do ludzi, którzy są w grobach, lecz wyłącznie do żyjących w początkach panowania Mesyasza. Ponadto, gdy umarli zostaną wzbudzeni z grobów, nie wyjdą bez rąk, nóg lub inych członków, albowiem "Bóg da im ciało jako chce" (1 Do Koryntów 15:38) — ciało normalnie zdrowe. A w miarę jak dany człowiek będzie okazywał się posłusznym sprawiedliwemu prawom, ciało jego stale nabierać będzie doskonałości. Teraz żyje na ziemi miliony ślepych, głuchych, kulawych i ułomnych ludzi, i do tych to Prorok się odnosi. Gdy królestwo będzie w mocy, w miarę jak ci ludzie przychodzić będą do znajomości Boskich rozporządzeń i podporządkują się pod sprawiedliwe prawa nowego przymierza, rozwiną się im nowe ręce, nogi i oczy, oraz przywrócona im będzie mowa i stopniowo udoskonalą swe ciała.

⁵⁶¹Gdy te wielkie cuda zaczną się dziać na ziemi nawet najbardziej sceptyczni, spodziewamy się, uwierzą że Jezus Chrystus króluje. Cuda, które Jezus czynił, będąc na ziemi, gdy otwierał oczy ślepych, i uzdrawiał chorych, były tylko próbką czego ma dokonać w Swem królestwie. Jest to nierozsądne i niema poparcia w Piśmie Świętem, aby umarli powstali z grobów kalekami głuchymi, gdyż według słów proroka, wzbudzeni z grobów ludzie wstaną w ciałach normalnie zdrowych; należy więc

wnosić, że restytucya rozpocznie się od żyjących na ziemi w królestwie Mesjasza.

⁵⁶²Odnosnie do dzieła Chrystusa, którem jest przywrócenie do pierwotnego stanu wszystkich narodów. Święty Paweł, patrząc w przyszłość proroczo powiedział "wszystko stworzenie wespół wzdycha i wespół boleje aż dotąd, oczekując objawienia synów Bożych," — klasę królestwa. (Do Rzymian 8:19,22) Ci, którzy wzdychają w boleściach i oczekują czegoś lepszego są żywymi ludźmi, gdyż umarli nic nie wiedzą o sobie. Teraz na ziemi żyje miliony ludzi, którzy wzdychają i oczekują jakiejś ulgi i lepszych czasów. Lecz ci nie znają tajemnicy Bożej, nie rozumieją, w jaki sposób synowie Boży stanowią nasienie Abrahamowe, które ma ich błogosławić. Jednak nie wiedząc skąd przyjdzie ulga, spodziewają się jej.

⁵⁶³Podczas wojny światowej miliony ludzi raniono; wielu postradało wzrok, ręce i nogi. Ponieważ Pan teraz jest obecny i wprowadza Swe królestwo w życie, należy się spodziewać, że wielu z tych ułomnych pierwsi otrzymają błogosławieństwa. Szczęśliwy będzie ich dział, gdy utracone członki zostaną im przywrócone. Cieszyć się będą ich przyjaciele i krewni, gdy zobaczą te oznaki błogosławieństw Bożych.

⁵⁶⁴Podczas gdy na ziemi ucisk coraz bardziej wzrasta, a cierpienia biednych powiększają się, niektórzy okazują litość dla cierpiących, inni znów bardziej uciemniają ich. Pan wskazał, którą klasę obdarzy Swą łaską w tym czasie ucisku, gdy rzekł: "Błogosławiony, który ma baczenie na potrzebnego; w dzień zły wybawi go Pan. Pan go będzie strzegł i żywić go będzie; błogosławiony będzie na ziemi." (Psalm 41:1,2) Z pewnością nie może to od-

nosić się do kogo innego, jak tylko do ludzi żyjących w teraźniejszym czasie ucisku, ponieważ gdy błogosławieństwa restytucji zaczną spływać na ludzi, czas ucisku już przeminie.

⁵⁶⁵Według danych statystycznych, obecnie żyje na ziemi około 1,700,000,000 ludzi. Dowody w tem dziele przytoczone wykazały, że stary świat (społeczny i polityczny ustrój) zaczął przemijać w roku 1914, a całkiem przeminie w kilku następnych latach. Dowody biblijne wykazują, że wielu przejdzie przez ucisk i tych właśnie Pan obdarzy pierwszemi błogosławieństwami restytucji.

⁵⁶⁶Pierwszy świat skończył się w potopie, z którego tylko ośmiu ocalało w korabiu i tych Bóg przeniósł do nowego ustroju, jaki natychmiast wszedł w życie. To było obrazem, reprezentującym przejście dzisiejszego złego świata i pokazującym w jaki sposób niektórzy zostaną przeniesieni ze starego do nowego porządku rzeczy. Gdy Bóg szczęśliwie zachował Noego i jego rodzinę od niebezpieczeństw potopu, a Noe po wyjściu z korabia zbudował ołtarz Panu i złożył dziękczynną ofiarę. Pan uczynił obietnicę Noemu, mówiąc: "Nie będę więcej przeklinać ziemi dla człowieka; . . . nie zatracę więcej wszystkiego co żyje, jakom teraz uczynił. A póki ziemia trwać będzie siew i żniwo, i zimno i gorąco, i lato, i zima, i dzień i noc nie ustaną." (1 Mojżeszowa 8:21,22) Pismo Święte wykazuje, że "ziemia na wieki stoi." (Kazn. Salomowy 1:4) Zatem to przyrzeczenie Noemu jest stanowczą obietnicą, że Bóg już nigdy nie zniszczy wszystkich żyjących istot na ziemi. Widząc zatem, jak stary porządek przemija, że стоимy w bramach nowego ustroju, i że według Pisma Świętego wielu wejdzie do tego nowego

świata, z całą pewnością można głosić że: MILIONY LUDZI Z OBECNIE ŻYJĄCYCH NIGDY NIE UMRĄ, ponieważ gdy im dane będą błogosławieństwa restytucyi, wielu z nich przyjmie takowe i podporządkuje się nowemu porządkowi rzeczy.

⁵⁶⁷ Jezus powiedział: "Wszelki, który żyje, a wierzy w mię, nie umrze na wieki." (Ew. Jana 11:26) Ludzie światowi dotychczas, w pełnym słowa tego znaczeniu, nie mają życia, ani też sposobności do życia. Ta sposobność nie przyjdzie dla rodzaju ludzkiego w ogólności przed nastaniem czasów restytucyi. Tedy żyjący, którzy uwierzą w Pana, nigdy nie umrą. Należy jednak pamiętać, że wierzyć w coś znaczy postępować według tej wiary i być posłusznym nowemu porządkowi, który Pan ustawi na ziemi. Jezus również powiedział: "Jeżeli kto słowa me zachowywać będzie, śmierci nie ogląda na wieki." (Ew. Jana 8:51) Ludzie nie mogą zachowywać słów Jezusa, jeśli ich nie słyszeli. Świat słuchać będzie tych słów dopiero we właściwym, od Boga przeznaczonym czasie. (1 Do Tymoteusza 2:5,6) Teraz właśnie wchodzimy w ten czas i poselstwo królestwa bywa głoszone z łaski Bożej, ażeby ludzie słyszeli, a słysząc skorzystali ze sposobności i żyli.

⁵⁶⁸ Większość rodzaju ludzkiego żyje w niesprawiedliwości. Jestto głównie z przyczyny niedoskonałości ludzkiej; jak prorok powiada, każdy urodził się i ukształtowany był w nieprawości i grzechu. (Ps. 51:5) Wszyscy otoczeni byli w okolicznościach i wpływach, które skłaniały do czynienia złego. Wiele nie miało mocy woli, aby odeprzeć zło. Lecz za panowania Mesjasza, zło będzie karane, sprawiedliwość wynagradzana, a wszelkie złe wpływy po-

wstrzymane. Wówczas nawet i niebożni odwrócą się od nieprawości i żyć będą o czem Bóg nas zapewnia przez Swego proroka. — Ezechiel 18:27,28.

⁵⁶⁹Jako dalszy dowód, że błogosławieństwa restytucyi rozpoczną się od żyjących ludzi na ziemi, w czasie ustanowienia królestwa Mesyasza, zacytujemy słowa proroka Ijoba. W języku poetycznym kreśli on obraz rodzaju ludzkiego w stanie cierpienia i boleści, już u schyłku życia i nad grobem. Ten obraz określa jaskrawo dzisiejsze stosunki na ziemi i dotyczy głównie ludzi mających w pewnej mierze życie, z których każdy musi być przyprowadzony do znajomości prawdy. Chrystus jest posłannikiem nowego przymierza, przez którego ludzkość może otrzymać błogosławieństwa. Ijob następnie pokazuje ukazanie się posłannika przymierza i podaje, że Jego poselstwo odwróci wielu od niesprawiedliwości. Ci, którzy usłyszą, ocenią i staną się posłusznymi temu poselstwu, są przedstawieni jako mówiący “znalazłem mego odkupiciela.” Potem mają nastąpić błogosławieństwa restytucyi, kiedy to starcy zostaną przywrócenii do stanu młodzieńczości. Człowiek teraz jest napełniony pychą i postępuje według swych samolubnych ambicyi. Wielki czas ucisku złamie tą pychę i poniży zarozumiałych. Zauważmy jak to Ijob określa:

⁵⁷⁰“Tedy otwiera ucho ludzkie, a to, czem ich ćwiczy, pieczętuje, aby człowieka odwiódł od złej sprawy jego i pychę od męża, aby odjął, aby zahamował (Pan) duszę (człowieczą) jego od dołu, a żywot jego, aby na miecz nie trafił. Karze go też boleścią na łożu jego, a we wszystkich kościach jego ciężką niemocą; tak, że sobie żywot jego chleb obrzydzi, a dusza jego pokarm wdzięcz-

ny. Zniszczeje znacznie ciało jego i wysadzą się kości jego, których nie widać było; i przybliża się do grobu dusza jego a żywot jego do rzeczy śmierć przynoszących. (W ten sposób określa mizerne stosunki rodzaju ludzkiego) Jeżeli będzie u niego jaki Anioł (Chrystus, Posłannik nowego przymierza) wymowny, jeden z tysiąca, aby opowiedział człowiekowi powinność jego; tedy się nad nim (człowiekiem) Bóg zmiłuje, a rzecze: Wybaw go, aby nie zstępował do grobu, (tak pokazując, że nie wszyscy mają murzeć.) Tedy człowiek reprezentowany jest jako mówiący Bom znalazł ubłaganie. (Rezultat tego jest zobrazowany w następnym zdaniu, kiedy to prorok odnośnie człowieka mówi): I odmłodnieje ciało jego jako dziecięcie, a nawróci się do dni młodości swojej.” — Ijob 33:16-25.

KARANIE GRZESZNIKÓW

⁵⁷¹Pismo Święte pokazuje, że niektórzy, pyszni i nieposłuszni nie zechcą się zastosować do Słowa Pańskiego i Jego sprawiedliwych praw. Miłościwa dobroć Pańska jest pokazana w tem, że Bóg natychmiast nie zgładzi takich, lecz da im pełną sposobność, a jak prorok podaje, najmniej sto lat próby. Jeżeli po tym czasie ktoś okaże się nieposłusznym Panu, zostanie przeklęty i odcięty od życia na wieki. (Izajasz 65:20| Święty Piotr potwierdza to, gdy mówi o czasach restytucyi: “I stanie się, że każda dusza, któraby nie słuchała tego proroka, będzie wygładzona z ludu.” — Dzieje Apostolskie 3:23.

⁵⁷²Jezus poucza, że w początku Swego panowania wszystkie narody będą zgromadzone przed Nim, w znaczeniu, że otrzymają instrukcyę, odnośnie do Jego panowania. W przypowieści Swej powiada On, że owce mają

być oddzielone od kozłów. Kozioł zazwyczaj jest bardzo uparty i dlatego przedstawia klasę nieposłusznym i upartych ludzi. Owce są ciche, poddane, a w wschodnich krajach chodzą za pasterzem. Znają głos swego pasterza i idą za nim. Pan użył ich, aby zilustrować klasę posłusznym ludzi. Do kozłów, reprezentujących klasę niepoprawnych grzeszników, rzeknie Pan: Idźcie na męki, (w greckim oryginale użyty jest wyraz “*kolasin*”, co oznacza *odcięcie*,—Patrz Diaglott) wieczne;” a do owiec, które przedstawiają klasę posłusznym: “Wejdźcie do żywota wiecznego.” — Ew. Mateusza 25:41-46.

⁵⁷³Prawa każdego kraju przewidują kary na złoczyńców, według rodzaju przestępstwa. Za kradzież drobiu u sąsiada, złodziej jest zazwyczaj skazany na najwyższej kilkodniowe więzienie. Jeżeli spali dom swego sąsiada, zostanie skazany na kilkoletni termin więzienia. A jeśli dopuści się najwyższej zbrodni, morderstwa, karany jest śmiercią. Karę tą nie ogranicza się do czasu, gdyż jest wieczną — bez końca. Ci, którzy będą zniszczeni przy końcu tysiąclecia, na wieki zostaną odcięci od życia. Ta kara będzie bez końca — wieczną.

⁵⁷⁴Tą karę Apostoł wyraźnie nazywa *zniszczeniem*. (2 Do Tesalonicensów 1:9) Pewnem jest, iż ci grzesznicy nie otrzymają życia, bo Pan wyraźnie powiada, że tylko sprawiedliwi, posłuszni, mają wejść do żywota wiecznego. Ostateczny los grzeszników jest zatem wieczne zniszczenie, czyli śmierć; a los posłusznym i sprawiedliwym — życie wieczne w pokoju i radości.

WSZYSCY MAJĄ OTRZYMAĆ “SPOSOBNOŚĆ”

⁵⁷⁵Wielka ofiara okupu przedstawiona w niebie przez Pana Jezusa jest gwarancją, że każdy człowiek ma otrzy-

mać pełną i sprawiedliwą sposobność ubiegania się o życie. Życie to nazwane jest darem. Ażeby dar miał właściwy skutek musi być dawca i ten, który przyjmuje dar. Dawca musi być chętnym, a przyjmujący powinien wiedzieć, że dar otrzymał. Zatem muszą być dwie strony, dawca i przyjmujący, obydwie świadome swego udziału. Dlatego czytamy: "Albowiem to jest rzecz dobra i przyjemna przed Bogiem, zbawicielem naszym, który chce, aby wszyscy ludzie byli zbawieni i ku znajomości prawdy przyszli." (1 Do Tymoteusza 2:3,4) Zbawienie o jakim jest tu mowa wynika z wielkiej ceny okupu, która stanowi cenę wyzwolenia. Wtedy wszyscy muszą przyjść do znajomości tego faktu, i albo przyjąć lub odrzucić okup, tak jak się przyjmuje lub odrzuca dar. W tej myśli Apostoł pisze: "Tedy jako przez jednego upadek na wszystkich ludzi przyszła winna ku potępieniu; tak też przez jednego usprawiedliwienie na wszystkich ludzi przyszedł dar ku usprawiedliwieniu żywota." (Do Rzymian 5:18) "Zapłata za grzech jest śmierć, ale dar z łaski Bożej jest żywot wieczny w Chrystusie Jezusie Panu naszym." — Do Rzymian 6.23.

⁵⁷⁶ Jako dalszy dowód, że wszyscy mają mieć sposobność, Święty Jan napisał: "On jest ubłaganiem za grzechy nasze, a nie tylko za nasze, ale też za grzechy wszystkiego świata." (1 Jana 2:2) Wyraz "nasze", tu użyty, oznacza klasę, do której Święty Jan należał, to jest kościół — Chrystusa; zaś "świat" obejmuje cały rodzaj ludzki. zatem, jak Święty Jan twierdzi, okup dany był za wszystkich. Nadto, gdy Jezus się urodził, aniołowie niebiescy ogłosili: "Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie *wszystkiemu* ludowi." (Ew. Łukasza

2:10) Dalej obietnica Boża dana Abrahamowi zapewniała, że w nim i w jego nasieniu *wszystkie* rodzaje ziemi mają być błogosławione. (1 Mojżeszowa 12:3; Do Galatów 3:8) Dlatego wszyscy otrzymają sposobność do korzystania z tych błogosławieństw.

⁵⁷⁷To, że nie wszyscy zbawieni mają odziedziczyć niebo, udowadniają następujące słowa Jezusa: “ Mam drugie owce, które nie są z tej owczarni, i teć muszę przywieść i głosu mego słuchać będą.” (Ew. Jana 10:16) “Z tej owczarni” odnosi się do kościoła; a gdy ta klasa zostanie zebrana, reszta ludzkości przyjdzie do owczarni Chrystusowej. To jest prawdą dlatego, że Chrystus odkupił wszystkich Swą drogocenną krwią.

⁵⁷⁸Bóg spowodował Proroka Dawida do napisania: “Wszystkie narody, któreś ty stworzył przychodząc kłaniać się będą przed obliczem twojem, Panie! i wielbić imię twoje.” (Psalm 86:9) Jestto dalszy dowód, potwierdzający, że wszyscy mają mieć sposobność do ubiegania się o żywot.

⁵⁷⁹Gościniec jest to wygodna droga do podróży, coś na podobieństwo “Lincoln Highway” w Stanach Zjednoczonych i Pan używa go do pokazania sposobu, w jaki rodzaj ludzki powróci do Niego, na warunkach nowego przymierza. Prorok Izajasz tak pisał: “Będzie tam droga i gościniec, który drogą świętą słynąć będzie; nie pójdzie po nim nieczysty, ale będzie dla onych samych. którzy tą drogą pójdą, i głupi nawet, nie zbłądzą.” (Izajasz 35:8) Zauważmy, że po tym gościńcu można kroczyć tylko “drogą świętobliwości”. Innemi słowy, podróżujący tym gościńcem mają stać się świętymi. Gościniec świętobliwości wyobraża całe przejście od początku do

końca Tysiącletniego Panowania Chrystusa. Wtedy żaden nieczysty nie pójdzie po niej, ponieważ każdy zostanie oczyszczony, zanim dozwolone mu będzie dalej postąpić. Lecz, gdy ktoś starać się będzie oczyszczać w posłuszeństwie Panu, otrzyma wszelką pomoc. Nie będzie tam niczego, co by przeszkadzało w tym procesie, ponieważ Pan szatana poskromi. (Objawienie 20:1-4) Droga ta będzie tak wyraźną, że każdy ją ujrzy. Pan przygotował z łaski Swej drogę do powrotu do stanu doskonałości dla wszystkich obciążonych.

⁵⁸⁰Ponieważ Abraham, Izaak, Jakób i inni wierni prorocy, wzmiankowani przez Apostoła w liście do Żydów, 11 rozdziale, mają obietnicę lepszego zmartwychwstania, ponieważ Prorok twierdzi, iż ci mają być książętami, czyli władcami po wszystkich ziemi (Psalm 45:16), należy się spodziewać, że oni pierwsi zmartwychwstaną na warunkach nowego przymierza. Zatem rozsądnem jest spodziewać się ich obecności na ziemi w początkach restytucji. Ci wierni mężowie będą z powrotem przy życiu na ziemi za kilka lat i stanowić będą klasę legalnych przedstawicieli Chrystusa na ziemi. Będą oni widzialnymi przedstawicielami królestwa niebieskiego, którym Chrystus, pod Swoim nadzorem, powierzy sprawy świata.

⁵⁸¹Z powyższego widzimy, że są dwie fazy królestwa Bożego: niebieska, która jest niewidzialną, i ziemską, widzialną, którą stanowić będą prorocy starożytności jako reprezentanci Pana.

⁵⁸²Pan przez Swego proroka Zacharyasza podaje wspinały obraz ustanowionego królestwa i błogosławieństw, jakie z niego wynijdą. Proroctwo to jest napisa-

ne w wysoce symbolicznym języku. Oto czytamy: "I staną nogi jego w on dzień na górze Oliwnej, która jest przeciwko Jeruzalemowi na wschód słońca, a góra Oliwna się na poły rozszczepi, na wschód i na zachód słońca rozpadliną bardzo wielką, i odwali się połowa onej góry na północ, a połowa na południe. Tedy ucieczecie przed doliną gór; (bo dolina tych gór dosięże aż do Azal) będziecie, mówię, uciekać, jakoście uciekali przed trzęsieniem ziemi za dni Ozeasza króla Judzkiego, gdy przyjdzie Pan Bóg mój, i wszyscy święci z nim." (Zach. 14:4,5) "Nogi jego", w tym proroctwie reprezentują nogi Jehowy, zaś góra reprezentuje królestwo. Oliwki są symbolem światła, pokoju i błogosławieństwa Bożego. Zatem obraz poucza, że moc Jehowy, reprezentowana przez Jego nogi będzie ustanowiona na ziemi przez królestwo światłości, pokoju i błogosławieństw. Rozszczepienie tej góry na poły, na północ i południe, pokazuje dwie fazy królestwa Mesyasowego, to jest, niebieską i ziemską. Dolina reprezentuje dolinę błogosławieństw. Do niej wszyscy z troskami, uciemiężeni i którym uprzykrzyły się grzechy zbiegną się i tam otrzymają błogosławieństwa od Pana, które ich uposaży w zdrowie, spokój i szczęście po wszystkie czasy.

⁵⁸³Każdy kto tylko wierzy w słowo Boże i z tęsknotą oczekuje błogosławieństw, jakie królestwo Boże ludzkości przyniesie, powinien oczekiwać na powrót Abrahama, i innych wiernych proroków, z którymi się porozumie skoro tylko powrócą. Zastosowując się do ich rad, wszyscy niezawodnie otrzymają sposobności służby, co sprowadzi im błogosławieństwa i szczęście.

⁵⁸⁴Psalmista podaje drugi obraz tego królestwa bło-

głosławieństw, mówiąc: "Bóg nad bogami, Pan mówił i przyzywał ziemię od wschodu słońca aż do zachodu jego." (Psalm 50:1) Ziemia tu reprezentuje nowy zorganizowany rząd, Wschód słońca oznacza początek panowania. Zatem przez cały czas Tysiąclecia, Pan będzie nawoływał narody by wstąpiły w dolinę błogosławieństw i otrzymały tam życie w pokoju i szczęśliwości. "Przyzwie z góry niebios (duchową niewidzialną część królestwa) i ziemię, (nowy zorganizowany rząd), aby sądził lud swój." (Psalm 50:4) Sądzić oznacza dać sposobność otrzymania błogosławieństw drogą próby. Takie poglądy zgadza się z innymi wyrokami Pisma Świętego, więc pewnem jest, iż każdy otrzyma sprawiedliwą próbę zdobycia życia wiecznego na ziemi.

UMARLI MAJĄ POWSTAĆ

⁵⁸⁵Pierwsze kilka lat błogosławieństw restytucyi przeznaczone będą na przywrócenie do zdrowia żyjących ludzi. Gdy ci znajdą się w pełni sił i przygotują mieszkania dla siebie i dla swych rodzin, wtedy zaczną myśleć o umarłych z pośród swych znajomych i krewnych. Naturalnie będą chcieli ujrzeć ich i modlić się do Pana o ich przywrócenie, a Pan wysłucha ich prośby. "Nadto stanie się, że pierwaj niż zawołają, Ja się ozwę; jeszcze mówić będą, a Ja wysłucham." (Izajasz 65:24 Jezus rzekł Nie dziwujcie się temu, boć przyjdzie godzina, w którą wszyscy, co są w grobach, usłyszą głos jego; i pójdą ci, którzy dobrze czynili na powstanie żywota; ale ci, którzy źle czynili, na powstanie sądu." (Ew. Jana 5:28,29) "Ci, którzy źle czynili" odnosi się do rodzaju ludzkiego prócz kościoła. Wszyscy urodzili się w

nieprawości i są grzesznikami. (Do Rzymian 5:12) Ci mają powstać na sąd czyli na próbę. Ten wielki sąd czyli próba da sposobność wszystkim do ubiegania się o życie. (Dzieje Apostolskie 17:31) "Będzie .... zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych." — Dzieje Apostolskie 24:15.

⁵⁸⁶Święty Paweł następnie wywodzi argument zmartwychwstania, mówiąc: "Jeżeli umarli nie bywają wzbudzeni, i Chrystus nie jest wzbudzony. A jeżeli Chrystus nie jest wzbudzony, daremna jest wiara wasza, i jesszczeście w grzechach waszych. Zatem i ci poginęli, którzy zasnęli w Chrystusie, bo jeżeli tylko w tym żywocie w Chrystusie nadzieję mamy, nad wszystkich ludzi jesteśmy najędźniejszymi. Lecz teraz Chrystus zmartwych wzbudzony jest, i stał się pierwiastkiem tych, którzy zasnęli. Jako w Adamie wszyscy umierają, tak i w Chrystusie wszyscy ożywieni będą." (Do Koryntów 15:16-22) Potem Apostoł wykazuje, że po zmartwychwstaniu kościoła i rozpoczęciu się królestwa, każdy człowiek ma powstać w swoim porządku. Jezus powiedział: "A wiele pierwszych będą ostatnimi, a ostatni pierwszymi." (Ew. Mateusza 19:30) Zasada ta może być właściwie zastosowana do zmartwychwstania. Ci, którzy ostatnio umarli, pierwsi powstaną, zaś ci, którzy umarli w poprzednich wiekach, będą ostatni do wyjścia z grobu.

⁵⁸⁷W światowej wojnie miliony żołnierzy poległo na polu walki. Zaprawdę była to ziemia nieprzyjacielska, ziemia śmierci. Pan podaje nam obraz przez Swego proroka o przyszłych dniach błogosławieństw mówiąc do niewiasty płaczącej nad swemi zmarłemi dziećmi, w ten sposób: "Zawściągnij głos twój od płaczu, a oczy swe

od łez; bo będziesz miała zapłatę za pracę swoją, mówi Pan, że się nawrócą z ziemi nieprzyjacielskiej. Jest, mówię, nadzieja, że się potem nawrócą, mówi Pan, synowie twoi do krainy swojej.” — Jeremiasz 31:16,17.

⁵⁸⁸Gdy umarli wyjdą z grobów, ich przyjaciele żyjący na ziemi zrobią przygotowania na ich przyjęcie. Rozproszone rodziny znowu zostaną połączone, a w miejsce smutku nastanie radość. Cały rodzaj ludzki, odkupiony przez Pana, ma mieć ten przywilej, jako prorok podaje: “Odkupieni, mówię, Pańscy nawrócą się i przyjdą na Syon z śpiewaniem, a wesele wieczne będzie na głowie ich; radość i wesele otrzymają, a żałość i smutek uciecze.” (Izajasz 35:10) Stopniowo przez cały tysiąc lat panowania Mesjasza, rodzaj ludzki postępować będzie po gościńcu świętobliwości, aż wszyscy po otrzymaniu pełnego i sprawiedliwego przywileju zostaną przywrócenii do doskonałości ciała, umysłu, i serca.

⁵⁸⁹Mieszkańcy Sodomy i Gomory byli zniszczeni ogniem. Jednakże nie znaczy to, że poszli na wieczne męki, jak to nas nauczano w różnych sektach religijnych. Natomiast Pan wyraźnie powiada, że ci mają być przyprowadzeni do pierwotnego stanu, to jest, jako ludzie będą na ziemi wystawieni na próbę. “Jeźliżec siostry twoje, Sodomia i córki jej, wrócą się do pierwszego stanu swego, także Samarya i córki jej wrócą się do pierwszego stanu swego, tedy się też i ty z córkami twemi nawrócisz do pierwszego stanu swego.” (Ezechiel 16:55) Chociaż rządy Pana będą sprawowane laską żelazną, będą one sprawiedliwe. To jest pokazane przez proroka, który mówi: “Ubogich będzie sądził w sprawiedliwości, a w prawości będzie karał cichych na ziemi. I uderzy ziemię różgą

ust swoich, a duchem warg swoich zabije niebożnika. Albowiem sprawiedliwość będzie pasem biodr jego a prawda przepasanem nerek jego.” — Izajasz 11:4,5.

⁵⁹⁰Błogosławione skutki tego sprawiedliwego panowania są dalej szczegółowo wymienione przez proroka, który powiada, że nawet dzikie zwierzęta staną się posłuszne człowiekowi i dziecię wodzić je będzie. “Będzie mieszkał wilk z barankiem, a lampart z koźlęciem będzie leżał; także cielę i szczenię lwie, i karmne bydła pospołu będą, a małe dziecię rządzić ich będzie. Krowa i niedźwiedźca społem paść się będą, a płód ich pospołu leżeć będzie, a lew jako wół plewy jeść będzie. A dziecię ssące będzie grało nad dziurą żmijową; a to, które odstawione jest, wpuści rękę swoją do dziury bazyliżkowej.” — Izajasz 11:6-8.

⁵⁹¹Wszyscy mają przyjść do znajomości prawdy; a posłusznym grzechy i niedoskonałości zostaną zmażane na zawsze. Tak powiada Prorok: “I nie będzie więcej uczył żaden bliźniego swego, i żaden brata swego, mówiąc: Poznajcie Pana; bo mię oni wszyscy poznają, od najmniejszego z nich aż do największego z nich, mówi Pan; bo miłościw będę nieprawościom ich, a grzechów ich nie wspomnę więcej.” (Jeremiasz 31:34) Jeśli Pan nie wspomni więcej ich nieprawości, znaczy iż ludzie ci będą doskonałymi. Gdy Jan Chrzciciel ogłosił przyjście Jezusa, zawołał: “Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata.” Gdy grzech świata zostanie zmażany, gdy na świecie nie będzie grzechu, tedy świat będzie doskonały a mieszkańcy jego również doskonali

⁵⁹²Że ludzie przyjdą do stanu zupełnego zdrowia i będą uleczeni ze wszystkich chorób, tak zapewnia pro-

rok: "Ja przywiodę ich do zdrowia, i uleczę a uzdrowię ich, i objawię im obfitość pokoju, a pokoju pewnego." (Jeremiasz 33:6) "A nie rzecze żaden z obywateli: Zachorowałem; lud, który mieszka w nim, uwolniony będzie od nieprawości." — Izajasz 33:24.

PRZYWRÓCENIE RAJU

⁵⁹³Restytucya oznacza przywrócenie świata do stanu rajskiego dla dobra człowieka. Niektórzy myślą, że na ziemi nie będzie miejsca dla wszystkich ludzi. Według najlepszych i najwiarogodniejszych źródeł wiemy, iż na ziemi żyło i umarło około 20,000,000,000 ludzi. Obecnie na ziemi żyje 1,700,000,000, ludzi. Razem to czyni liczbę 21,700,000,000. Bądźmy szczodrzy i dajmy na to, że rodzaj ludzki liczyć będzie ogółem 50,000,000,000. W dowód, że na ziemi będzie dosyć miejsca dla wszystkich, weźmy do ręki ołówki i podzielmy przestrzeń jednego stanu Teksas przez 50,000,000,000, a znajdziemy, że dla każdego człowieka w stanie Teksas wypada po siedm kwadratowych stóp. Rozumie się, że świat nie będzie w ten sposób przeludniony, że wielka część ziemi jest obecnie pustynią, a gdy pustynia stanie się produktywną i wszystkie części świata udoskonalone do zamieszkania ludzkiego, tedy z łatwością 50,000,000,000 ludzi znajdzie pomieszczenie na ziemi.

⁵⁹⁴Lecz czy ziemia będzie w stanie wyżywić tylu ludzi. Niech Pismo Święte odpowie: "Weselić się z tego będzie pustynia i miejsce leśne, a rozraduje się i zakwitnie jako róża. Ślicznie zakwitnie, i radując się weselić się będzie z wykrzykaniem; chwała Libanu będzie jej dana, i ozdoba Karmelu i Saronu. One ujrzą chwałę Pańską

i ozdobę Boga naszego .... I stanie się miejsce suche jeziorem, a bezwodne źródłami wód." (Izajasz 35:1,2, 7). "A tak ziemia spustoszała sprawowana będzie, która przedtem była spustoszona przed oczyma wszystkich przechodzących. I rzeką: Ziemia ta spustoszała stała się jako ogród Eden; także miasta puste i opuszczone i rozwalone, obronne są i osadzone." (Ezechiel 36:34,35) Gdy cała powierzchnia ziemi zostanie użyźnioną na podobieństwo ogrodu Eden, tedy zaiste będzie stosownem miejscem do zamieszkania przez człowieka. Użyźnianie takich pustyń jak Cesarska Dolina Kalifornijska teraz zostało rozpoczęte. Kilka lat temu dolina ta była pustynią, na której ani zwierze, ani człowiek nie mógł żyć, lecz teraz są tam wielkie zbiory, skutkiem nawodnienia. Gdy obszerne pustynie Sahary, Arabii i Ameryki zostaną nawodnione, zakwitną jako róża i wydadzą dosyć żywności na zaspokojenie potrzeb człowieka.

⁵⁹⁵Panowanie Chrystusa spowoduje zniszczenie wszystkich nieprzyjaciół ludzkości. Wszelkie chwasty, oset i pasożyty, niszczące żywność, będą wyniszczone. Wszystko, co powoduje cierpienie i choroby zostanie usunięte, jako Apostoł wyraźnie powiada: "On (Chrystus) musi królować, pókiby nie położył wszystkich nieprzyjaciół pod nogi jego. A ostatni nieprzyjaciół, który będzie zniszczony jest śmierć." — 1 Do Koryntów 15:25,26.

⁵⁹⁶Możemy sobie wyobrazić rzesze ludzi, gromadzące się w różnych częściach świata by obchodzić swe wyzwolenie od Szatana i jego złych systemów. W miarę jak ludzie będą świadkami usuwania ciemnoty, zbrodni i zaborobonu, a w ich miejsce wstępujące dobroć, wiedzę i miłość, ziemia napełniać się będzie pieśnią radości. Prorok

tak określa niektóre skutki błogosławieństw restytucyi: "Na tej górze (w królestwie) sprawi Pan ucztę z rzeczy tłustych, ucztę z wystalego wina, z rzeczy tłustych, szpik w sobie mających, z wina wystalego i czystego. I skazi na tej górze zasłonę, która zasłania wszystkich ludzi, i przykrycie, którem są przykryte wszystkie narody (przez odjęcie nieświadomości, i t. d.). Połknie śmierć w zwycięstwie a Panujący otrze łzę z każdego oblicza i pohańbienie ludu swego odejmie ze wszystkiej ziemi; bo Pan mówił." — Izajasz 25:6-8.

⁵⁹⁷Święty Jan na wyspie Patmos miał widzenie Mesjaszowego królestwa i określił je w symbolicznym języku. Wyraz "niebo" oznacza niewidzialną władzę rządzącą; zaś "ziemia" oznacza zorganizowane społeczeństwo. Stare niebo było złe, ponieważ Szatan był jego władcą. Stara ziemia była złą, ponieważ organizacje ludzkie znajdowały się pod kontrolą Szatana. Święty Jan, obserwując królestwo Mesjasza i błogosławieństwa jakie z niego wynijdą, napisał: "Widziałem niebo nowe i ziemię nową; albowiem pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęła, a morza już więcej nie było." Tak więc przedstawia nowe niebo (królestwo Mesjasza) i nową ziemię (społeczeństwo zorganizowane na zasadach sprawiedliwości). Morze jest symbolem niespokojnej ludzkości, co pokazuje, że w przyszłości nie będzie więcej strajków, rewolucyi lub anarchii. W dalszym ciągu określa w przenośnym języku to królestwo jako miasto święte, nowe Jeruzalem: "A ja Jan widziałem onō święte miasto, Jeruzalem nowe, zstępujące z nieba od Boga zgotowane, jako oblubienicę ubraną mężowi swemu. I słyszałem głos wielki z nieba mówiący: Oto przybytek Boży z ludźmi; i będzie mieszkał z nimi; a

oni będą ludem jego, a sam Bóg będzie z nimi, będąc Bogiem ich" — pokazując tu miejsce pobytu Pana. Pojednanie człowieka z Bogiem nastąpi przez Chrystusa. Skutkiem tego zniszczona zostanie śmierć, a wszyscy posłuszni otrzymają restytucję. "Otrze Bóg wszelką łzę z oczu ich, a śmierci więcej nie będzie; ani smutku, ani krzyku, ani bóleści nie będzie; albowiem pierwsze rzeczy przeminęły. I rzekł mi ten, który siedział na stolicy: Oto wszystko nowe czynię. I rzekł mi: Napisz, bo te słowa są wierne i prawdziwe." — Objawienie 21:1-5.

⁵⁹⁸Niech każdy rozsądny człowiek zada sobie następujące pytania:

⁵⁹⁹Dlaczego Bóg nakreślił tak wspaniały plan?

⁶⁰⁰Dlaczego ma On ustanowić nowe niebo i nową ziemię?

⁶⁰¹Dlaczego wzbudzi umarłych i da im sposobność do otrzymania doskonałości, w jakiej znajdował się Adam przed grzechem?

⁶⁰²Bóg zaprasza nas do użycia rozsądku w rozpatrywaniu Jego Słowa. (Izajasz 1:18) Jeżeli wierzymy, że te wielkie prawdy znajdują się w Biblii, możemy wyprowadzić tylko ten wniosek, że restytucja była zamierzoną w planie Bożym, odnośnie do rodzaju ludzkiego, i że ta restytucja jest bliską, ponieważ królestwo niebieskie już się przybliżyło. Niech wszyscy strapieni podnoszą swe głowy! Niech smętni radują się! Niech strapieni serca pocieszają się! Podnośmy głowy nasze i radujmy się z faktu, że dzień wybawienia ludzkości już jest w bramach!

⁶⁰³Uprzytomnijmy sobie ile to cierpień ludzie ponoszą w przeludnionych miastach. Starcy, młodzieńcy, dzieci i niemowlęta muszą zamieszkiwać w wilgotnych budyn-

kach, gdzie niema dosyć świeżego powietrza. Nie mają dosyć żywności ani przyodziewku. Wszystko wokoło skłania ich do poniżenia moralności. Zwróćmy uwagę na kraje zniszczone wojną, domy zburzone, rodziny rozproszone, i na masy cierpiących biedaków. Niebawem cierpienie ludzkości, jak ciemna chmura, zostaną zdjęte z rodzaju ludzkiego. Wielkie królestwo Mesjasza jak słońce wszędzie, a promienie jego rozpędzą ciemności, uleczą choroby, oczyszczą ciała i umysły ludzi, wskażą im kiedy i jakie pokarmy spożywać i jak żyć należy. Nadewszystko, otrzymają zupełną znajomość miłosierdzia naszego wielkiego Boga i Jezusa Chrystusa, najlepszego przyjaciela wszystkich. A błogosławieństwa tego królestwa trwać będą na wieki. Ludzie nie tylko wzrastać będą w siłę, lecz dojdą do tego stanu, że nawet nie będą obawiać się myśleć lub spodziewać się popaść w jaką chorobę.

⁶⁰⁴Z chwilą ustanowienia nowego porządku rzeczy pod Mesjaszem, wszelkie wojny i rewolucye ustaną, ponieważ On przyobiecał, że "przekują miecze swe na lemiesze, a włócznie na sierpy; nie podniesie naród przeciw narodowi miecza, ani się będą ćwiczyć do bitwy"; a tak widzimy, iż nie będzie więcej niespokojnej ludzkości symbolicznie nazwanej morzem. — Izajasz 2:4; Micheasz 4:3; Objawienie 21:1.

⁶⁰⁵Paskarzom nie będzie dozwolone dłużej naciągać ludzi, ponieważ Bóg przyobiecał, że w Jego sprawiedliwym królestwie, nikt nie będzie szkodził ani okłamywał swego bliźniego. — Izajasz 11:9; 65:25.

⁶⁰⁶Wtedy wszelkie głody i mory przeminą, i nikt nie będzie łaknął ponieważ ziemia wyda obfitość owoców i zaspokoi potrzeby wszystkich. — Psalm 67:6.

⁶⁰¹Wtedy epidemie i zarazy zostaną zniszczone, albowiem Bóg przyobiecał, iż w nowym ustroju wszyscy mają być zdrowi. "Nie rzecze żaden z obywateli: Zachorowałem." — Izajasz 33:24; Objawienie 21:4.

⁶⁰⁸Obecnie pogrzeby są na porządku dziennym i rodziny noszą żałobę po swych umarłych. Lecz w nowym porządku rzeczy pogrzebów nie będzie — pogrzebowi znajdą sobie przyjemniejsze zatrudnienie, a karawany zamienią się na powozy do przejażdżki. "Śmierci więcej nie będzie." — Objawienie 21:4.

⁶⁰⁹Rodziny rozproszone były przez śmierć; lecz w nowym porządku rzeczy zostaną połączone, gdy dzieci z powrotem otrzymają swych rodziców, a rodzicom przywrócone będą dzieci. Tedy mieszkać będą w szczęśliwości." — 1 Do Koryntów 15:22,23.

⁶¹⁰Biedni nie będą więcej szukać mieszkań lub cierpieć ze strony chciwych kamieniczników, bo Pan przyobiecał, że ludzie "pobudują też domy, a będą w nich mieszkali; nasadzą też winnic, a będą jeść owoce ich. Nie będą budować tak, aby tam inny mieszkał; każdy będzie siedział pod winną macicą swoją, i pod figowem drzewem swoim, a nie będzie nikt, co by ich przestraszył." — Izajasz 65:21-23; Micheasz 4:4.

⁶¹¹Wówczas każdy będzie miał swobodę czynić sprawiedliwość i dobro według swej możliwości. Nie będzie dektetywów lub praw szpiegowskich w królestwie Mesyasa, gdyż w ludziach udoskonalony będzie charakter. Sprawiedliwość zapanuje między ludźmi i poznają rzeczy, dotyczące ich dobra i szczęśliwości. A miłość będzie pobudką kierującą ich wszystkimi uczynkami dla dobra ogółu. — Objawienie 21:24-27.

⁶¹²Z życia, którego wszyscy ludzie od wieków pożąдают, wszyscy będą w całej pełni korzystać, gdy będą silni i zdrowi, gdy nie będzie cierpień, boleści, smutku lub śmierci; gdy wszyscy posłuszni zostaną przywrócenii do dni młodości, tedy korzystać będą z życia jako doskonałe ludzkie istoty w nieskończonych wiekach. — Ijob 33:25; Do Rzymian 6:23; Objawienie 21:4.

⁶¹³Cześć wówczas zajmie miejsce smutku. Ludzie nie będą się więcej zgromadzać na cmentarzach w Dzień wieńczenia Grobów, aby oddać cześć zmarłym bohaterom, ponieważ ci umarli będą im przywrócenii. A największym bohaterem w ich pojęciu będzie Mesyas, który spowodował te wszystkie błogosławieństwa. Tedy ludzie zgromadzą się nie po to, aby omawiać sprawy polityczne lub wadzić się o to, kto ma zajmować urzędy, lecz po to, by udoskonalić się, badać cuda stworzenia Bożego i śpiewać pieśni radosne ku Jego czci. — Izajasz 35:10; 51:11; Do Filipensów 2:10,11.

ZACHĘTA DLA CHRZEŚCIAN

⁶¹⁴Śmierć jest bezmiłosiernym nieprzyjacielem rodzaju ludzkiego i jej żądło świat odczuwał od wieków. Zabierała ona naszych ukochanych, zostawiając w sercu przyjaciół niby palący sztylet. Napęłniała świat smutkiem i trwogą. Lecz kojąca melodia harfy Bożej pociesza strapione serca, wykazując im zamiary Boże przywrócenia umarłych do życia. Wiarą Chrześcianin widzi, że Bóg we właściwym czasie wyprowadzi z grobów umarłych i da im sposobność ubiegania się o życie wieczne. Chrześcianin wie, że Boskie obietnice są pewne, a Jego moc jest nieskończona. Taka wiara, uzasadniona na dro-

gocennych obietnicach, pomaga w części ukoić ból, spowodowany śmiercią naszych przyjaciół.

⁶¹⁵Przechodząc się koło burzliwych brzegów wielkiego oceanu mamy również sposobność rozmyślać. Niejedna siostra myśli o swym bracie, który zginął w nurtach oceanu podczas wojny światowej. Gdy tak przechadza się, przychodzą jej na myśl chwile spędzone z nim. Lecz teraz spoczywa on w śnie śmierci, oczekując czasu zmartwychwstania. Jej dni radości obrócone zostały w smutek; ale w tem wielki Pocieszyciel nasuwa jej na myśl słowa wypowiedziane przez swego posłannika: "A niechcę, . . . iżbyście się nie smucili, jako i drudzy, którzy nadziei nie mają, albowiem jeżeli wierzymy, iż Jezus umarł i zmartwychwstał, tak Bóg i tych, którzy zasnęli w Jezusie, przywiedzie z nim . . . . Przetoż pocieszajcie jedni drugich temi słowy." — 1 Do Tesalonicensów 4:13, 14, 17.

⁶¹⁶Patrząc dalej na morze widzi olbrzymi okręt rzućany bałwanami, jakby łupinka orzecha. Co za ogromną moc posiadają wały morskie! A jednak jestto tylko nieznacznym przykładem nieograniczonej mocy Bożej. Ten, który stworzył ocean i zawiesił w przestworzach księżyc i gwiazdy, aby służyły za drogowskaz dla podróżujących na morzu, Ten, który ma w Swej mocy burze i wiatry — przyobiecał wyprowadzić z grobu umarłych, i Swej obietnicy, możemy być pewni, dochowa.

⁶¹⁷Za jakiś czas jej smutne myśli obracają się w ciłą radość, spowodowaną nadzieją i wiarą w kosztowne obietnice Boże. Wiarą widzi iż błogosławiony dzień, który już jest bardzo blisko, kiedy jej umiłowany brat przyjdzie do życia. Wiarą widzi go kroczącego gościńcem świę-

tobliwości, aż stanie się silnym, pełnym życia i doskonałości, aby żyć wiecznie na ziemi w szczęśliwości.

⁶¹⁸Co za miłą i kojącą melodyę wydaje już teraz dla Chrześcianina struna harfy Bożej, reprezentującą przywrócenie! Co za wielka radość napelni serce tego członka uwielbionego ciała Chrystusowego, gdy mu dany będzie przywilej do stopniowego przyprowadzania do pełności życia swych znajomych i świat w ogólności! Wtedy błogosławiący i błogosławieni będą mogli czcić Boga za Jego nieograniczoną miłość. W międzyczasie błogosławiony jest ten, który polega na tej obietnicy: "Człowieka polegającego na tobie zachowywasz w pokoju, w pokoju mówię; bo w tobie ufa." — Izajasz 26:3.

⁶¹⁹Od wieków Chrześcianie stracili z widoku tą prześliczną doktrynę o restytucyi, przedstawioną w dziesiątej strunie harfy Bożej. Stało się to z przyczyny, że poświęcony lud Boży był trzymany w niewoli religijnych systemów, stworzonych przez ludzi, a w które Szatan wszczepił fałszywe nauki, ociemniające nawet rzetelnych Chrześcian. Lecz teraz za wtórej obecności Pana lud Boży jest uwolniony z tej babilońskiej niewoli. Oczy wyrozumienia otwierają się u Chrześcian z powodu światła Jego obecności i teraz wiedzą, że dziesiątą struną harfy Bożej jest przywrócenie. Jej cudna melodia pociesza ich serca, tak iż nie mogą powstrzymać się od śpiewania. Bóg to przewidział i spowodował Swego proroka do określenia we właściwych słowach błogosławieństw restytucyi dla narodów świata. "Gdy zaś Pan nawrócił pojmanych z Syonu, byliśmy jako ci, którym się śni. Tedy były napełnione weselem usta nasze, a język nasz radością; tedy mówio-

no między narodami: "Wielmożne rzeczy Pan uczynił z nimi." — Psalm 126:1,2.

⁶²⁰Dobrze powiedział prorok Boży, gdy rzekł: "Usta moje będą opowiadały mądrość, a myśl serca mego roztropność." (Psalm 49:4) Cały plan Boży został ukryty w przypowieściach i symbolicznym języku, tak że ocenić go może prawdziwie poświęcony naśladowca Jezusa. Lecz gdy plan ten zrozumie, jest on dla niego harfą, której dźwięki napawają go taką radością, jakiej świat jeszcze nie zaznał. Uderzmy teraz w struny harfy a osobliwie w strunę restytucyi i przysłuchajmy się jej melodyjności! Gdy ludzie zrozumieją Boski plan i oni przyłączą się do zastępów czczących Boga. Psalmista bardzo stosownie to wyraża w następujących słowach:

"Kłaniajcie się Panu w ozdobie świętobliwości;
Niech się lęka oblicza jego wszystka ziemia.
Powiadajcie między poganami: Pan króluje;
A że i krąg świata utwierdzony będzie, tak, aby się
poruszył;
Będzie sądził ludzi w sprawiedliwości.
Niech się weselą niebiosy, a niech płasza ziemia;
Niech zaszumi morze, i co w niem jest.
Niech płasają pola i wszystko co jest na nich;
Tedy niech wykrzykują wszystkie drzewa leśne,
przed obliczem Pańskim;
Boć idzie, idzie zaiste, aby sądził ziemię:
Będzie sądził okrąg świata w sprawiedliwości,
A narody w prawdzie swojej." — Psalm 96:9-13.

⁶²¹Wreszcie, przy końcu tysiącletniego panowania Mesyasza wszyscy posłuszni z pośród rodzaju ludzkiego będą przywróceni do pierwotnego stanu doskonałości. Harfa Boża, wielkie doktrynalne prawdy, będzie wysławiana

w sercach wszystkich ludzi, lecz nawet już teraz prawdziwie poświęcony Chrześcianin jest przedstawiony, jako stojący nad królestwami tego świata; w rękę trzymający harfę Bożą do wtórowania w pieśni Mojżeszowej i Baranka, mówiąc: "Wielkie i dziwne są sprawy twoje, Pannie Boże wszechmogący! sprawiedliwe i prądziwe są drogi twoje, o królu świętych! Któżby się Ciebie nie bał, Pannie! i nie wielbił imienia twego?" A przy końcu tysiąca lat "narody przyjdą i kłaniać się będą przed obliczem twojem, że się okazały sprawiedliwe sądy twoje." (Objawienie 15:3,4) Ci patrzą na przyszłość i widzą dokonane dzieło Chrystusa.

PIEŚŃ CHWAŁY I CZCI

⁶²²Patrząc wiarą na otwierające się bramy wieku tysiąclecia, widzimy przy końcu gościńca świętobliwości udoskonalony rodzaj ludzki. Wszelka złość, samolubstwo, i niesprawiedliwość są usunięte. Podczas tysiącletniego panowania Chrystusa ów stary wąż, dyabeł i Szatan, był powstrzymany, ażeby nie zwodzić ludzi w królestwie Mesjasza. (Objawienie 20:1-3) Będąc uwolniony na jakiś czas będzie starał się zwieść niektórych, lecz w końcu i on zostanie zniszczony, gdyż tak Bóg zawyrokował. (Objawienie 20:10; Do Żydów 2:14) Abraham, ojciec wiernych, i jego współtowarzysze, którzy pod nadzorem Chrystusa kierowali narodami w tysiącleciu, po skończeniu swej ziemskiej karyery będą wyniesieni do poziomu duchowych istot, gdzie świecić się będą jako gwiazdy na wieki wieczne. (Daniel 12:3) Cała ziemia będzie doprowadzona do stanu rajskiego, gdy wszelkie chwasty, ciernie i oset zostaną usunięte. Będzie ona stosownem miej-

scem zamieszkania dla człowieka, pięknem na wejrzeniu. Wszyscy ludzie będą mieli doskonałe organizmy, umysły i charaktery. Na wargach każdego będą słowa przyjemne. Wszelkie stworzenie na ziemi poddane będzie człowiekowi a największą radością każdego będzie przyczynianie się do radości swych bliźnich i czczenie Boga i Chrystusa.

⁶²³Zatrzymajmy na uwadze wiarą ten śliczny obraz na chwilę, a zwróćmy nasz wzrok na rzeczy niebiańskie. Widzimy aniołów, którzy od wieków wiernie służyli, jako posłańcy Pana, zgromadzonych w szeregach. We właściwym porządku stoją cherubiny i serafiny, a w pośrodku nich wszystkich jest Chrystus. Jezus Chrystus, błogosławiony i wierny, jako wielki zwycięzca, spogląda teraz na dzieło Swoje i widzi błogosławione skutki jego. Przy Nim stoi Jego chwalebna oblubienica, która przez tysiąc lat otrzymała bogactwa łaski Bożej przez swego małżonka, a która i w przyszłości ma z nich korzystać. Towarzyszeki usługują jej, spełniając przeznaczone funkcje. Nad wszystkimi stoi wielki Bóg Jehowa, którego mądrość nakreśliła ten plan, i który w Swej wielkiej dobroci wylewa błogosławieństwa na Swe stworzenia. Radość napęłnia serce Jego. Jego plan udał się, jak przewidywał od wieków!

⁶²⁴Za chwilę wszystkie zastępy tak zszeregowane wydadzą wielki okrzyk Alleluja! Scena jest przygotowana. Trembacze i harfiści zajmują swe miejsca. Organy, cymbały i wszelkie inne instrumenty muzyczne są nastrojone, a przy nich stoją słudzy niebiescy. Nastaje chwila uroczystej ciszy i naraz rozlega się głos trąby i innych instrumentów i śpiewaków niebieskich, a za nimi wznoszą pieśń zgromadzone rzesze ludzkie na ziemi (ponieważ ko-

munikacya będzie ustanowiona między doskonałymi ludźmi, a stworzeniami niebieskimi), aż wszystkie stworzenia w niebie, na ziemi, pod ziemią i w morzach wydadzą chwałę Bogu: "Siedzącemu na stolicy i Barankowi błogosławieństwo, i cześć, i chwała, i siła na wieki wieków." (Objawienie 5:13) Każde kolano zegnije się, każdy język wysławiać będzie, że Jezus jest Chrystusem ku chwale Boga Ojca. Każde stworzenie, które ma dech żywota, będzie śpiewać taką pieśń czci i chwały:

"Chwalcie Boga w świątynicy jego;

Chwalcie go na rozpostarciu mocy jego.

Chwalcie go ze wszelkiej mocy jego; **chwalcie go**
według wielkiej dostojności jego.

Chwalcie go na głośnych trąbach;

Chwalcie go na lutni, na harfie.

Chwalcie go na bębnie na piszczałce;

Chwalcie go na strunach i na organach.

Chwalcie go na cymbałach głośnych; chwalcie go na
cymbałach krzykliwych.

Niech wszelki duch chwali Pana!

Halleluja." — Psalm 150.

Jaki wpływ struna przywrócenia wywrze na świat? 535.

Co reprezentuje dziesiąta struna harfy Bożej? ¶ 535.

Jakie dwie doktryny były zagubione przez Chrześcian od długiego czasu? ¶ 535.

Co harfa o ośmiu strunach, czasami używana przez Żydów, przedstawiała? ¶ 535.

Co to jest przywrócenie ¶ 536.

Co Adam postradał dla siebie i swego potomstwa? ¶ 536.

Udowodnij z Biblii, jaką naturę posiadał pierwszy człowiek. ¶ 536.

Co było zamiarem Bożym, gdy stworzył ziemię i umieścić człowieka na niej? ¶ 536.

Czy jest usprawiedliwione odrzucanie doktryny o restytucji rodzaju ludzkiego? ¶ 537.

Gdyby nie było restytucji dla człowieka, jaki tedy byłby cel, dla którego Bóg stworzył człowieka i ziemię? ¶ 537.

Czy zamiary Boże mogą upaść? Przytocz biblijny dowód. ¶ 537.

Jeśli niema być restytucji dla człowieka, co więc wymiar Boskiej sprawiedliwości oznaczał? ¶ 538.

Co znaczy Boska obietnica dana Abrahamowi, że będą błogosławione narody ziemi, jeśli nie ma restytucji? ¶ 539.

Jak Jehowa zobowiązał się spełnić Swą obietnicę? ¶ 539.

Jakie upewnienie daje to, odnośnie do obietnic Bożych? ¶ 539.

Dlaczego Jezus przyszedł na ziemię? ¶ 540.

Czy Jego przyjście, śmierć i zmartwychwstanie dokonało by swego celu, gdyby nie było restytucji rodzaju ludzkiego? Poprzyj odpowiedź cytata z Biblii. ¶ 541,542.

Czy ofiara okupu gwarantuje wszystkim narodom sposobność powrotu do pierwotnego stanu? Udowodnij cytata z Pisma Św. ¶ 543.

Jaką gwarancję dało człowiekowi zmartwychwstanie Jezusa? Co Biblia o tem mówi? ¶ 543.

Gdyby doktryna o restytucji, nie była prawdziwą, co możemy powiedzieć o zdaniu Apostoła w 1-szym liście do Koryntów 15:20-26? ¶ 543.

Nasienie obietnicy było tajemnicą Bożą. Jakie dzieło będzie ono sprawować po uwielbieniu? ¶ 544.

Jeśli niema restytucji dla rodzaju ludzkiego, z jakiej przyczyny Jehowa poświęcił tyle czasu na rozwój klasy Tajemnicy? ¶ 544.

Jaki stosunek ma wtóre przyjście Chrystusa do restytucji? Co Biblia o tem mówi? ¶ 545.

Czy prorocy przepowiedzieli czasy restytucji? Udowodnij tekstem z Pisma Świętego. ¶ 546,547.

Czy byłoby rozsądnem przypuszczać, że Bóg postanowił

nowe stworzenie i nie dał mu żadnego działu w podźwignięciu człowieka? ¶ 548.

Co Pismo Święte mówi o sądzie i błogosławieniu wszystkich narodów ziemi? ¶ 548.

Czy może odbyć się sąd bez procesu sądowego? ¶ 548.

Co Jezus powiedział o odrodzeniu rodzaju ludzkiego i tych, którzy z Nim będą uczestniczyć w tem dziele? Przytocz dowód biblijny. ¶ 548.

Co to jest odrodzenie? ¶ 548.

Jaka obietnica jest dana kościołowi, względem panowania z Chrystusem? ¶ 549.

W jakim celu Jezus Chrystus będzie panował z kościołem przez tysiąc lat? ¶ 549.

Co Św. Paweł powiedział o świętych, którzy mają sędzić świat? ¶ 550.

Co Jezus powiedział o zgromadzeniu narodów przed Nim podczas wtórego przyjścia? ¶ 550.

Czy cel Boży odnośnie do nowego stworzenia upadłby, gdyby nie było restytucyi dla świata? ¶ 550.

Co prorok Boży powiedział względem wyzwolenia umarłych z więzienia śmierci? ¶ 551.

Co prorok Izajasz powiedział odnośnie do ustanowienia królestwa Bożego na ziemi i oddania go w ręce ludzi? ¶ 551.

Na co wskazuje każda żywotna doktryna Boskiego planu? ¶ 552.

Z czem wszystkie inne struny harfy zgadzają się? ¶ 552.

Dlaczego Żydzi nie mogli otrzymać życia pod prawem zakonu? ¶ 553.

W jakim celu było prawo zakonu? ¶ 553.

Czy ma być zawarte przymierze na korzyść człowieczeństwa? Udowodnij z Pisma Św. ¶ 553.

Kiedy będzie zapieczętowane nowe przymierze? ¶ 554.

Wymień warunki nowego przymierza, wyliczone przez Św. Pawła. ¶ 554.

Jakie przywileje będą udzielone rodzajowi ludzkiemu pod warunkami nowego przymierza? ¶ 555.

Jak Bóg zmieni serca i umysły ludzkie pod warunkami nowego przymierza? ¶ 555.

Jakie znakomite osobistości będą wzbudzone zaraz po zastosowaniu warunków nowego przymierza? 556.

Jakie oficjalne urzędy będą oni piastować w królestwie Mesjasza? ¶ 556.

Kto ma nauczać lud i prowadzić pod warunkami nowego przymierza, według proroków? Podaj dowody biblijne. ¶ 557.

Co Apostoł pisze o tem, kto będzie sądzony przez Pana, gdy On przyjdzie? ¶ 558.

Co oznacza wyraz „prędkich” zacytowany w powyższym tekście? ¶ 558.

Z kim Pan będzie najpierw liczył się po zawarciu nowego przymierza? ¶ 558.

Czy Pan najpierw wzbudzi umarłych zanim zacznie liczyć się z żyjącymi? ¶ 558.

Czy kto z ludzi przeżyje wielki ucisk na ziemi i będzie miał sposobność uzyskania restytucyjnych błogosławieństw? Przytocz biblijny dowód. ¶ 558.

Czy wielu z ludzi obecnie żyjących na ziemi szczerze pragnie sprawiedliwości? ¶ 559.

Jak daleko sięga ich znajomość o Bogu i Jego zamiarach? Jaki wpływ ten brak znajomości wywarł na nich? ¶ 559.

Jakie poselstwo Pan zostawił takim przez Swego proroka? Przytocz tekst z Biblii. ¶ 560.

Dlaczego słowa Izajasza w 35:4-5 dotyczą żyjących, a nie umarłych w grobach? ¶ 560.

Czy umarli będą wzbudzeni kalekami? ¶ 560.

Co Pismo Święte mówi o ciałach, które Pan da ludziom przy zmartwychwstaniu? ¶ 560.

Co dadzą błogosławieństwa restytucyi wielkiej liczbie kalek, głuchych, niemych i chromych obecnie żyjących na ziemi? ¶ 560.

Jaki będzie wpływ początkowych dzieł restytucyi na tych, którzy je zaobserwują ¶ 561.

Na kogo oczekuje wszelkie stworzenie w swych cierpieniach? Co Biblia o tem powiada? ¶ 562.

Jaką mają nadzieję i dążności ludzie światowi? ¶ 562.

Jaki będzie wpływ błogosławieństw restytucyi na ułomnych z przyczyny wojny? ¶ 563.

Czy Pan wskazuje jacy ludzie będą przyprowadzeni przez wielki ucisk? Udowodnij cytata z Biblii. ¶ 564.

Ilu mniejwięcej dziś ludzi żyje na ziemi? ¶ 565.

Jak prędko możemy spodziewać się, że obecny zły ustrój przeminie? ¶ 565.

Jaką katastrofą zakończył się pierwszy świat? ¶ 566.

Ilu ludzi ocalało i przeniosło się z pierwszego świata do nowego? ¶ 566.

Kogo reprezentowali Noe i jego rodzina? ¶ 566.

Jaką obietnicę uczynił Bóg Noemu zaraz po potopie? Powtórz tą obietnicę. 566.

Czy możemy być pewni uskutecznienia tej obietnicy, co do ludzi obecnie żyjących na ziemi? ¶ 566.

Dlaczego teraz możemy głosić, że miliony z obecnie żyjących ludzi nigdy nie umrą? ¶ 566.

Zacytuj słowa Jezusa w Ew. Jana 11:26. ¶ 567.

Kiedy sposobność do ubiegania się o życie przyjdzie dla ludzkości? ¶ 567.

Jakie rezultaty osiągną ci, którzy uwierzą i przyjmą Pana? ¶ 567.

Co to jest wiara? ¶ 567.

Powtórz słowa Jezusa w Ew. Jana 8:51. ¶ 567.

Czy Pismo Św. wskazuje, że wszyscy ludzie usłyszą i poznają prawdę? ¶ 567.

Czy jest możebnem zachowywać przykania Jezusa nie znając ich? ¶ 567.

W jakim stanie znajduje się większość rodzaju ludzkiego? ¶ 568.

Jaką obietnicę dał Bóg, która będzie korzystną dla niektórych w obecnym czasie? ¶ 568.

Czy i niesprawiedliwi będą mieli sposobność do ubiegania się o życie na ziemi? Udowodnij z Biblii. ¶ 568.

Jaki obraz Ijob proroczo podaje, odnośnie do restytucyi, w rozdziale 33:16-25? 569.

Zacytuj odnośne ustępy z Biblii i wytłumacz je. ¶ 570.

Czy Pismo Święte powiada, że będą niektórzy nieposłuszni sprawiedliwemu prawu Pańskiemu? ¶ 571.

Jaką karę poniosą nieposłuszni? ¶ 571.

Jak długo tacy będą sądzeni? ¶ 571.

Gdy Pan mówi o rozłączeniu ludu, jako pasterz rozłącza owce od kozłów, co przez to rozumiemy? ¶ 572.

Jaką klasę reprezentują kozły? ¶ 472.

Jaka klasa jest wyobrażona w owcach? ¶ 572.

Co znaczy wieczna kara? ¶ 573.

Co znaczy życie wieczne? ¶ 573.

Czy Apostoł tłumaczy wieczną karę? Jeśli tak, to w jaki sposób? 574.

Komu zagwarantowana jest pełna sposobność ubiegania się o życie? ¶ 575.

Co znaczy dar? 575.

Co jest potrzebne, aby dar miał pożądany skutek? ¶ 575.

Zacytuj słowa Apostoła w 1-szym liście do Tymoteusza 2:3,4. ¶ 575.

Co rozumiemy przez wyraz "zbawienie" jaki jest tu użyty? ¶ 575.

Co to znaczy przyjść do znajomości prawdy? ¶ 575.

Zacytuj dwa teksty pokazujące, że życie jest darem? ¶ 575.

Komu ma być dany ten dar ¶ 576.

Powtórz słowa w 1-szym liście Jana 2:2. ¶ 576.

Co oznaczają wyrazy "nasze" i "świata"? ¶ 576.

Co ten tekst udowadnia względem ofiary okupu i korzyści z niej dla ludzkości? ¶ 576.

Jaką nowinę obwieścili aniołowie pasterzom, gdy Jezus się narodził? 576.

Czy to jest gwarancja czegoś, co ma być dane wszystkiemu ludowi? ¶ 576.

Co obietnica Abrahamowa udowadnia, odnośnie do spo-

sobności i ubiegania się o życie wieczne? Komu ta sposobność będzie dana? 576.

Co Jezus powiedział o innych owcach, pokazujące że nie wszyscy mają odziedziczyć niebo? ¶ 577.

Co należy rozumieć przez wyrażenie: "z tej owczarni"? ¶ 577.

Dlaczego Pan będzie miał drugą owczarnię? ¶ 577.

Zacytuj Psalm 86:9 i co to udowadnia, odnośnie do błogosławieństw restytucyjnych. ¶ 578.

Co oznaczają "droga i gościniec"? ¶ 579.

Co znaczy droga w Piśmie Świętem? ¶ 579.

Zacytuj Izajasza 35:8. ¶ 579.

Jak nazwana jest ta droga? ¶ 579.

Co cała ta droga wyobrażała? ¶ 579.

Czy nieczyści będą po niej postępować? ¶ 579.

Gdy ktoś na tej drodze odmówi czynienia dobrze, co się z nim stanie? ¶ 579.

Jaką łaskę otrzymają posłuszni na gościńcu świętobliwości? ¶ 579.

Czy będzie jaki zły wpływ stał w przeszkodzie na gościńcu świętobliwości? Podaj biblijny dowód tej odpowiedzi. ¶ 579.

Czy ten gościniec podobny jest w czemkolwiek do wąskiej drogi, po której kościół kroczy? ¶ 579.

Dlaczego spodziewać się należy, że Abraham, Izaak i Jakób będą piersi wzbudzeni z grobów pod warunkami nowego przymierza? ¶ 580.

Około którego czasu możemy spodziewać się ich powrotu do życia na ziemi? ¶ 580.

Jakie będą ich urzędy na ziemi? ¶ 580.

Jakie będą ich obowiązki? ¶ 580.

Z ilu faz składa się królestwo Boże? ¶ 581.

Opisz obraz królestwa Mesyaszowego według Zachariasza 14:4,5. ¶ 582.

Co znaczą wyrazy "jego nogi" w tem proroctwie? ¶ 582.

Co przedstawiają góra i oliwki? ¶ 582.

Co wyobraża podział góry na dwie części? 582.

Co reprezentuje dolina? ¶ 582.

Co uczyni lud względem tej symbolicznej doliny? ¶ 582.

Dlaczego mieszkańcy ziemi powinni się rozmówić z Abrahamem i innymi świętymi zaraz po ich zmartwychwstaniu? 583.

Zacytuj Psalm 50:1. ¶ 584.

Co jest przedstawione przez ziemię w tym tekście? ¶ 584.

Co przedstawia słońce? ¶ 584.

Co przedstawia wschód i zachód słońca? ¶ 584.

Zacytuj Psalm 50:4. ¶ 584.

Co oznacza sądzenie ludu? ¶ 584.

Gdy ludzie na ziemi zostaną przywróceni do zdrowia, i pełnych sił, o kim następnie pomyślą? ¶ 585.

Jak przyczynią się oni by im najbliższych umarłych przywrócono? ¶ 585.

Jakie dowody biblijne posiadamy, że Pan wysłucha ich prośb? ¶ 585.

Jaki biblijny dowód potwierdza, że umarli z grobów powstaną? ¶ 585.

Zacytuj i wytłumacz argument Św. Pawła, odnośnie do restytucji w pierwszym liście do Koryntów 15:16-22? 586.

W jakim porządku umarli będą wzbudzeni? Czy ci, którzy ostatnio pomarli najpierw będą wzbudzeni? ¶ 586.

Zacytuj z proroctwa Jeremiasza 31:16, 17. ¶ 587.

Co oznacza "ziemia nieprzyjacielska" w tym tekście? ¶ 587.

Zanim umarli powrócą z grobów, co uczynią dla nich żyjący? ¶ 588.

Jaki wpływ restytucja będzie miała na złączenie rodzin? ¶ 588.

Przytocz ustęp z Izajasza 35:10. ¶ 588.

Co oznaczają "odkupieni Pańscy"? ¶ 588.

Czem zniszczono mieszkańców Sodomy i Gomory? ¶ 589.

Jaki ostateczny los ich czeka? ¶ 589.

Przytocz cytata z Pisma Św. udowadniającą, że powrócą

do swego pierwotnego stanu jako ludzkie istoty na ziemi.
¶ 589.

W jaki sposób Mesyasz będzie królował? Przytocz ustęp Pisma Św. ¶ 589.

Jakie skutki będą tego sprawiedliwego rządu, tak na świat zwierzęcy jak i na ludzi? Udowodnij z Biblii. ¶ 590.

Zacytuj ustęp z Jeremiasza 31:34. ¶ 591.

Gdy Pan nie wspomni już więcej na nieprawość ludu, w jakim stanie wówczas ludzie będą? ¶ 591.

Odczytaj Ew. Jana 1:29. ¶ 591.

Gdy grzech zniknie z świata, jaki wpływ to wywrze na ludzkość? ¶ 591.

Jakie dowody mamy, że ludzie będą przyprowadzeni do zupełnego zdrowia? ¶ 592.

Czy wówczas ludzie będą podlegać różnym ułomnościom i brakom fizycznym? ¶ 592.

Jaki skutek wywrze restytucja na ziemi? ¶ 593.

Czy będzie dosyć miejsca na ziemi dla wszystkich wzbu-
dzonych? ¶ 593.

Ilu ludzi żyło i umarło na ziemi? ¶ 593.

Ile ludzi obecnie żyje na świecie? ¶ 593.

Wykaż że powierzchnia ziemi pomieści wszystkich ludzi.
¶ 593.

Jaki dowód biblijny posiadamy, że ziemia wyda dosyć ży-
wności, dla wszystkich ludzi? ¶ 594.

Jaki dowód mamy w Biblii, że opustoszałe części świata
staną się jako ogród Eden? ¶ 594.

Kiedy ziemia stanie się stosownem miejscem do zamie-
szkania przez człowieka ¶ 594.

Czy już teraz niektóre pustynie wydają plony, co ilu-
struje restytucję całego świata? Jeśli tak, jaki jest tego
przykład? ¶ 594.

Jakie będą tego skutki, gdy pustynia stanie się sto-
sownem miejscem do zamieszkania przez człowieka? ¶ 594.

Co stanie się z chwastami, ostem i cierniem w tysiąc-
leciu? ¶ 595.

Co stanie się z rzeczami powodującymi choroby? ¶ 595.

Jaki skutek będzie miało panowanie Chrystusa na nieprzyjaciół człowieka? ¶ 595.

Gdy ludzie zauważą zniknięcie ciemnoty, zbrodni, zaborców, i ustanowienie w ich miejsce dobroci, miłości, etc., jaki to wpływ na nich wywrze? ¶ 596.

Które teksty udowadniają, że ludzie będą żyli w szczęśliwości w Tysiącleciu? ¶ 596.

Jak wpłynie restytucja na smutki ludzkości? ¶ 596.

Jakie widzenie miał Św. Jan na wyspie Patmos, odnośnie do nowych niebios i nowej ziemi? ¶ 597.

W tem widzeniu, co jest reprezentowane przez niebo, ziemię i morze? ¶ 597.

Jaki skutek restytucji będzie na strajki, rewolucye i anarchię? ¶ 597.

Przez kogo, według Św. Jana, człowiek może być pojednany z Bogiem? 597.

Jeżeli Bóg zamierzył dać człowiekowi sposobność do restytucji, dlaczego ukrył to w Swym wspaniałym planie? Dlaczego mają być uczynione nowe niebiosy i nowa ziemia? ¶ 597.

Dlaczego umarli mają być wzbudzeni z grobów? ¶ 598-601.

Czy Bóg zaprasza nas do badania Swego Słowa? ¶ 602.

Jeżeli wierzymy w świadectwo Pisma Św. do jakiego przychodzimy wniosku odnośnie do przywrócenia? ¶ 602.

Jaki powinien być nastrój w tych, którzy już teraz wierzą w Biblię? ¶ 602.

Porównaj dzisiejsze stosunki w świecie z tymi, jakie nastaną w królestwie Mesjasza? ¶ 603.

Czy człowiek kiedy udoskonali się tak, iż nie będzie się obawiał choroby? ¶ 603.

Czy w królestwie Mesjasza będą wojny? Podaj biblijne dowody? ¶ 604.

Czy za panowania "Mesjasza" będą paskarze? ¶ 605.

Co stanie się z rozproszonymi rodzinami w Tysiącleciu? ¶ 606.

Jak wpłynie panowanie Mesyasza na choroby i zarazy? ¶ 607.

Czy w tysiącleciu będą pogrzebowi, karawany, etc.? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 608

Jaki skutek panowanie Chrystusa będzie miało na połączenie rozproszonych rodzin? ¶ 609.

Czy kto będzie poszukiwał mieszkania w tysiącleciu? Jeśli nie, to dlaczego? ¶ 610.

Jak panowanie Mesyasza wpłynie na wolność? ¶ 611.

Czy w kodeksie Mesyasza będzie prawo szpiegowskie? ¶ 611.

Czy w królestwie Chrystusa będą zatrudnieni detektywi? ¶ 611.

Czem wówczas będą kierowani ludzie? ¶ 611.

Czy ludzie będą obchodzić dzień wieńczenia grobów w Tysiącleciu? ¶ 613.

Czy zgromadzać się będą po to aby omawiać sprawy polityczne, lub wadzić się o to, kto ma zajmować urzędy? ¶ 613.

Kto jest nieprzyjacielem rodzaju ludzkiego? Odkąd świat cierpi z jego strony? ¶ 614.

Czy ci, którzy przeżyją wielki ucisk mogą mieć nadzieję, że nie umrą? ¶ 614.

Co głównie pobudza serca niektórych z ludzi do radości? ¶ 614.

Jaką nadzieję posiada Chrześcianin, odnośnie do umarłych? ¶ 614.

Dlaczego Chrześcianin nie smuci się jak inni? ¶ 615.

Co moc wółw oceanu nasuwa pod uwagę dla Chrześcianina? ¶ 616.

Jak ta moc równa się tej, którą posiada Stworzyciel księżyca, gwiazd i słońca? ¶ 616.

Jak Bóg użyje Swej mocy względem umarłych? ¶ 616.

Co chrześcianie widzą w przyszłości dla umarłych? Jaki to skutek na nich wywiera? ¶ 617.

Czy struna przywrócenia, na harfie Bożej, sprawia pociechę Chrześcianinowi? ¶ 618.

Dlaczego Chrześcijanie są w pokoju, pomimo wielkiego zamieszania na świecie? ¶ 618.

Które dwie doktryny z Boskiego planu były zaciemnione w ubiegłych wiekach? Które struny harfy je reprezentują? (Zobacz w poprzednich rozdziałach) ¶ 619.

Dlaczego te doktryny były zakryte? ¶ 619.

Jeżeli dopiero w tych czasach je odkryto, co się do tego przyczyniło? ¶ 619.

Jaki skutek na Chrześcijanina ma wiedza o restytucyi? ¶ 619.

Który Psalm podaje ten radosny skutek? ¶ 619.

W jakim języku jest podany plan Boży? ¶ 620.

Kto był zdolnym wyrozumieć Boski Plan? ¶ 620.

Co Psalmista miał na myśli, gdy powiedział: "Nakłonię do przypowieści ucha mego, a wyłożę przy harfie zagadkę moję."? ¶ 620.

Jaką melodyę wydaje ta harfa, gdy się ją pozna? ¶ 620.

Czy struna restytucyi jest harmonijnie dostrojona do reszty strun harfy Bożej? ¶ 620.

Jak Psalmista wyraża skutek panowania Mesyasza na ludzkość? Odczytaj odnośny Psalm. ¶ 620.

W jakim stanie znajdą się wszyscy posłuszni przy końcu Tysiąclecia? ¶ 621.

Jak wówczas harfa Boża dla nich będzie się przedstawiała? ¶ 621.

Jak zobrazowany jest Chrześcijanin dzisiejszych czasów, odnośnie do królestw i harfy Bożej? Udowodnij swą odpowiedź Pismem Świętem. ¶ 621.

Czego wyglądają ci Chrześcijanie? ¶ 621.

Patrząc wiarą w przyszłość, co Chrześcijanin widzi przy końcu Tysiąclecia Panowania? ¶ 622.

Czy Szatan wtedy będzie egzystował? ¶ 622.

W jakim stanie będą Abraham i inni wierni prorocy? ¶ 622.

Jakie stosunki wówczas istnieć będą na ziemi? 622.

Jakiego charakteru będą ludzie przy końcu tysiąclecia? ¶ 622.

Czy będą mieli jaką pobudkę do wzniesienia pieśni czci i chwały? ¶ 622.

Kto będzie używany za Rozdawcę wszystkich błogosławieństw? ¶ 622.

Jaki obraz Pismo Św. podaje odnośnie do chwały królestwa niebieskiego w owym czasie? ¶ 623.

W jakim porządku ustawieni będą aniołowie, Cherubiny i Serafiny? ¶ 623.

Jakie miejsce zajmie Chrystus? ¶ 623.

Kto usługiwać będzie Chrystusowi? ¶ 623.

Kto będzie królował nad wszystkim? ¶ 623.

Kiedy Chrystus Jezus ujrzy owoc pracy swej duszy i będzie zadowolony i dla czego? ¶ 623.

Jaką pieśń wzniosą zastępy niebieskie przy tej okazji? ¶ 624.

Na jakich instrumentach zagrają słudzy niebiescy, według symbolicznej mowy proroctwa? ¶ 624.

Określ zapoczątkowanie wieków chwał-Halleluja ¶ 624.

Co uczyni wszelkie stworzenie na ziemi i w niebie względem Jezusa Chrystusa? ¶ 624.

Powtórz pieśń czci i chwały. ¶ 624.

STRAŻNICA

i Zwiastun Obecności Chrystusa

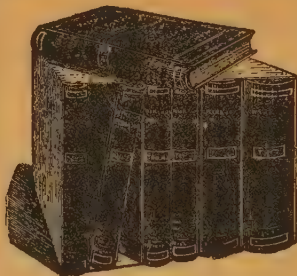
Dwu-tygodnik 16 stron druku \$1.00 rocznie

Pismo to jest jednym z głównych czynników, czyli narzędzi w nauczaniu Biblii we wszystkich częściach świata, a wydawane jest przez Strażnicę Towarzystwo Biblijne i Broszur, założone w celu głoszenia chrześcijańskiej umiejętności. Raz na miesiąc pismo to w streszczeniu przedstawia bieżące wypadki z proroczego punktu zapatrywania i regularnie opisuje rozprawy o zajmującej treści dla wszystkich Badaczy Pisma Świętego. Berjańskie Badania, które regularnie ukazują się w tym żurnalu, są przeglądem Wykładów Pisma Świętego. Międzynarodowe Badanie Niedzielne dla dorosłych Badaczy Biblii i nauczycieli ukazują się w każdym wydaniu. Pismo to stoi silnie w obronie jedynego gruntu Chrześcijańskiej nadziei — odkupienie przez drogocenną krew "człowieka Chrystusa Jezusa, który wydał samego siebie na okup za wszystkich." Inne jeszcze zadanie tego pisma jest to aby wykazać z naciskiem, iż nadzieja kościoła jest być podobnym Panu swemu, uczestniczyć w Boskiej naturze i udoskonalenie świętych do przyszłej służby i być świadkami Bożymi dla świata; że nadzieja dla świata spoczywa w umiejętności i sposobności, które będą wszystkich, w Tysiącletnim Królestwie Chrystusowym, t. j. w restytucyi, czyli naprawieniu wszystkiego co było utracone w Adamie.

Strażnica jest niezawisła od jakichkolwiek partyi, sekt i wyznań ludzkich, lecz stara się coraz więcej przyprowadzić każde słowo pod wolę Bożą w Chrystusie, jak jest wyrażone w słowie Bożem. Jego podstawa chociaż nie jest dogmatyczną, jest pewną, gdyż postępujemy według zupełnej wiary opartej na pewnych obietnicach Słowa Bożego.

Pismo to wychodzi w różnych językach.

Prenumerata za granicą wynosi \$1.50.

WYKŁADY PISMA ŚWIĘTEGO

Cenna Biblioteka Pastora Russell'a, z siedmiu tomów, do badania Biblii, napisanych w prostym języku, jest obecnie do nabycia po niższej cenie \$5.50 z przesyłką.

Bogaty ten zbiór przedstawia powyższą ryciną. **Tom I. Boski Plan Wieków**, objaśnia plan Boży względem odkupienia i restytucji człowieka: 448 stron, 75¢: **Tom II. Nadszedł Czas** opisuje cel, sposób i czas wtórego przyjscia Pana naszego: 428 stron, 75¢: **Tom III. Przyjdź Królestwo Twoje** opisuje uwielbienie Kościoła i ustanowienie królestwa Mesjaszowego: 440 stron, 75¢: **Tom IV. Walka Armagieddonu**, traktuje o rozprężeniu 'obecnego złego świata' — religijnego, finansowego i politycznego: 816 stron, 85¢: **Tom V. Pojednanie Człowieka z Bogiem**, traktuje o pojednaniu z Bogiem, błędzającego rodzaju ludzkiego: 744 stron 85¢: **Tom VI. Nowe Stworzenie**, opisuje tydzień stworzenia i traktuje o kościele, czyli o nowem stworzeniu Bożem: 811 stron, 85¢: **Tom VII. Dokonana Tajemnica**, jest to komentarz ksiąg Objawienia, Ezechyjela i Pieśni Salomono-nych: 720 stron, 85¢.

Tom I można otrzymać w różnych językach. **Kombinacyjna Oferta:** — Komplet "Wykładów Pisma Świętego" i roczną prenumeratę Strażnicy, za \$6.00.

